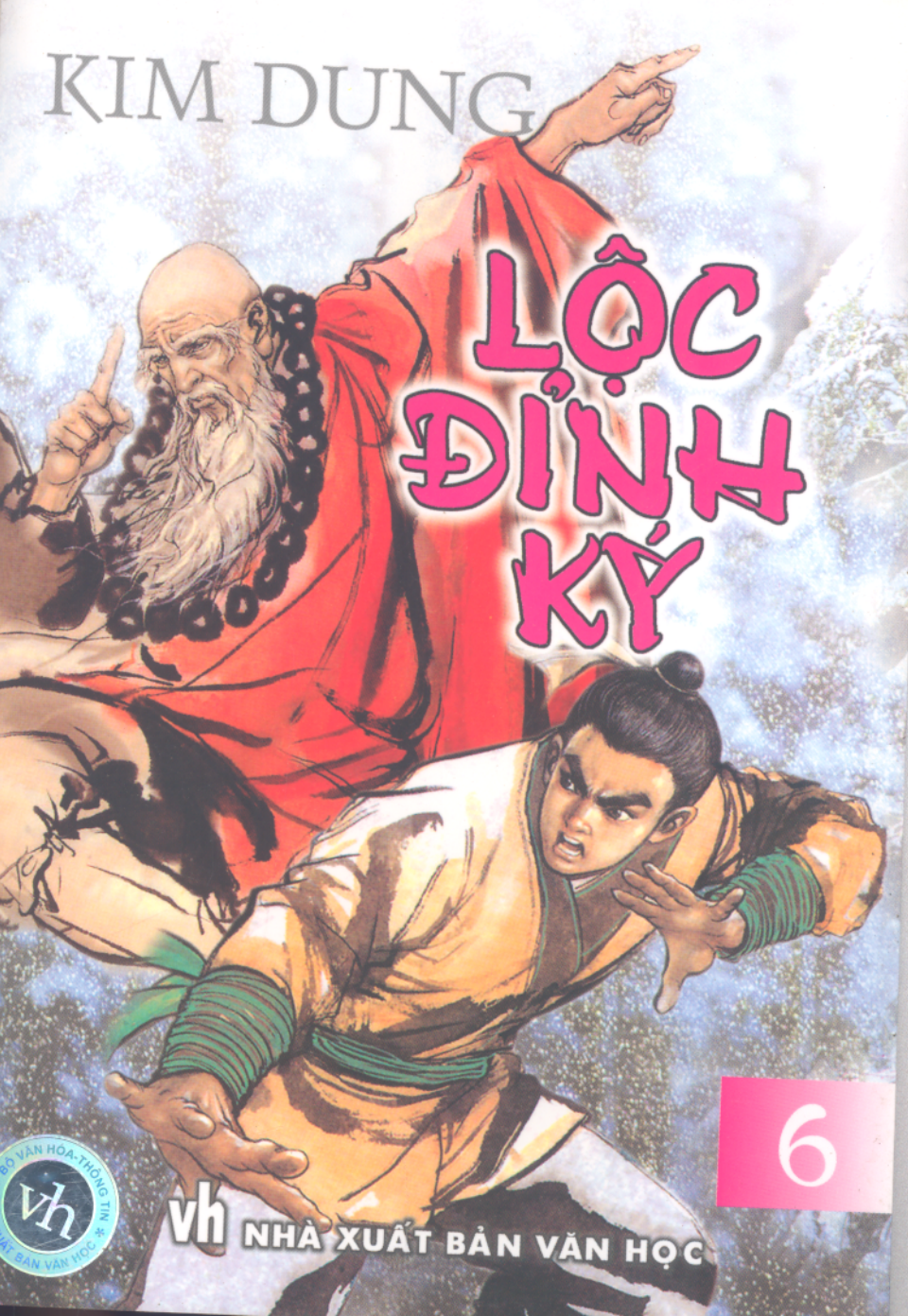




KIM DUNG

LỘC
ĐÌNH
KỶ



VH

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

6

Lộc Đỉnh ký

Tập 6

Original Chinese Edition Written by JIN YONG (Real name: LOUIS CHA).

All Rights Reserved © LOUIS CHA

Original Chinese Edition Published by MING HO Publications Corporation Limited, HK, Vietnamese Translation Right Arranged with JIN YONG and Phuong Nam Corporation Manufacturing & Trading Cultural Goods

*Nguyên bản tiếng Hoa của Kim Dung (tên thật: Tra Lương)
Đã đăng ký bản quyền © TRA LƯƠNG
Nguyên bản tiếng Hoa do Công ty Minh Hà - Hồng Kông
xuất bản. Được sự đồng ý của Kim Dung, bản dịch tiếng
Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.*

KIM DUNG

Lộc Đỉnh ký

Tập 6

Cao Tự Thanh
dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
Hà Nội - 2002

Hồi 26

*Liền trời cây cỏ xương người trắng
Đầy mắt non sông ánh ráng hồng*

Hôm sau ba người đi về phía nam, dọc đường hỏi han nơi A Kỳ hạ lạc. Trên suốt đường đi Vi Tiểu Bảo phục thị hai người rất chu đáo. Tuy trong lòng y say mê A Kha mà bề ngoài không hề dám tỏ ra suồng sã, nghĩ thầm nếu bị ni cô áo trắng phát giác ra thì thật là hỏng bét. A Kha trước giờ vẫn chưa nói với y câu nào dễ nghe, lại thường nhân lúc vắng ni cô áo trắng còn đá y một cước hay đánh y một quyền cho hả giận. Vi Tiểu Bảo chỉ cần được gần gũi nàng là trong lòng khoan khoái, thỉnh thoảng bị đánh cũng quyền tới thân chịu, cước tới mông chịu. Ban đêm y nằm trên giường nghĩ tới mùi vị lúc giai nhân đắm đá, lại cảm thấy vui sướng vô cùng.

Hôm ấy sắp tới Thương Châu, ba người vào trọ trong một khách điểm nhỏ. Sáng hôm sau Vi Tiểu Bảo ra phố mua thức ăn tươi về đưa khách điểm làm cơm sáng cho

ni cô áo trắng. Y thoăn thoắt cầm hai cân cải trắng, nửa cân tàu hủ ky và hai lượng nắm từ phố về, thấy A Kha đứng chơi ngoài cửa khách điểm liền cười hì hì bước tới móc trong bọc ra một gói mút Mai côi Quế tử đưa nàng nói “Ta mua cho cô gói mút trên phố, không ngờ một thị trấn nhỏ mà cũng có thứ mút ngon này”.

A Kha không cầm, lại trừng mắt nhìn y một cái, nói “Mút người mua thú vị lắm, ta không ăn”. Vi Tiểu Bảo nói “Cô ăn thử một trái xem, quả thật rất ngon”. Y thờ ơ đứng ngoài, đã biết A Kha thích ăn vặt, nhưng ni cô áo trắng không cho tiền để mua, thỉnh thoảng mua được một gói đậu đường gì là ăn có vẻ rất ngon lành, vì thế y mua mút để cầu cạnh lấy lòng.

A Kha cầm lấy, nói “Sự phụ đang ngồi thiền trong phòng, ta thấy buồn quá. Ở đây có chỗ nào phong cảnh thanh nhả tĩnh mịch ít người qua lại thì người đi chơi với ta”. Vi Tiểu Bảo cơ hồ không tin vào tai mình, lập tức toàn thân máu nóng chạy rần rật, mặt đỏ lên hỏi “Cô... cô không giận ta à?”. A Kha nói “Ta giận người chuyện gì? Người không muốn đi thì ta đi một mình cũng được”. Nói xong bước qua một con đường nhỏ phía đông. Vi Tiểu Bảo nói “Đi chứ! Đi chứ! Sao không đi? Cô có bảo nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, ta cũng không cau mày”, rồi vội đi theo nàng.

Hai người ra khỏi thị trấn, A Kha chỉ một hòn núi nhỏ cách đó vài dặm phía đông nam nói “Tối đó thưởng ngoạn phong cảnh cũng hay” Vi Tiểu Bảo trong lòng mừng rơn, vội nói “Vâng, vâng!”. Hai người theo đường sơn đạo đi lên núi.

Trên hòn núi nhỏ này, từng mọc chi chít, quả thật quanh què không người, phong cảnh cũng không có gì đáng xem.

Nhưng cho dù là nơi sơn thủy xấu xí ghê tởm nhất trên đời, trong con mắt Vi Tiểu Bảo lúc này cũng là thắng cảnh đệ nhất, huống chi phong cảnh xấu đẹp y cũng không phân biệt được rõ ràng, lập tức khen ngợi “phong cảnh ở đây quả rất xinh đẹp mỹ lệ”. A Kha nói “Có gì mà xinh đẹp? Rất nhiều đá núi cây cối dồn vào một chỗ, xấu xí chết đi”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, vâng! Đúng là phong cảnh không có gì đẹp”. A Kha hỏi “Vậy sao người vừa nói Phong cảnh ở đây quả rất xinh đẹp mỹ lệ?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Chính phong cảnh không có gì đáng kể nhưng được dung mạo của cô soi lên nên rất xinh đẹp mỹ lệ. Trên núi không có hoa, nhưng dung mạo của cô còn xinh đẹp hơn muôn đóa hoa tươi. Trên núi không có tiếng chim kêu, nhưng thanh âm của cô nương còn dễ nghe hơn cả ngàn con hoàng oanh cùng hót”.

A Kha hừ một tiếng, nói “Ta bảo người tới đây không phải để nghe người tán hươu tán vượn mà để bảo người lập tức cắt ngay cho ta, cắt cho thật xa. Từ nay trở đi cấm người nhìn thấy mặt ta. Nếu còn để ta nhìn thấy, nhất định sẽ móc mắt người đấy”. Vi Tiểu Bảo lập tức quả tim chùng xuống, gơ bộ mặt đưa đám ra nói “Cô nương! Từ nay trở đi ta không dám dắc tội với cô nữa. Xin cô tha ta đi”. A Kha nói “Ta quả thật đã tha người rồi. Hôm nay không giết người là tha cho người rồi đó”. Nói xong soạt một tiếng rút thanh liễu điệp đao trong lưng ra, lại nói “Người đi theo ta, trong lòng vẫn mang ý đồ xấu xa, chẳng lẽ ta không biết sao? Người còn làm

nhục ta như vậy thì ta... ta thà chịu sự phụ đánh mắng hàng ngàn hàng vạn lần cũng không giết không xong”.

Vi Tiểu Bảo thấy đao quang chớp chớp, nghĩ tới tính nạng cương liệt, biết không phải là giả, bèn nói “Sự thái sai ta giúp tìm A Kỳ cô nương, tìm được rồi thì ta không theo cô nữa là xong”. A Kha lắc đầu nói “Không được! Không có người giúp bọn ta cũng tìm được. Cho dù không tìm được thì sự tử ta cũng không phải trẻ con lên ba, chẳng lẽ không biết đường về?”, rồi chém gió một đao, gió rít vù vù, danh giọng quát “Nếu người không đi thì đừng trách ta vô tình”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Trước nay cô đối với ta vốn rất vô tình, như thế cũng không sao”. A Kha cả giận quát “Đến lúc này mà người còn lớn mặt nói giọng phong tình à?”, rồi nhảy xổ tới vung đao chém xuống đầu Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo cả kinh vội nghiêng người tránh qua. A Kha quát “Người có đi hay không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Dù cô có bắt ta ra làm muôn mảnh, ta biến thành quỷ rồi cũng nhất đi theo cô”. A Kha tức giận cực điểm, vung đao vù vù vù chém luôn ba nhát. May mà những chiêu số này đều đã thi triển ở Bát Nhã đường chùa Thiếu Lâm, Trùng Quan hòa thượng đã nhất nhất nghĩ ra cách chiết giải. Vi Tiểu Bảo đã được chỉ dẫn, nên tránh được hết. A Kha chém y không trúng lại càng căm tức, thanh liễu điệp đao trong tay càng lúc càng mau lẹ. Lại qua vài chiêu, Vi Tiểu Bảo cảm thấy khó né tránh, đành rút chủ thủ ra vung lên, “choang” một tiếng, chém thanh liễu điệp đao của nàng đứt thành hai đoạn.

A Kha vừa sợ vừa giận, vũ động thanh đao gậy chém tới tui bụi. Vi Tiểu Bảo thấy thanh đao của nàng ngấn, không dám dùng chủy thủ đón đỡ nữa, võ công của mình kém cỏi, chỉ lỡ tay một chút, thanh chủy thủ sắc bén như thế mà quẹt nhẹ lên người nàng một nhát cũng làm nàng mất mạng, tránh né mấy chiêu nữa rồi co chân chạy xuống núi.

A Kha cầm thanh đao gậy đuổi theo, quát "Người chạy xa cho xa thì ta mới không giết người". Nhưng lại thấy y chạy về thị trấn, trong lòng cuống lên "Thằng nhãi xấu xa này mà về khóc lóc tố cáo với sư phụ thì không ổn", vội đề khí đuổi mau, định đón đầu chặn y. Nhưng ni cô áo trắng chỉ dạy nàng một số chiêu thức võ công, chứ chưa truyền thụ nội công tâm pháp, nội lực của nàng cũng tương tự Vi Tiểu Bảo, nên thủy chung vẫn không đuổi kịp, nhìn thấy y chạy vào khách điểm, cuống lên suýt khóc, nghĩ thầm "Nếu sư phụ trách phạt, chỉ còn cách đem những lời y trêu cợt trước kia kể cho lão nhân gia nghe". Nàng thu thanh đao cụt, từ từ bước vào khách điểm.

Vừa bước một bước vào cửa phòng, đột nhiên một luồng kinh lực trong phòng mãnh liệt xô ra, nàng loạng choạng đứng chân không vững, lùi lại ba bước rồi ngã xuống đất.

A Kha cảm thấy dưới mình là một đồng mềm mại, thì ra đã ngồi lên một người, vội định chống tay đứng dậy, tay phải chống xuống một cái lại đè đúng mặt người kia, trong lúc luống cuống cũng không kịp nghĩ ngợi, đứng lên quay đầu nhìn lại thì thấy người kia chính là Vi Tiểu Bảo.

Nàng giật nảy mình, quát “Người làm gì...?”, câu nói chưa dứt đột nhiên hai gối nhũn ra, lại đứng không vững ngã xuống. Lần này nàng ngã sấp, la hoảng “Không, không...”, đã ngã vào lòng y, bốn mắt đối nhau chỉ cách vài tấc.

A Kha cuống lên, chỉ sợ tên tiểu ác nhân này thừa cơ hôn mình, hấp tấp muốn đứng lên ngay nhưng không biết vì sao toàn thân không còn chút khí lực, chỉ đành quay mặt đi, giục “Mau đỡ ta dậy!”.

Vì Tiểu Bảo nói “Ta cũng không còn chút khí lực nào, làm sao cho được”. Một cô gái đẹp thiên kiều bách my nằm phục trên người, trong lòng khoan khoái cơ hồ phát điên, nghĩ thầm “Đừng nói ta không còn khí lực, cho dù có một vạn cân khí lực cũng không đỡ cô dậy đâu. Đây là tự cô ngã lên người ta, sao lại trách ta?”.

A Kha vội nói “Sự phụ đang bị địch nhân vây đánh, mau nghĩ cách giúp người”. Nguyên nàng vừa bước vào phòng đã thấy ni cô áo trắng ngồi xếp bằng dưới đất, tay phải phóng chuông, tay trái phất tay áo đang chống cự địch nhân. Đối phương là ai thì chưa nhìn rõ, chỉ biết không phải một người, định nhìn kỹ thì đột nhiên bị một luồng kinh phong trong phòng xô ngã.

Vì Tiểu Bảo về trước nàng mấy bước cũng gặp tình trạng giống hệt, cũng vừa bước vào cửa phòng là bị kinh phong hất ngã xuống đất, A Kha đuổi theo liền ngã đè lên y. Tuy Vì Tiểu Bảo đập mông xuống đất rất đau, lại bị A Kha ngã đè lên ngực bụng cũng đau ê ẩm nhưng trong lòng vô cùng vui mừng, chỉ mong tiểu mỹ nhân này vĩnh viễn nằm phục trên lòng mình, không sao đứng

dây nổi, còn việc ni cô áo trắng giao đấu với địch nhân y không hề quan tâm, cho rằng bà công lực thần thông, địch nhân có lợi hại hơn cũng không làm gì được.

A Kha chống tay phải xuống ngực Vi Tiểu Bảo từ từ nhóm dậy, hít sâu một hơi, cuối cùng cũng đứng lên được, chì chiết “Người làm gì mà nằm ở đây làm ta vấp ngã?”. Hiển nhiên nàng biết Vi Tiểu Bảo cũng bị như mình, không làm sao được, nhưng tình hình mới rồi thật quá bẽ mặt, không kìm được buột miệng mấy câu. Vi Tiểu Bảo nói “Dạ dạ! Nếu biết cô ngã xuống đây thì ta đã bò ra ba thước mới phải. Không được, ba thước chưa đủ. Nếu chỉ lê đi ba thước thì nằm đối diện với cô lại càng bất nhã”.

A Kha tức quá bĩu môi một cái, lo lắng cho sự phụ, đưa mắt nhìn vào phòng.

Chỉ thấy ni cô áo trắng ngồi dưới đất phát chuông phát tay áo nghênh địch. Bọn địch nhân vây đánh ni cô áo trắng, nàng liếc mắt thấy năm người đều là Lạt ma mặc áo đỏ, người nào cũng phóng chuông vô cùng thần tốc, nhưng bị chuông lực của ni cô áo trắng bực bách phải dựa lưng vào vách ván trong phòng, không tiến lên được. A Kha bước tới một bước, định nhìn xem ngoài năm người kia còn có ai nữa không, nhưng chỉ bước tới một bước liền cảm thấy bị kinh phong ép lên người, hơi thở không thông, đành lùi lại hai bước, đá Vi Tiểu Bảo một cước, nói “Này, sao còn chưa đứng dậy? Người xem bọn địch nhân lai lịch thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo chống tay vào vách ván phía sau đứng lên, nhìn rõ tình hình trong phòng, nói “Sáu tên Lạt ma kia đều là người xấu”. Y đứng bên cạnh A Kha, nhìn

thấy thêm một tên Lạt ma. A Kha nói “Ruòm lòi ! Tự nhiên là người xấu rồi, cần gì người nói chứ?”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Là người xấu hay không cũng chưa chắc. Ví dụ ta là người tốt, cô lại cứ nói là người xấu. Sáu tên Lạt ma kia lớn mật dám động thủ với sư thái còn xấu hơn ta nhiều”. A Kha trừng mắt nhìn Vì Tiểu Bảo nói “Hừ, ta thấy các ngươi là đồng bọn. Sáu tên Lạt ma kia là do ngươi dẫn tới định làm hại sư phụ”. Vì Tiểu Bảo nói “Ta kính trọng sư thái như Bồ tát, kính trọng cô nương như tiên nữ, lẽ nào lại mưu đồ làm hại?”. A Kha ngưng thần nhìn tình hình trong phòng, đột nhiên la hoảng một tiếng.

Vì Tiểu Bảo nhìn vào phòng, thấy sáu tên Lạt ma đã cầm giới đao ra tay định xông vào đâm chém, nhưng bị trường lực tụ phong của ni cô áo trắng cản trở không tới gần được. Nhưng trên đầu ni cô áo trắng đã bốc lên những tia bạch khí, xem ra đã dùng hết toàn lực. Bà chỉ có một cánh tay, một mình đấu với sáu tên Lạt ma có binh khí, nếu kéo dài ắt không chống nổi. Vì Tiểu Bảo muốn xông vào giúp, nhưng biết mình võ công kém cỏi, ngay tiến vào phòng cũng không được, cho dù bò vào thì ni cô áo trắng không khỏi phân tâm chiếu cố, lại làm bà vướng bận thêm, trong lúc sốt ruột chợt thấy ở góc tường có một cây chổi liên nảy qua cầm lên, co người vào một bên cửa đưa chổi quét bừa vào mặt tên Lạt ma đứng gần nhất, chỉ mong y phải phân tâm, nội lực không thuần nhất, sẽ bị trường lực của ni cô áo trắng làm chấn động kinh mạch mà chết.

Vừa đưa chổi vào quét, bỗng nghe một tiếng quát lớn, trong tay nhẹ bỗng, đầu chổi đã bị tên Lạt ma kia

một dao chém đứt, kế đó kinh phong từ trong phòng xô ra quét vào mặt y làm rách mấy đường đầu rất lên.

A Kha vội nói “Người làm trò rối thế này không ... không được đâu”.

Vi Tiểu Bảo dựa vào vách ván cạnh cửa, chỉ thấy không ngừng rung lên, tựa hồ vách ván bốn phía đều sắp bị dao phong và chuồng lục đánh sập. Y chợt động tâm, nhìn kỹ phương vị của sáu tên Lạt ma, rồi bước tới chỗ phía sau tên Lạt ma vừa chặt đứt cái chổi, rút chủy thủ đâm vào tên Lạt ma từ sau vách.

Lưỡi chủy thủ này sắc bén vô cùng mà vách ván bất quá chỉ dày một tấc, lưỡi chủy thủ xuyên qua dễ dàng như thái đậu, đâm sâu vào hậu tâm tên Lạt ma. Tên Lạt ma ấy gào lên một tiếng, thân hình rũ xuống, từ từ ngã xuống sau bức vách. Vi Tiểu Bảo nghe tiếng rú, biết đã đắc thủ, lại bước tới sau tên Lạt ma thứ hai phóng chủy thủ qua đâm. Trong chớp mắt cú thế hạ sát liên tiếp bốn người. Thanh chủy thủ ngấn đâm vào hậu tâm mà không xuyên ra tới trước ngực, từng tên Lạt ma trúng kiếm chết ngã xuống mà người trong phòng không hiểu vì sao họ mất mạng.

Hai tên Lạt ma còn lại cả sợ, cuống cừa định bỏ chạy. Ni cô áo trắng tung người phóng chuồng đánh trúng hậu tâm một tên, lập tức y bị chấn động phun máu chết ngay, tay áo bên trái phất ra cản đường tên Lạt ma kia, tay phải phóng chỉ như gió diêm vào năm chỗ huyệt đạo trên người y. Tên Lạt ma ấy nhũn ra ngã xuống, không động đậy được.

Ni cô áo trắng lật xác bốn tên Lạt ma bị đâm chết lại, thấy sau lưng đều có vết đâm, lại nhìn lên vách ván

thấy lỗ thủng liền hiểu ngay. Bà quay nhìn tên Lạt ma bị điểm huyết quát “Ngươi... ngươi là...”, đột nhiên thân hình lão đảo ngời phệch xuống, miệng thổ máu tươi ồ ộc. Sáu tên Lạt ma đều là cao thủ, bà lấy một địch sáu, nội lực đã sớm kiệt quệ, một chuồng một phát sau cùng đã dùng hết tinh lực, không chi trì được nữa.

A Kha và Vi Tiểu Bảo cả kinh, y vội sấn lên đỡ. A Kha kêu rôi rít “Sự phụ ! Sự phụ...”. Ni cô áo trắng hơi thở thoi thóp, nhắm mắt không nói. Vi Tiểu Bảo và A Kha hai người khiêng bà lên giường, bà lại thổ ra rất nhiều máu tươi. A Kha chân tay luống cuống, chỉ chảy nước mắt.

Đám chuông quỹ và điểm tiểu nhị trong khách điểm thấy mọi người ác đấu đều trốn tránh xa xa, lúc ấy thấy dần dần yên lặng mới bước vào thò đầu ló cổ nhìn, thấy máu tươi đầy đất, xác chết ngổn ngang, hoảng sợ kêu la ầm lên. Vi Tiểu Bảo mỗi tay giơ một thanh giới đao lên quát “Kêu la cái gì ? Im miệng lại cho ta, nếu không sẽ mỗi đứa một đao giết hết các ngươi đấy”. Mọi người thấy giới đao sáng loáng, hoảng sợ vâng dạ luôn miệng. Vi Tiểu Bảo lấy ra ba đỉnh bạc, mỗi đỉnh năm lượng đưa điểm tiểu nhị nói “Mau đi thuê hai chiếc xe lớn. Còn năm lượng thưởng cho ngươi”. Tên điểm tiểu nhị vừa sợ vừa mừng cầm tiền chạy mau ra, trong chớp mắt đã thuê xe về.

Vi Tiểu Bảo lại đưa cho chuông quỹ bốn mươi lượng bạc, lớn tiếng nói “Sáu tên Lạt ma này đánh nhau ngươi giết ta, ta giết ngươi, các ngươi đều nhìn thấy cả, có đúng không?”. Chuông quỹ làm sao dám nói không phải, chỉ đành gật đầu. Vi Tiểu Bảo nói “Bốn mươi lượng bạc

này là trả tiền phòng tiền cơm”, rồi cùng A Kha khiêng ni cô áo trắng ra xe, lấy chăn trên giường đắp lên người bà, lại sai bọn tiểu nhị khiêng tên Lạt ma bị điểm huyết đặt lên chiếc xe thứ hai.

Vi Tiểu Bảo nhìn A Kha nói “Cô sẵn sóc sư phụ, ta xem chừng tên Lạt ma này”, hai người lên xe. Vi Tiểu Bảo sai theo đường cái đi về phía nam, nghĩ thầm “Sư thái bị trọng thương, nếu bọn Lạt ma lại tới đánh thì hỏng bét. Phải tìm nơi vắng vẻ để sư thái dưỡng thương mới được”. Y lại sợ tên Lạt ma này giải khai được huyết đạo thì không đối phó được, liền lấy một sợi dây thừng trói chặt chân tay y lại.

Đi được khoảng hơn mười dặm, đột nhiên A Kha bảo dừng xe lại, nhảy xuống chạy tới trước xe Vi Tiểu Bảo vẻ mặt hoảng sợ, nói “Hơi thở của sư phụ mỗi lúc một yếu... e rằng... e rằng”. Vi Tiểu Bảo cả kinh, vội xuống xe lại xem, quả thấy ni cô áo trắng hơi thở chỉ còn như sợi tơ. A Kha khóc nói “Có thuốc trị thương linh nghiệm gì thì tốt quá. Chúng ta mau đi tìm đại phu. Nhưng ở đây...”.

Vi Tiểu Bảo sực nhớ thái hậu đưa y một bình thuốc ba mươi viên, gọi là Tuyết sâm ngọc thiềm hoàn gì đó của vua Cao Ly tiến cống, nói uống vào thì thân thể cường kiện, giải độc trị thương cực kỳ linh nghiệm, còn nhờ mình chuyển hai mươi hai viên trong đó cho Hồng giáo chủ và phu nhân. Lập tức lấy cái bình ngọc ra nói “Thuốc trị thương linh nghiệm thì ta cũng có đây”. Y trút ra hai viên bỏ vào miệng ni cô áo trắng. A Kha lấy bầu nước để sư phụ nuốt thuốc xuống. Vi Tiểu Bảo nhân dịp ngồi lại trong xe ni cô áo trắng, đối diện với A Kha,

nói “Sư thái uống thuốc này xong, không hiểu ra sao. Ta phải ở đây xem chừng”, rồi sai đánh xe tiếp tục lên đường.

Qua khoảng thời gian uống cạn chén trà, ni cô áo trắng bỗng thở phào một hơi rồi từ từ mở mắt. A Kha cả mừng reo lên “Sư phụ, người khỏe rồi à?”. Ni cô áo trắng gật đầu. Vi Tiểu Bảo vội lấy hai viên thuốc nữa đưa ra nói “Sư thái, thuốc này đã có công hiệu. Vậy sư thái uống thêm hai viên”. Ni cô áo trắng lắc đầu khê nói “Hôm nay... đủ rồi. Ta cần vận khí phân tán được lực... dừng... dừng xe lại”. Vi Tiểu Bảo vâng dạ, ra lệnh dừng xe. Ni cô áo trắng bảo A Kha đỡ dậy, ngồi xếp bằng, nhắm mắt vận công.

A Kha nhìn sư phụ chăm chăm, Vi Tiểu Bảo thì nhìn A Kha chăm chăm.

Chỉ thấy A Kha lúc đầu vẻ mặt rất lo âu, dần dần hai hàng lông mày giãn ra, trong mắt ánh lên tia vui mừng, lại qua một lúc, trên môi hé nụ cười. Vi Tiểu Bảo không cần nhìn ni cô áo trắng, cũng biết bà vận công trị thương tiến triển rất nhiều. Sau một lúc nữa, thấy nét mặt A Kha càng mừng rỡ, Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nếu trong xe này không có vị sư thái kia, chỉ có mình và tiểu mỹ nhân hai người, mà mặt nàng vui vẻ như thế thì đúng là mình sẽ vui sướng chết đi được”.

Đột nhiên A Kha ngẩng lên thấy Vi Tiểu Bảo đang nhìn mình, lập tức hai má đỏ bừng, đã định quát mắng, nhưng lại sợ làm kinh động sư phụ đang hành công, nên câu mắng vừa ra tới miệng đã kìm lại, chỉ hung dữ trợn mắt nhìn y một cái. Vi Tiểu Bảo nhìn nàng mỉm cười, lúc nhìn qua ni cô áo trắng thì thấy bà vẻ mặt bình hoà, hơi thở đều đặn.

Ni cô áo trắng bỗng thở phào một tiếng, mở mắt ra nói khẽ “Đi được rồi”. Vì Tiểu Bảo nói “Nghỉ thêm một lúc cũng không sao”. Ni cô áo trắng nói “Không cần đâu”. Vì Tiểu Bảo lại lấy ra năm lượng bạc thưởng cho hai người phu xe, sai đánh xe khởi hành. Lúc ấy tiền thuê một chiếc xe lớn một một ngày chỉ có một đồng cân rưỡi bạc. Hai người phu xe thấy y ra tay hào phóng, mừng rỡ vì được hơn cả lòng mong mỏi, luôn miệng cảm tạ.

Ni cô áo trắng chậm rãi nói “Tiểu Bảo, ngươi vừa cho ta uống thuốc gì vậy?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đó là Tuyết sơn ngọc thiềm hoàn của vua Cao Ly tiến cống tiểu hoàng đế”. Ni cô áo trắng thoáng vẻ vui mừng nói “Tuyết sâm và ngọc thiềm là hai loại thánh dược để trị thương, có công hiệu cải tử hoàn sinh. Không ngờ ta lại gặp được thứ thuốc này, vậy thì chưa đến ngày chết”. Bà vừa bị trọng thương mà thanh âm lúc này đã bình yên, đã không còn dấu hiệu gì chứng tỏ trung khí không đủ nữa.

A Kha mừng hỏi “Sự phụ, lão nhân gia người khỏe rồi à?”. Ni cô áo trắng nói “Không chết đâu”. Vì Tiểu Bảo nói “Trong bình này còn hai mươi tám viên, xin sư thái thu nhận”, nói xong đưa cái bình ngọc qua. Ni cô áo trắng không nhận, nói “Nhiều lắm chỉ cần uống thêm hai ba viên nữa cũng đã quá đủ, cần gì tới bấy nhiêu”.

Vì Tiểu Bảo bản tính phóng khoáng, nghĩ thâm “Mình đưa cho sư thái hai mươi viên cũng không đáng gì. Chắc chỗ con đi già vẫn còn”, liền nói “Sư thái, thân thể người là quan trọng, thuốc này dùng được, lần sau ta gặp tiểu hoàng đế sẽ xin một ít”. Y nói xong đặt bình thuốc vào tay bà. Ni cô áo trắng gật gật đầu, nhưng vẫn trả bình thuốc lại cho y.

Lại đi thêm một chặng, ni cô áo trắng nói “Tìm nơi nào vắng vẻ dùng xe lại tra hỏi tên Lạt ma kia”. Vì Tiểu Bảo “đạ” một tiếng rồi bảo phu xe đánh xe vào một thung lũng, sai phu xe khiêng tên Lạt ma đặt xuống đất rồi bảo họ dắt lừa ra phía sau núi cho ăn cỏ, lại dặn “Nếu ta chưa gọi thì các người đừng vội tới”. Hai tên phu xe vâng lời dắt lừa đi. Ni cô áo trắng nói “Người tra hỏi y đi”.

Vì Tiểu Bảo rút chủy thủ ra, soạt một tiếng chặt đứt một cái cây. Tiệp tay róc nhánh nhóc, trong chớp mắt thân cây biến thành một khúc côn. Y hỏi “Lão huynh, người có muốn biến thành một cây côn người không?”

Tên Lạt ma kia thấy thanh chủy thủ sắc bén phi thường thì trong lòng khiếp sợ run lên hỏi “Xin hỏi tiểu gia côn người là cái gì?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đem người chặt hai tay, xẻo tai, cắt mũi, toàn thân chỗ nào lồi ra thì gọt hết đi cho phẳng, đó là một cây côn người, rất là dễ nhìn. Người muốn thử không?”. Nói xong liếc lưỡi chủy thủ vào sống mũi y mấy cái. Tên Lạt ma nói “Không, không, tiểu tăng không muốn làm côn người”. Vì Tiểu Bảo nói “Ta không lừa người đâu, côn người rất hay, làm thử một lần đi, dùng ngại”. Tên Lạt ma nói “E không có gì hay”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Người chưa làm qua, sao biết là không hay? Chúng ta cứ thử rồi sẽ nói tiếp”, nói xong ướm ướm thanh chủy thủ vào vai tên Lạt ma. Tên Lạt ma năn nỉ “Xin tiểu gia tha mạng. Tiểu nhân mạo phạm sư thái, thật là không nên”.

Vì Tiểu Bảo hỏi “Được, ta hỏi câu nào, người phải trả lời câu ấy. Chỉ cần người có nửa câu giả trá là ta sẽ biến người thành một cây côn người. Ta sẽ trồng người xuống đây, bón phân tưới nước, qua mười bữa nửa tháng

biết đâu người sẽ cao thêm, mọc lại hai tay và tai mũi”. Tên Lạt ma nói “Tiểu gia đừng làm thế, đừng làm thế, tiểu tăng trả lời thật là được”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Người tên gì? Sao lại mạo phạm sư thái?”.

Tên Lạt ma nói “Tiểu nhân tên Hô Ba Âm, làm Lạt ma ở Tây Tạng. Tiểu tăng vâng lệnh Tang Kết đại sư huynh tới bắt... bắt sống vị sư thái này”. Vì Tiểu Bảo nhớ tới lúc ở núi Ngũ Đài đã nghe tới tên Tang Kết, bèn hỏi “Sư thái đây rất tử tế, lại không đắc tội với gã sư huynh thối tha của người, sao các người dám lớn mật làm càn?”. Hô Ba Âm nói “Theo lời tề đại sư huynh thì Phật sống Tây Tạng có tám pho kinh quý bị sư thái lấy trộm... không, không, không phải lấy trộm mà là mượn đi, muốn xin sư thái trả lại”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Kinh quý gì?”. Hô Ba Âm nói “Sai am cổ thổ ô kinh”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Nói vậy, cái gì mà kỳ lý cô lô ô kinh?”. Hô Ba Âm nói “Vâng, vâng, đó là tiếng Tang, tiếng Hán gọi là *Tứ thập nhị chương kinh*”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Sao sư huynh thối tha của người biết sư thái lấy được *Tứ thập nhị chương kinh*?”. Hô Ba Âm nói “Chuyện đó tiểu tăng không biết”.

Vì Tiểu Bảo quát “Người không biết thì để cái lưỡi làm gì? Thề lưỡi ra”. Y vừa nói vừa giơ lưỡi lên. Hô Ba Âm đời nào dám thề lưỡi ra. Y năn nỉ “Thật tình tiểu tăng không biết”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Sư huynh thối tha của người bên Tây Tạng thì sao lại phái các người tới mau thế được?”. Hô Ba Âm nói “Đại sư huynh và bọn tiểu tăng mấy người đều tới Bắc Kinh, rồi từ Bắc Kinh theo tới đây”. Vì Tiểu Bảo gật gù đầu, đã hiểu ra “Đây tự nhiên là con đĩ già báo tin”. Lại hỏi “Bọn Lạt ma thối

tha các người vô công tương đương như người còn có mấy người?”.

Hô Ba Âm nói “Bọn sư huynh sư đệ của tiểu tăng tất cả có mười ba người, đã bị sư thái giết chết năm người, còn tám người”. Vì Tiểu Bảo thâm hoảng sợ, nói “Cái gì mà tám người? Người cũng kể cả người vào đó à? Sớm muộn gì người cũng sẽ biến thành một cây côn người”. Hô Ba Âm nói “Tiểu gia đã ưng thuận không biến tiểu tăng thành côn người”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Còn bảy cây côn người kia hiện ở đâu?”. Hô Ba Âm nói “Đại sư huynh của bọn ta bản lĩnh rất cao cường, không biến thành côn người đâu”. Vì Tiểu Bảo đá mạnh vào hông y một cái, chửi “Tên giặc thói tha người chết đến nơi mà còn khoác lác. Tên đại sư huynh khốn khiếp của người dù bản lĩnh cao cường hơn ta cũng đeo thành một khúc côn người cho người xem”. Hô Ba Âm sợ quá vội nói “Dạ, dạ”, nhưng nét mặt tỏ ra không phục.

Vì Tiểu Bảo hỏi tới hỏi lui hồi lâu vẫn không hỏi ra được gì nữa. Y liền chuôn vào trong xe, buông rèm xuống, khẽ kể lại lời của tên Lạt ma cho ni cô áo trắng rồi nói “Sư thái, còn bảy tên Lạt ma nữa, nếu họ đuổi tới thì rất khó đối phó. Giả sử lúc bình thường thì sư thái không cần quan tâm, nhưng hiện sư thái bị thương chưa khỏi hẳn, trong người chưa được sung sức như thường”

Ni cô áo trắng lắc đầu nói “Dù là lúc bình yên vô sự thì một người chọi sáu cũng khó thủ thắng. Hướng chỉ tên đại sư huynh của bọn Lạt ma này bản lĩnh còn cao thâm hơn họ nhiều. Nghe nói Tang Kết là cao thủ đệ nhất trong phái Mật tông Tây Tạng, Đại thủ ấn thân công đã luyện tới cảnh giới đẳng phong tháo cực”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta có một kế, chỉ là... chỉ là rất tổn thương tới oai phong của sư thái”. Ni cô áo trắng thở dài nói “Đã là kẻ xuất gia thì còn oai phong gì đáng nói nữa? Người có kế gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chúng ta tìm đến một nơi hẻo lánh, tìm một nông gia trốn tránh. Sư thái cải trang làm một người đàn bà nhà quê, nằm trên giường dưỡng thương. A Kha cô nương và ta cải trang như một cô nương và tiểu tử nhà quê, giả làm... con cái của sư thái”. Ni cô áo trắng lắc đầu. A Kha chửi “Người là con người xấu xa, kế sách nghĩ ra cũng xấu xa. Sư phụ là cao nhân trên đời mà trốn tránh như thế há không phải là sợ người ta à?”. Ni cô áo trắng nói “Kế sách ấy có thể theo đấy. Hai người làm diệt nhi và diệt nữ của ta”. Vi Tiểu Bảo vui mừng nói “Dạ, dạ”, nghĩ thầm “Tốt nhất cứ tính là vợ chồng diệt nhi của sư thái”. A Kha lườm y một cái, nghe sư phụ ưng thuận kế sách của y, trong lòng rất không thích.

Vi Tiểu Bảo nói “Nếu để tên Lạt ma này sống thì e sẽ bị bại lộ, chúng ta chôn sống y là xong”. Ni cô áo trắng nói “Lúc trước phải động thủ với người ta là chuyện bất đắc dĩ, khó có thể dung tình. Tên Lạt ma này đã không có sức chống cự, nếu giết y cũng không khỏi quá độc ác. Chỉ là... chỉ là tha y cũng không được, chúng ta cứ tạm mang theo rồi sẽ tính”.

Vi Tiểu Bảo vâng dạ, gọi phu xe tới, sai khiêng Hô Bá Âm lên xe, sai tiếp tục lên đường. Trên đường không có nông gia nào, lại sợ Tang Kết đuổi tới, chỉ chờ thấy đường nhỏ là rẽ vào. Hai chiếc xe chạy hồi lâu, thỉnh thoảng gặp ngã ba đường, nhưng lối rẽ hẹp quá, xe lớn không đi được.

Dang đi chợt nghe phía sau có tiếng vó ngựa dồn dập, mấy mươi kỵ mã đuổi mau tới. Vì Tiểu Bảo la thầm “Hồng bát ! Hồng bát ! Bọn Lạt ma thối tha này có tới mấy chục tên”, bèn giục phu xe chạy nhanh. Hai tên phu xe miệng quát roi đánh, thúc lừa phóng đi. Nhưng đám kỵ mã đuổi theo càng lúc càng gần, không bao lâu đã tới sau hai chiếc xe lớn.

Vì Tiểu Bảo nhìn qua kẻ hở vách xe, lập tức yên tâm, thở phào một hơi. Nguyên mấy mươi kỵ mã này đều là hán tử áo xanh, hoàn toàn không phải bọn Lạt ma. Trong khoảnh khắc, vài mươi kỵ mã lướt qua bên xe chạy về phía trước.

Đột nhiên A Kha kêu lên “Trình... Trình công tử !”.

Một kỵ mã lập tức kim cương tránh qua một bên, chờ chiếc xe tới rồi đi bên cạnh, hỏi “Trần cô nương phải không ?”. A Kha nói “Đúng rồi, là ta đây”, thanh âm đầy vẻ vui mừng. Người kỵ mã lớn tiếng nói “Không ngờ lại gặp nhau, cô đi với Vương cô nương à ?”. A Kha nói “Không phải, sư thư không có ở đây”. Người kỵ mã lại hỏi “Cô cũng tới phủ Hà Gian à ? Chúng ta vừa khéo đi cùng đường”. A Kha nói “Không phải. Bọn ta không tới phủ Hà Gian”. Người kỵ mã nói “Phủ Hà Gian rất nhiệt náo, cô nên cùng đi”. Lúc hai người bọn họ nói chuyện, xe và ngựa vẫn tiếp tục đi tới phía trước.

Vì Tiểu Bảo thấy A Kha má ửng hồng, mắt long lanh, có vẻ cao hứng như gặp người thân thiết nhất trên đời, nhất thời trước ngực như bị đánh một chùy nặng, nghĩ thầm “Không lẽ ý trung nhân của cô ta tới rồi ?”,

khẽ nói “Chúng ta lánh nạn là gấp, đừng nói chuyện với người ngoài”.

A Kha không hề nghe thấy y nói gì, hỏi “Phủ Hà Gian có chuyện gì nóng nhiệt?”.

Người kia nói “Cô không biết sao?”, rềm xe chột vén lên, một khuôn mặt thò vào.

Người kia khuôn mặt tuấn tú, khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, dáng vẻ tươi cười, nói “Phủ Hà Gian sắp mở Sát quy đại hội, anh hùng hảo hán trong thiên hạ đều tới tham dự, vui lắm”. A Kha hỏi “Sát quy đại hội gì, là giết một con rùa đen lớn à? Vậy thì có gì vui”. Người kia cười nói “Là giết một con rùa đen lớn, có điều không phải rùa thật mà là một người rất xấu xa. Tên y có chữ Quy”. A Kha cười hỏi “Ai lại đặt tên là Quy bao giờ? Người lừa người ta rồi”. Người kia nói “Không phải quy là rùa, chỉ là đồng âm thôi, là quế trong hoa quế (*), cô đoán xem là ai?”.

Vì Tiểu Bảo giật nảy mình, nghĩ thầm “Trong tên có chữ Quế, chẳng lẽ định giết Tiểu Quế tử mình à?”.

Lại nghe A Kha vỗ tay cười nói “Ta biết rồi, là thằng đại Hán gian Ngô Tam Quế”. Người kia cười nói “Đúng thế, cô thật thông minh, đoán một lần là đúng ngay”. A Kha hỏi “Các người bắt được Ngô Tam Quế rồi à?”. Người kia nói “Chuyện đó thì chưa, là mọi người bàn cách làm sao giết thằng đại Hán gian ấy”.

(*) Ở đây có chỗ chơi chữ không dịch được, trong tiếng Hoa Hán giọng Quan thoại chữ “quế” phát âm tương tự như chữ “quy”.

Vi Tiểu Bảo thở phào một hơi, nghĩ thầm “Thế thì phải rồi. Chứ Tiểu Quế tử mình là một thằng nhỏ, họ không cần giết, mà cho dù muốn giết cũng cần phải mở Sát quy đại hội gì cả. Con mẹ nó, cái tên lão tử giả mạo cũng rủi ro, lại có chữ Quế”.

Chỉ thấy người kia cười hể hể nhìn A Kha, tiếng vó ngựa tiếng bánh xe vẫn vang lên không ngớt. Người kia ngồi trên lưng ngựa, nghiêng người nhìn vào xe, động tác rất là điệu nghệ.

A Kha quay lại nhìn ni cô áo trắng khề hỏi “Sư phụ, chúng ta có đi không?”.

Ni cô áo trắng vờ công tui cao cường nhưng không có tài ứng biến, hào kiệt võ lâm thương nghị kế hoạch giết Ngô Tam Quế thì rất muốn nghe, nhưng bọn Lạt ma Tang Kết không bao lâu sẽ đuổi tới, tình thế nguy cấp, trầm ngâm một lúc rồi hỏi Vi Tiểu Bảo “Người tính sao?”.

Vi Tiểu Bảo nhìn thấy thái độ lời kẻ của A Kha đối với thanh niên kia, trong lòng nói không hết sự căm ghét, quyết không để A Kha gần gũi y, vội nói “Bọn Lạt ma độc ác mà tới thì chúng ta không đối phó được, mau mau trốn lánh là hơn”

Thanh niên kia nói “Cái gì mà bọn Lạt ma độc ác?”. A Kha nói “Trịnh công tử, vị này là sư phụ ta. Bọn ta trên đường gặp một bọn Lạt ma độc ác muốn hại sư phụ ta. Lão nhân gia người bị trọng thương, phía sau còn bảy tên Lạt ma đang đuổi theo”.

Thanh niên kia nói “Được”, kêu lên mấy tiếng, đội kỵ mã dừng lại, hai chiếc xe lớn cũng lập tức dừng lại.

Thanh niên kia nhảy xuống ngựa, vén rèm xe lên, khom người nói “Vãn bối Trịnh Khắc Sảng bái kiến tiền bối”. Ni cô áo trắng gật đầu. Trịnh Khắc Sảng nói “Chỉ có bảy tám tên Lạt ma cũng không cần lo lắng, vãn bối xin thay người phát lạc bọn họ”. A Kha vừa sợ vừa mừng, lại hơi lo lắng, nói “Bọn Lạt ma độc ác ấy rất lợi hại”. Trịnh Khắc Sảng nói “Bọn tùy tùng ta mang theo đều võ công cao cường, tự lượng có thể thu xếp được. Cho dù bọn ta không cậy đông thủ thắng, lấy một chọi một cũng không sợ gì bảy tám tên Lạt ma”.

A Kha quay lại nhìn sư phụ, trong ánh mắt có ý dò hỏi, nhưng thật ra nài nỉ nhiều hơn.

Vi Tiểu Bảo nói “Không được, sư thái võ công cao thâm như thế mà còn bị thương, hai mươi mấy người các người thì làm được gì?”. A Kha tức giận hỏi “Không ai hỏi người, người lú lo cái gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta là quan tâm tới sự an nguy của sư thái”. A Kha tức giận nói “Chính người sợ chết lại nói là quan tâm tới sư phụ. Thằng tiểu ác nhân người chỉ biết làm chuyện xấu xa, làm gì có lòng tốt như thế?”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Họ Trịnh kia bản lãnh cao lắm à ? Có bằng sư thái không?”. A Kha nói “Hai mươi mấy người y mang theo ai cũng võ nghệ cao cường. Chẳng lẽ hai mươi mấy người lại sợ bảy tên Lạt ma?”. Vi Tiểu Bảo nói “Sao cô biết hai mươi mấy người ấy võ công đều cao cường? Ta thấy đều rất kém cỏi”. A Kha nói “Tự nhiên là ta biết. Ta đã thấy họ xuất thủ rồi, người nào cũng có thể đánh một trăm người như người”.

Ni cô áo trắng trầm ngâm không đáp. Vi Tiểu Bảo muốn bà cải trang làm một người đàn bà nhà quê để né

tránh bọn Lạt ma là chuyện bất đắc dĩ, chứ quả thật rất không muốn, nếu chỉ có hai đứa nhỏ này biết thì cũng thôi, chứ nếu bảo bà cải trang tránh họa trước mặt vài mươi hào khách giang hồ thì có chết cũng không làm, bèn thông thả nói “Bọn Lạt ma kia là đuổi theo một mình ta. Trình công tử, đa tạ ý tốt của người, mời các người cứ lên đường thôi”.

Trình Khắc Sảng nói “Sao sư thái lại nói thế? Trên đường gặp chuyện bất bình, thì phải rút đao tương trợ, hướng chi... hướng chi sư thái lại là sư phụ của Trần cô nương, vân bối ra sức một chút cũng là vì nghĩa không thể từ chối”. A Kha hai má ửng hồng, cúi đầu xuống, nhưng tỏ ra mười phần đắc ý.

Ni cô áo trắng gật gật đầu nói “Được, thế thì chúng ta cùng tới phủ Hà Gian, có điều người đừng nói với người ngoài. Ta tính tình nhút nhát, không muốn gặp người ngoài”. Trình Khắc Sảng mừng nói “Dạ, dạ ! Tự nhiên là phải kính cẩn tuân lời tiên bối”. Ni cô áo trắng hỏi “Trình công tử ở môn phái nào? Lệnh sư là ai?”, hỏi môn phái sư thừa của y là có ý muốn tra xét võ công.

Trình Khắc Sảng nói “Vân bối đã học võ công với ba vị sư phụ. Vị nghiệp sư khai tâm họ Thi, là cao thủ phái Vũ Di. Vị sư phụ thứ hai họ Lưu, là một cao thủ tục gia của chùa Thiếu Lâm Bồ Điền Phúc Kiến”. Ni cô áo trắng nói “Ồ, vị Lưu sư phó này đại danh là gì?”. Trình Khắc Sảng nói “Y tên Lưu Quốc Hiên”.

Ni cô áo trắng thấy y gọi thẳng tên sư phụ ra không hề tỏ vẻ kính cẩn, hơi thấy ngạc nhiên, kể nghĩ tới một người, hỏi “Thế ra lệnh sư trùng tên với Lưu đại tướng

quân ở Đài Loan à?”. Trịnh Khắc Sảng nói “Chính là Lưu đại tướng quân Đề đốc dưới trướng Diên Bình quân vương ở Đài Loan”. Ni cô áo trắng hỏi “Trịnh công tử là người nhà Diên Bình quân vương à?”. Trịnh Khắc Sảng nói “Vân bối là con thứ của Diên Bình quân vương”.

Ni cô áo trắng gật gật đầu nói “Té ra là dòng dõi trung lương”.

Nguyên Trịnh Thành Công đoạt lại đảo Đài Loan từ tay người Hà Lan. Quế vương phong Trịnh làm Diên Bình quân vương Chiêu thảo đại tướng quân. Tháng năm năm Vĩnh Lịch thứ mười sáu (Khang Hy nguyên niên) Trịnh Thành Công qua đời. Lúc ấy thế tử Trịnh Kinh trấn thủ Kim Môn và Hạ Môn, em Trịnh Thành Công là Trịnh Tập lên kế vị ở Đài Loan, Trịnh Kinh thống lĩnh bọn đại tướng Chu Toàn Bản, Trần Cận Nam kéo quân về Đài Loan, phá tan quân Trịnh Tập rồi lên tiếp vị Diên Bình quân vương. Trịnh Kinh có con trưởng là Trịnh Khắc Bản, con thứ là Trịnh Khắc Sảng. Tính từ Trịnh Chi Long cha Trịnh Thành Công thì Trịnh Khắc Sảng là đời thứ tư của Trịnh gia.

Lúc ấy Diên Bình quân vương đem quân bản bộ phản kháng không chịu khuất phục nhà Mãn Thanh, một mình lẻ loi ngoài biển theo chính sóc nhà Đại Minh, nhân hào nghĩa sĩ trong thiên hạ ai cũng kính ngưỡng. Trịnh Khắc Sảng nói thân phận mình ra, chỉ cho rằng vị ni cô này ắt sẽ tỏ vẻ kính phục, ngờ đâu ni cô áo trắng chỉ gật gật đầu nói một câu “Té ra là dòng dõi trung lương” chứ không lộ vẻ gì. Y không biết ni cô áo trắng là Trưởng công chúa con gái Sùng Trinh hoàng đế. Lưu Quốc Hiên sư phụ y là bộ thuộc của cha y, nên y không mấy cung kính, còn trong con mắt ni cô áo

trắng, Trịnh Kinh bất quá chỉ là một thần tử trung lương mà thôi.

Vì Tiểu Bảo thì trong bụng đã chửi thầm không ngớt “Con mẹ nó, có gì là lạ chứ? Diên Bình quận vương thì có gì ghê gớm?”. Thật ra y cũng biết Diên Bình quận vương rất nổi tiếng, Trần Cận Nam sụ phụ y chính là bộ thuộc của quận vương, trong lòng càng lúc càng cảm thấy bất lợi. Hiện thái độ của Trịnh Khắc Sảng có vẻ rất để ý tới A Kha, y đường đường là công tử của quận vương tay nắm hùng binh, chiếm đất khai phủ, so với Mộc vương phủ lưu lạc giang hồ thì khác hẳn, huống chi người này tướng mạo tuấn nhã gấp mười mình, trò chuyện thì cao minh gấp hàng trăm lần, tuổi tác cũng lớn hơn mình nhiều. Về võ công thì không biết thế nào, nhưng xem ra nếu không hơn mình mười lần thì cũng là bảy tám lần. A Kha rất si mê y, dù là thằng mù cũng nhìn thấy. Nếu sụ phụ biết mình tranh giành A Kha với Trịnh công tử thì không cần y ra lệnh, chắc lão nhân gia cũng một chuồng đập chết mình. Sụ thái khen y là dòng dõi trung lương, còn mình thì dòng dõi của ai? Chẳng qua chỉ là dòng dõi của một con đĩ thôi.

Ni cô áo trắng nhìn Trịnh Khắc Sảng, chậm rãi hỏi “Thế ra sụ phụ thứ nhất của ngươi chính là Thi Lang đã đầu hàng người Thát Đát Mãn Thanh phải không?”.

Trịnh Khắc Sảng nói “Vâng. Người ấy vô sỉ bất nghĩa, văn bối đã sớm không còn coi y là sụ phụ nữa. Ngày sau gặp nhau ngoài chiến trường nhất định phải chính tay hạ sát y”, lời lẽ rất hiên ngang khảng khái. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Té ra sụ phụ ngươi đã đầu hàng triều đình. Gã Thi Lang này về sau có gặp phải

để ý". Trịnh Khắc Sảng nói tiếp "Gần mười năm nay vẫn bồi chỉ nghe theo học nghệ Phùng sư phụ, y là cao thủ đệ nhất phái Côn Luân, ngoại hiệu là Nhất kiếm vô huyết, chắc sư thái cũng biết tên y". Ni cô áo trắng nói "Ồ ! Đó là Phùng Tích Phạm Phùng sư phó, chỉ là không biết lai lịch ngoại hiệu của y". Trịnh Khắc Sảng nói "Phùng sư phụ cố nhiên kiếm pháp cực cao, khí công càng xuất thần nhập hóa. Y dùng mũi kiếm sắc điểm vào tử huyết người ta, người chết da không bị thương, không thấy một giọt máu nào".

Ni cô áo trắng ồ một tiếng, nói "Khí công đã luyện tới cảnh giới biến sắc bén thành cùn nhut thì trên đời chẳng có bao nhiêu người. Phùng sư phó bao nhiêu tuổi rồi?". Trịnh Khắc Sảng mười phần đắc ý, nói "Mùa đông năm nay vẫn bồi sẽ mở tiệc mừng Phùng sư phụ ngũ tuần đại khánh". Ni cô áo trắng gật gật đầu nói "Chưa đến năm mươi tuổi mà nội công tinh thuần như vậy thật là hiếm có...", ngừng lại một chút rồi hỏi "Bọn tùy tùng công tử mang theo võ công đều cao cường cả chứ?". Trịnh Khắc Sảng nói "Xin sư thái yên tâm, họ đều là các vệ sĩ cao thủ được tuyển chọn trong Diên Bình vương phủ".

Vì Tiểu Bảo chợt nói "Sư thái ! Trong thiên hạ sao lắm cao thủ thế? Sư phụ thứ nhất của Trịnh công tử là cao thủ phái Võ Di, sư phụ thứ hai là cao thủ Thiếu Lâm Bồ Đề Phức Kiến, sư phụ thứ ba là cao thủ phái Côn Luân, tùy tùng mang theo ai cũng là cao thủ. Chắc y cũng là cao thủ".

Trịnh Khắc Sảng thấy y lên tiếng châm chọc, lập tức cả giận, chỉ là không biết lai lịch thằng nhỏ này,

nhưng thấy ngồi cùng xe với ni cô áo trắng và A Kha, chắc là có quan hệ sâu xa, lúc ấy đành cố nhịn.

A Kha nói “Có câu thầy hay ắt dạy được trò giỏi, Trịnh công tử được ba vị minh sư rèn luyện, võ công tự nhiên là cao cường”. Vi Tiểu Bảo nói “Cô nói đúng quá! Ta chưa thấy qua võ công của Trịnh công tử, nên thuận miệng hỏi thử thôi. Võ công của cô nương so với Trịnh công tử ai hơn ai kém?”. A Kha nhìn Trịnh Khắc Sảng một cái, nói “Tự nhiên là y giỏi hơn ta nhiều” Trịnh Khắc Sảng cười một tiếng, nói “Cô nương quá khiêm rồi”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Té ra là thế. Cô nói thầy hay ắt dạy được trò giỏi, té ra võ công của cô không cao chỉ vì sự phụ của cô là thấp thủ, là thầy dở, còn kém ba vị thầy giỏi cao thủ của Trịnh công tử xa lắm”.

Nói tới chuyện cãi cọ thì A Kha làm sao là đối thủ của y, chỉ một câu là bị y nắm đằng cán. A Kha đỏ bừng mặt, vội nói “Ta... ta nói sự phụ thấp thủ, là thầy dở lúc nào? Người chỉ ăn nói bậy bạ”.

Ni cô áo trắng cười khẽ một tiếng, nói “A Kha! Người đấu khẩu với Tiểu Bảo không nổi đâu. Chúng ta đi thôi”.

Chiếc xe lớn buông rèm xuống. Đoàn xe ngựa rẽ qua phía tây. Trịnh Khắc Sảng cười ngựa đi cạnh xe.

Ni cô áo trắng khẽ hỏi A Kha “Sao người quen vị Trịnh công tử này?”. A Kha đỏ mặt nói “Con và sư tỷ gặp y ở phủ Khai Phong Hà Nam. Lúc ấy bọn con... bọn con cải dạng nam trang, y tưởng bọn con là đàn ông, trên tầu lâu liền bước qua mời bọn con uống rượu”. Ni cô áo trắng nói “Các người to gan thật ! Hai vị đại cô

nuong mà dám lên tửu lâu uống rượu”. A Kha cúi đầu nói “Không phải uống rượu thật, chỉ giả vờ như thế để đùa giỡn thôi”.

Vi Tiểu Bảo nói “A Kha cô nương, cô xinh đẹp như thế thì dù có mặc nam trang, ai nhìn thấy cũng biết ngay là một cô nương xinh đẹp. Ta thấy gã Trịnh công tử này không có ý tốt đâu”. A Kha tức giận nói “Người mới là không có ý tốt. Ta cải dạng nam trang, y hoàn toàn không nhận ra được. Về sau sự tỷ nói rõ với y, y còn luôn miệng xin lỗi. Người ta là bậc quân tử văn nhã biết lễ, đâu có như người...”.

Đoàn người đi đến giờ Ngọ thì tới Phong Nhĩ trang. Đây là một thị trấn lớn ở Kỳ Tây. Mọi người liền vào một quán cơm ăn uống.

Vi Tiểu Bảo xuống xe, thấy Trịnh Khắc Sảng như cây ngọc trước gió, khí vũ hiên ngang, ít nhất cũng cao hơn mình nửa cái đầu, bất giác có cảm giác thẹn mình xấu xí, lại thấy y ăn mặc đẹp đẽ, vỏ thanh bội kiếm bên hông khảm châu ngọc bảo thạch chớp chớp lóng lánh. Hơn hai mươi tên thủ hạ của y có người thân hình cao lớn, có người dáng vẻ tinh anh, lưng đeo đao kiếm, xem ra ai cũng rất oai vệ.

Vào tới trong quán, A Kha đỡ ni cô áo trắng ngồi xuống bên bàn, nàng và Trịnh Khắc Sảng ngồi ngang bồi tiếp. Vi Tiểu Bảo đang định ngồi xuống trước mặt ni cô áo trắng, A Kha trùng mắt nhìn y một cái, nói “Bên kia còn nhiều bàn, người đừng ngồi đây có được không? Ta thấy mặt ngươi là nuốt cơm không trôi”. Vi Tiểu Bảo cả giận, khuôn mặt đỏ bừng, nghĩ thầm “Có gã Trịnh

công tử này bồi tiếp ngươi thì ngươi ăn thêm được vài bát, con mẹ nó, con dĩ con chết giẫm”. Ni cô áo trắng nói “A Kha, sao ngươi vô lễ với Tiểu Bảo như thế?”. A Kha nói “Y là kẻ xấu xa không điều ác nào không làm. Su phụ cấm đệ tử giết y, không thì...”, nói tới đó trừng mắt nhìn Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo trong lòng tức tối, bước tới ngồi vào một cái bàn trong góc phòng, nghĩ thầm “Ngươi một lòng một dạ, muốn làm vợ thằng giặc thôi tha Trịnh công tử con mẹ nó này thì Vi Tiểu Bảo ta há lại khinh di bỏ qua? Ngươi muốn giết ta nhưng không dễ đâu. Để lão tử dùng kế giết chết thằng chồng trong lòng ngươi trước cho ngươi không lấy y được, làm gái góa đã, rồi lại vẫn là không lấy lão tử không xong. Lão tử không tính chuyện ngươi là gái góa tái giá, là tiện nghi cho con dĩ con ngươi lắm rồi”.

Tiểu nhị bung com canh lên. Bọn tùy tùng của Trịnh công tử ăn uống như hùm như sói. Vi Tiểu Bảo đem tám cái bánh bao ra cho Hồ Ba Âm trong xe ăn, chỉ cảm thấy Hồ Ba Âm còn gần gũi hơn bọn Trịnh Khắc Sảng một chút. Y trở về chỗ, nhìn qua A Kha cách đó mấy cái bàn, thấy A Kha mặt mày tươi tắn, cười cười nói nói với Trịnh Khắc Sảng, dáng vẻ cực kỳ thân mật. Vi Tiểu Bảo tức giận cơ hồ nghẹn thở, ngẫm nghĩ “Muốn giết chết gã Trịnh công tử kia thật không phải dễ, nhưng không được để người ta nhìn thấy nửa điểm dấu vết, không thì nếu A Kha biết mình sát hại y, nhất định sẽ mưu sát chồng ruột để trả thù cho gian phu”.

Chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập, mấy kỵ mã tiến vào thị trấn, xuống ngựa vào quán cơm, là bảy tên Lạt ma. Vì Tiểu Bảo tìm đập thành thích, nhưng lại hơi có ý hạnh tai lạc họa, nghĩ thầm “Gã Trịnh Khắc Sảng kia vừa huênh hoang khoác lác, nói học võ công với ba vị sư phụ cao thủ gì đó, cứ để các người đánh nhau một trận, lão tử tự thủ bằng quan, mới là tuyệt diệu!”.

Bảy tên Lạt ma vừa nhìn thấy ni cô áo trắng lập tức biến sắc mặt, kỵ lý cô lộ một hồi. Một Lạt ma cao gầy trong bọn nói mấy câu, bảy người ngồi xuống cái bàn ở cửa, gọi cơm canh ra. Mọi người đều nhìn chăm chăm vào ni cô áo trắng, thần sắc rất căm giận. Ni cô áo trắng lơ đãng như không nhìn thấy, cứ thản nhiên ăn uống. Qua một lúc, một tên Lạt ma đứng dậy tiến lại trước bàn ni cô áo trắng lớn tiếng hỏi “Ni cô kia, mấy người đồng bạn của ta bị người sát hại phải không?”.

Trịnh Khắc Sảng đứng lên cao giọng hỏi lại “Các người muốn gì mà la hét inh ỏi, vô lễ như thế?”.

Tên Lạt ma kia tức giận nói “Người là cái gì? Bọn ta nói chuyện với ni cô này thì việc gì đến người? Tránh ra!”.

Chỉ nghe vù vù mấy tiếng, bốn thủ hạ của Trịnh Khắc Sảng nhảy xổ tới chụp xuống tên Lạt ma. Tên Lạt ma tay phải gạt ra hất hai người đi, phóng chân đá một người bay ra ngoài cửa quán, kế phóng quyền đánh trúng sống mũi một người khiến y ngã lăn xuống đất ngất đi.

Bọn thủ hạ còn lại của Trịnh Khắc Sảng hô lớn “Tất cả xông vào!”, rồi rút binh khí sẵn vào tên Lạt ma. Năm tên Lạt ma ở bàn bên kia cũng rút giới đao xông qua, chỉ có tên Lạt ma cao gầy vẫn ngồi yên bất động. Trong

khoảnh khắc trong quán cơm vang lên tiếng loảng xoảng, đánh nhau mười phần âm ỉ. Bọn tiểu nhị và khách khứa thấy có người đánh nhau liền nhao nhao chạy ra ngoài. Trịnh Khắc Sảng và A Kha đều rút trường kiếm ra đứng chắn trước mặt ni cô áo trắng, trong quán chén đĩa bay tung, bàn ghế đổ xuống, mỗi tên Lạt ma đánh nhau với bốn năm tên thủ hạ của Trịnh phủ.

Bỗng vù một tiếng, một thanh đơn đao bay lên cắm vào nóc nhà. Vi Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn ra, ánh bạch quang chớp lên, lại có hai thanh đơn đao tung lên, tiếp theo lại có ba bốn thanh trường kiếm bay lên. Mấy tên tùy tùng của Trịnh phủ bật tiếng la hoảng, tay không nhả ra, tiếng vù vù vang lên không ngớt, đao kiếm tung thanh bay vọt lên không, đều cắm vào xà nhà cột nhà, không rơi xuống nữa. Có vài món binh khí nặng như cương tiên, thiết xích, đồng trùy, thiết bài thì xuyên thủng nóc nhà rơi xuống mái ngói.

Không đầy thời gian tàn nửa nén hương, hơn hai mươi tên tùy tùng của Trịnh phủ đã mất hết binh khí. Vi Tiểu Bảo vừa sợ vừa mừng, mừng nhiều hơn sợ.

Mấy tên Lạt ma đồng thanh quát “Mau quỳ xuống đầu hàng, nếu chậm một bước thì sẽ chém đầu tất cả các ngươi”. Bọn tùy tùng của Trịnh phủ tuy trong tay không còn binh khí vẫn không hề khiếp sợ, kẻ vung quyền, người xách ghế nhảy xổ vào sáu tên Lạt ma.

Sáu tên Lạt ma quát lớn một tiếng, vung đao phóng ra, “sột” một tiếng, sáu thanh giới đao cắm xuống mặt bàn chỗ tên Lạt ma cao gầy thành một vòng tròn rất tế chỉnh, kế đó sáu người nhảy vào đám đông. Chỉ nghe

tiếng “Ồi chao!” “Trời ơi!” “Ái chà!” vang lên không ngớt, pha lẫn với tiếng chát chát liên thanh bất tuyệt, trong khoảnh khắc, hơn hai mươi người Trịnh phủ đều bị đánh gãy xương chân, ngã xuống ngổn ngang trong quán.

Vi Tiểu Bảo lúc ấy đã sợ nhiều hơn mừng, chỉ thầm kêu khổ, nghĩ “Họ sắp làm khó tới sư thái và tiểu mỹ nhân của mình rồi. Làm sao bây giờ?”.

Sáu tên Lạt ma chấp tay lại, ky lý cô lô như đang tụng kinh, trở về bàn ngồi xuống, rút gươm dao trên bàn ra đeo lại vào người. Tên Lạt ma cao gầy gọi “Mang rượu ra, mang thức ăn ra !”, gọi liên mấy tiếng, nhưng bọn điểm tiểu nhị chỉ đứng xa xa nhìn, làm sao dám tới ? Một tên Lạt ma chửi “Con mẹ nó, không đem com rượu ra thì bọn ta phóng hỏa đốt trụi cái hắc điểm này đây !”. Chuồng quỳ vừa nghe nói đốt quán, vội nói “Dạ, dạ, mang com rượu ra đi, mau lên, đem com rượu ra cho các vị Phật gia”.

Vi Tiểu Bảo nhìn ni cô áo trắng xem bà có đối sách thế nào, nhưng chỉ thấy bà đưa tay phải cầm chung trà đưa lên miệng từ từ nhấp từng hớp, tay áo không hề lay động, thần sắc thản nhiên. A Kha thì sắc mặt nhợt nhạt, ánh mắt đầy vẻ khiếp sợ. Trịnh Khắc Sảng thì mặt lúc xanh lúc trắng, tay nắm chuôi kiếm, cánh tay không ngừng run lên, nhất thời chưa quyết định được chủ ý, không biết có nên xông ra đánh giết hay không.

Tên Lạt ma cao gầy cười nhạt một tiếng, đứng lên bước tới trước mặt Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng né qua một bên, mũi kiếm chia vào tên Lạt ma quát “Ngươi... ngươi định làm gì ?”, thanh âm vừa lắp bắp

vừa run rẩy. Tên Lạt ma kia nói “Ta tìm ni cô này có việc, không liên quan gì tới người ngoài. Người là đệ tử của thị à?”. Trịnh Khắc Sảng nói “Không phải”. Tên Lạt ma nói “Hay lắm ! Biết điều thì rút mau đi” Trịnh Khắc Sảng nói “Tôn giá... tôn giá là ai? Xin lưu lại tên họ để sau này... sau này...”.

Tên Lạt ma ngửa mặt lên cười rộ, Vi Tiểu Bảo nghe trong tai ong ong, lập tức thấy đầu óc choáng váng. A Kha đứng không vững, ngã ngồi xuống ghế, phủ phục lên bàn. Tên Lạt ma cười nói “Pháp danh ta là Tang Kết, làm Hộ giáo dưới trưởng Phật sống Tây Tạng Đạt Lai. Sau này ngươi định làm gì? Định tìm ta trả thù phải không?”. Trịnh Khắc Sảng dăm liều, run lên nói “Chính... chính thế”.

Tang Kết hô hô cười rộ, vung tay áo bên trái quét vào mặt y. Trịnh Khắc Sảng giờ kiếm lên gạt. Tang Kết ngón giữa tay phải búng ra, keng một tiếng vang rền, thanh trường kiếm bay lên cắm vào xà nhà, kế vươn tay trái ra một cái đã chụp trúng gáy Trịnh Khắc Sảng, nhắc y lên ném mạnh xuống ghế, cười nói “Ngồi xuống đi!”.

Trịnh Khắc Sảng bị y chụp trúng huyệt Đại chùy sau gáy, là chỗ tụ hội của ba kinh Thủ Túc dương trong cơ thể, lập tức không nhúc nhích được. Tang Kết ha hả cười nhạt, trở về bàn mình.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Họ còn chờ gì nữa mà chưa động thủ với sư thái? Chẳng lẽ còn có viện sắp tới?”. Y nhìn chung quanh thấy trong quán đều là tường gạch, không thể thi thố tài cù, dùng chủ thủ cách vách đâm người, chợt nhớ tới Hô Ba Âm ở trong xe, tự nhủ “Hong

bét, họ cứu được Hô Ba Âm là biết ngay mình và sự thái là cùng bọn, không chừng còn biết chính mình đã giết bốn tên Lạt ma kia, lúc ấy Vi Tiểu Bảo mà không xuống âm cung tụ hội với bốn tên Lạt ma kia chỉ e rất khó. Đáng sợ nhất là họ biến mình thành một cây côn người trước, đó chính là cách của mình mà”. Nghĩ tới việc họ lấy chủ thủ của mình gọt mình làm côn người, không tìm được toàn thân nổi gai ốc, quay đầu nhìn Tang Kết, chỉ thấy y thần thái nghiêm nghị, trên mặt hơi có vẻ hồi hộp không yên, lập tức hiểu ngay “Phải rồi, y không biết sự thái đã bị trọng thương nên còn úy kỵ võ công của sự thái tinh thâm, đang chưa quyết định được chủ ý xuất thủ thế nào là tốt”.

Lúc ấy điểm tiểu nhị đã bung rượu thịt ra, một bình rượu chỉ rót cho mỗi tên Lạt ma được nửa chén đã hết sạch. Một tên Lạt ma đập bàn chửi “Một chút rượu thế này thì một mình Phật gia uống còn chưa đủ”. Điểm tiểu nhị run lấy bối, lại càng khiếp sợ, quay vào trong lấy rượu.

Vi Tiểu Bảo linh cơ nhất động, liền bước vào bếp. Y là một đứa nhỏ, không ai để ý. Chỉ thấy tiểu nhị cầm gáo múc hai gáo trong chum rót vào bình rượu, hai tay run lên, rượu đổ khắp chỗ trên bàn, dưới đất, cạnh chum, thành bình. Vi Tiểu Bảo lấy ra một nén bạc đưa cho y, nói “Đừng sợ. Đây là tiền cơm, còn thừa là tiền thưởng. Để ta rót rượu giúp ngươi”, nói xong cầm lấy cái gáo. Điểm tiểu nhị mừng vì bỗng dung vớ bở, không ngờ trên đời lại có người tốt bụng đến thế. Vi Tiểu Bảo nói “Bọn Lạt ma kia hung dữ quá, ngươi bước ra xem họ đang làm gì”. Điểm tiểu nhị vâng dạ, chạy ra cửa bếp nhìn lên phòng trên.

Vi Tiểu Bảo lấy mông hân được trong bọc ra, mở gói giấy trút hết vào bình rượu, lại múc thêm vài gáo, ra sức lắc cái bình. Điểm tiểu nhị trở vào nói “Họ đang uống rượu, không... không làm gì cả”. Vi Tiểu Bảo đưa bình rượu cho y, nói “Mang ra mau đi, họ mà nổi nóng lên thì đốt luôn quán thật đấy”. Điểm tiểu nhị luôn miệng cảm ơn, hai tay bung bình rượu bước ra, miệng còn lẩm bẩm “Đa tạ, đa tạ, ờ, đúng là người tốt, xin Bồ tát phù hộ”.

Bọn Lạt ma giật lấy bình rượu, rót cho mỗi người nửa chén rồi quát “Chưa đủ. Lấy thêm đi”.

Vi Tiểu Bảo thấy bảy tên Lạt ma không hề nghi ngờ, bung chén rượu lên uống cạn, trong lòng cả mừng, chửi thầm “Bọn Lạt ma thói tha này thật uống mang võ công cao cường, một chút trò chơi thô thiển trên giang hồ này cũng không để phòng, thật là đáng cười”.

Y hoàn toàn không biết bọn Tang Kết thấy năm người đồng môn chết phi mạng, trong đó có một người bị chuông lục chấn động làm gãy hết xương cốt trong người, võ công của đối phương cao thâm quả thật trên đời ít thấy. Tang Kết tự lượng nếu động thủ với người này cũng rất dễ thua. Nhìn thấy ni cô áo trắng trong quán cơm thần thái thản nhiên, đúng là phong độ cao thủ, nên tập trung tinh thần theo dõi từng cử động của bà, đời nào lại để phòng một vị đại cao thủ võ công đạt tới mức đẳng phong tháo cực như thế dùng thủ đoạn hèn mạt bỏ thuốc mê vào rượu. Bọn họ miệng thì uống rượu chứ thật ra không biết mùi vị gì, nghĩ tới tình trạng chết thảm của năm sư huynh đệ, trong lòng lúc nào cũng hồi hộp. Nếu trong quán không có ni cô áo trắng thì

uống một bình rượu pha bấy nhiêu mông hăn được như thế vào miệng, chưa chắc đã không phát giác ra được.

Một tên Lạt ma mập là kẻ hiếu sắc, thấy A Kha dung mạo xinh đẹp đã sớm muốn sờ tay sờ chân, chỉ là còn úy kỵ ni cô áo trắng võ công cao cường nên chưa dám vô lễ, sau khi uống nửa chén rượu, đã không kìm chế được nữa, qua một lúc được tính phát tác, trong đầu mờ mờ mịt mịt, lập tức không để ý gì nữa, đứng lên cười hì hì nói “Tiểu cô nương, đã có chồng chưa?”, rồi đưa bàn tay to tướng ra sờ vào má A Kha.

A Kha hoảng sợ run lên bần bật, nói “Người... người...”, rồi vung dao chém ra. Tên Lạt ma kia chụp cổ tay nàng vặn một cái, thanh cương dao trong tay A Kha rơi xuống đất. Tên Lạt ma hô hô cười rộ, ôm nàng vào lòng. A Kha lớn tiếng la hét, ra sức giãy giụa, nhưng hai cánh tay của tên Lạt ma ấy như một cái vòng sắt ghì chặt, làm sao giãy ra được?

Ni cô áo trắng vốn trấn tĩnh thản nhiên, nhưng lúc ấy cũng biến sắc, nghĩ thầm “Nếu bọn Lạt ma hung ác này ra tay giết mình cũng không hề gì, chứ vô lễ trước chỗ đông người như thế này thì cho dù mình chết ngay lập tức cũng không nhắm được mắt”.

Trình Khắc Sảng chống hai tay xuống bàn, đứng dậy quát lớn “Người... người...”. Tên Lạt ma mập vung tay trái đánh ra một quyền, bình một tiếng hất y ngã xuống lộn đi mấy vòng.

Vì Tiểu Bảo thấy A Kha bị làm nhục, mười phần sốt ruột “Tại sao mông hăn được chưa phát tác, chẳng lẽ bọn Lạt ma thói tha này lại có công phu cổ quái gì ,

không sợ thuốc mê?”. Nhìn thấy tên Lạt ma chia môi hôn bừa lên mặt A Kha, không sợ nguy hiểm nữa, bèn rút chủy thủ giấu trong tay áo, cười hì hì bước qua nói “Đại hòa thượng, người làm gì vậy?”, tay phải chạm vào bên trái sau lưng y, cổ tay lật lại một cái, thanh chủy thủ trong ống tay áo đâm ra thấu tim tên Lạt ma, cười nói “Đại hòa thượng, người chơi đùa gì thế?”, rồi tránh mau qua bên trái, đề phòng y đánh trả.

Thanh chủy thủ sắc bén phi thường, đâm vào thịt không phát ra tiếng động, lúc đâm lại nhắm trúng tim đối phương, tên Lạt ma quả tim lập tức ngừng đập, đã cứng đờ bất động, nhưng hai tay vẫn ôm A Kha không buông ra. A Kha không biết y đã chết, hoảng sợ chỉ kêu gào inh ỏi.

Vì Tiểu Bảo bước tới kéo tay tên Lạt ma ra, huých vào ngực y một cái, hạ giọng nói “A Kha, mau chạy theo ta”, rồi một tay kéo tay nàng, một tay đỡ ni cô áo trắng chạy ra cửa.

Tên Lạt ma mập vừa rời khỏi người A Kha liền từ từ đổ xuống. Bọn Lạt ma còn lại cả kinh, nhao nhao sấn tới. Vì Tiểu Bảo quát “Đứng lại! Sư phụ ta thần công kỳ diệu, tên Lạt ma này vô lễ đã bị người xử tử rồi. Ai bước tới một bước là mất mạng đấy”. Bọn Lạt ma đang ngần ra, chợt bình bình hai tiếng, hai tên ngã lăn xuống đất, kế đó lại hai tên nữa ngã xuống. Tang Kết nội lực thâm hậu, không bị mộng hân được làm cho ngắt đi, nhưng cũng cảm thấy choáng váng, thân hình loạng choạng, dưới chân nhẹ bổng, chỉ cho rằng ni cô áo trắng quả thật có pháp thuật quái dị, trong lòng hoảng loạn, thần trí mơ hồ, nào biết là bị trúng mộng hân được.

A Kha kêu lên “Trình công tử ! Mau chạy theo bọn ta”. Trình Khắc Sảng nói “Vâng”, rồi bò dậy chạy ra ngoài trước. Vi Tiểu Bảo đỡ ni cô áo trắng ra khỏi quán. Tang Kết đuổi theo được hai bước thì thân hình loạng choạng, hất đổ một cái bàn, chát một tiếng, ngã xuống đè lên cái bàn. Vi Tiểu Bảo không thấy phu xe, không biết đã chạy trốn đi đâu, không chờ đợi được, liền dìu ni cô áo trắng lên xe, thấy Hồ Ba Âm vẫn còn trong xe, sợ bọn Tang Kết đuổi theo, thấy A Kha và Trình Khắc Sảng lên xe rồi liền nhảy lên ngồi vào chỗ phu xe, vung roi giông xe chạy đi.

Chạy một mạch hơn mười dặm, lừa đã mệt, mới cho đi chậm lại, đúng lúc ấy, bỗng nghe tiếng vó ngựa văng vẳng vang lên, mấy kỵ mã đang đuổi tới.

Trình Khắc Sảng nói “Ồ, tiếc là không có ngựa, nếu không tuấn mã của ta chạy rất nhanh, bọn Lạt ma hung ác này không thể đuổi kịp” Vi Tiểu Bảo nói “Su thái làm sao cưỡi ngựa được ? Ta cũng không mời người lên xe”, nói xong quát tháo âm ỉ, vung roi đánh lừa chạy. Trình Khắc Sảng tự biết lỡ lời, nhưng y là công tử trong vương phủ, trước nay được người ta phụng thờ đã quen, lại bị lấn lướt hai câu, trên mặt tỏ vẻ tức giận.

Chỉ nghe tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, Vi Tiểu Bảo nói “Su thái, chúng ta xuống xe trốn thôi”, đưa mắt nhìn ra không thấy nhà cửa gì, chỉ có mấy đồng rom dưới đám ruộng bên phải, liền nói “Được rồi! Chúng ta núp vào đồng rom kia”, nói xong kìm cương cho lừa dừng lại.

Trịnh Khắc Sảng tức giận nói “Núp vào đồng rom, nếu có ai biết thì há không mất hết oai phong của Diên Bình vương phủ ta sao?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đúng ! Ba người bọn ta xuống núp vào trong đồng rom, mời công tử cứ đánh xe chạy tiếp để dẫn dụ truy binh đuổi theo”. Lúc ấy y đỡ ni cô áo trắng xuống xe. A Kha nhất thời do dự, ni cô áo trắng gọi “A Kha! Xuống đây!”. A Kha nhìn Trịnh Khắc Sảng vẫy tay nói “Người cũng xuống núp đi”. Trịnh Khắc Sảng thấy ba người đã chui vào đồng rom, hơi ngần ngừ một chút rồi cũng chui vào theo.

Vì Tiểu Bảo sợ nhỡ tới một việc, vội chui ra khỏi đồng rom, nhảy lên xe, rút chủy thủ ra định đâm chết Hô Ba Âm, chợt linh cơ nhất động, liền chặt bàn tay phải của y rồi đâm một đao vào móng lừa. Con lừa đau quá kéo chiếc xe lao đi. Nghe thấy tiếng vó ngựa tới gần, y lại chui vào đồng rom.

Y cật chủy thủ vào ống giày, tay phải cầm bàn tay của Hô Ba Âm định dọa A Kha. Tay trái y vươn ra chạm vào một cái bím tóc, biết là Trịnh Khắc Sảng, lại vươn tay ra sờ soạng, lần này chạm vào eo lưng mềm mại, dường như là A Kha, trong lòng cả mừng, ra sức véo mấy cái, kêu lên “Trịnh công tử, sao ngươi lại sờ vào hông ta?”.

Trịnh Khắc Sảng nói “Ta không có”. Vì Tiểu Bảo nói “Hừ, ngươi tưởng ta là A Kha cô nương phải không? Sờ soạn mò mẫm, thật vô lễ quá”. Trịnh Khắc Sảng chửi “Nói bậy”. Vì Tiểu Bảo lại đưa tay trái véo mạnh vào ngực A Kha một cái rồi buông ra ngay, la lớn “Ồ, Trịnh công tử, ngươi làm gì thế?”, lại cầm bàn tay của Hô Ba

Âm đưa lên mặt A Kha sờ lui sờ tới, lại sờ xuống ngực nàng.

Lúc này y sờ lưng sờ ngực A Kha, miệng không ngớt la lối, A Kha tưởng Trịnh Khắc Sảng thừa cơ lúc chui rúc vào trong đồng rom mà hành động vô lễ, vừa cuống vừa thẹn, kê lại thấy một bàn tay to tướng lạnh toát sờ lên mặt mình, nghĩ bàn tay của Vi Tiểu Bảo quyết không to như thế, tự nhiên là Trịnh Khắc Sảng không còn nghi ngờ gì nữa, đã định lớn tiếng kêu lên, lại cảm thấy nếu để sự phụ và Vi Tiểu Bảo nghe thấy thì quá bất nhã, đành quay đầu đi để tránh, thấy bàn tay to kia lại sờ xuống ngực mình, nghĩ thầm “Trịnh công tử lại vô lại như thế”, bất giác thắm giận dữ, co người tránh qua bên phải.

Vi Tiểu Bảo lật tay trái lại, chát một tiếng đánh Trịnh Khắc Sảng một tát thật mạnh, kêu lên “A Kha cô nương, đánh rất hay, Trịnh công tử là phường hiếu sắc, trời ơi, Trịnh công tử, người lại sờ ta, sờ lầm người rồi”. Trịnh Khắc Sảng cũng cho là cái tát vừa rồi là A Kha đánh mình, tức giận nói “Là người mò mẫm người ta... làm hại ta... làm hại ta...”. A Kha nghĩ thầm “Rõ ràng là một một bàn tay rất lớn, quyết không phải của tên tiểu ác nhân kia”. Vi Tiểu Bảo lại cầm bàn tay Hô Ba Âm sờ vào sau gáy A Kha.

Lúc ấy tiếng vó ngựa đã tới gần. Nguyên Tang Kết thấy ni cô áo trắng ra khỏi quán, muốn đuổi theo nhưng toàn thân vô lực. Y nội công thâm hậu, uống rượu pha mộng hãn được vào cũng không ngắt đi, hít mạnh hai hơi thấy chân khí thông suốt không có gì trở ngại, chỉ là đầu vầng mắt hoa, lập tức hiểu ngay, lớn tiếng hô “Lấy

nước lạnh ra mau, lấy nước lạnh ra mau”. Tiểu nhị bưng một bát nước lạnh ra. Tang Kết nói “Đổ lên đầu ta đi”. Tiểu nhị làm sao dám đổ, ngần ngừ bất động. Tang Kết còn nghi thuốc mê này là do người trong quán cho vào rượu, không giơ hai tay lên được, liền hít mạnh một hơi chân khí, húc đầu vào bát nước lạnh, cả bát nước đổ xuống đầu y. Tang Kết hơi tỉnh hơn một chút, lại kêu “Nước lạnh, thật nhiều nước lạnh, mau lên, mau lên!”. Tiểu nhị lại chạy vào lấy hai bát nước nữa đem ra. Tang Kết đổ hết lên đầu mình, rồi sai tiểu nhị vào xách một thùng nước lớn để cứu tỉnh đồng bạn, nhưng tên Lạt ma mập kia thì nói thế nào cũng không tỉnh lại. Đến khi nhìn thấy sau lưng y có vết máu, xem xét vết thương mới biết y đã chết. Sáu tên Lạt ma vội vàng không kịp phóng hỏa đốt quán, nhảy ngay lên ngựa, quát tháo đuổi theo.

A Kha thấy bàn tay to sờ vào cổ, không nhìn được nữa la lên “Không được!”. Vì Tiểu Bảo lại xoay tay tát một cái. Trịnh Khắc Sảng ở giữa đồng rơm, không nhìn thấy gì, không sao tránh né lại bị một tát, la lên “Không phải ta”.

Hai tiếng kêu ấy vang lên, tung tích lập tức bị phát giác. Tang Kết kêu lên “Ở đây rồi”. Một tên Lạt ma nhảy xuống ngựa, chạy đến bên đồng rơm, thấy một bàn chân của Trịnh Khắc Sảng thò ra ngoài, liền túm lấy kéo ra khỏi đồng rơm, sợ y phản kích, tiện tay ném mạnh y ra xa mấy trượng.

Tên Lạt ma kia lại thò tay vào đồng rơm sục sạo. Vì Tiểu Bảo co người thành một khối, lúc ấy đồng rơm đã bị tên Lạt ma kia bới ra, chỉ thấy một bàn tay to tướng

thò vào chụp loạn lên, trong lúc cấp bách, liền dúi bàn tay của Hô Ba Âm vào tay người kia. Tên Lạt ma sờ thấy một bàn tay to liền nắm lấy giật mạnh một cái, cho là sẽ kéo ra được một người nữa, kẻo đó cũng sẽ dùng sức ném ra, không ngờ trên tay nhẹ bồng.

Y dùng sức thật mạnh mà chỉ kéo ra được một bàn tay, lập tức ngã ngổ xuống đất. Đến lúc nhìn thấy rõ là bàn tay của một người chết thì khí huyết trong người đảo lộn rất khó chịu. Luồng lực đạo y dùng vốn là định kéo một người trong đồng rom ra rồi ném luôn ra xa. Trịnh Khắc Sảng nặng tới một trăm hai ba mươi cân, nên y cho rằng người thứ hai này ắt cũng nặng tương đương, đã dùng sức mạnh ít nhất cũng đủ để kéo khối nặng hai trăm cân. Huống hồ lần này không phải nắm gót chân đối phương mà là một bàn tay, sợ lực không đủ sẽ bị đối phương kéo vào đồng rom, nên sử dụng càng mạnh. Ngờ đâu luồng đại lực này chỉ kéo một bàn tay chừng vài lượng, tất cả đều dội về khiến y phải chịu, không khác gì bị một luồng luồng lực nặng hai trăm cân đánh vào người.

Vi Tiểu Bảo thấy y ngã ngổ, cả mừng chụp một túm rom ném vào mặt y. Tên Lạt ma kia vùng tay hất ra, đột nhiên thấy trước ngực đau nhói lên, thân hình co giật mấy cái rồi nằm yên không động đậy, vốn là Vi Tiểu Bảo nhân lúc ánh mắt của y bị túm rom che khuất nhảy mau ra, vùng chúi thủ đâm vào tim y.

Y vừa rút chúi thủ ra, chỉ nghe chung quanh có mấy người lớn tiếng quát tháo bằng Tạng ngữ, không ngừng ngấm ngấm kêu khổ, đoán phen này hết đường trốn tránh, chỉ đành giấu chúi thủ vào tay áo, từ từ đứng thẳng người lên, vừa ngẩng nhìn thì thấy Tang Kết và

bốn tên Lạt ma còn lại đều đã đứng trên ruộng, cách đồng rom khoảng ba trượng.

Cái xác tên Lạt ma bị đồng rom che khuất, y chết thế nào bọn Tang Kết không sao biết được, đoán là ni cô áo trắng đã thi triển thần công giết chết y, lúc ấy đều đứng xa xa không dám tòi gần. Tang Kết quát “Tiểu ni cô, người giết chết tám người sư đệ của ta, ta với người thù sâu tựa bể. Núp trong đồng rom không dám ra, thì có gì là anh hùng?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Tại sao đã giết chết tám tên sư đệ của y?”, tính lại thì quả nhiên là tám tên, trong đó ni cô áo trắng chỉ giết có một. Thấy Tang Kết nói xong mấy câu ấy thì lùi lại hai bước, rõ ràng là rất khiếp sợ, nhìn không được, Vi Tiểu Bảo lớn tiếng nói “Sư phụ ta võ công xuất thần nhập hóa, khắp thiên hạ không có người thứ hai, chẳng qua lão nhân gia lòng dạ từ bi, có đức hiếu sinh, không muốn giết người nữa. Lão nhân gia đã nói tha mạng cho năm tên Lạt ma các người, mau mau rút đi cho ta”.

Tang Kết nói “Làm gì có chuyện dễ thế? Tiểu ni cô, người đưa bộ *Tứ thập nhị chương kinh* ra, Phật gia sẽ tha cho các người đi. Nếu không thì có trốn tới chân trời góc biển, Phật gia cũng quyết không bỏ qua”. Vi Tiểu Bảo nói “Các người muốn có *Tứ thập nhị chương kinh* à? Bộ kinh ấy chùa chiền các nơi đều có, có gì quý báu chứ”. Tang Kết nói “Bọn ta chỉ cần lấy pho sách trong người tiểu ni cô thôi”.

Vi Tiểu Bảo chỉ Trịnh Khắc Sảng nói “Pho kinh đó gia sư đã tặng cho y, các người hỏi y là được”. Lúc ấy Trịnh Khắc Sảng vừa dưới đất bò dậy, còn chưa đứng

vững, một tên Lạt ma đã sấn tới nắm chặt hai tay y, một tên khác xé áo y, soạt soạt mấy tiếng, áo trong áo ngoài của Trịnh Khắc Sảng đều bị xé nát, vàng bạc châu báu rơi cả xuống đất nhưng không thấy kinh sách đâu. Vì Tiểu Bảo la lên “Trịnh công tử, người giấu bộ kinh đâu rồi? Cứ nói với họ đi, có gì quý báu đâu chứ?”.

Trịnh Khắc Sảng giận quá, lớn tiếng quát “Ta không có”. Một tên Lạt ma đập một chuông vào mặt y khiến y suýt ngất đi, quát “Người có nói không?”, lại đánh thêm chuông nữa. Vì Tiểu Bảo thấy y hai má sung vù, trong lòng vô cùng khoan khoái, kêu lên “Trịnh công tử, người đưa các vị Phật gia đi lấy sách đi. Ta thấy người khoét lỗ dưới đất trong khách điếm, có phải để chôn giấu kinh thư không?”.

Tang Kết mừng nói “Phải rồi. Trẻ con bao giờ cũng nói thật. Giải y đi thôi”. Tên Lạt ma kia nói “Dạ”, lại tát Trịnh Khắc Sảng một cái.

A Kha không nhìn được nữa, chui ra ngoài đóng rom la lên “Thằng nhãi này chuyên bịa đặt, các người đừng tin y. Vị công tử kia trước nay chưa từng thấy bộ kinh thư ấy”.

Vì Tiểu Bảo cúi đầu nói khề “Ta vì muốn cứu sư thái và cô, nên để Trịnh công tử dẫn họ đi”. A Kha nói “Ta không cần người cứu. Người vu oan cho Trịnh công tử là muốn hại mạng y”. Vì Tiểu Bảo nói “Tính mạng của sư thái và cô còn quan trọng gấp ngàn vạn lần tính mạng của Trịnh công tử”.

Tang Kết nhìn tên Lạt ma giữ Trịnh Khắc Sảng nói “Đừng đánh chết y”, rồi quay lại nói “Tiểu ni cô, người

ra đây, hai đứa nhỏ này nữa, tất cả theo bọn ta đi lấy kinh thư”.

A Kha tức giận nói “Người chính mình sợ chết, lại nói là cứu sư phụ. Người có giỏi thì ra đánh nhau với bọn Lạt ma một trận đi”. Vì Tiểu Bảo máu nóng trào lên, nghĩ thầm “Người coi thường ta, cho dù ta bị bọn Lạt ma hung ác này giết chết cũng có gì đáng kể”, liền nói “Đánh thì đánh, ta có chết cũng không hề gì, chỉ là không cứu được cô và sư thái thôi. Nhưng nếu ta thắng thì sao?”. A Kha nói “Hừ, người có đầu thai cũng không thắng được. Người mà thắng được một tên Lạt ma thì ta vĩnh viễn khâm phục người”.

Vì Tiểu Bảo nói “Cái gì mà một tên ? Không phải ta đã giết bảy tên rồi à?”. A Kha nói “Đó là do người dùng quỷ kế để giết, không tính”. Vì Tiểu Bảo liền nói “Nếu ta thắng một tên Lạt ma thì cô phải làm vợ ta”. A Kha tức giận nói “Nói bậy. Người là tiểu hòa thượng, lại là tiểu thái giám, làm sao... làm sao...”. Vì Tiểu Bảo nói “Tiểu hòa thượng thì có thể hoàn tục, tiểu thái giám thì có thể không làm thái giám nữa, nói tóm lại là ta không lấy cô làm vợ không xong”. A Kha cuống lên nói “Sư phụ, người nghe đây, lúc này mà y vẫn còn ăn nói bậy bạ”.

Ni cô áo trắng thở dài, nghĩ thầm đến lúc nguy cấp, chỉ còn đường tự chấn động cho đứt kinh mạch mà chết để khỏi bị bọn Lạt ma làm nhục, hạ giọng nói “Tiểu Bảo, người đưa tay vào đây”.

Vì Tiểu Bảo “Đạ” rồi thò tay trái vào lồng ngực, chỉ thấy trong tay có thêm một gói giấy nhỏ, nghe ni cô áo trắng hạ giọng nói “Đây là những mảnh địa đồ giấu trong kinh thư, người không cần lo cho ta, cứ tự trốn đi, sau

này nếu có thể tìm được cả bảy bộ kinh kia, thì biết đâu có thể hy vọng khôi phục được giang sơn Đại Hán chúng ta. Chuyện đó quan trọng hơn chuyện sống chết của một mình ta nhiều”.

Vi Tiểu Bảo thấy bà coi trọng mình như vậy, vật quan trọng này không giao cho đồ đệ mà lại giao cho mình, lập tức tinh thần phấn chấn, đột nhiên trong lòng quyết định chủ ý, lúc ấy không kịp nghĩ kỹ, liền lớn tiếng nói “Sư phụ ta cao nhân đương thời, không thềm động thủ với các người. Các người phải một người bước ra tỷ thí với ta trước, nếu thắng được ta thì sư tỷ ta mới ra tay. Hừ, hừ! Chắc các người cũng không dám, biết điều thì cúp đuôi rút đi”, vừa nói vừa tuồn gói giấy vào bọc.

Năm tên Lạt ma buông tiếng cười rộ. Tuy họ rất sợ ni cô áo trắng, nhưng thằng nhỏ này thì họ nào có coi ra gì. Một tên Lạt ma cười nói “Ta chỉ đánh một quyền là người phải ngã lộn nhào bảy tám vòng, tỷ thí cái rắm gì”.

Vi Tiểu Bảo bước lên một bước, lớn tiếng nói “Được, thế thì người tỷ thí với ta”, rồi quay lại nói với A Kha “Ta đánh thắng y rồi là cô phải làm vợ ta, không được chối đấy”. A Kha nói “Người không thắng đâu, nói thế nào cũng không thắng”. Vi Tiểu Bảo nói “Một người liều mạng, muôn người khôn địch, vì muốn lấy cô làm vợ, chỉ còn cách liều mạng thôi”.

Tên Lạt ma kia bước lên mấy bước, cười hỏi “Người muốn tỷ thí với ta thật à?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Lẽ nào còn là giả? Chúng ta một chọi một, người yên tâm, sư phụ ta quyết không ra tay. Bốn sư huynh đệ của người có giúp người không đấy?”.

Tang Kết hô hô cười rộ, nói “Tự nhiên là bọn ta không giúp”. Vì Tiểu Bảo nói “Nếu ta một quyền đánh chết y, các người có ulla vào, định cây đông thủ thắng không? Chúng ta phải nói trước, nếu các người cùng xông vào thì ta không địch nổi, sự phụ ta cũng chỉ còn cách phải ra tay thôi”. Tang Kết trong lòng vẫn sợ ni cô áo trắng đông thủ, nghĩ mấy sự dễ đều mất mạng không rõ ràng, không biết ni cô áo trắng sử dụng võ công gì, cho một tên sư đệ đánh nhau với thằng nhỏ này để xem rõ gia số võ công của ni cô kia quả thật rất có lợi, liền nói “Hai người các người don dả độc đấu là được, hai bên không ai được giúp”. Vì Tiểu Bảo nói “Ai ra đánh giúp là con trai rùa đen, là quân khốn kiếp”. Tang Kết nói “Phải rồi ! Ai ra đánh giúp là con gái rùa đen, là quân khốn kiếp”.

Tang Kết võ công đã cao cường, lại mười phần cơ cảnh, thấy ni cô áo trắng và A Kha đều là nữ nhân nên nói câu “Ai ra đánh giúp là con gái rùa đen, là quân khốn kiếp” để tránh việc đối phương dù sao cũng không làm được con trai rùa đen mà ra đánh giúp. Vì Tiểu Bảo cười nói “Hay lắm ! Đại Lạt ma người rất tinh minh, tại hạ rất khâm phục”. Tang Kết nói “Người bước lên vài bước đi”. Y thấy Vì Tiểu Bảo đứng gần đồng rơm, sợ ni cô áo trắng có đặt tay lên lưng y ngấm truyền công lực thì sư đệ không chống nổi.

Vì Tiểu Bảo nói “Người Hán bọn ta quang minh chính đại, thắng phải thắng cho vẻ vang, thua phải thua cho rạch ròi, há lại có chuyện gian trá?”. Ni cô áo trắng khề nói “Tiểu Bảo, người không thắng được đâu, cứ giả tử võ rồi cướp ngựa chạy đi thôi”, Vì Tiểu Bảo nói “Dạ”, bước lên ba bước, cách đồng rơm hơn một trượng. Tang Kết

thấy ni cô áo trắng đã không sao ngấm ngấm giúp đỡ, liền gật gật đầu.

Tên Lạt ma kia cũng bước lên mấy bước, đứng đối diện với y cười hỏi “Người muốn tỳ thí thế nào?”. Vì Tiểu Bảo nói “Văn tỳ cũng được, võ tỳ cũng được”. Tên Lạt ma cười hỏi “Văn tỳ là thế nào, còn võ tỳ là thế nào?”. Vì Tiểu Bảo nói “Văn tỳ là ta đánh người một quyền, người lại đánh ta một quyền, rồi ta đánh người một quyền, người lại đánh ta một quyền, đánh bảy tám mươi quyền, đến lúc có người ngã xuống thì thôi. Lúc người đánh ta, ta không được tránh né lùi lại, cũng không được ra tay đỡ gạt, chỉ được đứng thẳng người vận nội công để chịu đòn của đối phương. Lúc ta đánh người cũng thế. Còn nếu võ tỳ thì binh khí cũng được, quyền cước cũng được, tự nhiên có thể né tránh đỡ gạt, chạy nhảy như thường”.

Tang Kết nghĩ thầm “Thằng nhãi ương bướng này thân thể mau lẹ, nếu chạy tới nhảy lui chỉ e sư đệ nhất thời không thắng y được. Y có chỗ nhờ cậy không sợ, ắt có quỷ kế, có quá nửa là sẽ nhảy tới gần đóng rom, dụ cho sư đệ đuổi theo, ni cô kia trong đóng rom sẽ đột nhiên ám toán. Nếu văn tỳ thì tay quyền nhỏ xíu kia của y có đánh sư đệ bảy tám mươi quyền cũng chỉ như gãi ngứa”, liền dùng Tang ngữ dặn sư đệ “Sư đệ văn tỳ, nhưng đừng đánh chết y, cứ đấu với y càng lâu càng tốt, để tiện nhìn rõ gia số võ công của y”.

Vì Tiểu Bảo nói “Sư huynh người sợ sệt, sợ người đánh không lại nên bảo người đầu hàng phải không?”.

Tên Lạt ma kia cười nói “Thằng tiểu quỷ ăn nói bày bạ. Sư ca ta thấy người đáng thương, dặn ta đừng một

quyền đánh chết người. Xem ra người còn nhỏ tuổi, công phu binh khí quyền cước có hạn, ta cũng không chiếm phần tiện nghi này, chúng ta vẫn tở thôi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Được”, rồi uốn ngực ra, hai tay chấp sau lưng, nói “Người đánh trước đi, nếu ta né tránh đỡ gạt thì không phải là anh hùng hảo hán”. Tên Lạt ma kia cười nói “Người là trẻ con, dĩ nhiên là người đánh trước”, nói xong bắt chuộc y, cũng chấp tay sau lưng, đứng uốn ngực ra. Y so với Vi Tiểu Bảo còn cao hơn một cái đầu, mặt cười hề hề, không coi thằng nhỏ ương bướng này vào đâu. Vi Tiểu Bảo đưa quyền trái ra tới trước bụng dưới y, ướm ướm một cái.

Nắm tên Lạt ma thấy nắm tay y nhỏ quá, đều hô hô cười rộ.

Vi Tiểu Bảo nói “Được, ta đánh đây”. Tên Lạt ma kia cũng không dám khinh địch thái quá, sợ y được di nhân truyền thụ, nội công có chỗ độc đáo, lập tức vận hết nội lực ra bụng dưới. Vi Tiểu Bảo tay áo bên phải đột nhiên phát ra. Bọn Tang Kết thấy phát quyền không có chút sức lực nào như thế, lại cùng cười ầm lên.

Tiếng cười chưa dứt, bỗng thấy tên Lạt ma kia thân hình loang choạng một cái. Vi Tiểu Bảo nói “Bây giờ người đánh đi”. Tên Lạt ma kia đột nhiên ngã vật ra nằm xuống đất không động đậy nữa. Bọn Tang Kết cả kinh, nhất tề sấn tới. Vi Tiểu Bảo lùi về phía đông rom, quát “Đứng lại. Ai bước tới là Lạt ma rùa đen khốn khiếp”. Bốn tên Lạt ma lập tức dừng bước, chỉ thấy tên Lạt ma kia vẫn nằm bất động, nếu không phải bị bế khí trọng thương thì là chết rồi. Bốn người đều há hốc miệng ra, vô cùng kinh sợ, không thốt nên lời.

Vi Tiểu Bảo giờ song quyền lên cao trên đỉnh đầu, nói “Công phu mà sư phụ truyền cho ta này gọi là Cách sơn đả ngư thần quyền, trâu mộng cũng chỉ một quyền là chết, huống chi một tên Lạt ma nhỏ xiu. Kể nào không phục thì ra đây thử cho biết mùi”, rồi hạ giọng nói “A Kha vợ ta, cô còn chối nữa không?”.

A Kha thấy y hơi hột đánh ra một quyền mà làm tên đại Lạt ma bản lãnh cao cường, thân hình to lớn ngã phục xuống không dậy được, không biết sống chết ra sao, cũng vô cùng kinh ngạc, nghe y nói quên cả việc chửi mắng. Vi Tiểu Bảo cười nói “Hô hô, cô ưng thuận rồi, bà vợ ngoan ngoan”. A Kha tức giận nói “Không có”. Vi Tiểu Bảo nói “Cô lại định chối, không phải anh hùng hảo hán”. A Kha nói “Không phải thì không phải, đã làm sao?”.

Ni cô áo trắng thấy Vi Tiểu Bảo đánh một quyền vào tim tên Lạt ma xong thì máu ngực y ứa ra, lão đảo mấy cái rồi ngã vật xuống, vừa ngưng thần suy nghĩ đã biết là Vi Tiểu Bảo ngấm giấu chủy thủ trong tay áo, thật ra không phải đánh một quyền mà là đâm một kiếm trúng tim đối phương. Thanh chủy thủ này sắc bén phi thường, đừng nói đâm vào người, cho dù là gang thép cũng xuyên qua được. Vi Tiểu Bảo đầu tiên dùng tay trái ướm ướm cho mọi người nhìn vào tay quyền của y, phóng chủy thủ đâm tới rồi giấu đi ngay, lại đưa hai tay lên cao nên không ai nghi ngờ gì cả.

Tang Kết gọi tên Lạt ma kia mấy tiếng không thấy trả lời, nhất thời kinh nghi không biết làm sao. Một tên Lạt ma gầy gò rút đao ra hô lớn “Thằng tiểu quỷ, cho dù ngươi quyền pháp cao minh thì đã làm sao? Phật gia ra

tỷ thí đao pháp với người”, nghĩ thầm thằng nhỏ này được cao nhân truyền thụ, nội công quyền kinh quả nhiên không phải tầm thường, nhưng dùng đao tỷ đấu với y thì quyền kinh của y trở thành vô dụng.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Tỷ đao pháp cũng được. Lại đây”. Tên Lạt ma kia không dám tới gần, quát “Có giỏi thì lại đây”. Vi Tiểu Bảo nói “Người có giỏi thì ra đây”. Tên Lạt ma hô “Một, hai, ba, mỗi người cùng tiến lên ba bước”. Vi Tiểu Bảo nói “Được. Một, hai, ba”, rồi tiến lên ba bước. Tên Lạt ma kia cũng tiến lên ba bước, múa giới đao thành một luồng bạch quang hộ vệ thượng bàn, chỉ sợ y đột nhiên sử dụng Cách sơn đả ngưu thần quyền. Vi Tiểu Bảo cười nói “Người không cần sợ, ta không dùng thần quyền đánh người là được”. Tên Lạt ma vẫn không tin, vẫn múa đao rít gió vù vù, quát “Rút đao ra đi”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta đã luyện thành Hộ đầu thần công của Kim Đỉnh môn, người cứ chém xuống đỉnh đầu ta một đao xem thử, đảm bảo thanh đao của người sẽ dội ngược lên chém vào cái đầu trọc của người. Ta nói rõ trước cho người, để người khỏi mắc lừa”. Tên Lạt ma kia nửa tin nửa ngờ, thấy y phóng một quyền đánh chết sư huynh, võ công quả nhiên cao thâm khôn lường, nhất thời không dám xông vào, càng không dám vung đao chém xuống đầu y. Vi Tiểu Bảo nói “Võ công người quá kém, ta quyết không đánh lại là được. Có điều người chỉ được chém vào đầu ta, chứ không được chém vào ngực. Ta còn nhỏ tuổi, hộ thể thần công trước ngực chưa luyện thành, người mà chém vào một đao thì không chết không xong”.

Tên Lạt ma kia liếc liếc y, hỏi “Đầu ngươi không sợ dao chém thật à?”. Vì Tiểu Bảo cỡi mũ ra, nói “Ngươi xem đây, bím tóc của ta ngắn thế này, tóc trên đầu càng luyện càng ngắn, thân công trên đầu đã luyện thành rồi. Đến khi trên đầu không còn sợi tóc nào thì ngươi có chém vào ngực ta cũng không sợ nữa”. Y xuất gia ở chùa Thiếu Lâm, chùa Thanh Lương, trên đầu cao trọc, lúc ấy tóc mới mọc lại được hơn một tấc. Thời bấy giờ ngoài các nhà sư và những người bắm sinh không có tóc thì nam nhân đều để bím tóc, hoàn toàn không có ai có tóc ngắn như y. Còn như chuyện càng luyện công tóc càng ngắn vân vân là do y nhớ lại hôm trước trong phủ Khang thân vương đã nhìn thấy tình cảnh bọn tùy tùng thuộc Kim Đỉnh môn của Ngô Ứng Hùng.

Tên Lạt ma kia thấy thế, tin thêm mấy phần, lại biết trong võ lâm quả có Kim Đỉnh môn, công phu thiết đầu mười phần lợi hại, liền nói “Ta không tin đầu ngươi chịu nổi dao ta chém”. Vì Tiểu Bảo nói “Ta khuyên ngươi đừng thử là hơn, thanh dao này mà hất ngược lên thì thẳng đâm tới ăn cơm của ngươi không giữ được đâu”. Tên Lạt ma kia nói “Ta không tin. Đúng yên đừng nhúc nhích, ta chém ngươi đây”, nói xong nâng thanh giới dao lên.

Vì Tiểu Bảo thấy ánh dao chớp chớp, trong lòng khiếp sợ không sao nói xiết, nghĩ thầm nếu y chém xuống đầu mình một dao thật thì đừng nói đầu bị phân làm hai mảnh, mà cả thân hình cũng không bị chẻ làm đôi không xong. Chỉ một là vì không thể động thủ với tên Lạt ma, ngoài việc lờ bịp thì không còn cách nào thoát thân, hai là y vốn thích cờ bạc, đánh bạc dọa dẫm cho tên Lạt

ma khiếp sợ không dám chém xuống đầu mình, canh bạc này là đánh bằng cả tính mạng.

Lúc ấy việc sống chết của mình chỉ tùy thuộc vào một ý nghĩ của tên Lạt ma kia, mà thắng hay thua không khác gì một phen gieo xúc xắc, hướng chỉ canh bạc này không đánh không được, vì nếu không đánh, tên Lạt ma kia cứ vung đao chém bừa, mình y và ni cô áo trắng, A Kha ba người cũng bị y chém chết. Hơn nữa hiện tiểu mỹ nhân đang nhìn mình chăm chăm, nghĩ tới đó không nhin được bất giác đưa mắt liếc Trịnh Khắc Sảng đang dưới đất, nghĩ thầm “Người là công tử trong vương phủ nhưng so với thằng con con dĩ là ta thì ai anh hùng hơn ai? Con mẹ nó, người dám đứng đây cho người ta chém xuống đầu một đao không?”.

Tang Kết dùng Tạng ngữ la lên “Thằng tiểu quỷ này rất tà môn, đừng chém vào đầu y”.

Vì Tiểu Bảo hỏi “Y nói gì thế? Y bảo người đừng chém vào đầu ta phải không? Các người âm hiểm giảo hoạt, nói rồi không giữ lời, thế thì không được”. Tên Lạt ma nói “Không phải, không phải, đại sư huynh bảo ta đừng tin người thối da bò, cứ một đao chém đầu người thành hai mảnh”, chữ “mảnh” vừa buông ra, thanh giới đao đã trên cao chém xuống.

Vì Tiểu Bảo sợ mất hồn, khí phách anh hùng đầy lòng lập tức không biết bay cả đi đâu, vội rút đầu lại la lên “Mạng ta xong rồi!”. Không ngờ thanh đao chém xuống còn cách đỉnh đầu y ba thước lại biến chiêu, thanh giới đao chuyển đi nửa vòng, biến thành chiêu Hoài trung bảo nguyệt từ ngoài chém vào, bộp một tiếng chém trúng lưng y.

Nhất đao này kinh lực rất mạnh, Vi Tiểu Bảo sau lưng đau buốt, chân đứng không vững, chúi người vào lòng tên Lạt ma, thanh chủ thủ trong tay phải lập tức đâm vào ngực y ba nhát liên tiếp rồi cúi xuống luồn qua háng y bò ra, la lên “Ồi chao, ối chao, người nói mà không giữ lời”.

Tên Lạt ma kia miệng hà hà mấy tiếng, thanh giới đao hất ngược lại chém vào mặt y, co rúm người lại, ưỡn lên mấy cái rồi không động đậy nữa.

Vi Tiểu Bảo vốn chỉ mong y chém vào trước ngực mình một nhát, mình có bảo y hộ thân, không đến nỗi mất mạng, có thể khiến bốn tên Lạt ma hoảng sợ bỏ chạy, nào ngờ y không chém vào trước ngực mà chém tới sau lưng, đẩy mình vào lòng y, vừa khéo để thừa cơ phóng chủ thủ đâm y mấy nhát, chỉ là phải luồn qua háng đối phương bò ra, không khỏi quá thảm hại, nhưng lúc nguy cấp thoát thân, cũng không nghĩ gì tới chuyện anh hùng hay cẩu hùng. Y la hét inh ỏi “Su phụ, thần công trên lưng con cũng đã luyện thành rồi. Người xem kìa, khác... khác, thanh đao hất lại giết y chết rồi, hay quá, hay quá!”.

Thật ra thanh giới đao hất ngược lại chỉ làm cho tên Lạt ma bị thương nhẹ ở mặt, ba nhát chủ thủ mới là vết thương trí mạng. Ba người bọn Tang Kết làm sao biết được duyên cớ bên trong, chỉ tưởng là thanh giới đao hất lại giết chết người, hoảng sợ nhảy ra mấy trượng, lớn tiếng kêu réo tên Lạt ma kia.

Ni cô áo trắng đã biết Vi Tiểu Bảo mặc bảo y hộ thân, cả A Kha đã hai lần chém y không bị thương nên lần này cũng không lấy gì làm lạ, nhưng thấy y

dám đưa đầu thử đao, không kìm được đều phục y can đảm. Chỉ là Vi Tiểu Bảo mới rồi cũng hoảng sợ vãi dái, đứng quần ướt đầm đìa, nhưng ngoài y ra thì không ai biết. Nhất đao của tên Lạt ma kia kinh lực rất mạnh, đập vào sườn y cơ hồ suýt gãy mấy rãnh xương sườn, y ngối dựa vào đồng rom, không nhìn được rên hừ hừ.

Ni cô áo trắng nói “Mau cho y uống Tuyết sâm ngọc thiên hoàn”. A Kha hỏi Vi Tiểu Bảo “Thuốc đâu?”. Vi Tiểu Bảo nói “Trong bọc của ta, ta không sống nổi nữa”. A Kha lấy cái bình ngọc trong bọc y ra, mở nút lấy ra một viên thuốc rồi đẩy nút lại, bỏ bình thuốc lại vào bọc y, nói “Uống mau đi”, Vi Tiểu Bảo làm như muốn đưa tay ra cầm thuốc mà không nhấc lên được, A Kha không biết làm sao đành nhét viên thuốc vào miệng y. Vi Tiểu Bảo nhìn thấy bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết đưa tới, vừa ngậm viên thuốc vào mồm là chìa môi ra hôn một cái. A Kha vội rút tay về nhưng cũng bị y hôn trúng mu bàn tay, ơ lên một tiếng.

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng nói “Su phụ, bọn Lạt ma kia nói như đánh rắm. Cho chém vào đầu con, lại chém vào lưng con. Bây giờ còn ba tên, đệ tử phải dùng Cách sơn đả nguư thần quyền đánh chết hết cho xong”.

Bọn Tang Kết nghe thế lại lùi thêm mấy bước. Ba tên Lạt ma bàn bạc mấy câu rồi đánh lửa đốt mấy tùm cỏ khô ném vào đồng rom. Ba tùm cỏ đầu tiên ném không tới, Tang Kết liền đốt một tùm nữa chạy xa thêm mấy trượng ném thật mạnh, song chuông đánh hờ ra hộ thân,

đề phòng Vi Tiểu Bảo dùng “thần quyền” tấn công, rồi tung người nhảy lùi lại.

Đồng rom gặp lửa lập tức cháy bùng lên. Vi Tiểu Bảo kéo ni cô áo trắng trong đồng rom bò ra, đảo mắt nhìn quanh thấy núi đá phía tây dường như có một cái hang, cũng không kịp nhìn kỹ, nói “A Kha, cô mau dìu sư phụ vào hang trốn tránh, để ta ngăn chặn bọn Lạt ma này”, nói xong tiến về phía Tang Kết hai bước, quát “Các ngươi to gan lắm, không sợ Cách sơn đả ngư thần quyền, Hộ đầu Kim Đỉnh thần công của thiếu gia. Tang Kết, ngươi là thủ lĩnh, mau tới ném vài quyền của thiếu gia”.

Tang Kết tính rất trì trọng, nhất thời quả thật cũng không dám xông vào. Nhưng nghĩ tới việc đoạt kinh thư là quan trọng, lại mười tên sư đệ đã mất mạng, nếu bỏ đi thì còn gì oai danh một đời? Thấy ni cô áo trắng cất bước chậm chạp, lại phải do một tiểu cô nương dìu mới đi được, nếu không phải trọng thương cũng là trọng bệnh, đây chính là dịp tốt, không lẽ cả thằng nhỏ này cũng đánh không lại? Chỉ là y võ công quái dị, đánh trúng là chết, nhất thời phân vân không quyết.

Vi Tiểu Bảo quay lại thấy ni cô áo trắng và A Kha đã gần tới hang núi, liền quay ra lớn tiếng hỏi “Ngươi không dám tử võ với ta, nhưng lão tử vẫn qua giết ngươi, sao còn chưa chạy đi?”, nói câu này là lời đuôi. Tang Kết nghĩ thầm “Nếu quả thật ngươi có bản lĩnh giết ta sao không dám xông ra? Bảo ta chạy đi là trong lòng có ý sợ ta rồi”, bật tiếng cười hung ác, hai tay vươn ra, xương cốt toàn thân vang thành tiếng rắc rắc, bước tới hai bước.

Vì Tiểu Bảo kêu thầm “Hồng bát ! Lần này biết dùng kế gì giết y?”. Lúc ấy đồng rơm sau lưng đã cháy lớn, sắp cháy tới mình, nghĩ thầm “Lão tử cứ núp vào hang trước rồi sẽ từ từ tính kế”. Nghĩ tới việc núp vào hang chợt thấy vui mừng, nếu trong hang tối tăm không nhìn thấy gì, lại dễ động thủ động cước với A Kha. Liền cúi xuống nhặt bàn tay của Hồ Ba Âm trong tay tên Lạt ma đã chết cho vào bọc, thấy Tang Kết tiến gần lại mấy bước, liền cao giọng gọi “Chỗ này nóng quá, lão tử không thi thố được thần công, người có giỏi thì qua bên kia tỷ đấu”. Nói xong xoay người chạy về phía hang núi, chuồn luôn vào trong.

Chỉ thấy ni cô áo trắng và A Kha đã ngồi xuống đất, cái hang này thật ra chỉ là một chỗ vách núi lõm vào, hoàn toàn không có chỗ nào ẩn núp, trong hang cũng không tối tăm, A Kha đang dựa vào ni cô áo trắng, muốn sờ soạng thì quyết không thể được, bất giác hơi cảm thấy thất vọng.

Tang Kết và hai tên Lạt ma từ từ tới trước hang, còn cách ba trượng thì đứng lại. Tang Kết kêu lên “Các người đã tới đường cùng, không còn lối thoát đâu. Mang lửa lại đây”. Hai tên Lạt ma kia nhấc một bó rơm lên đưa y.

Vì Tiểu Bảo nói “Tốt lắm ! Người mau ném qua đây, xem có đốt chết bọn ta được không. Chỉ e bộ *Tứ thập nhị chương kinh* này sẽ cháy rất nhanh thôi”.

Tang Kết giờ cao bó lửa, định ném vào hang, nghe y nói thế thấy cũng đúng, muốn thiêu chết ba người thì bộ kinh thư cũng tan nát rồi, y liền ném bó lửa xuống, quát

“Mau giao kinh thư ra, Phật gia từ bi, sẽ mở cho các người một con đường sống”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người đập đầu lay sư phụ ta mười tám cái, sư phụ ta vốn từ bi, sẽ mở cho các người một con đường sống”.

Tang Kết tức giận, nhặt bó rom cháy lên, ném vào trước cửa hang, một luồng khói đen đặc theo gió ùa vào, Vi Tiểu Bảo và A Kha đều bị khói xông vào chảy nước mắt, ho sặc sụa. Ni cô áo trắng thở yếu ớt thoi thóp nên không bị ngộp. Hai tên Lạt ma kia ném rom cháy vào tới tấp.

Vi Tiểu Bảo nói “Sư thái, bộ kinh ấy đã không còn dùng được nữa, cứ cho chúng đi, trước hết để từ... từ nghĩ kế”. A Kha nói “Từ từ nghĩ kế hoãn binh”. Vi Tiểu Bảo nói “Chúng đâu phải là binh”. A Kha ho sặc sụa, không sao tranh cãi với y. Ni cô áo trắng nói “Cũng được”, rồi đưa bộ kinh thư cho Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng nói “Trong này có một bộ kinh thư, ta ném ra đây, ném vào lửa cho cháy luôn để khỏi phiền phức đến ta”.

Tang Kết nghe y chịu giao kinh thư, mừng thầm trong bụng, sợ kinh thư rơi vào lửa cháy rụi, liền nhấc một tảng đá to ném vào đồng lửa. Kinh lục y đã mạnh, ném lại chính xác, đồng lửa lập tức bị tảng đá đè tắt ngấm.

Vi Tiểu Bảo thấy kinh lục y ném tảng đá, bất giác hoảng sợ, nghĩ thầm “Nếu y ném tảng đá vào trong hang thì ba người bọn mình đều bị đè chết mà kinh

thư lại không bị hỏng. Chủ ý này không thể để ý nghĩ ra”.

Tang Kết là to “Mau ném kinh thư ra”.

Vi Tiểu Bảo nói “Rất tốt, rất tốt ! Sư phụ ta nói các người muốn đọc kinh thư, là hảo đệ tử của Phật môn nên dặn ta không được làm tổn thương các người...”, vừa nói y vừa rút chủ thủ ra cắt bàn tay của Hô Ba Âm thành mấy mảnh dặt vào bộ kinh, lấy bình Hóa thi phân trong bọc ra rắc một ít vào thịt bàn tay bị cắt. Thân hình y che ánh mắt của ni cô áo trắng và A Kha, không cho họ thấy rồi lớn tiếng nói “Sư phụ ta nói, bộ *Tứ thập nhị chương kinh* lấy trong hoàng cung ở Bắc Kinh ra, rất quý báu, nghe nói trong đó cất giấu bí mật trọng đại, sau khi tham tường thì có thể xuong thịnh Phật giáo, khiến khắp thiên hạ ai ai cũng tin Bồ tát, đàn ông đều làm hòa thượng, phụ nữ đều làm ni cô, trẻ con thì làm tiểu hòa thượng, tiểu ni cô, ông già thì...”, lúc y nói, bàn tay bị cắt dần dần hóa thành nước vàng, thấm vào kinh sách.

Tang Kết nghe nói bộ kinh thư này quả nhiên là lấy được từ trong hoàng cung, trong đó lại cất giấu bí mật trọng đại, lập tức trong lòng mừng rơn, biết “Xuong thịnh Phật pháp” gì gì đều không phải sự thật, chỉ sợ Vi Tiểu Bảo không chịu giao kinh ra, miệng cứ ba hoa bừa bãi, bèn nói “Xuong thịnh Phật pháp, làm rạng rỡ bản giáo thì hay lắm”.

Vi Tiểu Bảo nói “Sau khi sư phụ ta đọc xong, nghĩ không ra những điều bí mật trong đó, bây giờ đưa bộ kinh thư này cho người, nhờ người nghĩ giúp. Nếu phát

hiện ra bí mật trong đó, người phải phổ biến khắp miếu hòa thượng, am ni cô trong thiên hạ, không được giữ riêng tư, chỉ làm hưng thịnh Lạt ma giáo của các người. Người có bằng lòng không?”. Tang Kết cười nói “Đương nhiên bằng lòng, xin sư phụ người cứ yên tâm đi”. Vì Tiểu Bảo nói “Nếu người nghĩ không ra thì giao cho chùa Thiếu Lâm. Nếu hòa thượng chùa Thiếu Lâm cũng nghĩ không ra thì nhờ họ đưa tới chùa Thanh Lương ở núi Ngũ Đài. Hòa thượng chùa Thanh Lương nghĩ cũng không ra, thì giao lại cho chùa Thiên Trí ở Dương Châu, cứ lần lượt giao cho nhau thì cuối cùng phải tìm ra những điều bí mật trong kinh thư thôi”.

Tang Kết nói “Được rồi, ta ắt sẽ có cách”. Y nghĩ thầm “Ni cô này cho rằng những điều bí mật trong kinh thư có liên quan đến Phật pháp, may mà thị không hiểu rõ chân tướng, nếu không thì làm sao dễ dàng chịu giao ra? Hừ, sau khi lấy được kinh thư, mình hãy từ từ nghĩ cách trị tội chúng”.

Vì Tiểu Bảo lại nói “Sư phụ ta nói, sau khi người niệm xong bộ *Tứ thập nhị chương kinh* này, nếu hăm mộ Phật pháp, muốn niệm nữa, người có thể tới tìm lão nhân gia, bọn ta còn có Kim Cương kinh, Pháp Hoa kinh, Tâm kinh, Đại Bát Nhã kinh, Tiểu Bát Nhã kinh, Trường A Hàm kinh, Doãn A Hàm kinh, Thiếu A Hàm kinh...”, y liên tiếp nói tên mấy chục bộ kinh Phật, đều là nghe lỏm được khi xuất gia ở chùa Thiếu Lâm, chùa Thanh Lương, trong đó dĩ nhiên không khỏi nói ra không ít tên sai.

Tang Kết không nhẫn nại được nữa, nhưng lại không dám tự đi cướp lấy, dẫu sợ thần quyền của ni cô áo trắng, lại sợ họ hủy kinh, đành thuận miệng nói bừa “Được rồi, sau

khi ta niệm xong bộ kinh này, sẽ tới sư phụ người mượn nữa là được”.

Vi Tiểu Bảo thấy thịt mấy mảnh bàn tay đã tiêu hủy hết, nước vàng thấm ướt trong ngoài kinh thư, liền cời giày xỏ vào tay, cầm bộ kinh thư ném ra, la lên “*Tứ thập nhị chương kinh đây*”.

Tang Kết vui mừng, tung người về phía trước, vươn tay định chụp, chợt nghĩ thầm “Bộ kinh thư này rất quý giá, sao họ giao ra dễ dàng như vậy, trừ phi trong đó có trò dối trá? Chỉ sợ thừa lúc mình tới cầm kinh thư, liền phóng ám khí”. Tang Kết đang ngập ngừng, hai tên Lạt ma đã nhặt bộ kinh thư lên, nói “Sư huynh, bộ kinh thư này phải không?”. Tang Kết nói “Tôi đó xem kỹ xem, đừng để bị lừa, lấy phải kinh giả”. Hai tên Lạt ma nói “Dạ. Sư huynh nghĩ rất rất chu đáo, đừng để... chúng lừa gạt chúng ta”.

Ba người lùi ra mấy trượng, vội quá không kịp mở bìa sách, liền lật ra xem. Tang Kết nói “Kinh thư ướt rồi, lật từ từ, đừng làm rách trang giấy. Trông đáng vẻ cũng không giống đồ giả, quả nhiên giống hệt như người kia đã nói”. Một tên Lạt ma reo lên “Đúng rồi, đại sư huynh, đúng là bộ kinh này”.

Vi Tiểu Bảo nghe họ lớn tiếng nói chuyện, tuy y không hiểu tiếng Tạng nhưng nghe giọng nói vui mừng khác thường của họ cũng hiểu được, la lên “Ấy ấy, trên mặt các người sao có rết?”.

Hai tên Lạt ma giật mình, đưa tay lên mặt sờ mấy cái, thấy không có rết hay sâu bọ gì, liền chửi “Thằng nhãi con chỉ thích nói bậy”.

Tang Kết công phu tu vi thâm hậu, lại có định lực, lúc nghe Vi Tiểu Bảo la lên không cảm thấy trên mặt có sâu bọ đông đây, nên không bị y lừa, vẫn chăm chú lật kinh thư.

Vi Tiểu Bảo lại la lên “Ái chà, ái chà, mấy chục con bò cạp chui vào cổ áo các người rồi”. Lần này hai tên Lạt ma không bị mắc lừa nữa. Một tên nói “Thằng nhãi này thấy chúng ta được kinh thư không cam tâm, nên nói những lời quái gở để lừa người. Nhị sư đệ, chúng ta giết tiểu tặc này đi, thật không thể tha mạng y được”. Tên kia lại như thấy trong cổ hơi ngứa ngáy liền thò tay gãi, mới gãi được mấy cái, đột nhiên cảm thấy mười đầu ngón tay đều ngứa không chịu nổi, bèn phúi phúi lên cánh tay mấy cái.

Lúc ấy Tang Kết và tên Lạt ma kia cũng cảm thấy ngón tay phát ngứa, nhất thời cũng không để ý, qua một lúc lại ngứa đến mức không nhìn được, vừa giơ tay lên nhìn, chỉ thấy mười đầu ngón tay đều rỉ nước vàng ra. Ba người cùng la lên “Kỳ quái, cái gì đây?”. Hai tên Lạt ma cảm thấy trên mặt cũng ngứa rần lên, liền đưa tay ra sức gãi, càng gãi càng ngứa, lại qua một lát, trên mặt cũng có nước vàng rỉ ra.

Đột nhiên Tang Kết tỉnh ngộ, la lên “Trời ơi, không xong, trên kinh thư có độc!”. Y liền ném kinh thư xuống đất, thấy trên ngón tay liền nổi lấm tấm những mụn nước vàng, giống như mồ hôi tiết ra, y hoảng sợ, vội chà tay xuống đất mấy cái, nhìn qua thấy hai tên sư đệ sử dụng kinh cào gãi chà xát lên mặt, khắp mặt đều đầy vết máu.

Bình Hóa thi phần ấy Vi Tiểu Bảo lấy chỗ Hải Đại Phú, vô cùng lợi hại, nếu nhỏ lên da thịt lạnh lặn thì

tuyệt nhiên không hại gì, nhưng chỉ cần chạm vào một giọt máu thì máu liền hóa thành nước vàng, làm biến chất rất mạnh, làm thối rữa máu thịt rồi trở thành nước độc màu vàng, càng hóa càng nhiều, giống như một tia lửa đánh trên đá lửa lại có thể thiêu rụi thành tro một kho cỏ lớn. Hóa thi phẩn này gặp máu thì trở thành chất kịch độc, có thể nói là độc dược đệ nhất thiên hạ, đầu tiên truyền từ Tây Tạng, tương truyền do quái kiệt võ lâm Tây độc Âu Dương Phong thời Tống chế ra, lấy mười loại độc dịch của rắn độc và trùng độc hợp thành. Khi chất độc đã thành, từ đó về sau không cần chế biến nữa, chỉ cần đem nước độc màu vàng do máu thịt hóa thành phơi khô là trở thành độc phẩn tiêu hủy thi thể rồi.

Hai tên Lạt ma cào mặt thấy máu, trong khoảnh khắc nước vàng trên mặt chảy ra, lập tức hoảng sợ kêu gào, vừa đau vừa ngứa, ngã vật xuống đất lăn lộn. Tang Kết may mắn không gãi lên mặt cái nào, nhưng mười đầu ngón tay cũng ngứa tận xương, y liền cởi áo khoác, gói kinh thư lại kẹp dưới nách, chạy đi như bay, muốn tìm nước để rửa độc dược trên ngón tay. Hai tên Lạt ma bị ngứa đến độ thần trí mê loạn, đập đầu vào đá, đập mấy cái liền ngất đi.

Ni cô áo trắng và A Kha thấy tình cảnh ấy, đều hoảng sợ thất sắc. Vì Tiểu Bảo chỉ biết rằng Hóa thi phẩn có thể phân hủy thi thể, không biết dùng trên người sống có hiệu quả hay không, lúc nguy cấp đành làm thử, lại thành công ngay, cũng may có bàn tay bị chặt của Hô Ba Âm làm chất dẫn, nếu chỉ đem Hóa thi phẩn rắc lên kinh thư thì vô dụng rồi. Y vốn chỉ muốn

giữ bàn tay bị chặt đi mò mẫm A Kha, nào ngờ lại thành đại công như vậy.

Vì Tiểu Bảo thấy Tang Kết đã đi xa, hai tên Lạt ma thì hôn mê, vội từ trong hang lao ra, rút chủy thủ muốn chém mỗi tên một nhát. Khi tới gần, thấy trên mặt hai tên Lạt ma đã rửa nát lòi cả xương, không cần động thủ, không bao lâu cũng sẽ hóa thành hai vũng nước vàng. Y bước tới cạnh Trịnh Khắc Sảng, cười nói “Trịnh công tử, môn yêu pháp này của ta cũng rất linh nghiệm, công tử muốn thử không?”.

Trịnh Khắc Sảng thấy tình trạng thê thảm của hai tên Lạt ma, nghe Vì Tiểu Bảo nói thế, giật mình hoảng sợ, vội lùi lại, vung quyền ra hộ vệ trước ngực, quát to “Người... người không được bước tới!”.

A Kha từ trong hang bước ra, nhìn Vì Tiểu Bảo tức giận quát “Người... người muốn làm gì?”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Ta chỉ dọa y, xem y gan cỡ nào?”. Vì Tiểu Bảo vẫy tay nói “Cô nương lại đây xem đi!”.

A Kha nói “Ta không xem”, miệng nói thế nhưng vẫn nẩy lòng hiếu kỳ, từ từ tới gần, vừa cúi đầu nhìn, bất giác sợ hãi bỏ chạy, thét lên, thấy môi, mũi, da thịt trên mặt hai tên Lạt ma đều rửa ra chỉ còn lại toàn xương trắng, bốn cái lỗ, nhưng tóc, lỗ tai và da thịt dưới gáy cổ lại vẫn chưa rửa đi.

Từ khi trên đời có con người đến nay, chỉ e chưa từng có khuôn mặt nào đáng sợ như hai khuôn mặt ấy. A Kha choáng váng, ngã ra sau. Vì Tiểu Bảo vội giơ tay đỡ nói “Đừng sợ, đừng sợ!”. A Kha lại thét một tiếng,

chạy vào hang núi, hồn hển nói “Sư phụ, sư phụ, y... y biến hai tên Lạt ma thành... thành yêu quái”.

Ni cô áo trắng chậm rãi đứng dậy, A Kha dìu bà đi tới cạnh hai tên Lạt ma, nàng nhắm mắt không dám nhìn nữa. Ni cô áo trắng nhìn thấy hai bộ xương không kìm được kinh ngạc, lại nhìn ra xa thấy có xác ba tên Lạt ma, không kìm được thở dài, ngược đầu lên. Lúc ấy mặt trời lặn về phía tây, hắt ánh lên khiến nửa vòm trời đỏ như máu, nghĩ thầm chỗ ánh chiều soi xuống, ngàn sông muôn núi đều thuộc về giặc Hồ, nếu muốn phục quốc không biết lại sẽ phải giết chết bao nhiêu người, đắp lên bao nhiêu đống xương trắng, rốt lại có nên hay không?

Hồi 27

*Lấp biển có người ma quỷ khóc
Cửa gai ngoài ấy trẻ con đùa*

Ni cô áo trắng xuất thân nửa ngày, thấy Vi Tiểu Bảo cười hì hì đi tới, biết y đã hạ chất kịch độc vào kinh thư, thở dài nói “Nếu không phải người thông minh cơ cảnh, hôm nay ta khó tránh bị mất mạng, nếu thế thì cũng thôi, chỉ e còn phải chịu nhục. Có điều giết người là chuyện bất đắc dĩ, không nên vui vẻ như vậy”. Vi Tiểu Bảo thôi cười, vội nói “Dạ”. Ni cô áo trắng lại nói “Thủ đoạn âm độc tàn ác như vậy chẳng phải là việc làm của đệ tử danh môn chính phái, lúc nguy cấp dùng để đối phó với kẻ gian là vì chẳng còn cách nào khác, từ nay về sau không được sử dụng bừa bãi”. Vi Tiểu Bảo lại cười vâng dạ, nói “Những cách này, hôm nay ta mới làm lần đầu. Thật ra võ công của ta rất kém, không thể quang minh chính đại đánh nhau với chúng, nếu không nam tử hán đại trượng phu thắng phải thắng cho quang minh, làm sao có thể sử dụng thủ đoạn bày bạ như vậy?”.

Ni cô áo trắng nhìn y chăm chăm suốt nửa ngày, hỏi “Người ở chùa Thiếu Lâm, chùa Thanh Lương lâu như vậy, chẳng lẽ các sư phụ cao tăng trong chùa không dạy võ công cho người sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Công phu thì có học một ít, nhưng tiếc là ta học không đúng cách, chỉ học được vài chiêu thức ngoài da, lại chưa luyện nội công”. Ni cô áo trắng nhìn A Kha một cái, hỏi “Vì sao thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Vì chưa kịp luyện”. Ni cô áo trắng hỏi “Tại sao chưa kịp luyện?”. Vi Tiểu Bảo nói “A Kha cô nương vì đệ tử mạo phạm nên muốn giết đệ tử, lúc cấp bách đành học bừa vài chiêu phòng thân giữ mạng”.

Ni cô áo trắng gật gật đầu, nói “Vừa rồi người nói chuyện với bọn Lạt ma kia, không ngừng gọi ta là sư phụ, là có ý gì?”. Vi Tiểu Bảo hơi đỏ mặt. A Kha cướp lời nói “Sư phụ, trong lòng y có ý xấu, muốn bái người làm sư phụ”. Ni cô áo trắng mỉm cười, nói “Muốn bái ta làm sư phụ, cũng không thể coi là có ý xấu gì”. A Kha vội nói “Không phải thế”. Nàng biết Vi Tiểu Bảo muốn bái ni cô áo trắng làm sư phụ thật ra chẳng qua vì y muốn suốt ngày ở bên cạnh mình mà thôi, nhưng lại không thể nói thẳng ra.

Ni cô áo trắng nhìn Vi Tiểu Bảo nói “Người gọi ta là sư phụ, cũng không thể chỉ để người gọi suông”. Vi Tiểu Bảo mừng rơn, lập tức quỳ xuống, cung kính dập đầu lạy tám cái, lớn tiếng gọi “Sư phụ!”. Ni cô áo trắng mỉm cười, nói “Người sau khi vào môn phái của ta phải giữ quy củ, không được bậy bạ”. Vi Tiểu Bảo nói “Dạ. Đệ tử chỉ bậy bạ với người xấu, còn đối với người tốt thì luôn quy củ nghiêm chỉnh”.

A Kha quay sang y làm mặt nhất ma, lè lưỡi, trong lòng vô cùng bức tội "Tên tiểu ác nhân này đã bái sư phụ mình làm sư phụ, từ nay mình cũng không thể giết y nữa, y mà cứ lẩn quẩn bên mình, đuổi không tránh, đá không đi, thật là đau đầu".

Ni cô áo trắng hôm trước bị sáu tên Lạt ma vây đánh, nếu không được Vi Tiểu Bảo cứu dĩ nhiên sẽ gặp bất hạnh, kể bị bảy tên Lạt ma bọn Tang Kết đuổi theo, chính mình cũng đành bó tay chờ bị bắt, tình thế càng hung hiểm. Bà tuy tuổi gần tứ tuần nhưng dung mạo vẫn rất xinh đẹp, nếu rơi vào tay bọn Lạt ma hung ác này ắt sẽ bị làm nhục, may gặp được thằng nhỏ này quý kẻ đa đoan, trừ khử từng tên, bảo toàn được tấm thân thanh bạch, trong lòng cảm kích thật không sao nói hết, hiện thấy Vi Tiểu Bảo tha thiết muốn bái sư liền đáp ứng, mong muốn thằng nhỏ ranh mãnh nghịch ngợm không đáng lo ngại này được mình dạy dỗ cẩn thận, ngày sau tất có thể dương danh lập thân trên giang hồ.

Theo quy củ võ lâm, Vi Tiểu Bảo đã là đệ tử của Trần Cận Nam, nếu không được sư phụ cho phép thì tuyệt không thể nhận người khác làm sư phụ, nhưng y đối với tất cả môn quy đều không biết, mà cho dù có biết thì lúc ấy chắc chắn cũng không đếm xỉa tới. Ni cô áo trắng đã chịu nhận y làm đệ tử thì có thể thường xuyên gặp mặt A Kha, cho dù Khang Hy có nhường cho làm hoàng đế y cũng không thềm làm. Y rất lười học võ, nghĩ tới việc học võ với ni cô áo trắng chắc sẽ rất cực khổ, không tránh khỏi đau đầu, nhưng chỉ cần được bầu bạn với A Kha, chuyện cực khổ cũng có thể ngọt ngào như kẹo mạch nha, dập đầu tám cái vừa rồi, bất giác

trong lòng vui mừng, thật như nhát được bảo bối trên trời rơi xuống.

Ni cô áo trắng thấy y vui mừng lại cho là y vì gặp được minh sư, từ nay có thể luyện thành một thân võ công thượng thừa, chứ nếu biết được dụng tâm của y chỉ e sẽ một cước đá y lăn lông lốc, vừa thu làm môn hạ sẽ lại lập tức tống cổ ra khỏi môn phái.

A Kha bữu môi, nói “Sư phụ, sư phụ xem y cao húng tới mức nào, thật là xấu xa hết mức”. Vì Tiểu Bảo nói “Một vị cao nhân võ công đệ nhất đương thời nhận ta làm đồ đệ, tự nhiên là ta cao húng chứ”. Ni cô áo trắng mỉm cười nói “Ta tuyệt nhiên không phải là người võ công đệ nhất đương thời, không được nói bừa. Người đã gia nhập môn phái của ta thì phải biết pháp danh của sư phụ. Pháp danh của ta là Cửu Nạn, môn phái chúng ta gọi là Thiết Kiếm môn, đạo nhân sư tổ người đạo hiệu là Mộc Tang đã tạ thế, ta tuy là ni cô, nhưng võ công thuộc Đạo gia”. Vì Tiểu Bảo nói “Dạ, đệ tử nhớ rồi”.

Ni cô áo trắng Cửu Nạn lại nói “A Kha, người với y ai lớn tuổi hơn?”. A Kha nói “Đương nhiên đệ tử lớn hơn”. Vì Tiểu Bảo nói “Con lớn hơn”. Cửu Nạn nói “Được rồi, hai người đừng tranh chấp, người vào sư môn trước là lớn, về sau hai người đừng gọi loạn A Kha cô nương, Tiểu ác nhân, một người là Trần sư tử, một người là Vi sư đệ”. Vì Tiểu Bảo lớn tiếng gọi “Trần sư tử”. A Kha hừ một tiếng, nhưng sợ có sư phụ nên không dám chửi, chỉ hậm hực lườm y một cái.

Cửu Nạn nói “A Kha, những chuyện nhỏ đã qua, không nên để bụng mãi. Lần này Tiểu Bảo có công cứu

giúp hai người chúng ta, cho dù y từng đắc tội với người, đó cũng thừa để dền rồi”, nói tới đó khê thở dài, nghĩ thầm “Thằng nhỏ này thông minh lanh lợi, nhưng đáng tiếc từ nhỏ đã bất hạnh làm thái giám”. Bà lại nói “Tiểu Bảo trước kia bị người hiếp đáp, bị buộc làm thái giám, người là sự tử phải thương y cô khổ, chiếu cố y một chút. Như vậy cũng tốt, đôi bên không có duyên phận nam nữ, về sau ở chung cũng không cần kiêng dè, rất là thuận tiện. Nhưng chuyện này đừng nói với ai”.

A Kha vâng dạ, nghĩ tên tiểu ác nhân này là thái giám, chuyện vô lễ với mình trước kia cũng không quan trọng lắm, sự bực bội trong lòng vơi đi, quay đầu gọi “Trịnh công tử, công tử bị thương à?”.

Trịnh Khắc Sảng tập tễnh bước tới gần, nói “Không sao, chỉ bị bong gân”, y nghĩ lúc này khoe khoang quá lời, tự xưng đối phó với mấy tên Lạt ma thì thừa sức, nhưng vừa lâm trận thì thua thê thảm, hoàn toàn dựa vào thằng nhãi này đánh lùi địch nhân, bất giác then đỏ mặt.

A Kha nói “Sự phụ, chúng ta làm gì? Vẫn đi phủ Hà Gian chứ?”. Cửu Nạn trầm ngâm nói “Đi phủ Hà Gian cũng được, nhưng phải đề phòng bọn Lạt ma Tang Kết trở lại phục thù, trước mắt ta lại hành động không tiện”. Vì Tiểu Bảo nói “Sự phụ, các vị tạm ở đây nghỉ ngơi, tôi đi tìm một chiếc xe lớn”.

Vì Tiểu Bảo không tìm được xe, lại tới một nhà nông phu mua một chiếc xe bò, mời ba người bọn Cửu Nạn lên, đánh xe đi chậm chậm, may mà bọn Tang Kết không xuất hiện nữa. Tới một thị trấn nhỏ phía trước thì bỏ chiếc xe bò, thuê hai chiếc xe lớn.

Trên đường Vi Tiểu Bảo nhất định đòi sư phụ uống thêm mấy viên Tuyết sâm ngọc thiềm hoàn. Cửu Nạn nội lực thâm hậu, phần được linh dược trợ lực thêm nên nội thương cũng thuyên giảm rất nhanh. Giờ Ngọ hai ngày sau thì tới phủ Hà Gian.

Tìm được nhà trọ xong, Trịnh Khắc Sảng liền ra ngoài dò la tin tức, qua hơn một giờ, cúi đầu ủ rũ quay về, nói dò hỏi khắp nơi trong thành nhưng không một ai biết chuyện “Sát quy đại hội”.

Cửu Nạn nói “Tin tức về Sát quy đại hội, nhờ đâu mà công tử biết được?”. Trịnh Khắc Sảng đáp “Anh em Lương hà đại hiệp Phùng Bất Phá, Phùng Bất Thôi nhờ Thiên địa hội đưa thư tới Đài Loan, xin phụ vương ta phái người chủ trì Sát quy đại hội, nói định ngày mười lăm tháng này cử hành đại hội ở phủ Hà Gian, hôm nay là mười một, tính ra chỉ còn chưa đầy bốn ngày nữa”. Cửu Nạn gật gật đầu, chậm rãi nói “Anh em họ Phùng à? Đó là người phái Hoa Sơn”. Bà ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, nhớ lại chuyện năm xưa.

Trịnh Khắc Sảng nói “Phụ vương sai ta tới chủ trì đại hội, nghĩ chắc anh em họ Phùng ắt sẽ phái người ở đây đón tiếp, nào ngờ... hừ...”, vẻ mặt rất tức giận. Cửu Nạn nói “Biết đâu người Thất Sát được tin, có hành động rất khác lạ, đến nỗi anh em họ Phùng phải thay đổi thời gian và địa điểm”. Trịnh Khắc Sảng hậm hực nói “Cho dù như vậy, cũng phải báo cho ta biết chứ”.

Vừa nói tới đó, điểm tiểu nhị tới ngoài cửa, nói “Trịnh khách quan, ở ngoài có người muốn gặp”. Trịnh Khắc

Sảng mừng rỡ vội vàng đi ra, qua một lúc, vui vẻ đi mau vào, nói “Anh em họ Phùng đích thân tới rồi, thành thật xin lỗi ta. Họ nói biết ta dẫn hai mươi mấy người tới, mấy hôm nay vẫn ở ngoài thành chờ nghênh tiếp, nào ngờ chúng ta tới trong thành mà thần không biết, quý không hay. Hiện đã bày đại yến để chúng ta dự tiệc tẩy trần, mời mọi người cùng đi thôi”. Cửu Nạn lắc đầu nói “Một mình Trịnh công tử đi được rồi, cũng đừng nói là ta ở đây”. Trịnh Khắc Sảng hơi mất hứng, nói “Sự thái đã không thích ồn ào, vậy mời Trần cô nương và Vi huynh đệ cùng đi”. Cửu Nạn nói “Họ cũng không cần đi, đến đúng ngày đại hội, tất cả cùng đi sẽ hay hơn”.

Tối hôm ấy Trịnh Khắc Sảng uống say túy lúy trở về. Đến nửa đêm, hai mươi mấy tên tùy tùng của y cũng đã tìm tới khách điểm, nhưng người nào tay chân cũng buộc nép gõ, xem ra rất bất nhã.

Sáng hôm sau, Trịnh Khắc Sảng kể cho Cửu Nạn, A Kha, Vi Tiểu Bảo tình hình trong tiệc, nói huynh đệ họ Phùng rất kính trọng y, mời y ngồi ghế chủ, không ngớt ca ngợi họ Trịnh ở Đài Loan riêng dụng cờ nghĩa, kháng cự Mãn Thanh.

Cửu Nạn hỏi về những người tới phó hội. Trịnh Khắc Sảng nói “Người tới đã rất đông, mấy hôm nay vẫn còn có người lục tục tới, định nửa đêm mười lăm tập hợp ở bãi Hòe Thụ cách phía tây thành mười tám dặm. Nửa đêm tập hợp là để phòng tai mắt của triều đình. Thật ra anh em họ Phùng quá cẩn thận, có rất nhiều anh hùng hảo hán đang ở đây, cho dù có đại đội quan binh nhà Thanh tới cũng đánh giết chúng cho nước chảy hoa rơi”. Cửu Nạn hỏi kỹ họ tên các anh hào phó hội, Trịnh Khắc

Sảng lại không đáp được, chỉ nói “Có mấy trăm hảo bằng hữu cùng ăn uống, khoảng mấy mươi người đứng đầu lần lượt tới uống rượu với ta để chúc sức khỏe phụ vương, họ tự báo môn phái họ tên, nhất thời cũng không nhớ được bao nhiêu”. Cửu Nạn không nói gì, nghĩ thầm “Vi Trinh công tử này thật uống sinh ra bề ngoài tuấn tú, nhưng không có tài cán gì”.

Ở trong khách điểm tỉnh dưỡng được mấy ngày, thương thế của Cửu Nạn đã khỏi. Bà cấm A Kha và Vi Tiểu Bảo không được ra ngoài, để khỏi gặp các nhân vật võ lâm, sinh chuyện phiền phức. Trịnh Khắc Sảng lại tảng sáng đã ra ngoài, nửa đêm mới quay về, ngày nào cũng có hào kiệt giang hồ bày tiệc mời mọc.

Xế chiều hôm mười lăm, Cửu Nạn mặc y phục do Vi Tiểu Bảo mua cải trang thành một phụ nữ trung niên, đầu trùm khăn đen, mặt thoa phấn vàng, chân mày vẽ cong chúc xuống, không nhận ra được mặt mũi nữa. Vi Tiểu Bảo và A Kha thì cải trang thành thiếu niên thiếu nữ tầm thường. Trịnh Khắc Sảng thì mặc cấm bào, bỏ bím tóc giả, đội mào mang đai vương công triều Minh, dáng vẻ đường đường. Cửu Nạn từ lâu không nhìn thấy y quan nước cũ, thấy y phục của y vừa vui mừng vừa cảm khái. A Kha nhìn thấy dáng vẻ thần thái y đẹp như ngọc, lòng càng ngây ngất. Chỉ có Vi Tiểu Bảo then mình xấu xí, chửi thầm mười bảy mười tám câu “Đồ ba ba thêu hoa trên đầu”.

Giữa canh một, thị tùng Diên Bình vương phủ đánh xe tới chở bốn người ra bãi Hòe Thụ phò hội. Bãi Hòe Thụ

này núi non vây quanh, ở giữa là một bãi đất rộng bằng phẳng, nguyên là nơi dân quê hội họp vui chơi vào những dịp lễ tết. Trên bãi đất bằng đã đen đặc đầu người ngồi.

Trịnh Khắc Sảng vừa tới, tiếng reo mừng chấn động bốn phía, mấy chục người bước lên đón rước, đưa y vào giữa. Cửu Nạn và A Kha, Vi Tiểu Bảo ngồi dưới một gốc hòe lớn ở xa xa. Lúc này bốn phía đông tây nam bắc người ta lục tục kéo tới, người tụ tập trên bãi cỏ càng lúc càng đông. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Gã gian tặc Ngô Tam Quế này kết oan gia cũng rất nhiều. Thiên địa hội mình và Mộc vương phủ đánh cuộc xem ai giết được y trước. Thằng khốn này có ngàn vạn kẻ thù, nếu có ai hạ thủ y trước thì Thiên địa hội và Mộc vương phủ đều không tránh khỏi thua cuộc".

Thấy vắng trắng từ từ di chuyển tới đỉnh đầu, trong bãi có một lão già vóc người trắng kiện, chòm râu trắng bay phất phơ, đứng dậy, chấp tay nói "Các vị anh hùng hảo hán, tại hạ Phùng Nan Địch xin chào". Quần hùng đứng dậy hoàn lễ, đồng thanh nói "Chào Phùng lão anh hùng".

Cửu Nạn hạ giọng nói "Y là cha anh em họ Phùng". Bà nhớ lại lúc trên Hoa Sơn từng có duyên gặp y, lúc ấy bà lấy tên là A Cửu cùng gặp gỡ giang hồ hào kiệt, là một thiếu nữ mười mấy tuổi. Lúc ấy Phùng Nan Địch còn trẻ tuổi, hôm nay đã là một lão già rồi. Sư tổ Mục Nhân Thanh, sư phụ Đồng bút toán bàn Hoàng Châu của y chắc đều đã không còn trên đời, nhưng Viên Thừa Chí sư thúc y thì sao? Người này năm ấy là khắc cốt tương tư, nhưng hai mươi mấy năm nay chưa hề biết

qua một chút tin tức về y. Mấy năm nay lòng bà như giếng cũ êm đềm, tối nay vừa nhìn thấy cố nhân, bất giác hàng ngàn ý nghĩ cuộn cuộn, lòng như đất bằng nổi sóng.

Vi Tiểu Bảo thấy khỏe mắt bà ứa lệ, nghĩ thầm “Su phụ nhìn thấy Phùng lão đầu, tại sao đột nhiên muốn khóc, chẳng lẽ lão già này là người tình cũ của bà sao? Mình không ngại gì mà không vun vào, để su phụ và người tình già cái gì đó vỡ lại lành. Bất quá su phụ còn trẻ như vậy, sẽ không yêu lão già này nữa”.

Chỉ nghe tiếng Phùng Nan Định sang sang nói oang oang “Các vị bằng hữu, hôm nay chúng ta cũng tụ tập ở đây, tất cả đều biết là vì một đại sự. Giang sơn Đại Minh ta bị người Thát Đát chiếm cứ, mà đầu sỏ tội ác lại là kẻ phạm tội thập ác không tha được, phải chết ngàn vạn lần...”

Quần hào bốn phía nhất tề hô lên “Là Ngô Tam Quế!”. Mọi người cùng hô to, quả thật như sấm rền, âm thanh chấn động núi non. Tiếp đó có người la to “Đại Hán gian”, có người la to “Quân rùa đen!”, có người hét “Quân khốn kiếp!”, có người thét to “Ta đào mồ tổ tông mười tám đời ngươi!”.

Mọi người chửi một hồi, thanh âm dần dần lắng xuống, đột nhiên có một giọng trẻ con lớn tiếng chửi “Ta chửi mười chín đời tổ tông con bà nó!”. Quần hùng vốn mười phần căm hận, đột nhiên nghe câu chửi ấy, không nhịn được đều ha hả cười lớn.

Tiếng chửi ấy chính là của Vi Tiểu Bảo, A Kha tức giận nói “Sao lại ăn nói khó nghe như thế?”. Vi Tiểu Bảo

nói “Mọi người đều chửi, tại sao ta không được chửi?”. A Kha nói “Người ta đâu có chửi khó nghe như thế?”. Vì Tiểu Bảo mỉm cười, cũng không nói gì, nghĩ thầm “Có chửi khó nghe gấp mười lần nữa cũng vẫn cứ được”.

Phùng Nan Dịch nói “Thằng đại Hán gian tội lớn ác nhiều, người người đều nghiêng răng căm hận, cả vị tiểu huynh đệ kia tuy còn nhỏ tuổi cũng căm hận không được ăn thịt lột da y. Tối nay tất cả tụ tập ở đây, để cùng thương nghị kế sách, làm sao giết chết tên gian tặc này”.

Lập tức quần hùng nhao nhao hiến kế. Có người nói tất cả cùng tới Vân Nam, tấn công vào phủ Bình Tây vương, giết sạch cả nhà Ngô Tam Quế, gà chó cũng không tha. Có người nói dưới tay Ngô tặc có rất nhiều binh mã, đánh giữa ban ngày khó thắng, chi bằng ám sát. Có người nói giả như một đao giết được y, hóa ra quá may mắn cho y, không bằng khoét mắt, chặt hai tay y cho y sống dở chết dở. Có kẻ nói hay là dùng vài loại độc dược lợi hại, độc đến độ toàn thân y rữa nát ra.

Một phụ nữ trung niên áo đen nói “Tốt nhất là giết hết già trẻ cả nhà Ngô Tam Quế, chỉ chừa lại một mình y, để y thấy nỗi khổ cảnh tịch mịch thê lương”. Một người đàn ông trung niên khác nói “Y đầu hàng nhà Thanh là vì ái thiếp Trần Viên Viên của y bị Lý Sấm cưỡng đoạt, chi bằng chúng ta bắt cóc Trần Viên Viên đi để y đau khổ muốn chết”. Lại có người nói Ngô tặc tuy hiếu sắc nhưng lại thích nhất là quyền vị phú quý, hay nhất là để cho y không còn công danh phú quý, vợ con gì cả, luân lạc trên thế gian, muốn chết cũng không chết được. Máy trăm hào kiệt lớn tiếng hò reo tán thưởng, cùng nói

“Trùng phạt như vậy mới đáng tội”. Một hán tử nói “Bọn Thất Sát Mãn Thanh rất nuông chiều y, thằng giặc này được phong là Bình Tây vương, quyền thế ngất trời, muốn giết vợ con y dĩ nhiên không dễ, nếu muốn trừ khử công danh phú quý của y càng khó như lên trời”.

Có một người Vân Nam đứng dậy, kể chuyện Ngô Tam Quế hiệp đáp, bức hại bách tính Vân Nam thế nào và hàng loạt chuyện thăm sát người ra sao, chỉ khiến quần hùng nghe thấy trong lòng căm giận, máu như sôi lên. Có mấy người đều nói để Ngô Tam Quế ở Vân Nam nắm quyền trong tay thêm ngày nào thì càng hại chết trăm họ vô cố, nhưng diệt gian trừ hại ra sao thì chưa ai có chủ ý hay.

Lúc ấy cha con Phùng Nan Dịch dọn bánh trái rượu thịt lên, quần hào reo hò âm ỉ, ăn to uống lớn. Những hào sĩ này rượu vừa vào bụng thì nói năng càng không kiêng nể gì cả, suy nghĩ hết sức kỳ quặc.

Có người nói “Sau khi bắt Trần Viên Viên đi phải mở một kỹ viện, cho Ngô Tam Quế thành một con rùa đen lớn”.

Vi Tiểu Bảo vừa nghe liền tán thành, la lên “Kỹ viện này nên mở ở Dương Châu”. Một hào sĩ cười nói “Tiểu huynh đệ, ý hay đấy. Lúc đó tiểu huynh đệ đi ném thủ không?”. Vi Tiểu Bảo đang định nói “Đương nhiên là muốn”, nhưng liếc qua thấy A Kha có vẻ tức giận nên không dám nói ra. Cừ Nạn nói “Tiểu Bảo, đừng nói những lời chợ búa hạ lưu”. Vi Tiểu Bảo vâng dạ, trong lòng lại nghĩ “Muốn mở kỹ viện, chỉ e mấy ngàn người ở đây không ai sánh được với lão tử ta”.

Mọi người ăn uống một lúc, Phùng Nan Dịch lại đứng dậy nói “Chúng ta đều là người võ học thô lỗ, một đao một thương liễu mạng giết địch thì vì nghĩa không từ, còn về đại sự thiên hạ thì kiến thức nông cạn, bây giờ mời Cố Đình Lâm Cố tiên sinh chỉ giáo. Cố tiên sinh là bậc đại nho đương thời, sau khi nước mất, lão nhân gia bốn ba khắp nơi, liên lạc với các bậc hiền tài hào sĩ, đồng tâm hiệp ý mưu đồ khôi phục, mọi người đều rất ngưỡng mộ”. Trong quần hào không ít người biết tiếng Cố Đình Lâm, tiếng tăm của y thì mười người có tám chín đều biết, lập tức khắp bốn phía tiếng vỗ tay vang như sấm động.

Trong đám quần hào một lão già dáng vẻ thanh mảnh đứng dậy, chính là Cố Đình Lâm. Y vòng tay nói “Phùng đại hiệp khen ngợi như vậy, huynh đệ rất hổ thẹn không dám nhận, vừa rồi nghe các vị nói, ai ai cũng có tấm lòng trung nghĩa, quyết ý trừ khử tên đại gian, huynh đệ rất khâm phục. Cố nhân nói Ý nhiều người làm thành thành lũy, lại có câu Tinh thành hết mức, vàng đá cũng tan. Tất cả đồng tâm hiệp lực, quyết ý đối phó với tên đầu sỏ tội ác kia thì dù y có bản lãnh bằng trời, chúng ta vẫn có thể thành công”.

Quần hùng âm âm kêu lên “Đúng, đúng! Nhất định thành công”.

Cố Đình Lâm nói “Những mưu kế các vị đưa ra, mỗi vị đều có cao kiến, nhưng muốn đối phó với gian tặc này, phải tùy cơ ứng biến, khó mà bàn bạc quyết định phương sách trước được. Theo ngu kiến của huynh đệ, tất cả chúng ta chia ra cùng tiến hành, tùy cơ hành sự. Thứ nhất đương nhiên là không được tiết lộ phong thanh, khiến gian tặc biết càng dễ phòng cản mặt. Thứ hai là

không được lỗ mặng, việc gì cũng phải đắn đo rồi mới hành động sau để khỏi uổng mạng. Thứ ba là mọi người là hảo huynh đệ, không nên vì tranh công mà tự đánh nhau trước làm tổn thương nghĩa khí”.

Quần hào đều nói “Đúng, đúng. Cố tiên sinh nói đúng lắm”.

Cố Đình Lâm nói “Hôm nay anh hùng hảo hán các môn phái, các bang hội tụ nghĩa, từ đây về sau nếu mỗi người mỗi việc, lực lượng sẽ phân tán, nếu kết thành một đại bang thì nhân số rất đông, rất dễ khiến bọn Thát Đát và Ngô tặc phát giác, không biết các vị có điều kế gì không?”.

Quần hào trầm ngâm một lúc. Một người hỏi “Không biết cao kiến của Cố tiên sinh thế nào?”.

Cố Đình Lâm nói “Theo huynh đệ thấy, thiên hạ mười tám tỉnh ở đây đều có anh hùng, chúng ta cứ một tỉnh kết thành một liên minh, tổng cộng có mười tám liên minh cùng sát quy. Liên minh sát quy nghe ra hơi bất nhã, không bằng gọi là Liên minh trừ gian, các vị thấy sao?”.

Quần hùng nhao nhao vỗ tay khen hay, nói “Lời người đọc sách nói ra, quả rất khác với bọn người thô lỗ chúng ta”.

Trước khi Cố Đình Lâm tới dự Sát quy đại hội ở phủ Hà Gian đã nghĩ kỹ, cảm thấy quần hùng đồng tâm muốn giết Ngô Tam Quế, mọi người đang lúc một tiếng trống phất chấn lên, hăng hái đi trước, muốn giết y cũng không khó. Nhưng đại sự đích thực vẫn không chỉ ở việc giết tên Hán gian này mà là phải đánh đuổi quân Mãn, khôi phục giang sơn của người Hán. Nếu vì giết một người

mà dẫn đến thương vong trầm trọng, làm đại tổn nguyên khí thì trái lại làm hại việc khôi phục đại nghiệp. Những ý kiến của những người học võ ở các môn phái khác nhau rất nhiều, muốn thống nhất ý kiến mấy ngàn anh hùng này làm một thế tất khó làm được. Tất cả vì tranh đoạt ngôi vị “Minh chủ” không tránh khỏi ngày tranh đêm đấu, phát sinh nhiều hiểm khích. Người thất bại nếu bụng dạ hẹp hòi, biết đâu còn sẽ tiết lộ điều cơ mật cho triều đình nhà Thanh hoặc Ngô Tam Quế. Nhưng nếu phân thành mười tám tỉnh, mỗi tỉnh cử ra một vị minh chủ cũng dễ hơn nhiều. Liên minh trừ gian của mười tám tỉnh này tương lai có thể dần dần tăng cường thêm, trở thành nòng cốt khôi nghia phản Thanh. Y vừa đưa đề nghị này ra liền nghe quần hùng lập tức biểu dương tán thành, rất lấy làm an ủi.

Phùng Nan Dịch nói “Đề nghị này của Cố tiên sinh rất cao minh. Các vị đã không có đề nghị nào khác thì chúng ta sẽ phân thành mười tám tỉnh, đều tổ chức Liên minh trừ gian, mỗi tỉnh cử một vị làm minh chủ. Cách phân tỉnh của chúng ta không theo quê quán mỗi người mà chiếu theo tỉnh nào đó vốn là gốc của môn phái bang hội ấy. Ví dụ đệ tử tăng tục chùa Thiếu Lâm bất luận là người Liêu Đông cũng được, người Vân Nam cũng được, đều thuộc tỉnh Hà Nam. Đệ tử phái Hoa Sơn đều thuộc tỉnh Thiểm Tây. Ý các vị thế nào?”.

Quần hùng đều nói “Đương nhiên nên như vậy, nếu không thì trong mỗi một môn phái, bang hội, người các tỉnh đều có, phân về các tỉnh thì hồng bét”.

Một người đứng lên nói “Nhu Thiên địa hội chúng tôi đều có phân đường ở mấy tỉnh, Tổng đà lại di chuyển

vô định, xin hỏi phải quy thuộc thế nào?”. Vi Tiểu Bảo thấy người nói chính là Tiền Lão Bản, nghĩ thầm “Thì ra y cũng tới rồi. Không biết các huynh đệ Thanh Mộc đường mình đã tới mấy người rồi”.

Phùng Nan Dịch nói sang sảng “Cố tiên sinh nói các vị anh hùng trong phân đường Quảng Đông của Thiên địa hội thuộc Quảng Đông, phân đường Trục Lệ thuộc Trục Lệ. Nhưng chúng ta kết minh cùng mưu toan đại sự, tuyệt không phải để xé lẻ môn phái bang hội. Chúc trách mình chủ của Liên minh trừ gian chỉ để liên kết anh hào bản tỉnh hiệp lực hành động. Còn như chuyện riêng của các môn phái bang hội đương nhiên vẫn như cũ, mình chủ không có quyền can thiệp. Mình chủ các tỉnh cũng không hẳn là chủ môn nhân của các môn phái hay bang chủ của các bang hội”.

Trong quần hào vốn có người dè dặt, lo rằng việc đề cử ra mình chủ mỗi tỉnh không tránh khỏi tự hạ thấp mình, khi nghe Phùng Nan Dịch phân giải rõ ràng như vậy thì không còn e ngại nữa. Liền đó quần hào từng tỉnh phân ra tụ tập riêng để tự đề cử mình chủ cho tỉnh mình.

Vi Tiểu Bảo nói “Sur phụ, chúng ta thì thuộc tỉnh nào?”. Cửu Nạn nói “Không thuộc tỉnh nào cả. Ta độc lai độc vãng, bất tất gia nhập liên minh”. Vi Tiểu Bảo nói “Với thân phận vô công của lão nhân gia người, thì nên làm Tổng minh chủ của cả thiên hạ mới phải”. Cửu Nạn hừ một tiếng, nói “Những lời này từ nay về sau không được nói nữa, người ta nghe thấy không khỏi cười cho”.

Thật ra trong lòng bà thầm nghĩ trong đám quần hùng tụ hội ở đây, nguyên không một ai có oai vọng tôn quý hơn bà. Giang sơn Đại Minh này vốn là của nhà họ

Chu bà. Nói về việc tu tập võ học, ngoài việc học được võ công Thiết Kiếm môn mà Mộc Tang đạo nhân truyền cho, hơn mười năm trước bà còn gặp được kỳ tích, tài cao học rộng vẫn gắng tiến lên, so với Mộc Tang đạo nhân năm xưa đã là hậu sinh khả úy, nói chung hiện ngoài Viên Thừa Chí không biết tung tích ở đâu ra, chỉ e không còn ai là đối thủ của bà nữa.

Quần hùng trên bãi chia ra tụ tập thành mười tám nhóm, ngoài ra còn có bảy tám mươi người đứng rải rác. Nhưng người đó đều là kỳ nhân dật sĩ như Cửu Nạn, không muốn làm minh chủ, cũng không muốn nghe hiệu lệnh của ai cả. Cố Đình Lâm và Phùng Nan Dịch biết rõ tính nết của những cao nhân võ lâm này nên cũng không miễn cưỡng, nghĩ rằng họ đã tới phò hội, đương nhiên sẽ ngầm ra tay tương trợ.

Không bao lâu, minh chủ của mỗi tỉnh đã đề cử xong. Minh chủ tỉnh Hà Nam là Hối Thông thiền sư Phương trượng chùa Thiếu Lâm, minh chủ tỉnh Hồ Bắc là Vân Nhạn đạo nhân trưởng môn phái Võ Dương, minh chủ tỉnh Thiểm Tây là Bát diện uy phong Phùng Nan Dịch trưởng môn phái Hoa Sơn, minh chủ tỉnh Vân Nam là Mộc Kiếm Thanh Mộc công tử của Mộc vương phủ, minh chủ tỉnh Phúc Kiến là thứ công tử Trịnh Khắc Sảng của Diên Bình quận vương, đều là những nhân vật có oai vọng đặc biệt nên vừa cử ra thì không ai bị dị nghị gì. Các tỉnh khác có một số tranh chấp một lúc, có một số tranh chấp không quyết định được phải nhờ Cố Đình Lâm qua điều giải ổn thỏa, cuối cùng cùng lần lượt đề cử ra hết.

Có ba tỉnh trong Liên minh trừ gian do phân đường của Thiên địa hội được trọng vọng đề cử đảm nhiệm

chức trách mình chủ, Thiên địa hội có thể coi là rất có thể diện.

Liên đó mình chủ các tỉnh cùng tụ tập lại, nhưng điểm lại nhân số lại chỉ có mười ba vị, nguyên là bọn Hối Thông thiên sư, Vân Nhạn đạo nhân đều không tới phó hội, do đệ tử môn nhân thay mặt sư phụ tham dự. Phùng Nan Địch đồng dục nói “Bây giờ mình chủ mười tám tỉnh đã đề cử xong, nhưng huynh đệ không công bố đại danh của các vị mình chủ, để khỏi tiết lộ cơ mật”. Các vị mình chủ thương nghị một hồi, Phùng Nan Địch lại nói “Chúng ta cung thỉnh hai vị Cố Đình Lâm tiên sinh và Trần Tổng đà chủ Thiên địa hội làm Tổng quân sư của Liên minh trừ gian mười tám tỉnh”.

Quần hùng hoan hô như sấm động. Vì Tiểu Bảo nghe sư phụ được quần hào trọng vọng tôn làm Tổng quân sư của Liên minh trừ gian thì rất đặc ý.

Lập tức hào kiệt các tỉnh chia ra thương nghị nên giết Ngô Tam Quế ra sao, đông một nhóm, tây một toán, bàn luận rất sôi nổi.

Cửu Nạn dẫn Vi Tiểu Bảo, A Kha trở về khách điểm, sáng sớm hôm sau thuê xe đi về phía đông. Cửu Nạn biết quần hùng tản ra trở về khắp nơi, trên đường chắc sẽ gặp người quen, vì vậy vẫn tiếp tục cải trang.

Vi Tiểu Bảo thấy Trịnh Khắc Sảng không đi theo nữa thì trong lòng mừng thầm, luôn miệng bàn luận chuyện Sát quy đại hội tới qua. A Kha nghe y nói một hồi, lờm y một cái, nói “Ta biết vì sao ngươi cao hứng

như vậy rồi". Vi Tiểu Bảo nói "Cô thật thông minh, đoán rất đúng. Có rất nhiều người muốn đi giết Ngô Tam Quế, lẽ nào lại không thành công? Đương nhiên ta cũng thấy rất vui". A Kha nói "Hừ, người đâu phải vì vậy mà vui mừng. Lòng dạ người đâu có hay như vậy?". Vi Tiểu Bảo nói "Đây mới thật là kỳ lạ, vậy ta vui mừng chuyện gì?". A Kha nói "Chỉ vì Trịnh công tử... Trịnh công tử...".

Vi Tiểu Bảo thấy vẻ mặt nàng ảo não nên cố ý khích, bèn nói "A, phải rồi, Trịnh công tử đúng là người tốt, vừa rồi tiểu đệ ra ngoài thuê xe, thấy y đi với bốn cô nương xinh đẹp, vừa nói vừa cười, thấy ta bèn gửi lời hỏi thăm sư phụ và sư tỷ". A Kha tim đập thình thịch, nói "Người... sao người không nói sớm? Y còn nói gì nữa?". Vi Tiểu Bảo đáp "Y nói, mấy vị nữ hiệp này muốn tới Đài Loan chơi, y bèn dẫn họ cùng đi, nói muốn trọn cái gì... cái gì địa chủ". A Kha nghiêng rằng nói "Trọn tình địa chủ". Vi Tiểu Bảo nói "Đúng rồi, đúng rồi! Thì ra vừa rồi sư tỷ đứng sau lưng ta nên đã nghe thấy". A Kha tức giận nói "Mới rồi ta không nghe thấy gì cả", nói tới đó thanh âm hơi nghẹn lại.

Đi hơn mười dặm, nghe thấy tiếng vó ngựa phía sau vang lên, mấy mươi kỵ mã đuổi tới, nét mặt A Kha thấy vui lên. Nhưng mấy mươi kỵ mã ấy lướt qua chiếc xe không hề dừng lại, vẫn lao về phía đông, nét mặt A Kha lại xìu xuống. Vi Tiểu Bảo nói "Đáng tiếc, đáng tiếc là không phải!". A Kha hỏi "Đáng tiếc cái gì?". Vi Tiểu Bảo nói "Đáng tiếc, không phải Trịnh công tử đuổi theo". A Kha nói "Y... y đuổi theo làm gì?". Vi Tiểu Bảo nói "Có

khi y cũng mời sư tử đi Đài Loan chơi". A Kha "ôa" một tiếng bật khóc lớn.

Cửu Nạn biết tâm sự nữ đồ đệ, bèn mắng "Tiểu Bảo, dùng già mồm huấn dỗ nữa, người dám trêu chọc sư tử à?". Vì Tiểu Bảo trong lòng cả mừng, ngoài miệng thì đáp "Dạ, dạ", lại nói "Vương tôn công tử trong thiên hạ đều ba thê bốn thiếp hay tám thê chín thiếp, thật vô lương tâm. Bốn vị nữ hiệp xinh đẹp đó một phen tới Đài Loan, ta biết chắc họ rất khó trở về. Vị Trịnh công tử này tới Chiết Giang, Phúc Kiến, e là còn dẫn thêm mấy cô gái đẹp nữa...". Cửu Nạn quát "Tiểu Bảo!". Vì Tiểu Bảo đáp "Dạ, dạ".

Ba người đi đến trưa, vào một quán miến nhỏ bên đường nghỉ chân ăn uống, bỗng nghe tiếng vó ngựa vang lên, lại có mấy chục kỵ mã từ phía tây phóng tới.

Một đoàn người tới ngoài cửa quán xuống ngựa bước vào, có người gọi lớn "Giết gà, làm thịt bò, nấu mì, mau mau lên!", rồi cả bọn lục tục ngồi xuống. Vì Tiểu Bảo vừa nhìn, thấy toàn là người quen, là Từ Thiên Xuyên, Tiên Lão Bản, Quan An Cơ, Lý Lục Thế, Phong Tế Trung, Cao Ngạn Siêu, Huyền Trinh đạo nhân, Phàn Cương, đều là cao thủ trong Thanh Mộc đường Thiên địa hội. Y nghĩ "Tôi qua trong đại hội tuy mình có nói mấy câu, chửi mấy câu, nhưng quá nhiều người như vậy, ồn ào ầm ĩ, họ lại đứng xa mình, trong đêm tối chắc không nhận ra, nếu không sao lúc ấy không qua chào hỏi? Bây giờ nếu mình bước qua chào hỏi sẽ nói vô số chuyện không thôi, lại thấy mình đã bái sư phụ khác chắc họ sẽ không vui, chi bằng cứ làm ngơ là tốt nhất". Y liền quay người vào trong, không nhìn thẳng vào họ.

Qua một lúc, tiểu nhị lần lượt đem rượu thịt mà bọn Từ Thiên Xuyên gọi lên, mọi người vừa cầm đũa định ăn, bỗng có tiếng vó ngựa vang lên, lại một toán người vào quán. Có người gọi “Giết gà, làm thịt bò, nấu mì, mau mau lên!”.

A Kha vui mừng reo “A Trịnh... Trịnh công tử tới rồi”. Thì ra toán người này là Trịnh Khắc Sảng và tùy tùng của y.

Trịnh Khắc Sảng nghe A Kha reo gọi, quay đầu thấy nàng, trong lòng rất mừng, vội bước tới nói “Trần cô nương, sư thái, các vị ở đây nên ta tới chỗ các vị tìm không thấy”.

Quán miến này rất nhỏ hẹp, quần hùng Thiên địa hội chia ra ngồi sáu bàn, thêm bọn A Kha ngồi một bàn nữa nên không còn bàn trống. Một tên tùy tùng của Trịnh phủ nhìn Từ Thiên Xuyên nói “Này, lão già, mấy người các ngươi ngồi đồn lại, nhường mấy cái bàn đi”.

Trong Sát quy đại hội tối qua, Trịnh Khắc Sảng mặc sắc phục triều Minh nên ai cũng chú ý, bọn Từ Thiên Xuyên đều nhận ra y, Thiên địa hội là bộ hạ của Diên Bình quân vương nên họ vốn có ý nhường chỗ, nhưng tên tùy tùng này nói năng rất vô lễ, mọi người vừa nghe đều tức giận, Huyền Trinh đạo nhân chửi “Con mẹ nó, ngươi là cái gì?”. Lý Lực Thế đưa mắt ra hiệu, khề nói “Đều là người mình, đừng chấp y, nhường chỗ cũng không sao”. Lập tức Từ Thiên Xuyên, Quan An Cơ, Cao Ngạn Siêu, Phan Cương bốn người đứng lên, ngồi vào bàn Phong Tế Trung, nhường lại một cái bàn.

Lúc ấy Trịnh Khắc Sảng đã ngồi xuống bàn của Cửu Nạn, A Kha nguyệt Vi Tiểu Bảo một cái, nói “Bia đặt tro tráo! Dám nói Trịnh công tử dẫn bốn nữ hiệp gì đó...”.

Vi Tiểu Bảo nói “Trịnh công tử vừa tới, sư tỷ liên không thích ngồi chung với tiểu đệ nữa, lại nhìn thấy tiểu đệ thì nuốt mì không trôi, vậy cũng không sao”, y tới ngồi xuống cạnh Từ Thiên Xuyên, nói nhỏ “Mọi người đừng nhận tiểu đệ”. Bọn Từ Thiên Xuyên vừa nhìn thấy y đều vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng. Những người này đều lão luyện giang hồ, cơ cảnh muôn phần, vừa nghe Vi Tiểu Bảo nói lập tức hiểu ý, ai cũng không động thanh sắc. Vi Tiểu Bảo lại nói nhỏ “Chúng ta cứ làm như chưa từng gặp mặt, Từ đại ca, đại ca ra nói với họ đi”. Từ Thiên Xuyên đứng dậy, đi tới bên bàn ăn Lý Lực Thế, nói khẽ “Vi Hương chủ bản đường giá đáo, muốn tất cả giả như không hề quen biết”. Bọn Lý Lực Thế không hề ngoảnh lại, cứ ăn uống, trong lòng đều rất hân hoan, trong giây lát bàn nào cũng đã được thông báo.

Bên bàn kia Trịnh Khắc Sảng rất cao hứng, lớn tiếng nói “Sư thái, trong đại hội tối qua, các vị anh hùng đề cử ta làm minh chủ tỉnh Phúc Kiến. Tất cả cùng thương nghị đại sự, bàn bạc đến sáng. Ta tới khách điểm tìm thì các vị đã đi rồi, ta liền đuổi theo, may mà gặp các vị ở đây”. Cửu Nạn nói “Chúc mừng Trịnh công tử. Có điều đại sự cơ mật này, không nên nói ở nơi đông người”. Trịnh Khắc Sảng đáp “Vâng, may là ở đây cũng không có người khác, bọn dân dã quê mùa có nghe được cũng không hiểu gì”. Nguyên quân hùng Thiên địa hội đều cải trang làm nông dân quê mùa, ai cũng đi chân không, có người còn xách theo

cả cuộc, bồ cào. Trong đại hội tối qua quá đông người nên Trịnh Khắc Sảng không nhận ra được.

Vì Tiểu Bảo cúi xuống ăn mì, nói khề “Gã kia rất khoác lác, mấy hôm nay y tới khắp phủ Hà Gian huênh hoang, nói Thiên địa hội chúng ta là thuộc hạ của Diên Bình vương y ở Đài Loan, nói Tổng đà chủ thấy y là cung kính, ngay thờ cũng không dám thờ mạnh, còn nói Hương chủ Thái đại ca đường gì đó của chúng ta trước kia là phu chăn ngựa của ông nội y, Hương chủ Lý lão ca của đường gì đó lại là người đổ nước tiểu cho ông nội y...”. Quan An Cơ tức giận nói “Làm gì có những chuyện ấy! Thái Hương chủ tuy là bộ hạ của Quốc tính gia nhưng đều là quân quan ra trận chiến đấu...”. Từ Thiên Xuyên nói khề “Quan phu tử, nói nhỏ một chút”. Quan An Cơ gật đầu. Vì Tiểu Bảo lại nói “Y còn nói xấu Doãn Hương chủ Thanh Mộc đường chúng ta rất nhiều. Người ta nói Doãn Hương chủ đã sớm quy thiên rồi. Tiểu tử này nói : Đúng đấy, họ Doãn này vô nghệ đã thấp, làm người cũng kém, ta đã sớm biết là con ma chết yếu...”. Quan An Cơ cả giận đập bàn một cái, Từ Thiên Xuyên nhanh tay chụp cổ tay y giữ lại.

Vì Tiểu Bảo biết quần hùng không muốn đắc tội với người Diên Bình vương phủ, hướng hồ tiểu tử này là con vương gia, nếu không cố gây xích mích thì khó mà khích được họ động thủ, hiện thấy họ nổi giận, trong lòng mừng thầm nhưng trên mặt lại có vẻ rất lo lắng, nói “Tiểu tử này nói năng bậy bạ vốn cũng không can hệ gì, có điều trên đường y khoác lác, đã nói ra rất nhiều chuyện cơ mật của hội chúng ta, gặp ai cũng nói

huych toẹt ra, cái gì Đất dấy non cao, một dải khe non ngàn thuở đẹp, tự xưng là ngôi trên đỉnh Hồng Hoa đình, Tổng đà chủ đốt sáu nén hương, y thì đốt bảy nén hương. Người ta nghe không hiểu, y liền giải thích tường tận...”.

Quần hùng nhất tề lắc đầu, những điều cơ mật như vậy trong hội mà tiết lộ ra ngoài, nếu lọt vào tai bọn chó săn triều đình thì tính mạng của các huynh đệ Thiên địa hội sẽ gặp phiền phức, hiện lại thấy Trịnh Khắc Sảng trên mặt đầy vẻ phóng túng, bọn tùy tùng dẫn theo thì nghênh ngang ngạo ngược, còn là giả sao? Huống chi lại vừa nghe y oang oang kể chuyện Sát quy đại hội tối qua với một phụ nữ, đương đương tự đắc, tự xưng đảm đương chức vụ mình chủ tỉnh Phúc Kiến.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta thấy chúng ta không cần mặt y không được, nếu không sẽ không hay cho đại sự”. Quần hùng đều chậm rãi gật đầu. Vi Tiểu Bảo nói “Mời Phong đại ca đánh cho y một trận, nhưng cũng đừng mạnh tay quá, chỉ để giáo huấn y thôi. Chờ khi tiểu đệ tỏ ra bất bình, xin Phong đại ca giả thua tiểu đệ”. Phong Tế Trung khẽ gật đầu. Vi Tiểu Bảo lại nói “Tiền Lão Bản, tối qua trong đại hội người đã lên tiếng, chỉ sợ tiểu tử này nhận ra người”. Tiền Lão Bản nói khẽ “Đúng thế, để ta tránh mặt trước”.

Trong đám tùy tùng Trịnh phủ còn nhiều tên chưa có chỗ ngồi, một tên thấy bàn của quần hùng Thiên địa hội vẫn còn chỗ trống, liền khề đẩy lưng Từ Thiên Xuyên, nói “Này, bên kia vẫn còn chỗ, các người nhường thêm bàn nữa đi”.

Từ Thiên Xuyên nhảy dựng lên chửi “Đã nhường một bàn vẫn chưa đủ sao? Lão tử không quen nhìn hạng công tử con nhà có tiền cậy thế hiếp người”, khạc một tiếng, khạc một bãi đờm phun tới Trịnh Khắc Sảng.

Trịnh Khắc Sảng đang nói chuyện với A Kha, hoàn toàn không đề phòng, khi nghe tiếng gió thì bãi đờm đã bay tới cạnh cổ y, y vội né tránh thì đã rơi trúng cổ lầy nhầy rất tởm. Y vội rút khăn ra chùi, tức giận quát “Mấy tên nhà quê chân bùn vô pháp vô thiên, đánh cho ta!”. Một tên tùy tùng liền vung quyền đánh Từ Thiên Xuyên.

Từ Thiên Xuyên la “Ồi chao” một tiếng, không chờ phát quyền đánh tới trước mặt đã ngã soài ra phía sau, giả ngã rất đau rồi la lên “Đánh chết người rồi! Đánh chết người rồi!”. Trịnh Khắc Sảng và A Kha cười ha hả.

Phong Tế Trung đứng dậy, chỉ Trịnh Khắc Sảng quát “Có gì mà cười?”. Trịnh Khắc Sảng tức giận nói “Ta cứ cười, người cấm được à?”. Phong Tế Trung giơ tay lên, chát một tiếng đánh Trịnh Khắc Sảng một tát tóa lửa. Trịnh Khắc Sảng vừa sợ vừa giận, xông lên liên tiếp vung hai quyền đánh ra. Phong Tế Trung né trái lách phải, xoay người chạy ra ngoài.

Trịnh Khắc Sảng đuổi theo, đánh một quyền vào mặt Phong Tế Trung, Phong Tế Trung nghiêng người tránh qua. Phong Tế Trung hiểu rõ dụng ý của Vi Tiểu Bảo, chỉ cố làm cho gã Trịnh công tử này lòi ra cái dở, đè nén khí thế của y, chỉ đông đánh một quyền, tây đá một cước như đùa giỡn.

Từ Thiên Xuyên la to “Oai phong của hảo hán núi Phục Ngưu Hà Nam chúng ta không thể để mất vào tay thằng nhãi này”. Nghe những câu này quần hào đều biết chơi đùa với thiếu niên này một chút không sao, nhưng không thể để y nhận ra lai lịch của họ, nói năng mắng chửi cũng phải có chừng mực, không được có nửa câu sỉ nhục tới gia môn y. Lý Lực Thế quát “Núi Phục Ngưu chúng ta lần này gây án, vẫn chưa ban bố ra thì đừng phải tiểu tử mặc vàng đội bạc này, bắt y đi để ông già y đem một trăm vạn lượng bạc tới chuộc”.

Bọn tùy tùng Trịnh phủ thấy công tử nhất thời đánh không lại tên nhà quê này, nghe họ quát tháo, thì ra là giặc cướp núi Phục Ngưu, lập tức rút binh khí ra xông vào. Bọn Từ Thiên Xuyên, Phàn Cương, Huyền Trinh đạo nhân, Cao Ngạn Siêu, Quan An Cơ, Lý Lực Thế nhất tề ra tay, lập tức đánh nhau choang choang rất náo nhiệt. Đám tùy tùng Trịnh phủ này tuy đều là vệ sĩ tuyển chọn trong Diên Bình vương phủ nhưng làm sao sánh được với quần hùng Thiên địa hội, phần vì mấy hôm trước đã bị bọn Lạt ma đánh gãy tay gãy chân, tên nào cũng bị thương tích, đánh không được vài hiệp liền bị chế phục từng tên một. Quần hùng Thiên địa hội ra tay nương tình, chỉ đoạt binh khí của chúng rồi vây lại, cầm đao chế ngự chứ không dả thương chúng. Bên kia Trịnh Khắc Sảng đấu được mười mấy hiệp, mắt thấy thủ cước của Phong Tế Trung vụng về, loạn chà loạn choang, tựa hồ đứng không vững, y liền dốc hết tinh thần, thi triển tất cả tuyệt kỹ bình sinh. Y có ý khoe khoang võ nghệ trước mặt A Kha để lọt vào mắt xanh người đẹp, vung

quyên ra gió phóng cước ra tiếng, lập tức tiến lên truy bức đối phương. Phong Tế Trung tựa hồ chỉ còn biết chống đỡ, lúc tránh né luôn ở thế ngàn cân treo sợi tóc.

A Kha nhìn thấy sốt ruột, luôn miệng xuýt xoa “Ái chà, thật đáng tiếc, lại sai một chút”. Vì Tiểu Bảo bước tới gần nói “Su phụ, su phụ lão nhân gia thân thể chưa bình phục hẳn, bọn đại đạo này rất hung hãn, nếu Trịnh công tử bị thua, lão nhân gia cũng đừng ra tay”. A Kha tức giận nói “Người thấy y hoàn toàn chiếm được thượng phong, làm sao thua được? Chỉ ăn nói bậy bạ”. Cửu Nạn mỉm cười nói “Những người này dường như không có ác ý với Trịnh công tử, chỉ đùa giỡn với y cho vui. Vị đối thủ kia võ công có thể cao hơn Trịnh công tử rất nhiều”. A Kha không tin hỏi “Su phụ, người nói võ công của tên cường đạo ấy cao cường hơn Trịnh công tử à?”. Cửu Nạn mỉm cười nói “Cần gì phải hỏi? Võ công người này rất cao cường, e cũng chưa chắc là cường đạo núi Phục Ngưu thật. Nếu họ đúng là cường đạo thì đã không ăn nói bừa bãi, nói muốn bắt cóc gây án gì gì đâu”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Rốt lại thì nhân quang của su phụ thật rất cao minh”, bèn nói “Vậy đệ tử đi khuyên họ đừng đánh nhau nữa nhé?”. A Kha nguýt y một cái, nói “Người là cái gì, việc gì đến người? Người khuyên được chúng à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Võ công tên cường đạo này tuy cao cường nhưng trong quyền cước có nhiều chỗ sơ hở. Trịnh công tử đánh không lại y nhưng tiểu đệ thì trong vòng mười chiêu, nhất định sẽ đánh y hoảng sợ tháo chạy”.

Cửu Nạn biết võ công y tuy kém nhưng biết đâu lại có cách cổ quái hiếm có đủ để chế thắng, bèn nói “Bọn người này xem ra không phải người xấu, không được làm tổn thương tính mạng họ”, ngăn ngừa một lúc lại nói “Những thủ đoạn hạ cấp lên dùng thuốc mê, hạ độc, nếu không phải gặp lúc sống chết quan đầu quyết không được sử dụng. Người đã là môn hạ của Thiết Kiếm môn ta thì không được làm bại hoại thanh danh của bản phái”. Vi Tiểu Bảo đáp “Dạ, dạ, đệ tử nghe lời sư phụ, không làm tổn thương họ là được rồi”.

Cửu Nạn khê thở dài, chợt nhớ tới chuyện trên Hoa Sơn năm xưa, Ngọc Chân Tử chuồng môn Thiết Kiếm môn tới tìm Mộc Tang đạo nhân gây hấn. Ngọc Chân Tử gian dâm bắt người cướp của, không điều ác nào không làm. Nói tới Thiết Kiếm môn, một là số lượng môn hạ rơi rụng, hai là do những chuyện Ngọc Chân Tử gây ra, thật không có gì vẻ vang. Tên đệ tử nhỏ này phóng khoáng bay nhảy, nếu không đi vào đường chính chỉ e tương lai sẽ trở thành truyền nhân chính hệ của Ngọc Chân Tử, vậy thì vô cùng bất ổn.

Vi Tiểu Bảo thấy bà bỗng lộ vẻ ưu phiền, dĩ nhiên không hiểu tại sao, cho là bà nhìn thấy võ công của quần hùng Thiên địa hội rất mạnh mà võ công của mình vẫn chưa hồi phục, cảm thấy khó ứng phó, liền nói “Sư phụ, người cứ yên tâm, đệ tử có cách cứu Trịnh công tử rồi”. A Kha khinh bỉ nói “Lại ăn nói bậy bạ. Trịnh công tử trong nháy mắt sẽ thắng, cần gì người cứu mạng?”.

Nàng vừa nói đến đó thì nghe roạt một tiếng, trường bào của Trịnh Khắc Sảng đã bị xé rách một mảnh. Trịnh

Khắc Sảng tức tối, xuất thủ càng nhanh, lại nghe roạt roạt một tràng không dứt, mười ngón tay của Phong Tế Trung như vuốt sắt đã xé từng mảnh từng mảnh trường bào, áo trong và quần Trịnh Khắc Sảng ra, nhưng y dùng kinh lực vừa phải nên không hề làm tổn thương da thịt. Trịnh Khắc Sảng thấy chỉ cần bị xé mấy cái nữa thì sẽ trần truồng như nhộng, trong lúc kinh hoàng liền quay người định bỏ chạy. Phong Tế Trung liền co cánh tay lại, hai khuỷu tay đã đánh tới trước ngực y. Trịnh Khắc Sảng vội lùi lại, hai quyền đánh ra, chợt thấy cổ tay bị xiết chặt, Phong Tế Trung đã tay trái nắm chặt tay phải y, tay phải nắm chặt tay trái y, thuận thế vung lên ném y ra xa rồi kêu lên “Đón lấy!”, cái ném này khiến Trịnh Khắc Sảng bị tung ra bảy tám trượng.

Huyền Trinh đạo nhân triển khai khinh công đuổi theo, ngẩng đầu gọi to “Cao huynh đệ, huynh đệ đón này!”. Cao Ngạn Siêu lập tức vọt ra. Bọn Phàn Cương, Từ Thiên Xuyên, Quan An Cơ cảm thấy rất thú vị, thi nhau quát lớn lao tới. Huyền Trinh đạo nhân chụp Trịnh Khắc Sảng xong lại ném ra, lúc y rơi xuống thì Cao Ngạn Siêu đã tới, sau khi chụp được lại ném cho Từ Thiên Xuyên cách đó vài trượng.

Sức lực của những người này có kẻ mạnh người yếu, khinh công có kẻ cao người thấp nên lúc ném Trịnh Khắc Sảng thì kẻ xa người gần, lúc vọt người lao ra kẻ nhanh người chậm, nhưng Trịnh Khắc Sảng trên không bay ra mấy chục trượng mà thủy chung vẫn không bị rơi xuống đất. Quân hùng Thiên địa hội thi triển sở trường, lúc ấy mới để lộ công phu thật ra. Quan An Cơ rất khỏe mạnh, đầu tiên ném Trịnh Khắc Sảng lên cao

bốn năm trượng, đợi lúc y rơi xuống lại dùng song chưởng đẩy vào lưng y, hai luồng lực đạo hợp lại khiến Trịnh Khắc Sảng giống như đăng vân giá vũ, lúc ấy bay càng xa.

Vi Tiểu Bảo xem rất cao hứng, vỗ tay cười to, đột nhiên sau đầu nghe cốc một tiếng, y bị A Kha dùng ngón tay gõ một cái tóa lửa. Y giật mình quay lại, A Kha vừa sợ vừa giận, vội nói “Chúng trời y đi rồi, người... người mau đi cứu người”. Vi Tiểu Bảo nói “Họ đâu có thù oán gì với Trịnh công tử, sư phụ nói chẳng qua họ chỉ đùa giỡn, sư tỷ cần gì nóng ruột?”. A Kha nói “Không, không phải, chúng trời y đi, muốn tống tiền một trăm vạn lượng bạc”. Vi Tiểu Bảo nói “Nhà Trịnh công tử rất nhiều tiền bạc, ba trăm vạn, bốn trăm vạn cũng đưa ra thì một trăm vạn lượng có đáng gì?”.

A Kha giẫm chân phải xuống đất thành thạch, nói “Này, người không có mắt sao? Y... y bị bọn cường đạo này làm cho chết đi sống lại”. Vi Tiểu Bảo đứng kê bên tai nàng nói nhỏ “Sư tỷ muốn ta cứu y cũng không khó, nhưng sư tỷ phải ưng thuận làm vợ ta”. A Kha tức giận nói “Nói bậy”, rồi nhìn ra xa, thấy Trịnh Khắc Sảng sau khi bị người ta chụp thì không ném nữa, nghe có người la to “Này, các người mau về lấy tiền tới núi Phục Ngưu mà chuộc người. Bọn ta sẽ không làm hại tính mạng tiểu tử này, mỗi ngày chỉ đánh y ba trăm roi. Tiền tới sớm một ngày thì y sẽ được bớt đi ba trăm roi, chậm mười ngày thì y sẽ ăn ba ngàn roi”. A Kha kéo tay Vi Tiểu Bảo, vội nói “Người nghe chưa, người nghe chưa, mỗi ngày chúng đánh y ba trăm roi, từ đây đi Đài Loan đường rất xa, một tháng cũng chưa thể quay lại được”.

Vi Tiểu Bảo nói “Mỗi ngày ba trăm roi, vậy trong hai tháng, hai tháng sáu mươi ngày, ba sáu mươi tám, bất quá cũng chỉ một ngàn tám trăm roi...”. A Kha nói “Hừ, không phải thế, là một vạn tám ngàn roi, ngươi đúng là...”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Tiểu đệ dốt tính toán. Một vạn tám ngàn roi này mà đánh xuống thì Mông đít công của y có thể luyện được tới mức tốt đỉnh”. A Kha giận tới cực điểm, hất tay y một cái nói “Ta không thèm nhìn cái mặt ngươi nữa”, nàng vừa giận vừa cuống, liền khóc òa lên.

Vi Tiểu Bảo nói “Thôi, thôi, đừng khóc, ta nghĩ ra cách rồi. Nhưng điều kiện ta vừa nói, sư tỷ không được từ chối”. A Kha nói “Ngươi mau cứu y rồi hãy nói”. Vi Tiểu Bảo biết nàng chỉ thuận miệng hứa bừa, chứ nếu muốn nàng ưng thuận lấy y thật thì bất luận thế nào cũng không chịu, bèn nói “Ta vì sư tỷ thì đâu có xông vào nước sôi lửa bỏng cũng không từ chối, nhưng từ nay về sau sư tỷ không được khinh rẻ ta nữa”.

A Kha nói “Được, được ! Mau đi đi, mau đi đi!”, lúc nói không thèm nhìn y một cái, chỉ nhìn Trịnh Khắc Sảng đằng xa, nhưng thấy y hai tay đã bị trói, bị người ta bế lên lưng ngựa, trong chốc lát sẽ mang đi, lúc cuống quýt giơ tay đẩy đẩy vào lưng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo chủi thăm trong bụng “Con bà nó, con nhãi xinh đẹp nào lão tử gặp cũng đều nhờ đi cứu người tình của thị. Lão tử đã quen làm những chuyện oan uổng, chỉ e Oan uổng công cũng luyện được tới mức tốt đỉnh rồi”.

Vi Tiểu Bảo nhanh chân lao ra, kêu lên “Này, này, các đại vương núi Phục Ngưu, tại hạ có câu muốn nói”.

Quần hùng đã sớm dợi y đích thân ra nên lập tức đều quay ngựa lại. Cao Ngạn Siêu nói “Tiểu huynh đệ, ngươi muốn nói gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tại sao các vị muốn bắt y?”. Cao Ngạn Siêu nói “Huynh đệ trong sơn trại bọn ta rất đông, thiếu lương thảo, hôm nay tạm bắt giữ y, muốn mượn cha y một trăm vạn lượng bạc”. Vi Tiểu Bảo nói “Một trăm vạn lượng bạc là chuyện nhỏ, tại hạ mượn giùm các vị là được”.

Cao Ngạn Siêu hô hô cười rộ, nói “Tiểu huynh đệ tôn tính đại danh là gì ? Dựa vào đâu mà nói khoác như vậy?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tại hạ là Vi Tiểu Bảo”. Cao Ngạn Siêu “Ài chà” một tiếng rồi ôm quyền làm lễ, khom người nói “Té ra là Tiểu bạch long Vi anh hùng giết chết Ngao Bái Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ, thiên hạ ca ngợi, bọn ta rất ngưỡng mộ, hôm nay được bá kiến tôn nhan, thật là tam sinh hữu hạnh”. Bọn Phàn Cương cũng cung kính làm lễ. Vi Tiểu Bảo ôm quyền đáp lễ, nói “Không dám”. Cao Ngạn Siêu nói “Gặp được thể diện bằng trời của vị anh hùng thì bọn ta thả tiểu tử này thôi. Một trăm vạn lượng bạc kia cũng không dám mượn nữa”. Từ Thiên Xuyên lấy trong bọc ra hai đỉnh đại nguyên bảo, hai tay cung kính đưa lên, nói “Vi anh hùng, nếu trên đường người không đủ lộ phí, xin nhận cho một trăm lượng bạc này”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đạ tạ!”, nhận lấy hai đỉnh nguyên bảo, quay qua đưa cho A Kha. A Kha ngàn vạn lần không ngờ danh tiếng của tên tiểu ác nhân này lại lừng lẫy như vậy, dám đại cường đạo như hung thần át sát này vừa nghe y báo danh là như gặp thượng ty. Nàng đâu biết tên “tiểu ác nhân” này thật ra chính là

thượng ty của bọn “đại cường đạo” này, bọn “đại cường đạo” này để góp vui, cố ý vỗ mông ngựa thêm lên, làm thành một màn kịch hay. Nàng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nghĩ thầm rốt lại Trịnh công tử đã thoát khỏi nguy hiểm.

Chỉ thấy Phong Tế Trung bước lên một bước, nói “Khoan đã. Vi anh hùng, người giết chết Ngao Bái, bọn ta muôn phần khâm phục. Nhưng mọi người chưa hề quen biết, người đúng là Vi anh hùng hay là kẻ mạo xưng đại danh của lão nhân gia để lừa gạt bọn ta?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nói thế cũng có lý, vậy phải làm sao các hạ mới tin?”. Phong Tế Trung nói “Tại hạ to gan, muốn xin Vi anh hùng chỉ điểm vài chiêu. Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ đã chết dưới tay tôn giá thì võ công của tôn giá đương nhiên chẳng phải vừa, là thật hay giả, cứ thử là biết ngay”.

Vi Tiểu Bảo nói “Được, chúng ta chỉ thử chiêu thức, điểm tới là dừng”. Phong Tế Trung nói “Đúng vậy, vậy xin anh hùng thủ hạ lưu tình, đừng đánh tại hạ trọng thương”. Vi Tiểu Bảo cười thầm, nghĩ “Phong đại ca xưa nay rất ít nói, nào ngờ khi đóng kịch lại đóng giỏi như vậy”, bèn nói “Lão huynh không cần khách khí, biết đâu đệ không phải là đối thủ của huynh”. Tay trái y liền vung lên, tay phải nhẹ nhàng đánh ra, chỉ đánh ra nửa thước thì xoay một vòng đánh chéo ra rồi lật lại, chính là chiêu Vô sắc vô tướng trong Bát Nhã chuồng mà Trùng Quan từng diễn thử.

Phong Tế Trung hiểu biết rất rộng, reo lên “Tuyệt diệu, cao chiêu Bát Nhã chuồng này gọi là Vô sắc... gì đó”, y giơ tay ra đón rồi ngựa ra phía sau, suýt ngã ngựa.

Chuông vừa rồi của Vi Tiểu Bảo nguyên không có nửa phân nội lực, y cười nói “Các hạ nói đúng, đây là chiêu Vô sắc vô tướng”, liền đó tay trái y vung chéo từ góc dưới bên trái qua góc trên bên phải, đột nhiên năm ngón biến thành trảo chụp luôn mấy cái. Phong Tế Trung la to “Chết rồi, lại là thần công Bát Nhã chuông, đây là Linh thứu thính kinh”, rồi dặng chân ra, song chuông từ từ đẩy về phía trước, tâm chuông hơi dưng vào đầu ngón tay Vi Tiểu Bảo, lập tức y la “A” một tiếng, rồi lộn người ba vòng ra phía sau. Lúc lộn người y ngấm vận nội lực để lúc đứng lại, mặt đỏ bừng trông giống như đã uống mười bảy mười tám bát rượu mạnh, thân hình loạng choạng mấy cái rồi ngã xuống, xua tay nói “Không... không xong... không tở nữa, rất khâm phục! Vi anh hùng, đa tạ Vi anh hùng tha mạng”.

Vi Tiểu Bảo chấp tay nói “Lão huynh nhường nhịn đó thôi”, lúc nói y liền tiếp nháy mắt với Phong Tế Trung. Phong Tế Trung làm giống như thật, vẻ mặt vừa ỉu xiu, vừa cảm kích, vừa tỏ ra mấy phần khâm phục.

Từ Thiên Xuyên bước lên trước, nói “Vô công của Vi anh hùng thật kinh người, quả danh bất hư truyền, tại hạ muốn lãnh giáo mấy chiêu”. Vi Tiểu Bảo đáp “Được!”, rồi vọt tới, hai tay đặt chéo lên nhau, một tay vận ngực trái y, một tay chụp vào sườn phải y, lại là một chiêu trong Niêm hoa cầm nã thủ vô công thượng thặng của phái Thiếu Lâm. Từ Thiên Xuyên thấy y ra chiêu cầm nã thủ rất cao minh, không kìm được ngấm ngấm khâm phục “Vi Hương chủ rất thông minh, mới học vô công đã tiến bộ thần tốc”. Y lại không biết Vi Tiểu Bảo ra chiêu thức giống hệt

nhưng thật ra không có chút nội lực, dù bị y chụp trúng cũng không bị tổn thương gì. Vóc người Từ Thiên Xuyên thấp bé, võ công sở trường là cầm nã mau lẹ, lập tức thi triển bản lãnh để giao đấu với Vi Tiểu Bảo.

Sau mấy chiêu, song thủ hai người nắm vào nhau, Từ Thiên Xuyên “A” một tiếng, tay phải mềm rũ xuống, giả như bị trật khớp, nói “Thật khâm phục!”, rồi lùi ra sau hai bước, tay trái nâng lấy tay phải mình, duỗi ra co lại, làm như gắn khớp lại. Thủ pháp tự gắn khớp xương lại này nguyên là võ công thượng thừa trong Cầm nã thủ, lúc y làm theo, không hề tùy tiện, nên trông rất nhanh nhẹn gọn ghẽ.

Tiếp theo Phan Cương, Huyền Trinh đạo nhân, Lý Lực Thế từng người bước ra tỷ đấu. Vi Tiểu Bảo sử dụng tất cả những chiêu thức thượng hạng mà Trùng Quan đã truyền thụ cho, bọn Lý Phan ba người đều người ba bốn chiêu, người bảy tám chiêu thì thua hết. Cao Ngạn Siêu đông dặc nói “Hôm nay được thấy cao chiêu của Vi anh hùng, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt, bọn tiểu nhân vô cùng khâm phục! Hôm nao Vi anh hùng qua ngang núi Phục Ngưu, nếu không coi rẻ xin lên núi hàn huyền mấy hôm”. Vi Tiểu Bảo nói “Đó đương nhiên muốn làm phiền các vị rồi”.

Quần hùng khom người hành lễ rồi dẫn ngựa đi thẳng tới cuối thị trấn mới lên ngựa. Bọn họ vẫn không dám lên ngựa trước mặt Vi Tiểu Bảo, thật là rất cung kính y.

A Kha sau cùng mới phục y “Thì ra tiểu ác nhân này võ công cao cường, mỗi lần giả đánh thua mình, đều vì cố ý nhường nhịn mình”.

Đến nước này, Trịnh Khắc Sảng đành tới đa tạ Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo cười nói “Trịnh công tử không cần khách khí, chẳng qua tiểu đệ gặp may, đánh bừa đá ẩu mà thắng được họ, chứ nói đến võ công thực sự thì còn thua các hạ xa”. Y nói mấy câu này thật ra cũng đúng, nhưng Trịnh Khắc Sảng nghe thế lại cảm thấy bị mỉa mai rất cay độc, bất giác mặt đỏ lên.

Tối hôm ấy đoàn người đi về phía nam tới Hiếu huyện, vào khách điếm. Cử Nạn bảo A Kha ra ngoài rồi hỏi Vi Tiểu Bảo “Những người diễn kịch với người lúc ban ngày đều là bằng hữu của người phải không?”. Nhãn quang của Cử Nạn vô cùng lợi hại, những hành động giả vờ của bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên chỉ lừa được Trịnh Khắc Sảng và A Kha, chứ sao qua mặt được vị cao nhân võ học này? Vi Tiểu Bảo biết trò lòe bịp đã bại lộ, bèn cười nói “Bọn họ cũng không thể là bằng hữu gì của đệ tử”. Cử Nạn nói “Vô công của những người ấy ai cũng cao siêu, sao lại chịu đùa giỡn với người như thế?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Có lẽ bọn họ nhìn không quen bộ dạng kiêu ngạo của Trịnh công tử, muốn mượn đệ tử để dạy y một bài học”. Cử Nạn thấy lời y cũng có lý, bèn nói “Thủ pháp mấy chiêu Bát Nhã chuồng và Niêm hoa cầm nã người sử dụng cũng đúng cách”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Đó là mấy trò dọa người, xin sư phụ đừng nhắc tới nữa”.

Trong lúc hai người nói chuyện, chợt nghe tiếng người ngựa huyền náo, một đoàn người vào nghỉ trọ. Một người lớn tiếng nói “Cho một gian thượng phòng,

nhất định phải tốt nhất, ngoài ra phòng bình thường cũng được”, Vi Tiểu Bảo vừa nghe, nhận ra tiếng của Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân ở Mộc vương phủ.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Sư phụ, chúng ta đi giết Ngô Tam Quế phải không?”. Cửu Nạn nói “Lần này ta bị nội thương thật không nhẹ, tuy thương thế đã khỏi nhưng nội lực vẫn chưa bình phục, cần tìm một nơi yên tĩnh để tĩnh dưỡng ít ngày mới quyết định, nếu không lỡ gặp địch nhân thì ta không thể ra tay, cứ để người hành động bậy bạ thì Thiết Kiếm môn chúng ta chẳng ra gì nữa”. Bà nói xong cũng bất giác phì cười.

Vi Tiểu Bảo nói “Dạ, dạ. Thân thể sư phụ là quan trọng”, y lấy ra gói trà Long tỉnh cực phẩm kỳ hương cho vào một cái chén nói “Ngày sau đệ tử học được võ công của sư phụ rồi, nếu gặp địch nhân thì có thể quang minh chính đại động thủ. Sư phụ, đệ tử ra chợ xem có rau tươi gì không”. Vi Tiểu Bảo ra khỏi phòng, thấy A Kha và Trịnh Khắc Sảng đang sóng vai đi ra khỏi khách điếm, trông rất thân thiết, lập tức tự đáy lòng y nổi lên sự chua xót, liền đi theo hai người.

A Kha quay lại hỏi “Người đi theo ta làm gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đâu phải đệ đi theo sư tử. Đệ đi mua rau tươi cho sư phụ”. A Kha nói “Được! Trịnh công tử, chúng ta đi sang bên này đi”. Cô giơ tay chỉ một ngọn núi nhỏ ở phía tây thành. Máu ghen của Vi Tiểu Bảo càng sôi lên, y liền nói “Cẩn thận đấy, kéo dưng phải sơn vương thì đệ không thể cứu các vị đâu”. A Kha lườm y một cái, nói “Ai cần người cứu?”. Trịnh Khắc Sảng biết y gọi lại chuyện xấu của mình thì rất tức giận, hừ một tiếng, nhanh chân bước đi.

Vi Tiểu Bảo nhìn hai người từ từ đi xa, bỗng nghe tiếng A Kha cười khanh khách, bị khích nộ rút chủy thủ ra, toan định đuổi theo giết Trịnh Khắc Sảng, nhưng chạy được hai bước thì nghĩ thầm “Nếu đánh thật thì mình không phải đối thủ của hai người bọn họ”.

Vi Tiểu Bảo nén giận, ra chợ mua một ít nấm bắc Trường Thành, nấm hương, mộc nhĩ, mì mang về khách điểm, thấy A Kha và Trịnh Khắc Sảng vẫn chưa về, tưởng tượng hai người họ đang nói chuyện yêu đương ở một nơi vắng vẻ thì không nhìn được chửi ầm lên.

Đột nhiên có người vỗ nhẹ lên vai rồi ôm lấy y, cười nói “Vi huynh đệ, huynh đệ ở đây à?”. Vi Tiểu Bảo quay đầu nhìn, thì ra là Tổng quản Ngự tiền thị vệ Đa Long, bất giác y vui mừng, cười nói “Sao Tổng quản tới đây?”. Chỉ thấy sau lưng y có mười mấy người, đều là Ngự tiền thị vệ nhưng ăn mặc như binh sĩ bình thường. Bọn thị vệ thấy y, ai cũng mặt mày hớn hớn nhưng không bước lên làm lễ ra mắt. Đa Long khề nói “Ở đây đủ hạng người, vào phòng ta nói chuyện”. Nguyên họ cũng trọ trong khách điểm này.

Vào trong phòng, bọn thị vệ mới từng tên bước tới tham kiến, Vi Tiểu Bảo cười nói “Được rồi, được rồi!”, rồi lấy ra một tấm ngân phiếu một ngàn lượng bạc, cười nói “Để các vị huynh đệ uống rượu”. Bọn thị vệ sớm biết vị Phó Tổng quản này rất hào phóng, chỉ cần gặp y tất có cái lợi, liền vui vẻ cảm tạ.

Đa Long khề nói “Vi huynh đệ, từ dạo sau khi huynh đệ gặp nguy hiểm ở núi Ngũ Đài, hoàng thượng hàng ngày lo lắng, phái bọn ta đi tìm tung tích của huynh đệ”.

Vi Tiểu Bảo trong lòng cảm kích, đứng dậy, nói “Đa tạ ân đức của hoàng thượng. Nhưng làm sao đệ dám làm nhọc đại giá của Đa đại ca?”. Đa Long cười nói “Hoàng thượng vốn cũng không phái ta, chỉ phái mười lăm anh em thị vệ đi, là ta hăng hái tự xin đi thôi. Một là ca ca cũng thật lòng nhớ huynh đệ, hai là cũng nhân dịp rời kinh đi chơi, đây là nhờ hồng phúc của huynh đệ”. Mọi người đều cười rộ. Đa Long nói “Lúc này chúng ta gần như coi là đã lập được đại công, sau khi về kinh, hoàng thượng biết Vi huynh đệ thoát hiểm, nhất định rất vui mừng. Trên đường bọn ta nghe ngóng không được tin tức gì của Vi huynh đệ, nhưng điều tra ra có một bọn nghịch tặc bí mật tạo phản, mở cuộc nghị sự ở phủ Hà Gian bèn tới xem”. Vi Tiểu Bảo nói “Đệ cũng vì chuyện đó mà tới đây, nghe nói chúng tụ họp lần này, gọi là Sát quy đại hội gì đó”. Đa Long giơ ngón tay cái lên, nói “Lợi hại, lợi hại, chuyện gì cũng không qua được mắt của Vi huynh đệ”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Các vị điều tra được gì chưa?”. Đa Long nói “Hai huynh đệ trong này đã trà trộn vào trong đại hội, biết chúng muốn đối phó với Ngô Tam Quế, các tỉnh đều bầu cử minh chủ. Hay là tên của minh chủ đều điều tra được hết”.

Vi Tiểu Bảo tâm niệm nhất động, hỏi “Là những người nào?”. Đa Long đáp “Minh chủ tỉnh Vân Nam là Mộc Kiếm Thanh, minh chủ tỉnh Phúc Kiến là con thứ của nghịch đồ Trịnh Kinh ở Đài Loan tên Trịnh Khắc Sảng”, tiếp theo y nói tên các minh chủ khác. Vi Tiểu Bảo hỏi “Họ nhận ra được tướng mạo của bọn Mộc Kiếm Thanh, Trịnh Khắc Sảng không?”. Đa Long nói “Trong

đêm tối, hai huynh đệ ấy nhìn không rõ, cũng không dám tới gần nhìn kỹ”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đa đại ca, sau khi đại ca về kinh, xin đại ca bẩm cáo với hoàng thượng, nói nô tài Vi Tiểu Bảo cũng đang điều tra chuyện này, nếu tìm được manh mối gì sẽ về kinh diện tấu”. Đa Long nói “Phải, phải. Vi huynh đệ dốc lòng trung thành làm việc, lần này đã lập đại công, chắc chắn hoàng thượng sẽ phong thưởng”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu có công lao, chẳng phải là rạng rỡ cho tất cả Ngự tiền thị vệ chúng ta sao? Trước mắt có một việc, muốn nhờ các vị khổ cực một phen”. Bọn thị vệ đều nói “Vi Phó Tổng quản sai bảo, đương nhiên bọn thuộc hạ phải dốc sức”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện này nói ra thật khiến người ta tức lộn ruột. Ta có một cô nương thân thiết, lúc này đang dan díu với tên tiểu tử điều ngoa xảo trá...”.

Vi Tiểu Bảo nói tới đây, bọn thị vệ đã giận sôi lên sùng sục, tên nào cũng ngoác miệng chửi to “Con bà nó, tiểu tặc nào to gan như vậy, dám động vào người của Vi Phó Tổng quản? Chúng ta lập tức đi giết tiểu tử đó”.

Vi Tiểu Bảo nói “Cũng không cần giết. Chỉ cần các vị đi đánh y một trận, giúp ta hả cơn giận này, chẳng qua tiểu tử này là bằng hữu của ta nên cũng đừng đánh quá nặng, nhất là không được đụng vào vị cô nương ấy”. Bọn thị vệ cười nói “Điều này đương nhiên bọn nô tài hiểu, cô nương thân thiết của Vi Phó Tổng quản thì ai mà dám đắc tội?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hai người ấy đang đi về phía tây. Các vị vừa động thủ, ta giả vờ lên cứu thì

các vị bỏ chạy. Các vị nhường nhịn cho ta có thể diện trước mặt người yêu với”.

Bọn thị vệ cùng cười to, đều nói “Vi Phó Tổng quản sai bọn nô tài làm việc này thật rất thú vị”.

Đa Long cười nói “Mọi người cứ thế mà làm, này, ai cũng phải cẩn thận, nếu để lòi đuôi thì Vi Phó Tổng quản không cho làm hảo huynh đệ với y nữa đâu đấy”. Bọn thị vệ đều cười nói “Chuyện lớn của Vi Phó Tổng quản, mọi người dù có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng đâu dám lùi bước?”. Một tên thị vệ cười nói “Con mẹ nó, tiểu tử kia dám trêu chọc bạn gái của Vi Phó Tổng quản thì còn tệ hơn là trêu chọc má má của nô tài, lão tử lại không liều mạng với y à?”. Mọi người cùng cười ầm lên. Vi Tiểu Bảo cười nói “Khẽ một chút, đừng để người khác nghe được”. Bọn thị vệ nấn quyền xoa chuồng, hi hi hô hô chen lấn nhau bước ra.

Vi Tiểu Bảo cầm rau về đưa cho nhà bếp, thưởng họ năm đồng bạc, dặn làm thức ăn cho sạch sẽ rồi thông thả đi về phía tây thành. Y đi hơn một dặm thì nghe tiếng chửi rủa quát tháo ầm ĩ, nhìn ra xa thấy mấy mươi người tay cầm binh khí đánh nhau rất náo nhiệt. Y nghĩ thầm “Tiểu tử này cũng giỏi thật, một mình đấu với số đông địch nhân mà vẫn chống chọi được”.

Vi Tiểu Bảo thông thả đi tới gần, không kìm được giật nẩy mình, thấy bọn thị vệ bao vây bảy tám người đang ác đấu. Đối phương dựa lưng vào tường thành, dựa thế hiểm chiến đấu, lại là bọn Mộc Kiếm Thanh, Ngô Lập Thân. Bên cạnh Mộc Kiếm Thanh có một cô nương trẻ tuổi, tay cầm

song dao, đã đánh tới mức đầu tóc xòa tung, trên đầu thành lại có hai người tay nắm tay xem đánh nhau, chính là A Kha và Trịnh Khắc Sảng. Vi Tiểu Bảo vừa tức giận vừa buồn cười, nghĩ bụng “Con mẹ nó, đánh sai người rồi. Chắc họ nhìn thấy bọn Mộc công tử trước, thấy y dẫn theo một cô nương, không phân biệt xanh đỏ trắng vàng, liền xông vào động thủ”. Thấy Đa Long tay cầm thanh quý đầu dao, đứng phía sau đốc chiến, Vi Tiểu Bảo liền đi tới cạnh y nói nhỏ “Đánh lầm rồi, là hai người đứng trên đầu thành”. Y nói xong liền xoay người tránh đi.

Đa Long quát “Sai rồi, ấy, người quen cả, thì ra kẻ mắc nợ không phải là họ. Được rồi, tất cả lùi ra, thả họ đi thôi!”. Bọn thị vệ vừa nghe liền nhao nhao lùi ra.

Bọn Mộc Kiếm Thanh, Ngô Lập Thân ít người, vốn đã không địch nổi, cho rằng hành tung bị lộ nên quan quân nhà Thanh tới bắt, may sao họ lùi ra, chính là chuyện mong còn chưa được. Ngô Lập Thân vừa liếc mắt thấy Vi Tiểu Bảo, thầm kêu “Xấu hổ, thì ra lần này lại nhờ Vi ân công cứu, nếu không thì mình chết cũng không hề gì, chứ tiểu vương gia mà rơi vào tay bọn Thát Đát thì mình có chết vạn lần cũng không đủ chuộc tội”. Lúc ấy y không tiện tới chào Vi Tiểu Bảo mà cùng bọn Mộc Kiếm Thanh chạy ra cửa thành, vội vàng lao về phía bắc.

Vi Tiểu Bảo lên đầu thành, hỏi A Kha “Sư tử, tại sao họ đánh nhau? Họ là ai vậy?”. A Kha chau cái miệng nhỏ ra nói “Ai mà biết? Bọn quan binh này tới đòi nợ”. Vi Tiểu Bảo nói “Chúng ta về khách điểm thôi, đừng để sư phụ lo lắng”. A Kha nói “Người về trước đi, ta sẽ về sau”.

Nàng vừa nói tới đây thì bọn thị vệ đã sấn lên đầu thành, một tên thị vệ chỉ Trịnh Khắc Sảng, quát "Là y, tiểu tử này thiếu nợ bọn ta". Vì Tiểu Bảo nói khê "Trịnh công tử, sự tử, chúng ta đi mau. Bọn quan binh Thất Sát làm bậy làm càn, dây vào phiền phức lắm".

A Kha cũng hơi sợ hãi, nói "Phải, về thôi". Một tên thị vệ sấn tới chỉ mặt Trịnh Khắc Sảng nói "Tối hôm trước ngươi ở trong kỹ viện phủ Hà Gian, thưởng ngoạn các cô nương, mượn ta một vạn lượng bạc, mau trả đây".

Trịnh Khắc Sảng tức giận nói "Nói bậy bạ, ai vào kỹ viện ? Sao lại nợ bạc của ngươi?". Một tên thị vệ nói "Còn nói không phải à? Tối hôm trước ngươi ngồi trên đầu gối hai ả kỹ nữ, tên là gì nhỉ?". Một tên thị vệ khác nói "Ả lớn tuổi tên A Thúy, ả nhỏ tên Hồng Bảo. Ngươi bên trái hôn mặt một cái, hóp một ngụm rượu, bên phải xoa má một cái, hóp một ngụm rượu, chơi bời thỏa thích rồi còn muốn chối à ?". Lại một tên thị vệ nói "Ngươi vừa ôm hai ả kỹ nữ vừa gieo xúc xắc với bọn ta bị thua hai ngàn lượng, muốn gỡ nên quay sang mượn ta ba ngàn rồi quay sang vị lão huynh này mượn hai ngàn, kế lại mượn y tiếp một ngàn rượu lượng, rồi mượn vị kia hai ngàn lượng...". Một tên khác nói "Giết người thì đền mạng, mắc nợ phải trả tiền ! Mau mau trả đây!".

A Kha nhớ đến tình cảnh hôm trước tại kỹ viện thấy Vi Tiểu Bảo đùa giỡn với bọn kỹ nữ, rồi nhớ đến mấy hôm trước ở trong đồng cỏ, Trịnh công tử đã sờ soạng lên người nàng, xem ra chuyện này có lẽ là thật, còn một ngày nữa, chính là đêm hôm trước ngày Sát quy đại hội, Trịnh công

tử suốt đêm không về, sáng sớm hôm sau lại thấy y mặt mũi đỏ gay vì rượu, nói là anh hùng hào kiệt gì đó mời y đi uống rượu, uống rượu là thật, nhưng người mời y không phải là anh hùng hào kiệt mà là mấy ả đàn bà hạ tiện trong kỹ viện, nghĩ tới đó bất giác nước mắt lưng tròng muốn rơi xuống. Bọn thị vệ chặn đường Trịnh Khắc Sảng rồi, xúm lại vây y, một người phía sau đưa tay nắm gáy Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng quá tức giận, thúc mạnh khuỷu tay vào ngực y. Tên thị vệ ấy thét lên một tiếng, đau quá khuỷu xuống, bọn còn lại cùng xông lên, tay đánh chân đá loạn xạ, những người này nếu đơn đả độc đấu thì đều không phải là đối thủ của Trịnh Khắc Sảng, nhưng bảy tám người cùng động thủ thì đem y ném vật xuống đất.

A Kha vội la lên “Có gì nói cũng được, không được hô đồ đánh người”, rồi xông vào cứu.

Đa Long nói “Này, đại cô nương, chuyện này không liên can tới cô, đừng dấn thân vào vũng nước đục này”. A Kha quát “Tránh ra!”, giơ tay đẩy vào đầu vai y. Đa Long là cao thủ đại nội, võ công rất cao siêu, y khê vận kinh vào tay trái làm chấn động khiến A Kha bị hất ra mấy bước. Bên kia bọn thị vệ tay nắm chân đá Trịnh Khắc Sảng, liên tiếp bốp bốp, bịch bịch. A Kha đánh ra mấy chiêu, lại bị Đa Long cười ha hả dồn nàng càng lúc càng xa Trịnh Khắc Sảng. Đa Long cười nói “Đại cô nương, gã công tử này rượu chè, cờ bạc, gái điếm đều thích đủ, sáng sớm hôm nay còn hỏi mượn ta năm ngàn lượng bạc, nói muốn cưới hai ả kỹ nữ ấy về làm vợ nhỏ, người cần gì bênh vực y?”. A Kha lùi ra mấy bước, vội la lên “Các người đừng đánh, có gì... có gì từ từ hãy nói”.

Một tên thị vệ cười nói “Cô nương bảo y trả tiền cho bọn ta đi, đương nhiên sẽ không đánh y nữa”, nói xong lại đánh một quyền vào mặt Trịnh Khắc Sảng khiến y lập tức vọt máu mũi. Một tên thị vệ rút dao ra, quát “Cắt hai tai y rồi hãy nói”, nói xong vung đơn dao trên không hai cái.

A Kha nắm tay Vi Tiểu Bảo, sốt ruột suýt òa lên khóc, nói “Làm sao đây? Làm sao đây?”. Vi Tiểu Bảo nói “Một vạn lượng bạc dẽ cũng có, nhưng đưa cho y cờ bạc đi điểm thì dẽ không muốn chút nào”. A Kha nói “Họ muốn cắt tai y, ngươi hãy... hãy cho ta mượn đi”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu sư tỷ muốn mượn thì đừng nói một vạn lượng, dù mười vạn lượng dẽ cũng cho mượn, bất quá ngày sau sư tỷ là vợ dẽ, số nợ ấy không thể đòi. Sư tỷ bảo Trịnh Khắc Sảng mượn dẽ đi”. A Kha giậm chân nói “Hừ, con người người thật là...”, rồi la lên “Này, các người đừng đánh nữa, trả tiền các người là được”.

Bọn thị vệ cũng đánh thỏa thích rồi liền dừng tay, nhưng vẫn đề chặt Trịnh Khắc Sảng không chịu thả ra.

A Kha kêu lên “Trịnh công tử, sư dẽ ta có tiền, công tử mượn y để trả đi”.

Trịnh Khắc Sảng giận đến nổi muốn ngất đi, nhưng thấy cương đao lấp loáng trước mặt, sợ họ cắt tai mình thật, trong lòng cũng sợ hãi, bèn ngược nhìn Vi Tiểu Bảo, lộ vẻ muốn cầu cứu.

A Kha kéo tay áo Vi Tiểu Bảo, khẽ nói “Thôi cho y mượn đi”.

Một tên thị vệ cười nhạt nói “Một vạn lượng bạc không phải ít, không có người đứng giữa bảo lãnh thì

làm sao có thể dễ dàng cho người khác mượn? Tiểu tử này rất thích ăn quýt, không phải tất cả đều đã bị y lừa sao?”. Một tên khác nói “Trừ phi vị cô nương này đứng ra bảo đảm, nếu tiểu tử này quýt nợ không chịu trả thì đòi vị cô nương này phải trả”. Tên thị vệ giờ cao cương đao kia lớn tiếng nói “Đại cô nương người ta không thân thuộc gì với tiểu tử thúi này thì việc gì phải bảo đảm cho y? Nếu trả một vạn lượng bạc thì ngoài việc đem thân ra trả, lấy vị tiểu tài chủ này ra, còn có cách gì nữa?”. Bọn thị vệ cười rộ nói “Đúng, ý kiến này rất cao minh”.

Vì Tiểu Bảo nói nhỏ “Su tử, không xong rồi, su tử nghe họ nói đấy, như thế không phải quá khuất tất cho su tử sao?”.

Chợt một tiếng, một tên thị vệ lại tát mạnh Trịnh Khắc Sảng một cái. Tay chân Trịnh Khắc Sảng hoàn toàn bị giữ chặt, tuyệt không có sức kháng cự. Một tên thị vệ quát “Đánh mạnh vào, đánh chết y luôn, một vạn lượng bạc này coi như ném xuống sông cho khuất mất, khỏi bức mình nữa”. Y lại vung tay bốp bốp đánh Trịnh Khắc Sảng.

Trịnh Khắc Sảng kêu lên “Dừng đánh, dừng đánh! Vi huynh đệ, nếu trong người huynh đệ có tiền thì xin cho ta mượn một vạn lượng, ta... ta bảo đảm nhất định trả lại”.

Vì Tiểu Bảo nghiêng mắt nhìn A Kha, nói “Su tử, su tử nói có cho mượn hay không?”.

Nước mắt trong khóe mắt của A Kha lăn xuống, nàng sụt sịt nói “Mượn... mượn được rồi!”. Một tên thị vệ đứng

bên cạnh thích thú, lớn tiếng nói “Đại cô nương đứng giữa bảo đảm, ngày sau đại cô nương lấy tiểu tài chủ thì tiểu tử thúi này cũng là người mai mối”. Vì Tiểu Bảo lấy từ trong túi ra một xấp ngân phiếu, đếm một vạn lượng, định đưa cho Trịnh Khắc Sảng liền xoay chuyển ý nghĩ, đưa cho A Kha, A Kha nhận ngân phiếu, nói “Có tiền rồi, các người thả y ra đi”.

Bọn thị vệ đều nghĩ vừa rồi Vi Phó Tổng quản đã nói là để tự y ra tay cứu người, bây giờ lại biến thành ra bạc cứu người, không biết là có hợp ý y hay không, nên vẫn giữ chặt không chịu thả Trịnh Khắc Sảng.

Vi Tiểu Bảo nói “Một vạn lượng bạc này các người cầm đi mà chia nhau, con mẹ nó, coi như đã vất vả một phen. Bọn khốn khiếp các người mau thả người cho ta!”. Bọn thị vệ vừa nghe mừng rơn, ý tứ câu nói của Vi Tiểu Bảo rõ ràng là thưởng cho họ một vạn lượng bạc, họ liền thả Trịnh Khắc Sảng ra. A Kha đưa tay đỡ y dậy, đưa ngân phiếu cho y. Trịnh Khắc Sảng vô cùng tức giận, tiện tay cầm lấy, không thèm nhìn tới, đưa qua cho một tên thị vệ đứng cạnh.

Vi Tiểu Bảo chửi “Bọn quan binh Thát Đát khốn nạn các người dám đánh bằng hữu ta ra nông nổi này, lão tử không để yên cho các người”. A Kha sợ sinh thêm chuyện rắc rối, vội nói “Đừng chửi, chúng ta về đi”. Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện này nghĩ cũng đáng giận, thiếu nợ trả tiền là xong rồi, còn đánh Trịnh công tử đây một trận, há không phải oan uổng sao?”.

Đa Long hô hô cười rộ, nói “Tiểu tử này vừa thoát khỏi rủi ro đã lên cơn hiếu sắc, con mẹ nó, người cứ kè

kề đại cô nương người ta làm gì?”. Y đưa tay ra, túm gáy Trịnh Khắc Sảng nhấc lên, xoay hai vòng trên không quát “Ta ném ngươi xuống tường thành xem ngươi sống hay chết!”. Trịnh Khắc Sảng và A Kha cùng cất tiếng la lớn.

Đa Long ném mạnh Trịnh Khắc Sảng xuống đất một cái, quát “Về sau ngươi tránh xa vị cô nương này ra cho ta, cô nương người ta xinh đẹp thế này mà ở cùng chỗ với thằng tiểu tử cò bạc đi điếm, trộm gà cắp chó nhà ngươi thì mất hết cả thanh danh. Ta nói cho ngươi biết, trở đi mà ta còn thấy ngươi quanh quẩn bên cạnh vị cô nương này nữa thì lão tử không chắt cái đầu chó của ngươi không được”, rồi tay trái túm một nửa bím tóc Trịnh Khắc Sảng, bàn tay phải quấn nửa kia hai vòng, hít sâu một hơi, ngực căng lên, bấp thịch trên cánh tay nổi lên cuộn cuộn, quát lớn một tiếng, hai cánh tay chia ra một cái, phụt một tiếng, cái bím tóc đứt ở đoạn giữa.

Bọn thị vệ thấy thần lực của y như vậy, lập tức reo hò vang dậy. Đa Long vốn rất khỏe, lại luyện được một thân ngạnh công ngoại gia nên sức trên hai cánh tay có tới ngàn cân. May là tay trái y đã nắm chặt bím tóc, nếu không thì Trịnh Khắc Sảng đội bím tóc giả, chỉ kéo nhẹ một cái thì sẽ lộ ra đại tội bất tuân lệnh triều đình, có lòng phản nghịch.

Đa Long ném nửa đoạn bím tóc xuống đất, năm ngón tay to như năm cái dùi trống bóp vào cổ Trịnh Khắc Sảng, kế đó tay trái bóp vào gáy y, hai tay từ từ xiết chặt lại, mặt Trịnh Khắc Sảng dần dần đỏ bầm, sau cùng lưỡi cũng thè ra, thấy đã sắp chết ngạt. Mười mấy tên thị vệ rút binh khí vây quanh hai người, không cho A Kha tới cứu.

Vi Tiểu Bảo kêu lên “Tiền đã trả rồi, còn muốn giết người sao?”. Y liền xông lên trước, bộp một tiếng đánh vào bụng một tên thị vệ. Tên thị vệ ấy “Ồi chao” một tiếng ngã ngửa ra sau, kêu la ầm ĩ, tay chân khua rối lên, nói thế nào cũng không bò dậy nổi. Vi Tiểu Bảo song quyền ra chiêu Song long sang châu đánh tới Đa Long. Hai tay của Đa Long đang bóp cổ Trịnh Khắc Sảng, không thể chống đỡ, liền bị trúng quyền. Chiêu Song long sang châu này vốn là để đánh vào huyệt Thái dương địch nhân, nhưng vì Đa Long cao to mà Vi Tiểu Bảo lại thấp bé nên hai quyền đều đánh vào dưới nách y. Đa Long giả vờ nổi giận, quát “Tiểu quỷ chết giẫm, lão tử sẽ bóp chết ngươi!”, rồi buông Trịnh Khắc Sảng ra đánh nhau với Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo sử dụng võ công học được của Hải Đại Phú và Trùng Quan, thân pháp mau lẹ, từng chiêu từng thức đều xảo diệu đẹp mắt. Đa Long quyền cước rít gió, nhưng chỉ đánh tới cách người Vi Tiểu Bảo vài tấc. Đột nhiên đánh tới lúc hăng, phóng cước đá mạnh ra, rắc rắc một tiếng đã gãy một cây táo bên cạnh Vi Tiểu Bảo. Đám thị vệ lớn tiếng reo hò khen ngợi.

A Kha thấy Đa Long dũng mãnh như vậy, sợ Vi Tiểu Bảo bị đánh chết, kêu lên “Sư đệ, đừng đánh nữa, chúng ta về thôi”. Vi Tiểu Bảo cả mừng “Thị quan tâm tới mình rồi, con đi con này rồi lại cũng không phải hoàn toàn không có lương tâm”.

Đa Long lại phóng cước đá một tảng đá to dưới đất bay lên, đập vào tường thành. Vi Tiểu Bảo ra chiêu càng lúc càng nhanh, bộp một chuồng đánh trúng da bụng đối phương, Đa Long la to “Ái chà!”, hai chân cong

lại, ngồi phịch xuống đất, kêu lên “Lão tử không phục, chúng ta tái đấu!”, rồi phóng người lên, hai tay đánh thẳng ra trước. Vi Tiểu Bảo nghiêng người né tránh. Đa Long một quyền đập lên tường thành, lập tức đánh vỡ ba tảng đá xanh. Trong đám bụi mịn mờ, Vi Tiểu Bảo phóng cước phải ra, mũi chân còn chưa chạm vào người thì Đa Long đã rú lên một tiếng, ngã nhào từ trên tường thành xuống, đập xuống chân tường thành, không động dậy gì nữa.

Vi Tiểu Bảo cả kinh, sợ y ngã chết thật, cúi đầu nhìn. Đa Long ngược đầu cười, nháy nháy mắt, xua tay tỏ ý không sao, rồi lập tức ngã vật xuống. Vi Tiểu Bảo lúc ấy mới yên tâm. Bọn thị vệ đều kinh hoàng không thôi, nhao nhao lao xuống dưới thành.

Vi Tiểu Bảo kéo A Kha, hạ giọng nói “Đi mau, đi mau!”. Ba người vội vã chạy về khách điểm.

Về tới khách điểm, Cửu Nạn thấy thần sắc A Kha khác lạ, thở hổn hển không thôi, hỏi “Gặp chuyện gì vậy?”. A Kha đáp “Có mười mấy tên quan binh Thất Sát làm khó dễ Trịnh công tử, may mà... may mà sư đệ đánh ngã tên quan binh đầu sỏ”. Cửu Nạn nói “Ở yên trong khách điểm cho ta, đừng đi loạn ra ngoài kéo sinh chuyện thị phi”. A Kha cúi đầu vâng dạ. Qua một lúc, vẫn nghĩ tới thương thế của Trịnh Khắc Sảng, liền vào trong phòng y thăm, chỉ thấy bọn tùy tùng đã rịt thuốc, y đã ngủ.

Vi Tiểu Bảo thấy nàng từ trong phòng Trịnh Khắc Sảng đi ra, y vừa tức giận, vừa buồn bực “Vừa rồi sao không bảo họ cắt tai tiểu tử này thật?”, lại nghĩ “Con

đĩ con xinh đẹp này vẫn toàn tâm toàn ý nghĩ tới tiểu tử thối tha kia. Cho dù mình có cắt tai móc mắt y thì xem ra thị vẫn xem y như bảo bối trong lòng”. Cho dù Vi Tiểu Bảo là người cơ cảnh khôn ngoan, nhưng gặp phải chuyện tình ái nam nữ này vẫn không có cách nào.

Hồi 28

*Khó tránh tình nhiều tơ vẩn vít
Vì ai lòng khổ mắt long lanh*

Tối hôm ấy Vi Tiểu Bảo ngủ đến nửa đêm, bỗng nghe trên cửa sổ có tiếng gõ nhẹ, y mơ mơ màng màng nhòm dậy, nghe ngoài cửa sổ có tiếng người nói khẽ “Vi ân công, là ta đây”.

Y ngung thân, nghe rõ là tiếng Ngô Lập Thân, vội tới bên cửa sổ hỏi “Là Ngô nhị thúc à?”. Ngô Lập Thân nói “Không dám, là ta đây”. Vi Tiểu Bảo nhẹ nhàng mở cửa sổ ra, Ngô Lập Thân nhảy vọt vào phòng, ôm chầm lấy y, vô cùng vui mừng, hạ giọng nói “Ân công, ta ngày ngày nhớ tới ân công, không ngờ được gặp nhau ở đây”, rồi quay người đóng cửa sổ lại, kéo Vi Tiểu Bảo ngồi xuống giường, nói “Trong đại hội ở phủ Hà Gian, ta hỏi bằng hữu quý hội tin tức về ân công nhưng họ đều không chịu nói”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Cũng không phải họ coi nhị thúc như người ngoài cố ý không chịu nói. Thật ra lúc

dự Sát quy đại hội ta đã cải trang nên các huynh đệ trong hội đều không nhận ra”. Ngô Lập Thân nghe thế mới hiểu ra, bèn nói “Té ra là thế. Hôm nay bọn ta gặp phải bọn quan binh Thất Đát, may được ân công giải vây, nếu không chỉ e tiểu vương gia của bọn ta gặp chuyện bất trắc. Tiểu vương gia bảo ta tới cảm tạ ân công, rất cảm kích đại đức của ân công”.

Vi Tiểu Bảo nói “Mọi người là bạn tốt với nhau, cần gì khách khí. Ngô nhị thúc, người cứ một tiếng ân công, hai tiếng ân công, ta nghe rất hổ thẹn, nếu người coi ta là bằng hữu thì lối xưng hô này từ nay trở đi xin miễn cho”.

Ngô Lập Thân nói “Được, ta không gọi huynh đệ là ân công thì huynh đệ cũng đừng gọi ta là nhị thúc. Từ nay về sau chúng ta gọi nhau là huynh đệ. Ta lớn hơn mấy tuổi thì gọi một tiếng huynh đệ thôi”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Hay lắm, vậy Lưu Nhất Chu sư đệ cũng phải gọi ta là sư thúc chứ?”. Ngô Lập Thân hơi bẽn lẽn, nói “Hạng người ấy không ra gì, chúng ta đừng để ý đến y. Huynh đệ, huynh đệ định đi đâu?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện này nói ra dài lắm, nhị ca, huynh đệ đang tính chuyện kết thân”.

Ngô Lập Thân nói “Chúc mừng, chúc mừng, nhưng không biết là cô nương nhà ai?”, liền nghĩ “Phải chăng là Phương Di? Y tìm được Phương cô nương và tiểu quân chúa rồi sao?”, trên mặt đầy vẻ mừng rỡ.

Vi Tiểu Bảo nói “Vợ đệ họ Trần, nhưng có một chuyện thật xấu hổ”. Ngô Lập Thân hỏi “Sao vậy?”. Vi Tiểu Bảo nói “Người vợ này của ta lại dan díu với người khác, y họ Trịnh, tiểu tử này nhân phẩm rất tệ hại, muốn dan díu

với vợ ta, cũng là chuyện nhỏ, nhưng y lại nói bí mật ra cho quan binh Thất Đất. Hôm nay bọn quan binh ấy tới làm khó dễ với tiểu công gia, chính là do chủ ý của y mà ra”.

Ngô Lập Thân vô cùng tức giận, nói “Để tiểu tử này sống thật không chịu nổi, nhưng ta không hiểu tại sao y làm như thế?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nhị ca có biết tiểu tử này là ai không? Y chính là con thứ của Diên Bình quận vương. Y nói Diên Bình quận vương thống lĩnh đại quân, còn Mộc vương phủ các vị đã suy sụp, không quyền không thế thì còn làm gì được nữa?”. Ngô Lập Thân tức giận nói “Mộc vương gia bọn ta là khai quốc công thần nhà Đại Minh, nhiều đời trấn thủ Vân Nam, bọn Trịnh gia tân tiến nhà y ở Đài Loan làm sao sánh được?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chứ không phải sao? Tiểu tử ấy nói ai giết được Ngô Tam Quế sẽ ra mặt hiên ngang trước anh hùng trong thiên hạ, các vị ở Vân Nam là rấn vùng này, muốn giết Ngô Tam Quế so với Trịnh gia ở Đài Loan họ còn tiện hơn gấp trăm lần. Y thương lượng với ta, nói muốn trừ khử người của Mộc gia. Ta nói Thiên địa hội bọn ta và Mộc vương phủ đã đánh cuộc xem ai tính được Ngô Tam Quế trước. Anh hùng hảo hán, thắng phải thắng cho quang minh, thua phải thua cho vẻ vang, lẽ nào lại ngấm ngấm tính sổ đối phương? Tiểu tử này không phục nên mới tìm nguy kế khác. May mà quan binh Thất Đất không nhận ra tiểu công gia, nên ta lừa họ nói đã nhận sai người, các vị mới thoát thân”. Ngô Lập Thân luôn miệng kêu lên “Té ra là thế, té ra là thế! Con mẹ nó, tiểu tử này không phải con người”.

Vì Tiểu Bảo nói “Nhị ca, tiểu tử này không giáo huấn một trận không được, nhưng nể mặt Diên Bình quận vương, chúng ta cũng đừng giết y. Tốt nhất là nhị ca đánh y một trận, huynh đệ sẽ đứng ra khuyên can rồi động thủ với nhị ca. Nhị ca cố ý nhường huynh đệ mấy chiêu, giả thua bỏ chạy, không biết được không?”. Ngô Lập Thân nói “Huynh đệ đã vì bọn ta trút giận, lẽ nào ta lại không chịu? Như vậy hay lắm, cũng khỏi làm mất mặt Trịnh gia ở Đài Loan, sinh thêm rắc rối”. Vì Tiểu Bảo nói “Thằng tiểu tử đầu mặt bị thương, đi với huynh đệ chính là y”. Ngô Lập Thân nói “Được, Trịnh gia y thì đã làm sao? Hôm nay Mộc vương phủ tuy gặp hoạn nạn, nhưng cũng không phải dễ khinh rẻ”.

Vì Tiểu Bảo nói “Chứ không phải sao?”, liền hỏi chuyện gặp ma ở nhà Trang gia hôm trước. Tuy ban ngày y gặp Từ Thiên Xuyên, nhưng lúc đó không tiện hỏi kỹ, vẫn canh cánh chuyện ấy.

Ngô Lập Thân tỏ vẻ xấu hổ, không ngớt lắc đầu, nói “Huynh đệ, hôm nay người gọi ta là nhị ca, ta làm ca ca thật cảm thấy hổ thẹn. Hôm đó bọn ta bị bọn đóng thần giả ma dùng tà pháp khống chế, nào ngờ bọn khốn này cho người dẫn bọn ta ra khỏi nhà trối hết. Có mấy nữ nhân tới thả bọn ta ra, nhưng lại có một bọn quỷ khốn tấn công vào nhà, cứu Chương lão tam của chúng đi”.

Vì Tiểu Bảo gật gật đầu, nghĩ thầm “Đó là người của Thần Long giáo, bọn Tam thiếu nữ Trang gia không chống cự nổi”.

Ngô Lập Thân lắc đầu nói “Lúc ấy huyết đạo của ta và Từ lão gia tử vừa giải khai, tay chân vẫn chưa linh hoạt

nên trong đêm tối đánh nhau lộn bậy một trận, mọi người đều thất tán. Sáng sớm hôm sau mới gặp lại nhau, nhưng huynh đệ, tiểu quân chúa, Phương cô nương ba người nói thế nào cũng tìm không ra, bọn ta lại tới gian nhà ma ấy tìm kiếm. Trong nhà chỉ có một bà già, cũng không biết là diếc thật hay diếc giả, lằng nhằng suốt nửa ngày vẫn không hỏi ra chút đầu mối nào. Từ lão gia tử và ta đều không cam tâm, đêm đó la ngày hỏi thăm, tìm mãi đến hơn nửa tháng, mà một chút đầu mối cũng không có. Hảo huynh đệ, hôm nay gặp được người, thật vui quá. Tiểu quân chúa và Phương cô nương đi đâu, huynh đệ có tin tức gì về họ không? Tiểu vương gia bọn ta nhớ em gái, rất là không vui”.

Vi Tiểu Bảo hàm hồ giả lả “Huynh đệ cũng rất nhớ hai người bọn họ. Phương cô nương thông minh lanh lợi, tiểu quân chúa lại thành thật, sớm muộn gì cũng về gặp ca ca quận chúa thôi”. Ý nghĩ thầm “Té ra các người không bị Thần Long giáo bắt cóc, không bị bức uống độc dược để làm gian tể, thế cũng rất hay”. Ý biết Ngô Lập Thân tính bộc trực không nói dối, nếu những lời này do Lưu Nhất Chu nói ra thì chưa chắc tin được.

Ngô Lập Thân nói “Huynh đệ, người nên bảo trọng, ca ca đi đây”, nói xong đứng dậy, lại lưu luyến không nỡ chia tay, nắm tay Vi Tiểu Bảo, lại nói “Huynh đệ, các cô nương xinh đẹp trong thiên hạ đâu chỉ có một người. Phu nhân của huynh đệ đối với huynh đệ không phải, huynh đệ cũng không cần quá để tâm”. Vi Tiểu Bảo thở dài một tiếng, im lặng không đáp. Tiếng thở dài này là hàng thật giá đúng. Ngô Lập Thân mở cửa sổ nhảy ra.

Hôm sau Vi Tiểu Bảo theo Cửu Nạn và A Kha ra khỏi thành đi về hướng bắc, Trịnh Khắc Sảng vẫn dẫn bọn tùy tùng đi theo. Cửu Nạn hỏi y “Trịnh công tử, công tử định đi đâu?”. Trịnh Khắc Sảng đáp “Tại hạ định về Đài Loan, tiền sư thái một đoạn đường rồi chia tay”.

Đi được hơn hai mươi dặm, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập, một đoàn người từ phía sau đuổi tới. Khi đoàn người lao tới gần thấy là một đám nhà quê, tay cầm cuốc, thiết bát, một người đi trước la to “Là tiểu tử này, đúng là y rồi”. Vi Tiểu Bảo vừa nhìn, thấy người ấy chính là Ngô Lập Thân.

Đoàn người vòng qua đầu cỗ xe cản đường. Ngô Lập Thân chỉ Trịnh Khắc Sảng chửi “Tặc tiểu tử, tối qua ở Trương gia trang ngươi giỏi lắm! Làm trò mèo ăn vụng, bây giờ muốn chuồn cho tiện sao?”. Trịnh Khắc Sảng tức giận nói “Cái gì Trương gia trang với Lý gia trang? Ngươi có mù không mà nói vậy”. Ngô Lập Thân quát “Giỏi lắm, té ra cô nương của Lý gia trang cũng bị ngươi lừa gạt, tự ngươi thừa nhận rồi. Con mẹ nó, tặc tiểu tử! Trong một đêm mà liên tiếp lừa gạt hai khuê nữ, ngươi thật to gan vô liêm sỉ”.

Bọn tùy tùng Trịnh phủ cùng quát lớn “Vị này là công tử gia của bọn ta, ngươi nhận lầm người còn nói vậy”.

Ngô Lập Thân kéo một cô gái nhà quê qua chỉ Trịnh Khắc Sảng nói “Có phải y không? Ngươi nhìn kỹ một chút”. Vi Tiểu Bảo thấy cô gái nhà quê này mắt trố môi dày, răng vẩu ra, trên người cũng mặc áo quần sặc sỡ,

dầu quần vải hoa, đoán Ngô Lập Thân bỏ tiền ra thuê, trong lòng cười thầm. Cô gái nhà quê giọng ồm ồm nói “Là y, là y, không lầm chút nào. Tối hôm qua y vào nhà ta, ôm chầm lấy ta, hu hu, rồi... rồi giờ trò dè tiện xấu xa, trời ơi, hu hu, ôi mẹ ơi...”. rồi ghen ngào khóc lớn.

Một người nhà quê khác lớn tiếng quát “Người ức hiếp em gái ta, kêu lão tử là cậu người dễ dàng. Con mẹ nó, lão tử liều mạng với người”. Đó chính là Ngao Bưu đệ tử Ngô Lập Thân. Vì Tiểu Bảo nhìn kỹ bốn người Mộc vương phủ, có năm sáu người y đã từng gặp qua nhưng không thấy có Lưu Nhất Chu, đoán là Ngô Lập Thân đã lựa chọn những người không có hiềm khích với y để khỏi bị bại lộ âm mưu.

A Kha thấy cô gái nhà quê ấy xấu xí như vậy thì không tin Trịnh Khắc Sảng làm chuyện bậy bạ với cô ta, nhưng trước chứng cứ chuyện đó và người nhà quê này lại không thù không oán với y, xem ra cũng không thể cố tình vu khống nên nửa tin nửa ngờ. Vì Tiểu Bảo cau mày nói “Trịnh công tử phải nói là phong lưu quá, tới kỹ viện chơi gái cũng được rồi, sao lại đi... đi... đi... trời, cô nương nhà quê này khó coi như vậy, sự tỷ, đệ nghĩ chắc họ nhận lầm người rồi”. A Kha nói “Đúng, chắc là nhận lầm rồi”.

Ngô Lập Thân nhìn cô gái nhà quê hỏi “Mau nói, mau nói ra, xấu hổ cái gì ? Y... tiểu tặc này cho người cái gì?”

Cô gái nhà quê móc trong túi ra một đỉnh nguyên bảo một trăm lượng, nói “Y cho ta cái này, bảo ta nghe lời y. Y nói y từ Đài Loan tới, ông y là vương gia gì đó, trong nhà có núi vàng núi bạc, còn có... còn có...”.

A Kha kêu khê “a” một tiếng, nghĩ thầm cô gái nhà quê này vô tri vô thức, biết gì mà bịa đặt, đương nhiên là Trịnh Khắc Sảng đã nói thế thật, bất giác trong lòng tức giận chua xót. Bọn tùy tùng Trịnh phủ cũng đều tin là thật, đều nghĩ cô gái nhà quê này không thể có đỉnh nguyên bảo lớn như thế trong người bèn nhao nhao quát “Tránh ra, tránh ra! Người đã cầm bạc rồi, còn lu loa gì nữa? Đừng cản đường đại gia bọn ta”.

Ngao Bưu la lên “Không xong rồi, em gái ta đã bị y cường gian, về sau ai dám lấy nữa? Người không thể không lấy thị làm vợ. Người mau mau theo ta về, cùng em gái ta bái đường thành thân, dẫn thị đi Đài Loan, bái kiến mẹ người. Em gái ta là con gái nhà lành, đâu phải hạng tiện nhân dê tam hạ tứ, chẳng lẽ cần tiền của người mà bán mình à? Y nói một trăm lượng bạc này là để làm gì?”. Y nói câu sau cùng này thì nhìn cô gái nhà quê hỏi. Cô gái nhà quê đáp “Y nói... y nói đây là cái gì sính lễ, còn nói muốn nhờ người tới mai mối, lấy ta làm vợ, dẫn ta tới vương phủ làm nhất phẩm phu nhân gì đó”. Ngao Bưu nói “Thì ra là vậy. Em rể à, ta nói với người, người không chịu thành thân với em gái ta mà lại muốn bỏ đi, thật không dễ dàng như vậy đâu, mau theo đại cứu người về đi”.

Trịnh Khắc Sảng vô cùng tức giận, nghĩ thầm “Lần này tới Trung nguyên, toàn gặp những chuyện bực mình, ngay cả bọn nhà quê này không hiểu sao cũng tìm mình kiếm chuyện”. Y liền vung roi ngựa, bốp một tiếng, quát lên đầu Ngao Bưu. Ngao Bưu la to “Ôi chao!”, hai tay ôm đầu ngã xuống ngựa, cuộn thành một đồng, giật giật mấy cái rồi bất động. Bọn nhà quê kêu to “Đánh chết người rồi, đánh chết người rồi!”.

Cô gái nhà quê kia nhảy xuống ngựa, ôm chầm lấy Ngao Bưu khóc rống lên, tiếng khóc đã thô lại khàn nghe như heo bị chọc tiết.

Trịnh Khắc Sảng giật mình, nhìn thấy đang ở đất lạ, mình lại là nhân vật mà triều đình nhà Thanh muốn bắt bằng được mới cam tâm, làm náo loạn gây rạ án mạng ở đây thì vô cùng bất tiện, lập tức quát “Các người xông ra đi!”, rồi vung cương, toan thúc ngựa lao đi.

Đột nhiên có một người nhà quê tung người lên không lao xuống Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng tay trái đánh một quyền vào ngực y. Người ấy chụp cổ tay Trịnh Khắc Sảng vặn, rắc một tiếng, khuỷu tay bị trật khớp. Người ấy hạ xuống yên ngựa sau Trịnh Khắc Sảng, tay phải thò qua nách Trịnh Khắc Sảng nắm cổ y, đó chính là chiêu Tà phê nghịch lân trong Cẩm nã thủ pháp, động tác rất nhanh gọn, miệng kêu to “A Tam, A Cầu mau tới giúp ta, ta... ta... ta bị y đánh đau quá, ối chao, tiểu tử này đánh chết ta rồi, đánh chết ta rồi!”. Trịnh Khắc Sảng toàn thân ê ẩm, đã không động đậy được nữa.

Bọn tùy tùng Trịnh phủ rút binh khí ra xông vào. Lần này người của Mộc vương phủ tuy không nhiều, nhưng đều thân thủ cao cường, vung cuốc, thiết bát lên, sau một hồi loạn đả, bọn tùy tùng vốn đã bị thương liền bị đánh dạt ra.

Người nhà quê kia ôm Trịnh Khắc Sảng lăn xuống ngựa, lớn tiếng kêu la “A Hoa, mau tới bắt lão công người, đừng cho y trốn thoát”. Cô gái nhà quê cười nói “Y trốn không được đâu”, rồi tung người lên ôm Trịnh Khắc Sảng. Vì Tiểu Bảo lúc bấy giờ mới nhìn ra, té ra cô gái

nhà quê này là trai giả gái, chẳng trách “thị” xấu như vậy, đương nhiên “thị” là nhân vật trong Mộc vương phủ, “thị” ôm Trịnh Khắc Sảng cũng là sử dụng Cầm nã thủ pháp.

A Kha vội kêu lên “Sur phụ, sur phụ, họ bắt Trịnh công tử rồi, phải làm sao đây?”.

Cửu Nạn lắc đầu nói “Vi công tử này hành vi không đúng đắn, bị giáo huấn một chút cũng chẳng phải vô ích với ý. Đám người nhà quê này không làm tổn thương tính mạng y đâu”. Bà nằm trong xe lớn tĩnh dưỡng, chỉ nghe tiếng tranh cãi ồn ào ngoài xe nhưng không thấy cảnh bốn người Mộc vương phủ động thủ, nếu không với nhãn quang tinh tường của bà thì vừa thấy thân pháp của họ đương nhiên sẽ nhận ra ngay. A Kha nói “Bọn nhà quê này dường như biết võ công”. Vi Tiểu Bảo nói “Võ công thì chưa chắc nhưng cũng thật không vừa”.

Ngao Bưu từ dưới đất lồm cồm bò dậy, kêu lên “Con mẹ nó, suýt nữa đánh chết lão tử ngươi rồi”. Một người nhà quê cười nói “Huynh đệ là đại cửu tử, sao lại xưng là lão tử?”. Ngao Bưu nói “Phải, bắt được tiểu tử này, đại cửu tử ta chưa chết thì không cần y đền mạng nữa. A Hoa em gái ta muốn suốt đời có người gửi phận, phải bắt y đi bái đường thành thân thôi”. Đám nhà quê reo to “Uống rượu mừng đi, uống rượu mừng đi!”, rồi dắt hết ngựa của bọn tùy tùng Trịnh phủ, bế Trịnh Khắc Sảng đặt lên ngựa phóng đi.

Bọn tùy tùng Trịnh phủ la ó đuổi theo, nhưng đoàn người phóng đi rất mau, bụi bay mù mịt, chạy bộ làm sao đuổi kịp?

Vi Tiểu Bảo cười nói “Trịnh công tử làm rể nơi này rất tuyệt, nguyên xứ này gọi là Cao lão trang”. A Kha vừa ngạc nhiên vừa tức giận, không chú ý gì, thuận miệng hỏi “Nơi này gọi là Cao lão trang à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng vậy. Trong *Tây du ký* không phải có hồi Trư Bát Giới làm rể Cao lão trang sao?”. A Kha tức giận nói “Người mới là Trư Bát Giới!”. Nàng dựa vào một gốc cây bên đường khóc òa lên. Vi Tiểu Bảo hỏi “Su tử, Trịnh công tử cưới vợ là chuyện vui, sao su tử khóc?”.

A Kha đang định chửi y nhưng lại xoay chuyển ý nghĩ, thằng tiểu quỷ này thần thông quảng đại, phải cầu xin y giúp mới có thể cứu được Trịnh công tử, bèn khóc nói “Su đệ, su đệ tìm cách cứu y thoát hiểm đi”.

Vi Tiểu Bảo trợn trừng mắt, giả vờ ngạc nhiên, nói “Su tử nói cứu y thoát hiểm à? Y đâu có đánh chết người nên sẽ không ai muốn đòi mạng y”. A Kha nói “Người không nghe thấy sao? Bọn người kia muốn bức y bái đường thành thân với cô nương nhà quê đó”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Bái đường thành thân cũng hay lắm chứ”, rồi hạ giọng nói khẽ “Đệ thì muốn bái đường thành thân với su tử, chỉ tiếc là su tử không chịu”. A Kha lườm y một cái, nói “Người ta đang sốt ruột muốn chết mà người còn nói chuyện vớ vẩn không đâu, để xem từ nay về sau ta không thèm nhìn mặt người nữa”. Vi Tiểu Bảo nói “Su phụ đã nói Trịnh công tử phẩm hạnh không tốt, để y ném mùi đau khổ cũng rất có ích, huống hồ bái đường thành thân lại đâu phải là ném mùi đau khổ, Trịnh công tử có lẽ còn rất vui nữa. Nếu không phải thế thì tại sao tối qua y lại đi tìm cô nương ấy, làm trò xấu xa, bất luân

bất loại với cô ta". A Kha giẫm chân phải xuống đất, tức giận nói "Người mới làm trò xấu xa, bất luân bất loại".

Hôm ấy trên đường đi A Kha cố ý tìm chuyện gây chậm trễ, lúc nghỉ chân ăn uống, nàng chém một dao vào sau chân lừa, con lừa bị đau bước tập tễnh đi rất chậm, chỉ đi hơn mười dặm, thì tới một thị trấn nghỉ ngơi.

Vì Tiểu Bảo biết đêm nay nhất định nàng sẽ đi cứu Trịnh Khắc Sảng, ăn cơm tối xong, đợi mọi người trong khách điểm ngủ hết, y bèn đi vào trong chuồng ngựa, nằm ngủ trên đồng cỏ. Quả nhiên chưa đến canh một thì nghe có tiếng bước chân, một bóng đen đi vào chuồng dắt ngựa ra. Vì Tiểu Bảo khẽ kêu "Có người trộm ngựa!".

Người kia chính là A Kha, nàng giật mình, quay người toan chạy, nhận ra thanh âm Vì Tiểu Bảo bèn hỏi "Tiểu Bảo, là người à?". Vì Tiểu Bảo cười nói "Đương nhiên là đệ". A Kha hỏi "Người vào đây làm gì vậy?". Vì Tiểu Bảo nói "Sơn nhân thần cơ diệu toán đoán rằng đêm nay có người muốn trộm ngựa, vì vậy đệ mới canh ở đây để bắt trộm". A Kha chặc lưỡi, nài nỉ "Tiểu Bảo, người cùng với ta đi... đi cứu y về đi".

Vì Tiểu Bảo nghe nàng dụ dỗ nài nỉ, bất giác xương cốt mềm ra, cười nói "Nếu cứu được y, sư tỷ có thưởng gì không?". A Kha nói "Người muốn gì cũng ...", vốn nàng định nói người muốn gì ta cũng chiều ý người, nhưng lập tức nghĩ "Thằng tiểu quỷ này nhất định muốn mình làm vợ y, làm sao chiều ý y được", vì vậy nói chưa xong câu ấy liền đổi giọng "Người... vẫn cứ muốn tìm cách ức hiếp ta, không chịu thật tâm giúp ta", nói tới đó sực sịt

nức nở bật khóc. Nàng khóc cũng không phải giả vờ, chẳng qua người trong lòng nàng nghĩ tới lại là Trịnh Khắc Sảng khinh bạc vô hạnh, lo y đang gặp cam bẫy, không biết đã bái đường, đã thành thân hay chưa.

Vi Tiểu Bảo thấy nàng khóc như thế, lập tức mềm lòng, thở dài nói “Được rồi, được rồi! Ta đi với ngươi là được”. A Kha vui mừng, thút thít nói “Cám... cảm ơn sư đệ”. Vi Tiểu Bảo nói “Cũng không cần cảm ơn, chỉ là ta không biết Cao lão trang ở đâu”. A Kha ngẩn ra, lập tức hiểu ngay y nói “Cao lão trang” là để quanh co chửi Trịnh Khắc Sảng nên khẽ nói “Chúng ta vừa đi vừa tìm là được”.

Hai người rón rén mở cửa sau khách điểm, dắt ngựa ra cưỡi lên, theo đường cũ quay lại. Vi Tiểu Bảo hỏi “Rốt lại Trịnh công tử có gì hay mà sư tỷ ưa thích y như thế?”. A Kha nói “Ai nói là ta ưa thích y? Chẳng qua... chẳng qua người ta là chỗ quen biết, y gặp nguy hiểm thì đương nhiên phải đi cứu”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu có người bắt ta đi bái đường thành thân thì ngươi có đi cứu không?”. A Kha phì cười, nói “Ngươi đẹp lắm sao? Ai thèm bắt ngươi đi bái đường thành thân?”. Vi Tiểu Bảo thở dài nói “Sư tỷ thấy ta khó coi, nhưng biết đâu có một cô nương nào đó thấy ta khôi ngô tuấn tú thì sao?”. A Kha cười nói “Thế thì tạ ơn trời đất, đỡ được cái âm hồn bất tán nhà ngươi cứ bám riết theo ta”.

Vi Tiểu Bảo nói “Được, sư tỷ vô lương tâm như vậy thì nếu có người bắt sư tỷ đi bái đường thành thân, ta sẽ không thèm cứu ngươi”.

A Kha hơi giật mình, nghĩ thầm nếu thật sự gặp chuyện này thì không thể không cầu y cứu, liền khẽ

khàng nói “Nhất định người sẽ cứu ta”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Tại sao?”. A Kha đáp “Người ta ức hiếp ta, người quyết không khoanh tay đứng nhìn, ai bảo người là sư đệ của ta?”. Vì Tiểu Bảo vừa nghe câu này, trong lòng cảm thấy rất khoan khoái.

Lúc hai người nói chuyện, đã phi gần tới chỗ gặp quần hùng Mộc vương phủ lúc ban ngày, chỉ thấy bên đường có mười mấy người ngồi dưới đất, tay cầm đèn lồng, chính là bọn tùy tùng của Trịnh phủ. A Kha dùng ngựa hỏi “Trịnh công tử đâu?”. Bọn tùy tùng đứng dậy, một tên mặt như dưa ma nói “Trong từ đường bên kia”, rồi chỉ về phía tây bắc. A Kha hỏi “Từ đường à? Để làm gì?”. Tên tùy tùng ấy nói “Bọn nhà quê đó mời công tử đi, cương quyết bắt công tử bái đường thành thân, công tử không chịu, chúng bèn tay dấm chân đá, rất là hung dữ”.

A Kha tức giận nói “Các người... hừ... các người đều là cao thủ, sao ngay cả mấy tên nhà quê cũng đánh không lại?”. Bọn tùy tùng rất xấu hổ, đều cúi đầu. Một tên nói “Bọn nhà quê ấy đều biết võ công”. A Kha tức giận nói “Người ta có võ công còn các người thì ngay cả ông chủ cũng bỏ mặc? Bọn ta phải đi cứu người, các người mau dẫn đường”.

Một tên tùy tùng lớn tuổi nói “Mấy tên nhà quê ấy, nếu chúng ta còn đi quấy rối om sòm thì sẽ đem từng người chúng ta tế hết”. A Kha nói “Tế thì tế, sợ cái gì? Quận vương sai các người đi bảo vệ công tử, mà các người lại tham sống sợ chết!”. Tên tùy tùng ấy nói “Dạ, dạ. Tốt nhất... tốt nhất xin cô nương dùng cuoir ngựa, đề phòng bọn chúng kinh động”. A Kha hừ một tiếng, cùng Vi Tiểu Bảo nhảy xuống ngựa, buộc ngựa vào gốc cây bên đường.

Bọn tùy tùng bỏ đèn lồng xuống, dẫn hai người đi về phía tây bắc

Đi hơn một dặm, xuyên qua một khu rừng, một bãi nghĩa địa, tới ngoài một ngôi nhà bảy tám gian, trong nhà vẳng ra tiếng thanh la inh ỏi. A Kha trong lòng bồn chồn “Y đang bái đường thật à?”. Nàng kéo tay áo Vi Tiểu Bảo, nhanh chân bước đi vòng qua bên hông nhà, thấy một cánh cửa mở một nửa nhìn vào tối đen không có ai. Hai người lách vào, lần theo hướng tiếng thanh la đi tới đại sảnh, khom người từ khe cửa sổ nhìn vào.

Vừa thấy tình cảnh trong sảnh, A Kha lập tức rất nôn nóng, còn Vi Tiểu Bảo lại vô cùng thích thú.

Thấy Trịnh Khắc Sảng trên đầu cài mấy đóa hoa hồng đứng đối diện với một cô gái đầu phủ khăn đỏ. Trên sảnh thấp rất nhiều ngọn nến sáng lung linh, mấy tên nhà quê người khuê la kẻ đánh trống liên hồi. Ngô Lập Thân hô to “Bái nữa, bái nữa đi!”. Trịnh Khắc Sảng nói “Trời đất cũng đã bái rồi, còn bái gì nữa?”. A Kha vừa nghe, tức giận suýt ngất đi.

Ngô Lập Thân lắc đầu nói “Theo quy củ của bọn ta ở đây, tân lang phải liên tiếp lạy tân nương một trăm lạy, người chỉ mới lạy ba mươi cái, còn bảy mươi cái nữa”. Ngao Bưu giơ chân lên đá vào mông Trịnh Khắc Sảng một cái, Trịnh Khắc Sảng đứng không vững phải quỵ xuống. Ngao Bưu túm đầu y, quát “Hôm nay ngươi được làm tân lang, chỉ dập đầu mấy chục lạy nữa cũng có hề gì?”.

Vi Tiểu Bảo biết họ đang kéo dài thời gian để đợi mình tới, trò này bình sinh hiếm thấy được nữa, mặc kệ

cứ xem thêm chút nữa, cũng không cần vội vào cứu người. A Kha thì không nhẫn nại nữa, ầm một tiếng đá tung cửa sổ cầm đơn đao nhẩy vào, quát “Mau thả y ra! Nếu không thì bản cô nương giết sạch các người từng tên một!”.

Ngô Lập Thân cười nói “Cô nương, người tới uống rượu mừng à ? Sao lại động đao động thương?”. A Kha bước lên một bước, vung đao chém vào Ngao Bưu, nàng quá phần nộ nên ra chiêu rất hiểm ác. Ngao Bưu vội nhẩy ra tránh, nhắc cái ghế dài sau lưng lên chống đỡ. A Kha tuy không có nội lực nhưng chiêu số vô công lại tinh kỳ, Ngao Bưu cái ghế dài không thuận tay nên bị nàng bức bách liên tiếp lùi lại. Ngô Lập Thân cười nói “Hi hi, cũng được lắm”, rồi giơ tay tiếp chiêu. Vô công của y so với Ngao Bưu cao thâm hơn nhiều, chỉ với hai tay không mà vẫn xuyên qua khe đao của A Kha. Trịnh Khắc Sảng vội người dậy muốn giúp A Kha thì giữa lưng bị ai đánh bình bình hai quyền ngã xuống đất.

A Kha chiết được bảy tám chiêu, trước mắt thấy địch không lại, la to “Sư đệ, sư đệ, mau xông ra!”. Nhưng lại nghe tiếng Vi Tiểu Bảo ở ngoài cửa sổ kêu to “Lợi hại thật, lão tử liều mạng với các người”. Lại nghe trên cửa sổ tiếng tay đánh chân đá, hiển nhiên là Vi Tiểu Bảo đang ác đấu với người.

Ngô Lập Thân nghe Vi Tiểu Bảo tới, vội đưa mắt ra hiệu, quát “Ai đó?”. Hai tên đệ tử y xông lên, rút binh khí ra tiếp Liễu diệp đao của A Kha. Ngô Lập Thân tung người ra ngoài sảnh, nhưng chỉ thấy có một mình Vi Tiểu Bảo đang đánh đá ầm ầm gây ra tiếng động, chứ đâu có ai động thủ với y? Ngô Lập Thân suýt cười thành

tiếng, quát to “Tất cả dừng tay! Thằng nhãi này ở đây làm gì hả?”. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Sư tỷ ta bảo ta tới cứu người, các người mau thả người ra! Ái chà, không xong rồi, tên nhà quê nguoi vô công ghê thật”, rồi la lối âm ỉ chạy ra cổng. Ngô Lập Thân cười đuổi theo.

Tới ngoài từ đường, Vi Tiểu Bảo đứng lại cười nói “Nhị ca, đa tạ nhị ca, chuyện này làm rất thú vị”. Ngô Lập Thân cười nói “Cô nương ấy chính là người trong lòng của huynh đệ sao? Quả nhiên vô công đã giải, nhân phẩm cũng... cũng là... hi hi được lắm”. Y tính cởi mở, dung mạo A Kha rất đẹp y cũng không biết nói sao, nhưng đối với chiêu số tinh diệu của nàng y cũng rất khâm phục.

Vi Tiểu Bảo thở dài, nói “Đáng tiếc thị vốn một lòng một dạ muốn lấy tiểu tử thối tha kia, không chịu lấy huynh đệ. Các vị có thể ép tiểu tử thối tha kia bái đường thành thân với cô nương nhà quê, nếu có thể ép thị với huynh đệ...”, y linh cơ nhất động, vội nói “Nhị ca, xin nhị ca giúp cho trót. Huynh đệ giả vờ bị nhị ca bắt, nhị ca bắt cô nương ấy nữa rồi bắt huynh đệ bái đường thành thân. Nhị ca xem có được hay không?”.

Ngô Lập Thân hô hô cười rộ, bất giác lắc lắc đầu, vội nói “Được lắm, được lắm, huynh đệ, huynh đệ đừng để tâm, ta lắc đầu là do thói quen tự nhiên, nhưng... nhưng...”, nói tới đó lại ngập ngừng. Vi Tiểu Bảo hỏi “Nhưng cái gì?”. Ngô Lập Thân nói “Chúng ta chỉ hành hiệp trượng nghĩa, đùa giỡn cho vui thì không sao nhưng huynh đệ đừng đa tâm, ca ca nói thật, hành vi dâm tặc tham tài hiếu sắc ngàn vạn lần không nên phạm vào”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện đó đương nhiên. Nàng là sư tỷ của huynh đệ, sau khi bái đường thành thân với

huynh đệ rồi thì sẽ là vợ chính thú được mai mối dành hoàng của huynh đệ. Nhị ca, nhị ca là người mai mối, bái trời đất rồi sẽ là chính thú, phải không? Đâu phải là hái hoa qua đường, sao lại nói là tham hoa hiếu sắc?”. Ngô Lập Thân nói “Phải, phải, huynh đệ phải hứa với ta, đối với vị cô nương này, không được làm chuyện xấu xa gì trái với đạo hiệp nghĩa”. Vi Tiểu Bảo nói “Nhị ca cứ yên một trăm hai chục cái tâm. Đại trượng phu một lời nói ra, ngựa gì đó khó đuổi”.

Ngô Lập Thân vui vẻ, cười nói “Ta vốn biết huynh đệ là anh hùng hảo hán tiếng tăm lừng lẫy, cô nương này lấy được huynh đệ thì thật là diễm phúc cho cô ta”. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói “Nhị ca là người mai mối, chén rượu mừng này, xin mời nhị ca uống”. Ngô Lập Thân cười nói “Tuyệt lắm! Huynh đệ, ta động thủ đây”. Vi Tiểu Bảo đưa hai tay ra sau lưng, cười nói “Không cần khách khí”.

Ngô Lập Thân tay trái chụp hai cổ tay Vi Tiểu Bảo, lớn tiếng nói “Xem ngươi còn chạy đâu!”, rồi đẩy Vi Tiểu Bảo vào đại sảnh. Thấy A Kha thanh đơn đao trong tay đã bị đánh rơi, bị ba món binh khí chĩa vào trước ngực sau lưng, bọn Ngao Bưu tuy không chế được nàng nhưng biết nàng là người trong lòng của Vi Tiểu Bảo nên không dám có chút vô lễ.

Ngô Lập Thân cởi dây lưng, trói hai tay Vi Tiểu Bảo lại, đẩy y ngồi xuống ghế rồi bước tới cũng trói A Kha lại. Vi Tiểu Bảo luôn mồm chửi to. Ngô Lập Thân quát “Tiểu quỷ, còn chửi một câu nữa thì ta sẽ móc mắt ngươi”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta muốn chửi thì cứ chửi, quân giặc cướp thối tha!”. A Kha nói khề “Su đề, đừng chửi nữa để

khỏi nếm mùi đau khổ trước mắt”, lúc ấy Vi Tiểu Bảo mới chịu im.

Ngô Lập Thân nói “Cô nương này cũng hiểu rõ đạo lý, nhân phẩm cũng được, rất tốt, rất tốt. Ta có người huynh đệ vẫn chưa có vợ, hôm nay sẽ cưới người làm em dâu ta”. A Kha giật mình, vội nói “Không được, không được!”. Ngô Lập Thân tức giận nói “Tại sao không được. Đại cô nương kia, ai cũng phải lấy chồng. Huynh đệ này của ta là một anh hùng hào kiệt, lại không hề làm nhục người, sao người lại không chịu? Thật không biết hay dở! Tấu nhạc lên”. Bọn Ngao Bưu cầm thanh la khua lên, keng keng keng keng rất là náo nhiệt.

A Kha cả đời bị kinh hãi chưa lúc nào bằng lúc này, nghĩ thầm tên nhà quê này thô lỗ bản thủ như vậy thì em trai y cũng quyết không hơn gì, nếu thất thân với bọn bỉ phu nhà quê này thì lập tức tự tử cũng đã muộn rồi. Nàng cắn chặt môi, sợ đến nỗi không nói được nữa. Ngô Lập Thân cười nói “Tốt lắm, cô nương đã đồng ý”, rồi vung tay phải, bọn nhà quê liền ngừng khua thanh la.

A Kha kêu lên “Không! Ta không đồng ý. Các người mau giết ta đi!”. Ngô Lập Thân nói “Được, ta sẽ giết người, cả sư đệ người cũng giết luôn”, rồi đón lấy cương đao từ tay Ngao Bưu, giơ cao lên. A Kha khóc nói “Người mau giết đi, không giết không phải hảo hán. Người... người mau giết sư đệ ta trước... giết y trước càng tốt”.

Ngô Lập Thân đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo một cái, nghĩ thầm “Cô nương này đối với người vô tình vô nghĩa như vậy, người cần gì phải lấy cô ta?”. Vi Tiểu Bảo trong lòng cũng đang giận dữ thầm chửi “Con đĩ con thối tha,

tại sao muốn ta chết trước?”. Ngô Lập Thân tức giận nói “Ta không giết sư đệ ngươi nữa. A Cầu, lôi tiểu tử thối tha này ra chém đi!”, rồi chỉ vào Trịnh Khắc Sảng. Ngao Bưu đáp “Dạ” rồi kéo Trịnh Khắc Sảng đi.

A Kha kinh hãi la to “Không, không được hại y... y là người không được giết. Ông nội y... ông nội y...”.

Ngô Lập Thân nói “Được rồi! Vậy thì cô có chịu làm em dâu ta không?”, A Kha khóc nói “Không, không, người... người giết ta chết cho rồi”. Ngô Lập Thân ném cương đao đi, vung một cái roi ngựa, quát “Ta không giết ngươi mà đánh ngươi một trăm roi trước đã”. Trong lòng y tức giận vô cùng, nhất thời khó nén, liền vung roi lên vút một tiếng, quát thừ một roi rồi định quát lên người A Kha.

Vi Tiểu Bảo kêu lên “Khoan đã!”. Ngô Lập Thân liền dừng roi trên không không quát xuống nữa, hỏi “Gì vậy?”. Vi Tiểu Bảo nói “Anh hùng hảo hán chúng ta luôn làm điều nghĩa khí. Ta và sư tỷ ta giống như tay chân ruột thịt, một trăm roi này, ngươi cứ đánh ta đi”.

A Kha thấy Ngô Lập Thân hung dữ vung roi lên, đã sợ đến chết khiếp nên nghe Vi Tiểu Bảo nói thế, trong lòng vui mừng, nói “Sư đệ, ngươi thật tốt bụng”.

Vi Tiểu Bảo nhìn Ngô Lập Thân nói “Này, lão huynh, chuyện gì cũng đều do ta ra sức gánh vác, đó gọi là đại trượng phu không sợ hiểm nguy, hiên ngang gánh chịu. Lão huynh không thể ép sư tỷ ta lấy anh em của lão huynh được thì nếu lão huynh có chị em gái gì đó chưa chồng cứ cho bái đường thành thân với ta là xong. Vị Trịnh công tử này đã lấy một người, ta lấy một người

nữa, hai người lấy vợ một lượt, không ai hơn ai. Nếu còn nàng nào cứ gả hết cho ta, lão tử thì dù có đui què mẽ sút, già nua ngu đần cũng cưới tất...”.

Y nói tới đây, bọn Ngô Lập Thân đều cười phá lên. A Kha không nhìn được cũng cảm thấy buồn cười, nhưng chỉ cười một chút, nghĩ mình phải chịu sự ủy khuất như vậy lại sa lệ. Ngô Lập Thân cười nói “Thằng nhãi này là người ngay thẳng, cũng là một hán tử. Ta vốn muốn tha các người, nhưng nếu chỉ dọa suông người vài câu thì lão tử đúng là đồ bị thịt, nên chuyện bái đường thành thân nhất định phải làm, rốt lại thì người bái đường hay cô ta?”.

A Kha nôn nóng thoát thân, vội nói “Là y, là y!”. Ngô Lập Thân trừng mắt chăm chăm nhìn nàng, lớn tiếng hỏi “Người nói muốn y bái đường thành thân à?”. A Kha hơi cảm thấy xấu hổ, cúi đầu nói “Phải”. Ngô Lập Thân nói “Được!”, rồi chỉ Vi Tiểu Bảo lớn tiếng nói “Hôm nay không thể không bắt người bái đường thành thân với người ta”.

Vi Tiểu Bảo ngược nhìn A Kha nói “Sư đệ... sư đệ...”. A Kha ha giọng nói “Sư đệ, hôm nay người cứu ta thoát khỏi đại nạn này, ta vĩnh viễn không quên, người đồng ý đi!”. Vi Tiểu Bảo mặt mày nhăn nhó nói “Sư tỷ muốn đệ bái đường thành thân à? Ôi, sư tỷ thừa biết, chuyện này rất khó làm”. A Kha nói nhỏ “Ta biết, nếu hôm nay người không giúp ta thoát đại nạn này thì ta đành đâm đầu mà chết. Ta... không còn cách nào khác, đành cầu xin người. Chúng... chúng đệ ác lắm”.

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng nói “Sư tỷ, hôm nay là sư tỷ mở miệng cầu xin đệ, Vi Tiểu Bảo đệ đành miễn cưỡng làm để cho vừa lòng sư tỷ. Là sư tỷ cầu xin đệ bái đường

thành thân chứ không phải đệ muốn, có phải không?”. A Kha nói “Phải, là ta cầu xin người. Người là anh hùng hảo hán, đại trượng phu sẵn lòng xuất thân cứu người lúc nguy cấp, còn... còn chịu nghe lời ta”.

Vì Tiểu Bảo thở dài một tiếng nói “Su tử, đệ đối với su tử một lòng một dạ, hiện giờ su tử đã hiểu cả rồi. Bất luận su tử bảo đệ làm chuyện gì, đệ đều vâng dạ đáp ứng, không hề cau mày. Su tử đã muốn đệ báỉ đường thành thân thì đương nhiên đệ đồng ý”. A Kha nói “Ta biết người đối với ta rất tốt, về sau... về sau ta cũng sẽ đối xử tốt với người”.

Ngô Lập Thân nói “Cứ làm như vậy. Tiểu huynh đệ, ta không có em gái để gả cho người, còn con gái mới ba tuổi cũng không gả được. Nay, các người ai có chị em gái, mau gọi ra báỉ đường thành thân với vị tiểu anh hùng này”. Ngao Bưu cười nói “Ta không có”. Một người khác nói “Vị tiểu anh hùng này nghĩa khí ngất trời, nếu ta với y kết thân gia thì vô cùng may mắn, nhưng đáng tiếc ta chỉ có em trai, không có em gái”. Lại một người nói “Em gái ta gả đi, đã sinh con trai tám tuổi rồi. Tiểu anh hùng, nếu huynh đệ đợi được, đợi em rể ta chết đi, ta sẽ bảo em gái ta tái giá với người”. Ngô Lập Thân nói “Không đợi được. Có người nào còn chị em không?”. Mọi người đều lắc đầu nói “Không có”. Ai ai cũng lộ vẻ tiếc cơ hội tốt trôi qua, thật đáng tiếc.

Vì Tiểu Bảo vui mừng nói “Các vị bằng hữu, không phải ta không chịu mà chẳng qua tại các vị không có chị em gái, vậy thì thả bọn ta đi”. Ngô Lập Thân lắc đầu nói “Không được. Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Hôm nay phải báỉ đường thành thân mới được,

nếu không sẽ xúc phạm tới Sát thần Thái tuế, ai ở đây cũng phải chết không toàn thân, đâu phải chuyện đùa. Được rồi, huynh đệ bái đường thành thân với cô nương này”, nói xong chỉ vào A Kha.

A Kha và Vi Tiểu Bảo cùng kêu lên “Không, không được!”.

Ngô Lập Thân tức giận nói “Có gì mà không được? Tiểu cô nương, ngươi muốn bái đường thành thân với huynh đệ ta hay bái đường thành thân với vị tiểu anh hùng này? Cho ngươi tự chọn một người”. A Kha khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, lắc đầu nói “Ta không muốn ai hết!”. Ngô Lập Thân tức giận nói “Đến bây giờ mà còn lẩn lữa thoái thác. Thời gian đến rồi, qua giờ tốt này hung sát giáng lâm thì không ai ở đây sống được. A Tam, A Cầu, hai người này không chịu bái đường thành thân thì xẻo mũi chúng đi”. Ngao Bưu và một tên sư đệ cùng vâng dạ, vung cương đao cạ cạ lên mũi A Kha.

A Kha không sợ chết, nhưng nghĩ bị xẻo mũi thì rất khó coi nên sợ đến nổi mặt cắt không còn chút máu.

Vi Tiểu Bảo nói “Đừng cắt mũi sư tỷ ta, cắt mũi ta là được”.

Ngô Lập Thân nói “Ta muốn cắt hai cái mũi để tế Sát thần, mà ngươi chỉ có một cái. Nay, họ Trịnh kia, ta cắt mũi ngươi thay cô nương này có được không?”. A Kha nhìn Trịnh Khắc Sảng, ánh mắt lộ ra vẻ cầu xin, Trịnh Khắc Sảng quay đầu không dám nhìn nàng rồi lắc đầu. Ngô Lập Thân nói “Tiểu tử này không chịu, sư đệ cô nương lại chịu. Hì hì, sư đệ ngươi đối với người tốt lắm, loại người này mà không lấy thì lấy ai? Bái đường, tấu nhạc đi!”.

Trong tiếng thanh la khua vang, Ngao Bưu bước qua lấy cái khăn đỏ trên đầu tân nương giả trùm lên đầu A Kha rồi cời trói cho nàng. A Kha vừa vượt tay lên đánh một quyền, bộp một tiếng đánh trúng ngực y, may là nàng không có nội lực nên tuy đánh trúng cũng không đau lắm. Ngao Bưu vung ngang cương đao kề vào gáy nàng.

Ngô Lập Thân xuống trình tុ tế lễ, nói “Tân lang tân nương bái trời!”. A Kha cảm thấy sau gáy hơi lạnh lạnh, hơi đau buốt, không còn cách nào khác, đành cùng Vi Tiểu Bảo sóng vai quỳ lạy ra ngoài. Ngô Lập Thân lại quát “Tân nương tân lang bái địa”. Ngao Bưu đẩy người A Kha xoay vào trong quỳ lạy, trong tiếng hô “Phu thê giao bái”, hai người đối diện quỳ xuống, lạy mấy cái.

Ngô Lập Thân cười ha hả, quát “Vợ chồng mới lạy tạ ông mai đi”. A Kha vô cùng tức giận, đột nhiên phi một cước đá trúng bụng dưới y. Phát cước đá thật không nhẹ, Ngô Lập Thân la “Ồi” một tiếng to rồi lùi ra mấy bước, không ngừng ho hắng rồi cười nói “Tân nương tử dữ quá, đá cả ông mai!”.

Đúng lúc ấy bỗng nghe ngoài từ đường có tiếng tiêu của người Hồ liên tiếp vang lên, bốn phía đông tây nam bắc đều có tiếng bước chân, ít nhất cũng có bốn năm chục người tới. Ngô Lập Thân liền nín cười, quát khê “Tắt đèn đi”. Trong từ đường lập tức tối om.

Vi Tiểu Bảo sấn tới cạnh A Kha, nắm tay nàng nói khê “Bên ngoài có địch nhân tới”. A Kha rất khổ sở, ghen ngào nói “Ta... ta với người đã bái trời đất rồi”. Vi Tiểu Bảo nói nhỏ “Đó là chuyện đệ mong còn không

được, chỉ đáng tiếc bái trời đất hơi qua loa một chút". A Kha tức giận nói "Chẳng ra gì cả. Người cho là thật sao?". Vi Tiểu Bảo nói "Nhu thế còn là giả sao? Đây gọi là gạo đã nấu cơm, ván đã thành cầu". A Kha hậm hực nói "Cái gì mà ván đã thành cầu? Ván đã đóng thuyền". Vi Tiểu Bảo nói "Đúng, đúng, ván đã đóng thuyền. Học ván của nương tử giỏi lắm, về sau hãy dạy thêm cho tướng công đệ". A Kha nghe y cứ mặt dày gọi "Nương tử", "Tướng công" thì trong lòng cuống quýt, khóc òa lên.

Nghe ngoài từ đường tiếng hô hoán chấn động, mấy chục người cùng gào thét như thú gầm trâu rừng, ly lô ba loa, vẫn không biết la ó kêu cái gì. A Kha trong lòng sợ hãi, không kìm được tựa vào người Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo giang tay ôm nàng nói khẽ "Đừng sợ, hình như là bọn Lạt ma ở Tây Tạng tới đánh". A Kha hỏi "Vậy phải làm sao?". Vi Tiểu Bảo nắm tay nàng, rón rén đi tới sau khám thờ.

Đột nhiên hỏa quang lóa mắt, mấy mươi người ủa vào từ đường, ai cũng cầm đuốc và binh khí, Vi Tiểu Bảo và A Kha vừa nhìn thấy đều giật mình kinh hãi. Đám người này tô vẽ văn vận, đầu cài lông chim, cỡi trần, lưng quần da thú, trên ngực và cánh tay đều vẽ hoa văn, nguyên là một đám người Man. A Kha thấy đám người này người không giống người, quỷ không giống quỷ, mặt mũi ai cũng hung tợn nên càng sợ hãi, ngồi co rúm trong lòng Vi Tiểu Bảo run lấy bầy.

Bọn người Man be be kêu ầm lên, một tên đi trước quát "Người Hán không tốt, giết hết! Man tử, là người tốt, phải giết người! Cục hoa thổ lỗ, a ba tư lý!". Bọn Man tử hòa theo kêu to, nói toàn tiếng Man.

Ngô Lập Thân là người Vân Nam, hiểu được tiếng rợ Di, nhưng không hiểu tiếng của bọn Man tử nên dùng tiếng rợ Di nói “Người Hán chúng ta là người tốt, mọi người đừng giết”. Tên đầu lĩnh Man tử ấy lại nói “Người Hán không tốt, đều giết hết. Cục hoa thổ lỗ, a ba tư lý”, rồi vung đại đao cương xoa chém tới. Mọi người không biết làm sao, đành vung binh khí nghênh địch.

Đánh được mấy hiệp, bọn Ngô Lập Thân ai cũng rất kinh ngạc. Nguyên bọn Man tử võ nghệ tinh thâm, chiêu số trên binh khí đúng quy hợp thức, vừa công vừa thủ, đều có phân thốn, hoàn toàn không phải đánh bừa chém ẩu. Qua mấy chiêu nữa, Vi Tiểu Bảo và A Kha cũng nhìn ra. Ngô Lập Thân vừa đánh vừa kêu lên “Tất cả cẩn thận, bọn Man tử này đã học qua võ công của người Hán chúng ta, không được khinh suất”.

Tên đầu lĩnh Man tử la lên “Cách đánh của người Hán, Man tử đều biết, không sợ người Hán. Cục hoa thổ lỗ, a ba tư lý”.

Bọn Man tử đông người, võ công lại rất cao cường. Bọn người Mộc vương phủ ai cũng một địch ba hoặc địch bốn nên trong khoảnh khắc rơi vào thế nguy hiểm. Ngô Lập Thân vung dao ác đấu với tên đầu lĩnh kia vẫn không chiếm được chút tiện nghi, càng đấu càng hoảng sợ, bỗng nghe hai tiếng kêu “Á, á”, hai tên đệ tử của y bị thương ngã xuống đất. Lại qua một lúc nữa, Ngao Bưu bị điệp xoa đâm trúng chân ngã lăn ra, ba tên Man tử xông lên bắt giữ.

Không bao lâu, mười mấy người của Mộc vương phủ hoàn toàn bị đánh ngã. Trịnh Khắc Sảng biết toàn thân bị thương nên không hề kháng cự cũng bị khống chế.

Bọn Man tử mang theo gân trâu, lấy ra trói tất cả lại. Tên đầu lĩnh Man tử nhảy lên xuống tung tung, nói toàn tiếng Man.

Ngô Lập Thân ngấm ngấm kêu khổ, đang muốn tháo thân bỏ chạy, nhưng nghĩ tới Vi Tiểu Bảo và bọn đệ tử nên ra sức ác đấu, chỉ mong có thể chế phục được tên đầu lĩnh này để bắt chúng dùng tay thả người. Đột nhiên tên đầu lĩnh ấy ngẩng đầu vung đao chém xuống, Ngô Lập Thân vung đao đỡ, choang một tiếng, cánh tay y bỗng loáng thoáng phát tê, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một ngọn côn quét tới, y vội nhảy lên tránh. Tên đầu lĩnh xoay tít đơn đao, đập trúng đầu y rồi kêu lên “Người Hán thua rồi, Người Man không thua”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Bọn Man tử này thật ngu ngốc, không biết nói Thắng, chỉ biết nói Không thua”.

Ngô Lập Thân lắc đầu thở dài, ném đao chịu trói.

Bọn Man tử giờ được đi tới tìm kiếm khắp nơi. Vi Tiểu Bảo thấy chỗ ẩn nấp không ổn nữa, bèn kéo A Kha chạy ra ngoài, kêu lên “Man tử là người tốt, hai người chúng ta, đều là Man tử. Cục hoa thổ lộ, a ba tu lý”. Tên đầu lĩnh ấy giơ tay ra tóm gáy A Kha, ba tên Man tử khác xông lên, ôm chặt lấy Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo chỉ kêu được nửa câu “Cục hoa...” thì nín lại. Tên đầu lĩnh Man tử vừa thấy y, bỗng nhiên mặt có vẻ khác thường, liền giơ hai tay ôm chầm lấy Vi Tiểu Bảo, kêu lên “Hy hô a bố, kỳ lý ôn đẳng”, rồi bế Vi Tiểu Bảo chạy ra khỏi từ đường. Vi Tiểu Bảo hoảng sợ quay đầu nhìn A Kha nói “Nương tử, tên Man tử này muốn giết đệ, nương tử hãy thủ tiết cho đệ, đừng cải giá...”, nói chưa hết câu đã

bị bế ra cổng lớn. Tên đầu lĩnh Man tử lao ra ngoài mười mấy trượng rồi thả Vi Tiểu Bảo xuống nói “Quế công công, sao người lại ở đây?”, trong ngữ khí hiện rõ vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Vi Tiểu Bảo kinh ngạc vui mừng chen lẫn, nói “Người... người Man tử người biết ta à?”. Người ấy cười nói “Tiểu nhân là Dương Dật Chi, Dương Dật Chi ở phủ Bình Tây vương. Quế công công không nhận ra, hô hô”. Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, đang định nói thì Dương Dật Chi nắm tay y nói “Chúng ta đi xa một chút hãy nói, đừng để ai nghe thấy”. Hai người lại đi ra hơn hai mươi trượng mới dừng lại. Dương Dật Chi nói “Gặp Quế công công ở đây, lại cải trang thành cục hoa thổ lộ, a ba tư lý!”. Dương Dật Chi lại nói “Có một đám khốn tụ hội ở phủ Hà Gian, muốn gây bất lợi cho vương gia bọn tiểu nhân, vương gia nhận được tin, phái tiểu nhân tới điều tra”.

Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm kinh ngạc, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển ý nghĩ, nói “Lần trước bọn khốn Mộc vương phủ vào cung hành thích mưu hại Bình Tây vương...”. Dương Dật Chi vội ngắt lời nói “Đội ơn công công cao nghĩa đã tâu rõ với hoàng thượng, rửa sạch nỗi oan cho Bình Tây vương. Vương gia bọn ta vô cùng cảm kích, vẫn thường nhắc tới, chỉ mong được đích thân tạ công công”. Vi Tiểu Bảo nói “Nói cảm ơn ta không dám nhận. Được vương gia coi trọng như vậy, ta ở bên cạnh hoàng thượng có chuyện gì có thể giúp cho vương gia chút ít thì thế nào cũng phải làm. Lần này hoàng thượng được biết, có một bọn phản tặc sắp tụ hội ở phủ Hà Gian, lại định hại Bình Tây vương, ta bèn hăng hái xin đi, tới đó xem sao”.

Dương Dật Chi vui mừng, nói “Thì ra hoàng thượng đã biết trước, gian kế của bọn phản tặc sẽ không thành công, như vậy rất hay. Tiểu nhân phụng mệnh vương gia đã trà trộn vào trong cầu dầu đại hội con mẹ nó. Nghe chúng đề cử mình chủ các tỉnh, muốn gia hại vương gia của tiểu nhân. Nghe Quế công công nói bất mãn*, trong lòng bọn tiểu nhân thật vô cùng lo lắng. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, nếu bọn phản tặc cả gan dám tới Vân Nam động thủ thì không phải tiểu nhân nói khoác, tới một ngàn thì bắt một ngàn, tới một vạn thì giết một vạn. Nhưng chỉ sợ chúng giống như bọn cầu tặc Mộc gia lần trước, làm chuyện xằng bậy giá họa cho vương gia bọn ta thì thật là hậu hoạn vô cùng”.

Vì Tiểu Bảo vỗ ngực, hiên ngang nói “Nhờ Dương đại ca bảm cáo với vương gia, đừng lo lắng gì. Ta về tới kinh sẽ đem chuyện trong cầu dầu đại hội kia năm mươi, mười lăm râu tuồng tận cho hoàng thượng biết. Chúng đối đầu với hoàng thượng, chúng càng hận Bình Tây vương, thì càng cho thấy Bình Tây vương một mực trung thành với hoàng thượng. Hoàng thượng sẽ vui mừng, đừng nói Bình Tây vương gia mà ngay Dương đại ca cũng sẽ được trọng thưởng, thăng quan phát tài, không cần phải nói”.

Dương Dật Chi mừng rỡ nói “Đó toàn là nhờ Quế công công ra sức chu toàn cho. Bản thân tiểu nhân cũng không muốn thăng quan tiến chức vì vương gia đối với tiên phụ có đại ân, từng cứu mạng cả nhà tiểu nhân. Lúc tiên phụ sắp mất từng có di mệnh, dặn tiểu nhân thề có chết cũng phải bảo vệ vương gia chu toàn. Công công, công công tới đây để thám thính âm mưu của bọn cầu tặc Mộc gia sao?”.

Vi Tiểu Bảo vỗ đùi, nói “Duong đại ca, đại ca không những võ công cao cường mà còn đoán việc như thần, thật khâm phục, khâm phục. Ta và sư tỷ cải trang, tới thám thính xem chúng làm trò quỷ gì, nhưng bị chúng phát giác. Ta ăn nói vớ vẩn một phen, chúng lại tin là thật, trái lại bức ta và sư tỷ bái đường thành thân tại chỗ, ha ha, cái đó gọi là nhân họa cho mà được phúc đấy”.

Dương Dật Chi nghĩ thầm “Người là thái giám thì thành cái gì? A, phải rồi, người và tiểu cô nương đó giả làm một cặp tình nhân để lừa bọn chúng”. Y bèn nói “Tên Dao đầu sư tử này võ công khá lắm, nhưng lại hữu dũng vô mưu”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Các vị cải trang Man tử là để bắt họ à?”. Dương Dật Chi nói “Mộc gia với vương phủ bọn tiểu nhân thù sâu như biển, lần trước đã bị thua kém chúng đến nay vẫn chưa gỡ vốn. Lần này trong cầu đầu đại hội lại thấy chúng. Tiểu nhân nghĩ nếu gây chuyện náo động ở Trục Lệ, hoàng thượng biết, chỉ e sẽ trách tội vương gia của tiểu nhân, nói người Bình Tây vương phủ ở phụ cận kinh sư không tuân vương pháp, sinh sự giết người”.

Vi Tiểu Bảo giơ ngón tay cái lên, khen “Kế sách này của Duong đại ca rất cao minh, các vị cải trang thành bọn Man tử mọi rợ, cục hoa thổ lộ, a ba tư lý thì cho dù giết tất cả người Mộc gia thì người ngoài cũng chỉ cho là bọn Man tử tạo phản, không ai nghi ngờ gì Bình Tây vương”. Dương Dật Chi cười nói “Đúng thế. Nhưng bọn tiểu nhân cải trang thành bọn người cổ quái hiểm có như vậy cũng khiến công công thấy buồn cười”. Vi Tiểu Bảo nói “Cái gì mà thấy buồn cười? Trong lòng ta thấy

rất hâm mộ. Ta thật muốn cỡi trần, bơi vờ trên mặt lèo loẹt, cùng các vị la ó nhảy nhót một phen”. Dương Dật Chi cười nói “Công công có hứng thú thì chúng ta cải trang giống nhau đi”. Vì Tiểu Bảo thở dài nói “Lần này không được rồi, nương tử nhà ta mà thấy bộ dạng ta quái gở như vậy nhất định sẽ nổi cơn tam bành”.

Dương Dật Chi nói “Công công thực sự lấy vợ rồi à? Không phải bị bọn cầu tặc kia bức ép phải giả vờ sao?”. Điều này lại không dễ trong hai ba câu mà nói rõ được nên Vì Tiểu Bảo liền đổi qua chuyện khác, hỏi “Dương đại ca, ta với đại ca rất tâm đầu ý hợp, nếu đại ca thấy được thì hai chúng ta hãy kết nghĩa kim lan, không cần công công, tiểu nhân nữa, nghe rất không lọt tai”.

Dương Dật Chi vui mừng, một là vì Bình Tây vương đang cần y, từ nay về sau có rất nhiều chuyện lớn đều phải nhờ y ở trước mặt hoàng đế nói vào cho, hai là tiểu công công này là người khảng khái hào sảng, có rất đông bằng hữu, hôm trong phủ Khang thân vương y đã nói chuyện với mình rất khách khí, bèn nói “Đó là điều tiểu nhân mong còn không được, chỉ e tiểu nhân với cao quá”. Vì Tiểu Bảo nói “Cái gì mà với cao với thấp? Chúng ta thử đo xem, là đại ca cao hơn hay ta cao hơn?”. Dương Dật Chi hô hô cười rộ. Hai người liền quỳ xuống, bốc đất làm hương, lạy tám lạy, đối xứng hô nhau bằng huynh đệ.

Dương Dật Chi nói “Huynh đệ, hai chúng ta từ nay về sau tình như cốt nhục, không phải tầm thường, nhưng trước mặt người khác, ca ca phải gọi huynh đệ là công công để khiến người ta không nghi ngờ”. Vì Tiểu Bảo nói “Điều đó đương nhiên. Những người trong Mộc gia

kia, đại ca bắt họ làm gì?”. Dương Dật Chi nói “Ta bắt chúng tới Vân Nam, thông thả tra khảo, sau khi lấy được khẩu cung hãm hại vương gia bọn ta thì giải vào kinh, để hoàng thượng biết rõ lòng trung của Bình Tây vương, cũng để chứng minh việc trước đó huynh đệ ra sức bảo tấu cho Bình Tây vương không hề sai lầm”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Hay lắm, hay lắm! Đại ca, đại ca nghĩ Dao đầu lão hổ chịu khai sao?”. Dương Dật Chi nói “Dao đầu hổ Ngô Lập Thân, người này trên giang hồ cũng có danh vọng, nghe nói y là người rất cương cường, y sẽ không chịu khai. Ta coi trọng y là một hán tử, cũng sẽ không làm khó y. Nhưng những tên còn lại thì sẽ có mấy tên chịu không nổi cực hình, sẽ khai ra thôi”. Vi Tiểu Bảo nói “Phải, kế sách rất hay”. Dương Dật Chi nghe ngữ khí y giống như thuận miệng nói bừa, bèn nói “Huynh đệ, ta và huynh đệ đã không phải là người ngoài, nếu huynh đệ thấy không ổn thì xin nói thẳng ra”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đâu có gì không ổn, nghe nói Mộc gia có một phản tặc tên Mộc Kiếm Thanh, còn có người tên Ngạch bối ô long Liễu gì đó”. Dương Dật Chi nói “Đó là Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng, sư phụ của Mộc Kiếm Thanh”. Vi Tiểu Bảo nói “Phải rồi đại ca, trí nhớ đại ca rất tốt. Hoàng thượng dặn phải điều tra rõ tung tích của hai người này. Đại ca cũng bắt được họ sao?”. Dương Dật Chi nói “Mộc Kiếm Thanh cũng tới phủ Hà Gian, bọn ta trên đường ngầm theo dõi, vừa tới Hiếu huyện thì y lặn mất, không biết y ẩn tránh ở đâu”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện này hơi khó làm. Vừa rồi huynh đệ nói năng bậy bạ đã lừa được gã Dao đầu sư tử

kia biến thành Điểm đầu sư tử, y nói muốn dẫn huynh đệ đi gặp tiểu công gia của họ. Huynh đệ vốn muốn điều tra rõ tại sao họ âm mưu hãm hại Bình Tây vương để về tâu cho hoàng thượng biết. Đại ca đã nắm được vụ này thì có thể khảo đánh truy ra âm mưu của họ, đã vậy thì cũng không cần huynh đệ mạo hiểm”.

Dương Dật Chi ngẫm nghĩ “Mình khảo đánh mấy tên không quan trọng lắm thì chúng chưa chắc biết rõ nội tình, dù biết nhưng bọn cầu tặc Mộc gia rất cứng đầu, cũng chưa chắc chịu nói. Hơn nữa, vương gia mình có biện bạch ngàn vạn lần cũng không bằng người hoàng thượng đích thân phải đi điều tra tâu lại. Nếu bọn mình giả như không biết gì, để Quế huynh đệ về tâu với hoàng thượng thì hay hơn nhiều”. Y liền nắm tay Vi Tiểu Bảo nói “Huynh đệ, cách của huynh đệ cao minh hơn nhiều, ta nhất thiết nghe theo huynh đệ. Chúng ta phải làm sao thả những tên cầu tặc Mộc gia mà khiến chúng không nghi ngờ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện này đại ca phải nghĩ cách”.

Dương Dật Chi trầm ngâm một lúc rồi nói “Như thế này, huynh đệ trốn vào từ đường đi, giả vờ anh dũng cứu sư tử của huynh đệ, ta đuổi vào, hai chúng ta nói loạn xà ngầu tiếng Man tử một trận rồi ta bị huynh đệ thuyết phục, cung kính thi lễ rồi bỏ đi. Vậy sẽ không để lộ chút vết tích nào”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Tuyệt lắm, Quế công công ta tinh thông tiếng Man. Đó là nhờ có vở hát tuồng, thủ hạ của Đường Minh Hoàng có một tiên sinh tên là Lý gì đó, uống rượu say viết một thiên văn chương, mà dọa được bọn Man tử sợ hãi”. Dương Dật Chi cười nói “Đó là Lý Thái Bạch say viết thư dọa bọn Man tử”.

Vi Tiểu Bảo vỗ tay nói “Đúng, đúng! Quế công công nói tiếng Man để dọa cũng hay như vậy. Đại ca, chúng ta phải giả vờ như vậy, đại ca cứ giả vờ quyền đánh chân đá, nhưng đừng làm huynh đệ bị thương. A, nhớ rồi, trên người huynh đệ mặc bảo y hộ thân, đao thương không đâm chém vào được. Đại ca chém huynh đệ mấy đao cũng không sao, chỉ dùng sức nội lực làm chân động lục phủ ngũ tạng huynh đệ thì không hề gì”. Dương Đạt Chi nói “Huynh đệ có bảo y thì tốt rồi”. Vi Tiểu Bảo khoác lác “Hoàng thượng phái huynh đệ đi điều tra âm mưu phản nghịch của bọn phản tặc, sợ bị chúng phát hiện giết huynh đệ nên đặc biệt cử chiếc bảo y do nước Hồng Mao ở Tây dương tiến cống trên người ra tặng cho huynh đệ. Đại ca, đại ca không cần sợ làm thương tổn huynh đệ, cứ làm trước mấy đao thử xem”.

Dương Đạt Chi rút đao ra vạch nhẹ lên vai trái y, quả nhiên nửa đao chỉ vạch rách lần áo ngoài, không vào được lần áo trong, tay y lại tăng kinh lực, rồi chém nhẹ vào vai trái một đao, vẫn không hề làm tổn thương, bèn khen “Hảo bảo y, hảo bảo y!”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đại ca, trong đó có tiểu tử họ Trịnh, chính là gã công tử gia kia, thằng khốn ấy cứ dạn dĩ với sư tỷ huynh đệ, huynh đệ vừa thấy y là nổi giận, tốt nhất các vị cứ bắt y đi”. Dương Đạt Chi nói “Ta sẽ cho y một chuồng toi mạng là xong”. Vi Tiểu Bảo nói “Không giết được, không giết được. Tên này là người hoàng thượng sẽ cần tới, sau này phải nhờ y làm một chuyện lớn. Xin đại ca bắt y đi, canh giữ cho tốt, đừng làm khó y, cũng không cần gạn hỏi y chuyện gì. Sau hai ba mươi

Dương Dật Chi không nhìn được phì cười, nghĩ thầm “Té ra là thế, mình cứ tưởng chuyện gì to tát, thì ra chỉ vì muốn đối phó với một tiểu cô nương. Nhưng y là thái giám thì làm sao lấy vợ được? Phải rồi, nghe đồn có chuyện thái giám triều Minh lấy tới mấy bà vợ nên huynh đệ muốn đùa giỡn cho bớt tủi thân”. Y nghĩ tới chuyện Vi Tiểu Bảo từ nhỏ đã bị tình thân làm thái giám, trong lòng không kìm được thương cảm bèn nắm tay Vi Tiểu Bảo, nói “Huynh đệ, người ta sống ở trên đời không thể chuyện gì cũng thuận ý, từ xưa đến nay những bậc đại anh hùng, đại hào kiệt thân thể cũng có rất nhiều khiếm khuyết nên cũng không cần bận tâm. Chúng ta vào thôi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Được!” tuôn ra một tràng tiếng Man rồi co chân chạy vào từ đường. Dương Dật Chi cầm đao đuổi theo, cũng lớn tiếng hô to bằng tiếng Man, vừa vào đại sảnh liền tóm được Vi Tiểu Bảo. Hai người người một câu “Hy ly hô lô”, ta một câu “A y ba la”, nói mãi không thôi, vừa chỉ Ngô Lập Thân, vừa chỉ A Kha.

Bọn Ngô Lập Thân và A Kha vừa kinh ngạc vừa vui mừng, trong lòng đều cảm thấy có hy vọng, đều nghĩ “May mà y hiểu được tiếng Man, tốt nhất có thể nói bọn Man tử thu binh khí lại”.

Dương Dật Chi vung đao lên, nhắm chém lên đầu A Kha, nói “Phụ nữ không tốt, phải giết”. Vi Tiểu Bảo vội nói “Vợ ta, vợ của ta, đừng giết!”. Dương Dật Chi nói “Vợ người, vợ của người, không giết hả?”. Vi Tiểu Bảo gật đầu lia lia, nói “Vợ ta, vợ của ta, đừng giết!”. Dương Dật Chi tức giận nói “Vợ người, vợ của người, không giết. Giết người!”.

Vi Tiểu Bảo nói “Được lắm, vợ ta, vợ của ta, không giết, cứ giết ta!”.

năm, huynh đệ cần đến y thì đại ca sai người đưa y tới Bắc Kinh”.

Dương Dật Chi nói “Được, ta sẽ làm ổn thỏa cho huynh đệ”. Đột nhiên y cất giọng kêu to “Hô lô hy đô, ái lý ba la! Hư lão hư lão!”, rồi hạ giọng cười nói “Chúng ta nói chuyện này giờ, chỉ e chúng sẽ nghi ngờ”. Vi Tiểu Bảo cũng lớn tiếng la to, nói một leo tiếng Man. Dương Dật Chi cười nói “Tiếng Man của huynh đệ, so với ca ca còn trôi chảy hơn nhiều”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Đó là đương nhiên, huynh đệ năm trước còn lưu lạc tới Phiên bang, công chúa Phiên bang muốn dụ huynh đệ làm phò mã nên nói tiếng Man quen rồi”. Dương Dật Chi hô hô cười rộ.

Vi Tiểu Bảo lại nói “Đại ca, huynh đệ có một việc rất khó nghĩ, xin đại ca giúp huynh tìm cách”.

Dương Dật Chi vỗ ngực, khảng khái nói “Huynh đệ có chuyện gì, ca ca đây dù có mất mạng vì huynh đệ cũng làm, chỉ cần huynh đệ nói ra, không việc gì ca ca không làm”. Vi Tiểu Bảo than “Đa tạ đại ca, chuyện này nói khó cũng không khó, nói dễ cũng rất không dễ”. Dương Dật Chi nói “Huynh đệ cứ nói ra, ta giúp huynh đệ bàn tính cho. Nếu ca ca không làm được thì ta đi xin vương gia chúng ta mấy vạn binh mã, mấy trăm vạn lượng bạc cũng điều động được”. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói “Thiên quân vạn mã, kim sơn ngân tử chỉ e đều vô dụng. Bởi vì sư tử của huynh đệ bị bức bách đường thành thân với huynh đệ, trong lòng vẫn không muốn. Tốt nhất là đại ca có cách hay gì giúp huynh đệ cho gạo đã nấu cơm, ván đã đóng thuyền rồi”.

Dương Dật Chi vù một đao, chém vào trước ngực Vi Tiểu Bảo. Thế đao này lúc chém xuống gió rít vù vù, kinh lực cực mạnh, nhưng mũi đao vừa chạm vào người Vi Tiểu Bảo lập tức thu kinh lực lại, cổ tay rung lên, thanh đao bị hất ngược lại. Y giả vờ giật mình kinh hãi, nhảy vọt lên, liền tiếp chém ba đao rạch rạch ba đường trên vạt áo của Vi Tiểu Bảo rồi lớn tiếng kêu lên “Người là Bồ Tát, giết không chết à?”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Ta là Bồ Tát, giết không chết”.

Dương Dật Chi gio ngón cái lên nói “Người là Bồ Tát, không phải đâu, là đại anh hùng”, rồi chỉ chỉ bọn Ngô Lập Thân, hỏi “Người Hán, giết nhé?”. Vi Tiểu Bảo xua tay nói “Họ là bằng hữu của ta, đừng giết”. Dương Dật Chi gật gật đầu, hỏi A Kha “Người là vợ của đại anh hùng hả?”.

A Kha thấy trong tay y cầm cương đao sáng loáng, nghĩ muốn phủ nhận nhưng lại không dám. Dương Dật Chi chém mạnh một đao, chém cái bàn thờ ra làm hai mảnh rồi quát “Chồng của người phải không?”, rồi chỉ Vi Tiểu Bảo. A Kha không còn cách nào, đành nói lí nhí “Y là chồng ta”.

Dương Dật Chi hô hô cười rộ, nhắc A Kha lên để trước mặt Vi Tiểu Bảo, nói “Vợ người, ôm lấy”.

Vi Tiểu Bảo giang hai tay, ôm chặt lấy A Kha, nói “Vợ ta, ta ôm”.

Dương Dật Chi chỉ Trịnh Khắc Sảng hỏi “Con người phải không?”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu “Không phải con ta!”. Dương Dật Chi la to mấy câu tiếng Man, rồi túm lấy Trịnh Khắc Sảng chạy lao đi, miệng không ngớt gào thét.

Thủ hạ của y nối nhau ùa ra. Nghe tiếng vó ngựa xa dần, họ đã đi hết.

A Kha bốt kinh hãi, thấy Vi Tiểu Bảo cứ ôm chặt mình không chịu buông, nói “Buông tay ra”. Vi Tiểu Bảo nói “Vợ ta, ta ôm”. A Kha vừa thẹn vừa giận, dùng sức giãy mạnh một cái thoát khỏi cánh tay y.

Vi Tiểu Bảo nhặt thanh cương dao dưới đất lên cắt dây trói cho bọn Ngô Lập Thân. Ngô Lập Thân nói “Bọn Man tử này võ công thật giỏi, may nhờ tân lang biết nói tiếng Man, lại luyện được công phu Kim chung tráo Thiết bố sam, dao thương không chém vào được, mới giải cứu được tất cả”. Vi Tiểu Bảo nói “Bọn Man tử này tuy võ công cao nhưng lại rất ngu dốt. Ta nói bậy bạ mà chúng lại đều tin”.

A Kha nói “Trình công tử bị chúng bắt đi rồi, phải cứu y”.

Tân nương đột nhiên la to “Chồng ta bị Man tử bắt cóc rồi, nhất định sẽ nấu chín để ăn”, rồi khóc rống lên.

Ngô Lập Thân quay qua Vi Tiểu Bảo vòng tay nói “Xin thỉnh giáo cao tính đại danh anh hùng”. Vi Tiểu Bảo nói “Không dám, tại hạ họ Vi”. Ngô Lập Thân nói “Hôm nay Vi tướng công và Vi gia nương tử thành thân, có một chút quà mừng, không được thành kính lắm”, rồi thò tay vào túi, móc ra hai đỉnh vàng nhỏ. Vi Tiểu Bảo nói “Đa tạ”, rồi đưa tay nhận lấy.

A Kha mặt đỏ ửng, giậm chân nói “Không phải, không phải thế”. Ngô Lập Thân cười nói “Các vị đã bái trời bái đất rồi, cô nương vừa nói với tên Man tử “Y là chồng ta”

rồi, sao có thể chối? Tân nương tân lang sắp động phòng hoa chúc, bọn ta không làm phiền nữa”. Y vẫy tay cùng bọn Ngao Bưu bước nhanh ra khỏi từ đường.

Trong chốc lát trong từ đường yên lặng không còn tiếng người.

A Kha vừa sợ vừa then, lén liếc Vi Tiểu Bảo một cái, nhớ mình đã nói câu “Y là chồng ta”, đột nhiên nằm phục lên bàn khóc, giậm chân nói “Đều tại ngươi không tốt, đều tại ngươi không tốt!”.

Vi Tiểu Bảo nhẹ nhàng nói “Phải, phải, đều tại ta không tốt. Khi nào ta lại nghĩ cách cứu được Trịnh công tử ra thì sư tỷ sẽ nói ta tốt”. A Kha ngẩng đầu lên hỏi “Ngươi... ngươi có thể cứu y ra sao?”.

Dưới ánh đèn hồng lung linh, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng còn đọng mấy giọt nước mắt trong như pha lê, quả thật bạch ngọc khảm châu không đủ đẹp để so sánh với nhan sắc của nàng, dóa hồng mới nở cũng không thể xinh đẹp bằng nàng, Vi Tiểu Bảo bất giác ngẩn ngơ, quên cả trả lời.

A Kha kéo tay áo y nói “Ta hỏi ngươi, làm sao để đi cứu Trịnh công tử ra?”.

Vi Tiểu Bảo bấy giờ mới sực tỉnh, thở dài, nói “Tên đầu lĩnh Man tử ấy nói : Chúng đi chuyến này không thể về tay không, nhất định phải bắt một người trở về sơn động, nấu nướng cho tất cả ăn...”. A Kha kinh hãi thét một tiếng, nói “Nấu nướng cho tất cả cùng ăn à?”, nàng nhớ tới tiếng kêu khóc của “tân nương” kia càng kinh hãi. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng vậy, bọn chúng vốn nói

sự tử da mịn màng, thịt trắng nõn, ăn sẽ rất ngon, muốn bắt sự tử đi ăn...”, A Kha không kìm được run lên, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa, sợ bọn Man tử ấy quay lại, Vi Tiểu Bảo nói tiếp “... ta nói sự tử là vợ ta nên chúng mới tha cho sự tử”. A Kha vội nói “Trịnh công tử bị chúng bắt đi, há không phải bị chúng đem nấu... nấu...”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đúng vậy, trừ phi ta hăng hái đi cho chúng ăn thịt để đổi Trịnh công tử ra”.

A Kha nói “Vậy ngươi đi đổi y ra đi!”. Câu này nàng vừa nói ra khỏi miệng thì biết lỡ lời, thẹn đỏ mặt, cúi đầu xuống. Vi Tiểu Bảo tức giận chửi thề “Con đi con thối tha, ngươi coi chồng không đáng nửa đồng, thà cho bọn Man tử nấu ta ăn để cứu gian phu của ngươi ra”. Vi Tiểu Bảo bèn lạnh lùng nói “Dù đổi y ra thì cũng vô dụng rồi”. A Kha vội hỏi “Sao... sao lại vô dụng?”. Vi Tiểu Bảo nói “Trịnh công tử đã bái đường thành thân với cô nương nhà quê kia, sự tử đã tận mắt thấy rồi. Y đã có vợ mai mối chính thức, ván đã đóng thành thuyền, sự tử không lấy y được nữa đâu”. A Kha giậm chân nói “Đó chỉ là giả”. Vi Tiểu Bảo hậm hực nói “Được, sự tử muốn ta đi đổi y ra thì ta đi đổi, nhưng không biết sơn động của Man tử ở đâu. Hừ, chúng ta đi thôi”.

A Kha không nói gì, lủi thủi theo Vi Tiểu Bảo ra khỏi từ đường, sợ nói lỡ một câu thì y lại không chịu đi đổi Trịnh công tử nữa. Đi tới đường lớn, thấy bọn tùy tùng Trịnh phủ xách đèn lồng, đứng quây quần lớn tiếng nói chuyện phiếm với nhau. Thấy hai người đi tới gần, bọn tùy tùng Trịnh phủ liền hỏi “Trần cô nương tới rồi, công tử bọn tôi đâu? Công tử bọn tôi đâu?”, rồi bước nhanh lên đón.

Trong đám đông đột nhiên có một bóng người gầy gò loảng một cái vọt lên trước, thân pháp cực nhanh. Vì Tiểu Bảo vừa hoa mắt lên thì người kia đã đứng trước mặt y, cất tiếng sang sảng hỏi “Công tử ta đang ở đâu?”. Người này quay lưng về phía ánh đèn nên Vi Tiểu Bảo không thấy được mặt y. Vì Tiểu Bảo kinh hãi, vội lùi hai bước, nào ngờ Vi Tiểu Bảo lùi hai bước, người kia liền tiến lên hai bước, vẫn đứng đối diện với Vi Tiểu Bảo cách không đầy một thước, lại hỏi “Công tử ta đang ở đâu?”.

A Kha nói “Y... y bị bọn Man tử bắt đi rồi, sẽ... sẽ nấu y để ăn thịt”. Người kia nói “Ồ Trung nguyên làm sao có bọn Man tử tới?”. A Kha nói “Đúng là bọn Man tử, mau... mau nghĩ cách cứu y”. Người kia hỏi “Đã đi bao lâu?”. A Kha đáp “Không lâu lắm”.

Người kia thỉnh lĩnh tung người nhảy lùi ra phía sau, lúc rút xuống vừa trúng trên yên một con ngựa, hai chân y vừa cặp hông ngựa, con ngựa ấy lao đi, trong khoảnh khắc mất hút vào trong bóng đêm.

Vi Tiểu Bảo và A Kha nhìn nhau, một người kinh ngạc, một người vui mừng, trước mắt thấy người này võ công cao cường, thân pháp cực nhanh, bình sinh hiếm thấy thì trong lòng rất khâm phục. A Kha hỏi “Không biết vị cao nhân này là ai?”. Tên tùy tùng lớn tuổi đáp “Y là Phùng Tích Phạm sư phụ của công tử, ngoại hiệu là Nhất kiếm vô huyết. Phùng sư phó vô địch thiên hạ, đã đi cứu công tử thì nhất định mã đáo thành công”. Vi Tiểu Bảo và A Kha đều nói “Thì ra là y”. A Kha lại hỏi “Đã có Phùng sư phó tới, sao các người không mời y lập tức vào từ đường kia để cứu công tử?”. Một tên tùy tùng

nói “Phùng sư phó mới tới. Y nhận thư của bọn ta do chim đưa tới, liền đêm từ phủ Hà Gian tới đây”.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Phùng sư phó ở Hà Gian, sao bọn ta chưa gặp qua?”. Bọn tùy tùng cứ ta nhìn người, người nhìn ta, đều không trả lời. Tên tùy tùng ấy biết mình lỡ lời, bèn cúi đầu xuống. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Thì ra trong Sát quy đại hội Trịnh gia ở Đài Loan đã ngầm ngầm mai phục các cao thủ, vẫn không lộ diện. Tên tiểu tử thối tha này bị người ta bắt đi thì đuổi theo cứu”. Vi Tiểu Bảo đưa tay nắn nắn má mình rồi nói “Thịt ối thịt, có người đi cứu Trịnh công tử rồi, các người khỏi phải đi cho bọn Man tử ăn để thay thế cái bảo bối gan ruột kia nữa”. A Kha đỏ mặt, định nói mấy câu giải thích, nhưng chợt xoay chuyển ý nghĩ “Cũng không biết Phùng sư phó đơn thương độc mã có đánh lại số đông bọn Man tử không?”.

Vi Tiểu Bảo thấy A Kha muốn nói lại thôi, đoán ra tâm tư của nàng bèn nói “Sư tỷ yên tâm, nếu Phùng sư phó cứu y không được thì cứ đem cái bị thối tha của ta đổi lấy bảo bối của sư tỷ là được rồi, đại trượng phu một lời nói ra, ngựa gì đó khó đuổi”. A Kha nói “Ta chỉ mong Phùng sư phó cứu được y về là tốt”. Vi Tiểu Bảo tức giận liền bỏ đi, nhưng vừa liếc thấy khuôn mặt kiêu diễm của nàng, trong lòng mềm ra, bèn quay người lại, ngồi xuống bên đường.

A Kha thấy Vi Tiểu Bảo định bỏ đi bất giác lo lắng, nghĩ thầm nếu Phùng sư phó cứu Trịnh công tử không được mà y lại bỏ đi thì ai đi đổi cho Trịnh công tử về? Thấy y quay lại ngồi xuống bên đường, lúc ấy nàng mới yên tâm. Lúc này nàng không dám đắc tội với y, bèn ngồi xuống cạnh y. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lúc này thì

đang cầu cạnh mình, mình không thừa cơ chiếm chút tiện nghi, thì đợi đến bao giờ nữa?”. Vì Tiểu Bảo liền giơ tay qua ôm hông nàng, tay phải nắm chặt tay phải nàng. A Kha hơi cựa quậy rồi ngồi yên. Vì Tiểu Bảo khoái trá, nghĩ thầm “Tốt nhất là gã họ Phùng kia bị bọn Dương đại ca giết đi, vĩnh viễn không quay về, mình cứ thế này ngồi đợi suốt đời”. Vì Tiểu Bảo biết A Kha không hề có chút tình ý đối với mình, nên y đã sớm mất hết “chí lớn”, chỉ mong được ngồi ôm nàng như vậy suốt đời cũng đã mãn nguyện rồi, không còn mong gì hơn.

Nhưng việc trái với lòng, Vì Tiểu Bảo ôm không được bao lâu thì nghe trên đường lớn có tiếng vó ngựa văng vẳng vang tới. A Kha nhảy lên, nói to “Trịnh công tử về rồi”. Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, đã nghe là tiếng của hai con ngựa đang phóng tới. Vì Tiểu Bảo nói “Hay lắm, ta đã thu về được cái mạng rồi, không cần đi tặng cho bọn Man tử ăn thịt nữa”, ngữ khí đầy vẻ chua chát. Nhưng lúc này lời y có buồn bã gấp mười thì A Kha cũng đâu thèm để ý? Nàng vội chạy ra đường lớn đón.

Hai con ngựa trước sau chạy tới. Bọn tùy tùng giơ đèn lồng lên soi, reo mừng vang dậy, người cưỡi trên con ngựa đi trước chính là Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng thấy A Kha chạy nhanh tới liền nhảy xuống ngựa, hai người ôm chầm lấy nhau vui mừng vô hạn. A Kha chúi đầu vào lòng Trịnh Khắc Sảng, khóc òa, nói “Tiểu muội sợ... sợ bọn Man tử ấy đem ca ca... đem ca ca...”.

Vi Tiểu Bảo đã đứng dậy, thấy tình cảnh này như ngực bị đánh một đòn mạnh, y lão đảo ngời phịch xuống, đầu choáng mắt hoa một trận, bụng tự thề “Con bà nó, ta đời này kiếp này không lấy được con dĩ con thối tha

người làm vợ thì ta chỉ làm con cháu hèn hạ mười bảy mười tám đời của Trịnh Khắc Sảng. Vi Tiểu Bảo ta sẽ là quân khốn kiếp, quân khốn nạn thêm một tầng khốn nạn...". Thường người ta ai gặp cảnh này, nếu không phải nguội lạnh như tro tàn, lòng đau rơi lệ thì cũng quyết chặt đứt tơ tình, đi tìm mối lương duyên khác. Nhưng Vi Tiểu Bảo trời sinh vốn tính nét vô lại ương bướng, cố sức dằn dai, da mặt đã dày, lòng lại ương ngạnh, "Nói tóm lại, lão tử suốt đời bám riết theo người, âm hồn bất tán, chết cũng ám người tới cùng. Dù người có lấy mười tám thằng chồng, thì thằng thứ mười chín cũng sẽ lấy lão tử ta". Vi Tiểu Bảo lớn lên trong kỹ viện, đã quen thấy đám kỹ nữ tống cự ngênh tân, cũng không cho là một người phụ nữ thay lòng đổi dạ là chuyện to tát gì, từng nhất nhĩ chung, kiên trinh bất nhị gì gì y nghe thấy cũng bỏ ngoài tai. Y chỉ khó chịu trong chốc lát, liền cười hì hì đi tới trước nói "Trịnh công tử, công tử đã về rồi, trên người có bị bọn Man tử ngoạm miếng nào không?".

Trịnh Khắc Sảng sững người, hỏi "Ngoạm cái gì?". A Kha cũng giật mình, nhìn y từ đầu tới chân, thấy ngũ quan, ngón tay còn nguyên mới yên tâm.

Phùng Tích Phạm ngồi trên ngựa, hỏi "Thằng nhỏ này là ai?". Trịnh Khắc Sảng đáp "Y là sư đệ của Trần cô nương". Phùng Tích Phạm gật gật đầu. Vi Tiểu Bảo ngược đầu nhìn, thấy Phùng Tích Phạm mặt mũi gầy đét, da vàng xạm, có hai chòm ria đuôi én, cặp mắt híp như hai sợi chỉ, trông giống như người bị bệnh lao, nghĩ tới Dương Dật Chi, vội hỏi "Phùng sư phó, người thật có bản lãnh phi thường, trong chớp mắt đã

cứu được Trịnh công tử về. Có giết được tên đầu lĩnh Man tử ấy không?”.

Phùng Tích Phạm nói “Man tử gì? Chúng giả trang thôi”.

Vì Tiểu Bảo trong lòng kinh hãi, nói “Giả à? Sao chúng biết nói tiếng Man?”. Phùng Tích Phạm nói “Cũng giả luôn”. Y không muốn nói nhiều với trẻ con bèn quay sang Trịnh Khắc Sảng hỏi “Công tử, công tử mệt rồi, tới từ đường bên đó nghỉ ngơi một lúc đi”.

A Kha nhớ tới sư phụ, nói “Sợ sư phụ tỉnh dậy không thấy ta sẽ lo lắng”. Vì Tiểu Bảo nói “Chúng ta mau về thôi”. A Kha nhìn Trịnh Khắc Sảng, chỉ mong y cùng đi. Trịnh Khắc Sảng nói “Mọi người cùng tới khách điểm ăn chút gì đó rồi hãy ngủ một giấc”.

Trên đường Vì Tiểu Bảo hỏi thăm Trịnh Khắc Sảng về việc thoát hiểm. Trịnh Khắc Sảng lại khoe khoang sư phụ giỏi như thế nào, chỉ mấy chiêu đã khiến bọn Man tử chạy trốn chết. Vì Tiểu Bảo hỏi rõ về tên đầu lĩnh Man tử, biết y vẫn còn sống mới yên tâm.

Mọi người về tới khách điểm thì trời đã sáng, Cữu Nạn đã dậy từ sớm. Bà đoán A Kha sẽ kéo Vì Tiểu Bảo đi cứu Trịnh Khắc Sảng, nên không thấy hai người cũng không lấy làm lạ. Đợi bọn Trịnh Khắc Sảng về tới, y đưa Phùng Tích Phạm tới gặp bà. Cữu Nạn thấy dáng vẻ Phùng Tích Phạm gầy nhom như vậy, nhưng ngẫu nhiên y vừa mở to mắt thì thần quang lấp lánh, nghĩ thầm “Người này có ngoại hiệu là Nhất kiếm vô huyết, quả nhiên danh bất hư truyền, võ công thật không phải hạng tầm thường”.

Ăn cơm sáng xong, Cửu Nạn nói “Trịnh công tử, thầy trò ta có chút việc phải làm, chúng ta chia tay thôi”. Trịnh Khắc Sảng sững sốt, vô cùng thất vọng, nói “Rất khó có cơ duyên được bái kiến sư thái, vẫn bối đang muốn thỉnh giáo nhiều điều. Chi bằng sư thái muốn đi đâu còn vẫn bối hiện đang rảnh rồi, kết bạn đồng hành thì hay lắm”.

Cửu Nạn lắc đầu nói “Người xuất gia có nhiều điều không tiện”, rồi dẫn A Kha và Vi Tiểu Bảo đi thẳng lên xe. Trịnh Khắc Sảng tiu nghỉu như mèo mất tai, không nói được nữa. A Kha lập tức mắt đỏ hoe, suýt khóc ra tiếng. Vi Tiểu Bảo cố ngậy mặt ra nhưng bụng thì khẩn thẳm “Cầu cho sư phụ sống lâu trăm tuổi, đa phúc đa thọ, A di đà Phật, Bồ Tát phù hộ độ trì”, rồi hỏi “Sư phụ, chúng ta đi đâu?”.

Cửu Nạn nói “Lên Bắc Kinh”. Lát sau bà lạnh lùng nói “Nếu họ Trịnh đó đi theo, không được để ý gì tới y. Người nào không nghe lời, ta sẽ giết họ Trịnh đấy!”.

A Kha kinh hãi hỏi “Sư phụ, tại sao vậy?”. Cửu Nạn nói “Không tại sao cả. Ta thích thanh tịnh, không ưa kẻ ba hoa om sòm”. A Kha không dám hỏi nữa, lát sau chợt nhớ tới một chuyện, bèn hỏi “Nếu sư đệ nói chuyện với y thì sao?”. Cửu Nạn nói “Ta cũng giết Trịnh công tử”. Vi Tiểu Bảo không nhìn được nữa, phì một tiếng bật cười. A Kha nói “Sư phụ, như thế không công bằng, vì sư đệ sẽ cố ý nói chuyện với người ta”. Cửu Nạn trừng mắt nhìn nàng một cái, nói “Nếu gã họ Trịnh ấy không đi theo thì làm sao Tiểu Bảo nói chuyện với y được? Y cứ dây dưa không rõ ràng với ta, thì có chết cũng chưa hết tội”.

Vì Tiểu Bảo mừng ron, quả thật cảm thấy người tốt trên đời không ai bằng sư phụ, chợt cầm tay Cửu Nạn hôn một cái, Cửu Nạn hất tay ra, quát “Bậy bạ!”. Nhưng hơn hai mươi năm nay chưa có ai thân thiết với bà như vậy, tên đệ tử này tuy làm bừa bãi nhưng thể hiện sự chân tình nên miệng bà quát mà môi lại hơi mỉm cười.

A Kha thấy sư phụ xử sự thiên vị, không biết đến bao giờ mới gặp lại Trịnh công tử, càng nghĩ càng buồn bã, nước mắt lăn dài trên má.

Sau mấy hôm ba người tới Bắc Kinh, vào trú trong một khách điểm thanh tĩnh ở Đông thành. Cửu Nạn vào phòng Vì Tiểu Bảo, cài then lại, khẽ hỏi “Tiểu Bảo, người đoán xem chúng ta tới Bắc Kinh vì chuyện gì?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Đệ tử đoán không phải vì Đào cô cô mà vì mấy bộ kinh thư đó”.

Cửu Nạn gật đầu nói “Đúng vậy, là vì mấy bộ kinh thư đó”. Bà ngừng một lát rồi chậm rãi nói tiếp “Lần này ta bị trọng thương, nên rất có cảm xúc. Một người bất luận võ công luyện tới cảnh giới nào thì sức lực vẫn có lúc cùng kiệt, chuyện lớn trong thiên hạ cuối cùng cũng phải cần nhiều người chung lòng chung sức, cùng chí hướng mới có thể thành công. Quân hùng mở Sát quy đại hội ở phủ Hà Gian, ta nghĩ kỹ thấy cho dù giết được gian tặc Ngô Tam Quế thì giang sơn vẫn ở trong tay người Thát Đát, mọi người chẳng qua chỉ trút được sự căm phẫn nhất thời chứ đâu làm được chuyện gì? Nếu lấy đủ kinh thư, chặt đứt long mạch của bọn Thát Đát, lúc đó giang sơn Đại Minh ta mới có hy vọng khôi phục lại”.

Vi Tiểu Bảo nói “Dạ, dạ, sư phụ nói rất đúng”. Cửu Nạn nói “Ta tính dưỡng thêm nửa tháng nữa thì nội lực sẽ hoàn toàn bình phục, lúc ấy vào trong cung thám thính xác minh nữa để tìm cách lấy bảy bộ kinh thư còn lại, mới là then chốt của đại sự”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đợi đệ đệ trà trộn vào cung trước, tìm cách thám thính, biết đâu trời cao phù hộ, sẽ tìm được vài manh mối gì đó”.

Cửu Nạn gật đầu nói “Người thông minh lanh lợi, nếu làm được chuyện lớn này, công lao rất lớn...”. Bà nói đến đây thở dài, trong ánh mắt lộ ý khích lệ.

Vi Tiểu Bảo xúc động một lúc, lập tức muốn thổ lộ chân tình “Ngoài năm bộ kinh thư khác ra, tất cả đều trong tay đệ tử”, nhưng y liền nghĩ lại “Tiểu Huyền tử có giao tình sống chết với mình, nếu mình giúp sư phụ hủy diệt giang sơn của y, khiến y không được làm hoàng thượng thì đó không phải quá mất nghĩa khí sao?”.

Cửu Nạn thấy Vi Tiểu Bảo có vẻ đắn đo, cho là y lo không thể thành công, bèn nói “Chuyện này vốn khó thành công. Mọi người cứ tận tâm hiệp lực cũng được rồi. Muu việc do người, thành việc do trời. Ô, cũng không biết khí số Chu gia đã hết hay còn có hy vọng phục hưng? Mấy mươi năm nay ta đã chán nản tất cả, lòng trần đã cắt đứt, không ngờ sau khi gặp người và Hồng Anh, ta vốn không muốn can dự vào nhưng chuyện quốc gia đại sự lại trỗi lên trong ta”.

Vi Tiểu Bảo nói “Sư phụ, sư phụ là công chúa Đại Minh, giang sơn này vốn là của nhà sư phụ bị người ta chiếm đi, không thể không đoạt lại”.

Cửu Nạn than “Đó không chỉ là chuyện của một nhà ta. Người trong nhà ta chết gần hết rồi”. Bà đưa tay xoa đầu Vi Tiểu Bảo, nói “Tiểu Bảo, những chuyện này ngàn vạn lần đừng tiết lộ nửa câu trước mặt sư tỷ”

Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp dạ, nghĩ thầm “Sư tỷ xinh đẹp đáng yêu như vậy mà sư phụ lại không thích, không biết tại vì sao? Hay vì thị không biết lấy lòng sư phụ?”.

Sáng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo vào cung khấu kiến hoàng đế.

Khang Hy mừng rỡ nắm tay Vi Tiểu Bảo cười nói “Con mẹ nó, sao hôm nay mới về? Ta ngày ngày đợi ngươi. Trước kia ta vẫn lo âu, sợ ngươi bị mù ni cô độc ác đó bắt đi thì cái mạng nhỏ xíu của ngươi không bảo toàn được. Hôm trước nghe Đa Long về tâu, nói đã gặp ngươi, ta bấy giờ mới yên tâm. Làm sao ngươi thoát hiểm được?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đa tạ hoàng thượng lo lắng, còn phái Ngự tiền thị vệ đi tìm kiếm nô tài. Mụ ni cô độc ác đó lúc đầu rất tức giận, tay nắm chân đá nô tài, sau đó nô tài nói hoàng thượng là Đế Vương Ngự Thang, là vị hoàng đế tốt vô cùng, không được giết. Thị lại nói rất nhiều câu đại nghịch vô đạo. Nô tài ca ngợi người một câu là thị tát nô tài một cái. Sau đó nô tài không chịu thiệt trước mặt, đành hự hự kêu lên là phát tài lớn”.

Khang Hy gật đầu nói “Ngươi bị thị đánh chết cũng uổng. Mụ ni cô độc ác kia rốt lại lại lịch ra sao? Thị tới hành thích là do ai sai khiến?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thị chịu sự sai khiến của ai thì nô tài không biết. Lúc đó thị bắt được nô tài rồi dùng dây thừng trói hai tay nô tài lôi đi như khi. Hoàng thượng, trong miệng nô tài không dám chửi nhưng trong bụng thì đem mười bảy mươi tám đời tổ tông mụ ra chửi đủ”. Khang Hy cười nói “Điều đó đương nhiên, sao không chửi chứ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Mụ lôi nô tài đi được mấy ngày thì mấy lần muốn giết nô tài, may dọc đường gặp được một người. Người này cũng có giao tình với nô tài, thấy nô tài nói nhiều điều tử tế nên mụ ni cô đó mới không đánh nô tài”. Khang Hy lấy làm lạ hỏi “Người kia là ai?”. Vi Tiểu Bảo đáp “Người kia họ Dương, là kẻ đứng đầu đám vệ sĩ thủ hạ của Thế tử Bình Tây vương”.

Khang Hy cảm thấy rất hứng thú hỏi “Y là thủ hạ của Ngô Tam Quế, sao lại đi nói tốt giúp người?”. Vi Tiểu Bảo nói “Kỳ thực đó là nhờ ân điển của hoàng thượng. Lần trước người của Mộc gia ở Vân Nam vào cung gây náo loạn, muốn vu hại Ngô Tam Quế, mọi người đều tin, nhưng hoàng thượng vô cùng anh minh, khám phá ra âm mưu đó. Hoàng thượng phái nô tài truyền dụ cho con Ngô Tam Quế nên gặp họ Dương đó, chính là lần đó mà nô tài quen y”. Khang Hy gật đầu nói “Té ra là thế”.

Lúc Vi Tiểu Bảo vào cung đã sớm bịa đặt một câu chuyện đầy đủ đầu đuôi, lại nói “Họ Dương kia tên Dương Dật Chi, y nói với ni cô kia về chuyện Mộc gia, nói hoàng thượng tuy nhỏ tuổi nhưng kiến thức còn hơn cả Điều Sinh Ngư Thang thông minh trí tuệ, quả đúng là thần tiên Bô Tát xuống trần. Ni cô bán tín bán nghi nên đối với nô tài không coi quan trọng gì nữa. Đêm ấy, Dương Dật Chi và ni cô nói chuyện trong phòng, nô tài

giả ngủ say để nghe trộm, thì ra ni cô này hành thích hoàng thượng, quả nhiên là có người sai khiến”.

Khang Hy nói “Là Ngô Tam Quế”. Vi Tiểu Bảo mặt đầy vẻ kinh ngạc, nói “Thì ra hoàng thượng đã sớm biết rồi. Là Đa Long tâu à?”. Khang Hy nói “Không phải. Tên thủ lãnh vệ sĩ của Ngô Tam Quế biết ni cô này, lại cùng ni cô lén lén lút lút bàn bạc, còn có thể có chuyện gì tử tế sao?”. Vi Tiểu Bảo vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, quỳ xuống dập đầu, nói “Hoàng thượng, nô tài làm việc với người, thật là vui sướng. Chuyện gì người đoán cũng trúng, không cần nô tài nói. Chúng ta suốt đời này vạn sự đại cát, vĩnh viễn không thua bất kỳ ai”.

Khang Hy cười nói “Đứng lên, đứng lên đi! Lần trước ở chùa Thanh Lương trên núi Ngũ Đài cũng gặp đủ hung hiểm rồi, nếu không phải người xả thân đứng chắn trước người ta thì...”, nói tới đây, hoàng đế đổi qua vẻ mặt trịnh trọng, nói tiếp “Âm mưu của gian tặc này rõ rồi”. Khang Hy nhớ đến hôm ni cô áo trắng đánh một quyền như sét nổ chớp nhoáng vẫn còn thấy run sợ. Vi Tiểu Bảo nói “Thật ra một kiếm ni cô đó đâm tới, thì thân thủ hoàng thượng cực kỳ nhanh nhẹn, đương nhiên sẽ sử chiêu Cô vân xuất trục để tránh. Kế đó hoàng thượng lật tay ra chiêu Tiên hạc sơ linh đánh vào vai ác ni cô đó, mục không thể không la to đầu hàng. Chẳng qua nô tài sợ thị làm tổn thương hoàng thượng nên nhất thời hồ đồ, chỉ muốn tới chắn trước người hoàng thượng, chịu một kiếm thay cho hoàng thượng. Hoàng thượng có một thân công phu nhưng không có cơ hội thi triển trước mặt hòa thượng chùa Thiếu Lâm để tỏ rõ oai phong, thật là đáng tiếc”.

Khang Hy hô hô cười rộ, tự biết hôm ấy nếu không có Vi Tiểu Bảo đứng chắn như vậy thì nhất định y đã bị ni cô áo trắng đâm chết rồi, thằng nhỏ này trung thành như vậy mà không nhận công, thật là hiếm có, bèn cười nói “Người tuổi còn nhỏ mà đã làm quan khá lớn rồi. Đợi người lớn thêm vài tuổi sẽ thăng chức nữa cho người”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Nô tài cũng không muốn làm quan lớn, chỉ mong luôn được làm việc cho hoàng thượng, không làm hoàng thượng nổi giận thì đã mãn nguyện lắm rồi”.

Khang Hy vỗ vai Vi Tiểu Bảo, nói “Hay lắm, hay lắm. Người thích làm việc giúp ta, ta rất vui, sao lại nổi giận được? Họ Dương kia và muội ni cô đã nói những gì?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Dương Dật Chi không ngừng khuyên ni cô đó, nói hoàng thượng có rất nhiều chỗ hay. Y nói Ngô Tam Quế có ơn với cha y, lúc cha y sắp chết dặn y phải bảo vệ Ngô Tam Quế, nhưng Ngô Tam Quế cứ một lòng một ý muốn làm hoàng đế, đại nghịch vô đạo, là chuyện ngàn vạn lần không được, sợ tương lai bị bại lộ thì toàn gia đều bị chém. Nhưng ni cô đó nói toàn gia thì đều bị Thát...Thát.... đều bị người Mãn Châu chúng ta giết hết, Ngô Tam Quế lại đối với thị khách khí như vậy nên thị hành thích hoàng thượng, một là vì nể mặt Ngô Tam Quế, hai là để báo thù cho song thân. Người trong nhà thị đã chết hết, cũng không sợ gì toàn gia bị chém”.

Khang Hy gật đầu. Vi Tiểu Bảo lại nói “Dương Dật Chi nói hoàng thượng đối đãi rất tốt với trăm họ, nếu... nếu hại được hoàng thượng thì Ngô Tam Quế sẽ làm hoàng đế, bản thân y tuy có thể làm đại quan, là đại tướng quân, nhưng thiên hạ bách tính sẽ vô cùng khổ

sở. Ni cô đó mềm lòng, nói cái gì từ bi, ngẫm nghĩ lúc lâu rồi cho là y nói rất đúng, chuyện này thì quyết định không làm nữa. Hai người bàn bạc, nói nếu Ngô Tam Quế còn phái người tới hành thích hoàng thượng thì hai người họ sẽ ngấm ngấm giết chết thích khách ngay”.

Khang Hy vui vẻ nói “Hai người này cũng hiểu rõ đại nghĩa”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nhưng Dương Dật Chi nói ngoài ra còn có một chuyện khác rất khó làm”. Khang Hy hỏi “Lại có chuyện cổ quái gì nữa?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hai người nói nhỏ rất nhiều điều, nô tài không nghe được, chỉ nghe cứ nói cái Diên Bình quận chúa, Trịnh gia ở Đài Loan gì đó, hình như Ngô Tam Quế nói muốn cùng người họ Trịnh phân chia thiên hạ”.

Khang Hy đứng dậy, lớn tiếng nói “Thì ra tên phản thần này với tên phản tặc ở Đài Loan ngấm ngấm cấu kết với nhau”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Trịnh gia ở Đài Loan là quân khốn kiếp nào thế hoàng thượng?”. Khang Hy nói “Phản tặc họ Trịnh đó chiếm cứ Đài Loan, bắt phục vương quyền, chỉ vì y ở ngoài biển xa nên nhất thời ta không dễ bình định”. Vi Tiểu Bảo làm như hiểu ra, nói “Té ra là thế. Lúc ấy nô tài càng nghe càng tức, nghĩ thầm giang sơn này là của hoàng thượng, họ Trịnh, họ Ngô y là cái thá gì mà cả gan dám phân chia thiên hạ của hoàng thượng? Dương Dật Chi nói họ Trịnh ở Đài Loan đã phái con thứ hai của y tên là Trịnh Khắc... Trịnh Khắc...”. Khang Hy nói “Trịnh Khắc Sảng”. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Phải, phải. Hoàng thượng cái gì cũng biết”.

Khang Hy mỉm cười không nói gì. Mấy năm gần đây y vẫn đang trù hoạch việc thu hồi đảo Đài Loan về đồ

bản, nên tình hình cha con anh em Trịnh gia cho tới đại sự quân chính ở, binh tướng chiến thuyền Đài Loan, vân vân, đã sớm hỏi thăm rõ ràng.

Vi Tiểu Bảo nói “Trịnh Khắc Sảng gần đây đã tới Vân Nam, thương nghị với Ngô Tam Quế hơn nửa tháng”.

Khang Hy chợt biến sắc, nói “Có chuyện này à?”. Đài Loan và Vân Nam vốn là mối lo lớn nhất trong lòng y, không ngờ hai người Trịnh Ngô lại bí mật cấu kết, chuyện Trịnh Khắc Sảng tới Vân Nam đến nay y mới biết.

Vi Tiểu Bảo nói “Đài Loan có người võ công rất cao, dọc đường đi bảo vệ Trịnh Khắc Sảng. Gã này họ Phùng, tên là cái gì Nhất kiếm xuất huyết...”. Khang Hy nói “Là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm. Y và Lưu Quốc Hiên, Trần Vĩnh Hoa ba người hiệu xưng là Đài Loan tam hổ”.

Vi Tiểu Bảo nghe hoàng đế nhắc tới tên của sư phụ thì trong lòng hơi run, nói “Phải, phải, chính là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm. Dương Dật Chi nói trong ba con hổ Đài Loan này, Trần Vĩnh Hoa là người rất tốt, còn Phùng Tích Phạm và tên còn lại là người xấu xa. Trần Vĩnh Hoa không chịu làm chuyện phản bội hoàng thượng nhưng vì một con hổ y dịch không lại hai con hổ kia”. Y nói tốt về Cửu Nạn, Dương Dật Chi và Trần Cận Nam trước mặt Khang Hy để phòng sau này ba người lỡ bị triều Thanh bắt thì đã có ẩn bút, dễ tương cứu.

Khang Hy lắc đầu nói “Chuyện đó chưa chắc, so với hai con hổ kia Trần Vĩnh Hoa lợi hại hơn rất nhiều”.

Vi Tiểu Bảo nói “Dương Dật Chi còn nói với ni cô đó, trên giang hồ có rất nhiều kẻ đối đầu với Ngô Tam Quế, tụ hội ở phủ Hà Gian mở Sát quy đại hội, bàn bạc làm sao giết được Ngô Tam Quế. Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm đã trà trộn vào trong hội để thám thính tin tức, sau đó đi báo cho Ngô Tam Quế. Họ càng nói tiếng càng nhỏ đi, nô tài lắng nghe cả nửa ngày cũng không rõ lắm, hình như không phải họ muốn gia hại hoàng thượng, cũng không đi dự hội, sau đó nô tài ngủ luôn. Hoàng thượng, nô tài đối với chuyện này có chút lười biếng, nhưng vì lúc ấy thật nô tài đang mệt mỏi muốn chết. Nửa đêm Dương Dật Chi rón rén gọi nô tài dậy, giải khai huyết đạo cho nô tài, nói ni cô đó đang luyện công, bảo nô tài chuẩn cho xong”.

Khang Hy gật đầu nói “Gã họ Dương ấy cũng còn có lương tâm”. Vi Tiểu Bảo nói “Chứ không phải sao? Tương lai hoàng thượng truy sát Ngô Tam Quế, Dương Dật Chi này còn có cơ hội xin hoàng thượng khai ân tha mạng cho y”. Khang Hy nói “Nếu y có thể lập công, ta không những tha mạng cho y mà còn phong thưởng. Trong Sát quy đại hội người còn nghe được gì nữa?”. Vi Tiểu Bảo nói “Bọn chúng mỗi tỉnh bầu ra một minh chủ, tên Trịnh Khắc Sảng đó làm minh chủ tỉnh Phúc Kiến, làm như sau này Phúc Kiến, Quảng Đông, Chiết Giang, Thiểm Tây gì đó cũng đều thuộc về Trịnh gia y”.

Khang Hy mỉm cười, nghĩ thầm “Tiểu Quế tử nhớ sai rồi, nhất định là Giang Tây chứ không phải Thiểm Tây”. Y chấp hai tay sau lưng, đi tới đi lui trong thư phòng mấy vòng rồi đột nhiên hỏi “Tiểu Quế tử, người dám đi Vân Nam không?”.

Vì Tiểu Bảo giật mình vì điều này vượt ra ngoài dự đoán của y, bèn hỏi “Hoàng thượng phái nô tài đi thám thính tin tức về Ngô Tam Quế à?”.

Khang Hy gật đầu nói “Chuyện này thật hơi nguy hiểm, có điều vì người còn nhỏ, Ngô Tam Quế sẽ không đề phòng. Dương Dật Chi lại là bạn của người, nhất định sẽ chiếu cố cho người”.

Vì Tiểu Bảo nói “Dạ. Hoàng thượng, không phải nô tài sợ đi Vân Nam, chỉ vì nô tài vừa về cung, chưa gặp hoàng thượng được mấy ngày lại phải rời ra, thật không đành”. Khang Hy gật đầu nói “Phải, ta cũng nghĩ thế, chỉ tiếc vì ta làm hoàng đế, không thể tùy tiện đi đứng, nếu không thì hai chúng ta cùng đi Vân Nam, ta nắm râu Ngô Tam Quế, người giữ hai tay y rồi cùng hỏi y con mẹ nó Ngô Tam Quế, có đầu hàng không, há không thú vị sao?”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Như thế thật tuyệt. Hoàng thượng, hoàng thượng không thể đi Vân Nam, thì đợi nô tài đi lừa Ngô Tam Quế vào cung rồi chúng ta hãy nắm râu y có được không?”.

Khang Hy cười ha hả, nói “Vậy thì hay lắm, chỉ sợ thằng khốn già ấy rất gian hoạt, không chịu mắc lừa. A, Tiểu Quế tử, ta nghĩ ra cách rồi, để y không sinh nghi”. Vì Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng thần cơ diệu toán, nhất định cực kỳ cao minh”. Khang Hy nói “Chúng ta giả công chúa Kiến Ninh cho con trai y để kết thân, y sẽ không đề phòng”.

Vì Tiểu Bảo sùng sốt nói “Giả công chúa cho Ngô Ứng Hùng à? Như thế... như thế không phải quá tiện nghi cho y sao?”.

Khang Hy nói “Đây là con gái của con tiện nhân, chúng ta gả thì tới Vân Nam cho thị ném chút đau khổ trước. Sau này xử chém toàn gia Ngô Tam Quế thì cả thị cũng phải chết chung”. Khang Hy nói mà hậm hực không thôi. Y vốn rất thích đứa em gái này, nhưng từ sau khi biết thái hậu hại chết mẹ ruột mình, làm phụ hoàng tức giận xuất gia thì hận lây cả cô em gái, lại nói “Lúc ấy ta sẽ nói con tiện nhân không biết dạy con gái, sẽ bức thị tự tử”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng, nô tài nghe được một tin tốt lành, hoàng thượng mà nghe được nhất định rất vui mừng”. Khang Hy hỏi “Tin tốt gì?”. Vi Tiểu Bảo kể vào tai Khang Hy nói nhỏ “Con tiện nhân là thái hậu giả còn thái hậu thật vẫn ở trong cung Từ Ninh”, trước mặt Khang Hy thì Vi Tiểu Bảo thế nào cũng không dám mở miệng nói ba chữ “Con đi già”.

Khang Hy giật mình kinh hãi, run giọng hỏi “Cái gì? Cái gì mà thái hậu giả?”.

Vi Tiểu Bảo đem chuyện thái hậu giả giam cầm thái hậu thật, rồi tự mạo xưng thái hậu làm những hành vi độc ác, nhất nhất kể ra.

Khang Hy nghe thấy trợn mắt há miệng, suốt nửa ngày không nói ra tiếng, qua hồi lâu mới nói “Có chuyện này à? Có chuyện này à? Ngươi... sao ngươi biết được?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài biết con tiện nhân tâm địa độc ác, chỉ sợ thị hãm hại hoàng thượng, nên mua chuộc bọn cung nữ trong cung Từ Ninh ngầm theo dõi thị, chỉ cần vừa thấy tình hình không ổn sẽ tâu với hoàng thượng, chúng ta cứ ra tay trước thì mạnh. Hôm nay nô

tài vừa vào cung, cung nữ ấy liền nói chuyện này với nô tài”.

Khang Hy mô hôi trên trán rơi xuống, run giọng nói “Cung nữ ấy đâu rồi?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài nghĩ chuyện này rất lớn, nếu thị tiết lộ ra ngoài thì rất không ổn, vì vậy mới to gan đẩy thị xuống một cái giếng, cũng không có ai trông thấy. Ô, thật là không phải với thị”. Khang Hy gật đầu, trên mặt thoáng vẻ yên tâm, nói “Làm tốt lắm, ngày mai người cho người vớt xác thị lên, an táng tử tế, rồi điều tra rõ gia quyến thị, an ủi hậu tuất”. Vi Tiểu Bảo nói “Dạ, dạ, xin tuân lời dạy của hoàng thượng”. Khang Hy nói “Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta lập tức tới cung Từ Ninh”, nói xong đứng lên, lấy hai thanh bảo kiếm trên tường xuống, đưa một thanh cho Vi Tiểu Bảo, nói nhỏ “Chuyện này hai chúng ta làm, không được để bọn cung nữ thái giám biết”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Hoàng thượng, con tiện nhân vô công rất lợi hại, nô tài vừa vào phòng sẽ ôm chặt thị, hoàng thượng cứ một kiếm chặt đứt một cánh tay của thị, sau đó sẽ hỏi rõ mọi việc”. Khang Hy gật đầu nói “Tốt lắm!”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng, còn phải mang thêm nhiều thị vệ sai chờ ngoài cung Từ Ninh, nếu quả tình hình không hay thì đành gọi người vào. Không thì nếu nô tài ôm thái hậu giả không chặt, con tiện nhân ấy hành hung, đụng chạm tới thánh thể ngàn vàng, vậy thì... vậy thì không ổn”.

Khang Hy gật đầu, quyết định chủ ý “Nếu bắt buộc phải có bọn thị vệ giúp đỡ, thì sau khi xong việc cứ đem hết đám thị vệ ấy xử tử để bịt miệng là được”.

. ***

Khang Hy ra khỏi thư phòng, gọi tám tên thị vệ hộ giá, tới ngoài cung Từ Ninh, sai thị vệ đứng canh ở xa xa trong hoa viên rồi cùng Vi Tiểu Bảo đi tới tấm điện của thái hậu. Bọn cung nữ thái giám trong cung Từ Ninh nhao nhao quỳ xuống đón tiếp. Khang Hy nói “Các người ra hết ngoài hoa viên, không ai được vào đây”. Mọi người hoảng sợ vâng lệnh lui ra.

Vi Tiểu Bảo biết hôm trước thái hậu giả đánh sư phụ Cửu Nạn của y bảy chiêu Hóa cốt miên chuồng, những chuồng lực âm độc ấy đều bị dồn trở lại thân thị, tuy sư phụ y đã dạy cho cách hóa giải nhưng từ đó trở đi, chỉ cần thị vừa sử dụng nội lực thì xương cốt toàn thân lập tức gãy vụn. Y bấm đốt ngón tay tính thì hiện chuồng lực trong thân thể thị vẫn chưa tiêu tan hết, mà cho dù đã tiêu tan hết y đoán thị cũng không dám động thủ, hơn nữa y có Ngũ Long lệnh trong tay, có chỗ dựa không phải lo, lòng y mới bình tĩnh. Nhưng Khang Hy biết thái hậu giả võ công rất lợi hại, công phu sở học của mình hoàn toàn do thị truyền cho, dù có thêm Vi Tiểu Bảo thì hai người vẫn kém thị rất xa, chỉ mong hai người dùng hai kiếm đánh thị tay không, cho thị không trở tay kịp như việc ám toán Ngao Bái năm trước mới có thể thủ thắng. Hoàng đế bước vào tấm điện, bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Hôm nay là cơ hội tốt để lập đại công, mình xông vào con dĩ già, hoàng thượng cho là mình liều mình quên thân nhưng thật chẳng qua là đánh một con chó chết không còn động đậy được nữa. Đánh chết mục chó má, lão tử chỉ cần tay không”. Y bèn nói khề

“Mụ tiện nhân này võ công rất cao cường, hoàng thượng ngàn vạn lần không được mạo hiểm, cứ để nô tài vào trước!”. Khang Hy gật đầu, tay phải nắm chặt chuôi kiếm.

Hai người vào tấm điện, thấy trong điện không có ai, trên giường màn gấm buông rũ xuống.

Thanh âm của thái hậu từ trong màn truyền ra “Hoàng đế, sao lâu rồi ngươi không tới cung Từ Ninh, vẫn khỏe chứ?”.

Trước đây Khang Hy hàng ngày đều tới cung Từ Ninh thỉnh an thái hậu, nhưng sau khi biết rõ nội tình, trong lòng nói không hết sự phẫn hận nên rất ít tới đây. Hai người không ngờ ban ngày thì cũng ngủ trên giường, cách thức vừa bàn càng không cần dùng tới nữa. Khang Hy nói “Nghe nói thái hậu khó ở, nên con tới thăm”, rồi đưa mắt ra hiệu cho Vi Tiểu Bảo, sai “Vén màn lên!”. Vi Tiểu Bảo vâng dạ, bước tới trước giường. Thái hậu nói “Ta sợ gió, đừng vén màn lên”.

Khang Hy nghĩ thầm “Nếu mình không đếm xỉa gì tới lời thị, cứ tới vén toang màn ra, chỉ sợ thị sẽ đề phòng”, bèn nói “Dạ, không biết thái hậu khó ở ra sao, đã uống thuốc chưa?”. Thái hậu nói “Ta uống rồi, thái y nói ta hơi bị cảm lạnh, không sao đâu”. Khang Hy nói “Con muốn xem sắc diện thái hậu thế nào? Có bị sốt không?”. Thái hậu thở dài, nói “Sắc diện ta rất tốt, không cần xem. Hoàng đế về nghỉ đi”. Khang Hy sinh nghi “Không biết thị đang giở trò ma gì?”.

Vi Tiểu Bảo thấy trong tấm điện tối đen, liền quay người nhìn Khang Hy giơ tay ra hiệu, tỏ ý để ôm chặt hai chân thị cho hoàng đế một kiếm chặt đứt.

Đột nhiên giữa lúc ấy, Khang Hy tâm niệm nhất động “Nếu những lời Tiểu Quế tử nói đều là giả thì làm sao? Tuy người đàn ông kia giả làm cung nữ, sự tình đúng thế, nhưng biết đâu thái hậu chỉ là uế loạn cung cấm chứ không có ngoại tình gì. Mình một kiếm chém xuống, nếu lại là thái hậu thật, tuyệt nhiên không phải giả mạo thì há mình không phải đã hồ đồ, mang tội bất hiếu sao? Thà cứ để thái hậu giả để phòng rồi gọi thị vệ vào bắt, chứ không thể hành động lỗ mặng, chính tay mình chém thái hậu thật bị thương”. Khang Hy liền lắc đầu, vẫy tay ra hiệu cho Vi Tiểu Bảo lui ra, nói “Thái hậu, con vẫn không yên tâm”, rồi nhanh chân bước tới trước giường, giơ tay vén màn ra.

Tấm màn gấm vừa rẽ ra, chỉ thấy thái hậu vội xoay người quay mặt vào trong, nhưng chỉ trong chớp mắt này, Khang Hy đã thấy mặt thái hậu gầy quắt, dung mạo rất khác lạ, bèn hỏi “Thái hậu, gần đây lão nhân gia gầy đi rất nhiều”, thanh âm hơi run lên.

Thái hậu thở dài nói “Sau khi từ núi Ngũ Đài trở về, ăn vẫn không ngon, mỗi ngày ăn không đầy nửa bát cơm, soi gương cơ hồ ta cũng không nhận ra ta nữa”.

Khang Hy nghĩ thầm “Lời Tiểu Quế tử nói quả nhiên rất đúng. Con tiện nhân này không ngờ mình đột nhiên tới, thị nữ trên giường, không ai nhìn thấy, hôm nay không hóa trang nên nói thế nào cũng không chịu để mình thấy dung mạo của thị. Mình đã tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn sai sao?”.

Lửa giận bốc lên, Khang Hy lớn tiếng nói “Ái chà, thái hậu, có một con chuột chui vào phía sau tấm thảm

kìa. Người đầu, mau cuộn tấm thảm lại bắt chuột đi !”, nói xong vội lùi hai bước, sợ thái hậu giả vờ thấy chuyện bị bại lộ liền đột ngột làm khó mình.

Nghe thái hậu run giọng nói “Sau thảm treo mà có chuột gì?”. Vi Tiểu Bảo bước lên kéo sợi dây bằng lông cừu cuộn tấm thảm treo lại, lộ ra cửa tử. Khang Hy nói “Hừ, hừ! Thì ra trong này có cái tử to, con chuột chui vào tử rồi!”, nghĩ thầm “Lúc này sự tình đã bị vạch ra hơn nữa, thì dĩ nhiên có chuẩn bị, cũng không thể đánh úp được nữa”. Khang Hy bèn lui ra cửa, vẫy vẫy Vi Tiểu Bảo nói “Truyền thị vệ vào. Trong tử có âm thanh cổ quái, không chừng có thích khách ẩn núp để làm kinh hãi thái hậu”.

Vi Tiểu Bảo nói “Dạ” rồi chạy ra ngoài cửa kêu to “Truyền thị vệ”.

Tám tên thị vệ đi tới cửa tấm điện, khom người nghe chỉ.

Thái hậu tức giận nói “Hoàng đế, người đang chơi trò gì vậy?”. Khang Hy cười nói “A, đúng rồi, công chúa Kiến Ninh núp trong tử chơi trò trốn tìm. Thái hậu, con tới khắp nơi tìm thị không thấy, chắc là trong tử”, rồi đưa tay phải vẫy vẫy. Vi Tiểu Bảo bước qua mở tử, nhưng cửa tử đã khóa, không mở ra được. Khang Hy cười hỏi “Thái hậu, chìa khóa tử đâu?”.

Thái hậu tức giận nói “Ta đang khó ở mà hai đứa nhỏ các ngươi còn vào phòng ta đùa giỡn, mau ra khỏi đây cho ta”.

Bọn thị vệ biết hoàng thượng và công chúa Kiến Ninh thường tỷ võ đùa giỡn nên nghe thái hậu nói thế đều mỉm cười.

Khang Hy nói “Cạy cửa tử ra. Thái hậu đang khó ở, chúng ta đừng quấy nhiễu lão nhân gia”.

Vi Tiểu Bảo đáp “Dạ” rồi rút thanh chủy thủ trong ống giày ra, đút vào cửa tử, khê cửa một nhát khóa đã đứt tung, kéo một cái, cửa tử theo tay mở ra, chỉ thấy trong tử có một cái chắn bông giống cái chắn đã thấy trong tử tối hôm trước, nhưng bên trong đâu có ai?

Vi Tiểu Bảo giật mình, nghĩ thầm “Tối hôm trước rõ ràng mình thấy thái hậu thật bị giấu trong tử, sao bỗng nhiên không thấy nữa? Hay con đi già sợ sự phụ mình tiết lộ ra nên đã giết thái hậu thật?”. Y lật cái chắn trong tử lên, liền thấy dưới chắn có một bộ sách, tựa hồ là bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, vội kéo chắn che lại, quay nhìn thấy Khang Hy vẽ mặt kinh nghi liền nhìn lên giường, thấy đồng chắn cao lù lù, dường như có người ẩn núp bên vui mừng nói “Công chúa núp trong chắn của thái hậu”. Khang Hy vội nói “Mau kéo công chúa ra”. Khang Hy sợ thái hậu giả thấy chuyện bị bại lộ sẽ lập tức giết thái hậu thật.

Vi Tiểu Bảo sấn tới cạnh giường, từ bên chân thái hậu thò tay vào dưới chắn định kéo thái hậu thật ra, tay vừa chạm tới lại là một cái đùi lông lá xôm xòam, bất giác giật nảy mình. Đúng lúc ấy một bàn chân to đột nhiên tung ra đập trúng ngực Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo la to một tiếng “Ôi chao” rồi ngã ra phía sau.

Đồng chắn liền bị hất tung, một khối thịt trần trụi trực vọt ra, trùm chắn lên thái hậu rồi ôm lấy lao ra cửa.

Tám tên thị vệ kinh hãi vội cản lại, bị khối thịt húc vào, ba tên thị vệ bay tung ra. Khối thịt ôm thái hậu xông thẳng ra ngoài. Khang Hy chạy ra cửa, chỉ thấy khối thịt lao đi như bay, vừa nhô lên hụp xuống mấy cái đã tới bên tường Ngự hoa viên, vọt lên đầu tường, xoay mình lao ra ngoài. Khang Hy kêu lên “Mau đuổi theo!”. Ba tên thị vệ bị khối thịt húc vào cũng đang ở dưới đất không bò dậy nổi. Năm tên thị vệ còn lại đi vòng quanh tường cũng không nhìn thấy bóng dáng khối thịt đó nữa.

Vi Tiểu Bảo đầu óc hỗn loạn, ngực đau kịch liệt, cố gượng bò dậy, lao tới cái tủ, thò tay vào dưới chăn lấy bộ kinh thư giấu vào bọc, chỉ nghe Khang Hy trong hoa viên la to “Về đây, về đây!”. Vi Tiểu Bảo lại ngã lăn ra. Nghe tiếng bước chân vang lên, bọn thị vệ chạy về, Khang Hy ngoài tấm điện dặn “Tất cả đứng ở đây, đừng lên tiếng”.

Khang Hy bước vào tấm điện, mở cửa phòng ra, khề hỏi “Chuyện này là thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo vịn bàn đứng dậy, nói “Yêu... yêu quái!”, vẻ mặt kinh hãi không còn chút máu. Khang Hy lắc đầu nói “Không phải yêu quái! Là gian phu của mụ tiện nhân”. Vi Tiểu Bảo không hiểu gì, hỏi “Gian phu là sao?”. Khang Hy nói “Đó là một người đàn ông. Người không nhìn rõ sao? Một người đàn ông vừa mập vừa lùn”. Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa buồn cười, nói “Trong chăn của mụ tiện nhân giấu một người đàn ông mập lùn... không mặc quần áo!”.

Khang Hy nghiêm mặt hỏi “Thái hậu thật dậu?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tốt nhất là đừng... đừng bị con tiện nhân

hại chết...”, rồi đột nhiên nhớ tới một chuyện liên hát cái nệm trên giường thái hậu ra, nói “Dưới giường có vách ngâm”. Thấy trong vách ngâm đặt một ngọn nga my thích bằng bạch kim đã rút khỏi bao, ngoài ra không có vật gì khác, y trầm ngâm nói “Chúng ta kéo ván giường ra xem sao?”.

Khang Hy bước tới giúp Vi Tiểu Bảo kéo ván giường ra, thấy một người đàn bà nằm ngang trên một cái đệm lót dưới đất, trên người đắp một cái chăn mỏng. Lúc vừa gỡ ván giường ra, chỉ nhìn thấy đầu mặt bà ta khoảng không đầy nửa thước.

Trong tấm điện tối đen nhìn không rõ, Khang Hy nói “Mau thắp nến lên”. Vi Tiểu Bảo đánh lửa, cầm giá nến giơ tới gần soi, thấy người đàn bà ấy da trắng xanh, mặt trái xoan, quả nhiên là thái hậu thật bị giấu trong tủ tối hôm trước.

Trước kia lúc Khang Hy gặp thái hậu thật thì còn rất nhỏ tuổi, cách mặt nhiều năm, y vốn không nhận ra thật giả, nhưng thấy người đàn bà này tướng mạo rất giống thái hậu mình gặp hàng ngày liền vội dìu bà dậy, hỏi “Là... là thái hậu phải không?”.

Người đàn bà ấy bị ánh nến soi trước mặt, nhất thời bị chói không mở mắt ra được, nói “Ngươi... ngươi...”. Vi Tiểu Bảo nói “Đây là dương kim hoàng thượng, người đích thân tới cứu giá”. Người đàn bà cố hé mắt, chăm chú nhìn Khang Hy một lúc, run run nói “Ngươi... ngươi đúng là hoàng thượng à?”, rồi đột nhiên òa một tiếng bật khóc lớn, giơ tay ôm chặt Khang Hy.

Vi Tiểu Bảo cầm nến lùi ra mấy bước, nhìn bốn phía không thấy có gian phu, thích khách, cung nữ giả gì nữa, nghĩ thầm “Hoàng thượng và thái hậu thật gặp nhau, chắc có rất nhiều điều muốn nói. Minh nghe nhiều thêm một câu thì cái đầu không ổn thêm một phần”, liền đặt giá nến lên bàn rồi rón rén lui ra, xoay tay đóng cửa lại.

Thấy trong sân ngoài cửa, tám tên thị vệ và bọn cung nữ thái giám vẫn đứng cứng đờ, thần sắc ai cũng hoảng hốt, Vi Tiểu Bảo vẫy tay gọi mọi người tới trong hoa viên, nói “Vừa rồi hoàng thượng và công chúa Kiến Ninh chơi trò trốn tìm. Công chúa mặc y phục cổ quái, cải trang giống như một quả cầu thịt to tướng chạy ra, các người có nhìn thấy không?”.

Một tên thị vệ rất nhanh trí, vội nói “Vâng, vâng. Thân pháp của công chúa Kiến Ninh cực nhanh, cải trang như vậy cũng thật thú vị”.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười, nói “Trò chơi của trẻ con này, hoàng thượng không muốn để người ta biết, nếu có ai ngửa miệng thì cái đầu dính trên cổ không còn chặt đầu, có định bép xép ăn nói bậy bạ không?”.

Bọn thị vệ, cung nữ, thái giám đồng thanh nói “Chúng tôi không dám”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu, nhìn ba tên thị vệ bị thương, nói “Các người làm sao mà tự nhiên bị thương thế?”. Một tên thị vệ nói “Bẩm Phó Tổng quản, trưa nay ba người tiểu nhân luyện võ, mọi người ra tay hơi nặng nên đánh nhau

bị thương". Vi Tiểu Bảo chửi "Con bà nó, huynh đệ với nhau mà luyện võ cũng ra tay nặng như vậy, đâu phải để liều mạng!". Ba tên thị vệ cùng nói "Dạ, dạ, lần sau bọn nô tài nhất định cẩn thận". Vi Tiểu Bảo nói "Người bị thương, mỗi người ta chỉ cho hai mươi lượng bạc mua thuốc". Ba tên thị vệ liền khom người cảm tạ. Vi Tiểu Bảo nói "Con bà nó, cha mẹ nuôi dưỡng các người lớn như vậy mà ngay cái mạng này cũng không bảo toàn được. Tất cả nếu muốn giữ cái đầu quả bí để ăn cơm thì phải cẩn thận mấy cái mồm chó cho ta một chút. Nếu sợ mình ngủ nói mơ thì cứ cắt lưỡi cho xong. Các người từng người báo tên cho lão tử đi".

Bọn thị vệ, cung nữ, thái giám đều tự báo họ tên. Vi Tiểu Bảo nói "Được, chuyện chơi trò trốn tìm, từ nay về sau lão tử chỉ cần nghe phong thanh chút gì thì bất kể là ai lăm mồm, lão tử cứ chém hết ba mươi lăm người. Các người có chịu không?". Mọi người đều thầm hiểu rõ sau khi tất cả thấy chuyện quái lạ vừa rồi thì không tránh khỏi tính mạng khó đảm bảo, có lẽ hoàng thượng muốn giết người diệt khẩu nhưng Quế công công nói thế quả là đã cứu mạng cho mình nên vô cùng cảm kích, cùng quỳ xuống khấu đầu, nói "Đa tạ đại ân cứu mạng của công công". Vi Tiểu Bảo xoa tay nói "Cảm ơn ta cái gì? Đây là ân điển của hoàng thượng".

Vi Tiểu Bảo quay về cửa tấm điện, ngồi trên bậc đá yên lặng chờ hơn nửa giờ mới nghe Khang Hy gọi "Tiểu Quế tử vào đây". Vi Tiểu Bảo bước vào tấm điện, thấy thái hậu và Khang Hy ngồi sòng vai trên giường cầm tay nhau, trên mặt hai người đều có nước mắt.

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống dập đầu, nói “Chúc mừng thái hậu, chúc mừng hoàng thượng. Bên ngoài có tất cả ba mươi lăm tên nô tài, chuyện hoàng thượng chơi trò trốn tìm hôm nay nếu có người nào cả gan dám tiết lộ nửa câu thì nô tài sẽ giết hết tất cả ba mươi lăm người không để ai sống sót. Chúng đều sợ vỡ mật, chắc không ai dám ăn nói bừa bãi”. Khang Hy gật gật đầu, Vi Tiểu Bảo nói “Bây giờ nếu hoàng thượng muốn giết chúng để tránh hậu hoạn thì nô tài này sẽ đi làm ngay”.

Khang Hy hơi ngần ngừ. Thái hậu nói “Hôm nay mẹ con ta và hoàng nhi gặp nhau, thật là chuyện vô cùng vui mừng, không nên thương hại mạng người”. Khang Hy nói “Dạ, chúng ta phải làm nhiều Phật sự để cảm tạ Trời Phật phù hộ độ trì”. Thái hậu chăm chú nhìn Vi Tiểu Bảo, nói “Người tuổi còn nhỏ mà lập được rất nhiều công lao, thật là hiếm có”. Vi Tiểu Bảo nói “Đó đều nhờ hồng phúc của thái hậu và hoàng thượng. Chỉ hận là nô tài chưa tận trung làm hết phận sự, không khám phá ra gian mưu này sớm hơn khiến thái hậu phải chịu khổ nhiều năm”.

Thái hậu trong lòng chưa xót, nước mắt chảy dài, nhìn Khang Hy nói “Phải phong thưởng thật hậu cho thằng nhỏ này mới được”. Khang Hy nói “Dạ, dạ! Tiểu Quế tử, chúc quan của người cũng đã không nhỏ, hôm nay ta lại phong tước cho người. Tước vị của nhà Đại Thanh ta có năm bậc là công, hầu, bá, tử, nam, nhờ ân điển của Thái hậu, ta phong cho người làm Nhất đẳng tử tước”.

Vi Tiểu Bảo khấu đầu tạ ơn, nói “Cảm tạ ân điển của thái hậu, cảm tạ ân điển của hoàng thượng”. Y nghĩ

thầm “Tuốc tử này dùng để làm gì ? Đáng bao nhiêu tiền ?”. Y thấy Khang Hy xua tay, liền lui ra.

Vi Tiểu Bảo về tới phòng ở, lấy bộ sách trong bọc ra, quả nhiên chính là quyển *Tứ thập nhị chương kinh* đã quen nhìn thấy, bộ này bìa màu lam viền đỏ, y thầm nghĩ “Đây là bộ kinh thư của đạo Tương Lam kỳ, à, phải rồi, Đào cô cô nói thái sư phụ của bà trộm bộ kinh thư của kỳ chủ Tương Lam kỳ nhưng không trộm được lại bị cao thủ trong Thần Long giáo đánh trọng thương mà chết, bộ kinh này chắc đã rơi vào tay cao thủ Thần Long giáo. Sao đã qua nhiều năm mà vẫn không nộp cho Hồng giáo chủ? Hay là lúc ấy không có, gần đây mới lấy được?”. Bên trong chuyện này có rất nhiều chi tiết quanh co, Vi Tiểu Bảo khó mà suy đoán cho hết, y cảm thấy ngực vẫn rất đau, lại nghĩ “Khối thịt mập lùn kia vô công ghê gớm thật, ái chà, hay y chính là cao thủ Thần Long giáo đã trộm được bộ kinh này? Y vào cung gặp con dĩ già, con dĩ già cũng đối đãi y với rất tốt, chuyển thái hậu thật xuống gầm giường, cho y ngủ trong tủ. Mới rồi mình và tiểu hoàng đế vào cung Từ Ninh, chuyện cũng thật khéo, vừa đúng lúc mới bắt được kẻ gian trên giường. Khối thịt này có thể quay lại báo thù, rồi nhớ tới bộ kinh thư sẽ vào cung Từ Ninh lấy về”.

Lúc ấy Vi Tiểu Bảo đi báo cho Đa Long, nói biết tin hôm nay sẽ có kẻ gian vào cung hành thích, muốn y phái nhiều thị vệ bảo vệ hoàng thượng và thái hậu nghiêm ngặt. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nếu con dĩ già về đảo Thần Long bẩm báo với Hồng giáo chủ thì rất không hay. Lão tử hạ thủ trước là hơn, lấy địa đồ trong kinh thư ra, rồi cứ đưa tới đảo Thần Long một hai bộ kinh

thư rỗng, nếu Hồng giáo chủ bảo mình tìm số còn lại thì không thể không cho mình thuốc giải. Không tìm được bản đồ trong kinh thư rỗng là việc của y, không liên can tới lão tử. Ai bảo phúc phận của y quá nhỏ chứ? Dù sao thì y cũng thọ sánh ngang trời, không cần nôn nóng, cứ việc tìm mười vạn tám ngàn năm thì cuối cùng cũng sẽ tìm ra thôi”.

Hồi 29

*Mưa tạnh vàng trăng soi trước trướng
Hương qua làn gió thoảng bên màn*

Vì Tiểu Bảo ra khỏi cung đi gặp bọn Lý Lực Thế, Quan An Cơ, Huyền Trinh đạo nhân và Tiền Lão Bản. Quần hùng Thiên địa hội thấy y đều vui mừng. Lý Lực Thế nói “Thuộc hạ vừa được tin Tổng đà chủ đã tới Thiên Tân, trong hôm nay sẽ lên kinh. Vi Hương chủ cũng vừa về kinh, thật rất hay”. Vì Tiểu Bảo nói “Phải, phải, thật hay lắm!”. Y nghĩ tới việc gặp lại sư phụ, lòng không khỏi lo sợ, quần hùng liền giết gà rót rượu thết đãi Vì Tiểu Bảo.

Chiều hôm ấy, Vì Tiểu Bảo kéo Cao Ngạn Siêu ra ngoài, nói “Cao đại ca, nhờ đại ca chuẩn bị cho đệ một cái búa, một cái dùi sắt và một cái đục”. Cao Ngạn Siêu đáp ứng, đi lấy ngay cho y. Vì Tiểu Bảo sai Cao Ngạn Siêu đem cả vào trong gian nhà đất có cái quan tài, nói “Đệ muốn mở quan tài, để mấy món ấy vào”. Cao Ngạn Siêu đáp “Đại!”, cảm thấy rất kỳ quái, nhưng Hương chủ không nói, y cũng không

tiện hỏi nhiều. Vi Tiểu Bảo nói “Đêm trước vị bằng hữu đã chết này báo mộng cho đệ, nói cần mấy món này. Đệ nể tình bằng hữu, nên phải cho y”. Cao Ngạn Siêu càng cảm thấy kỳ quái, chỉ vâng dạ. Vi Tiểu Bảo nói “Đại ca canh ngoài cửa giúp đệ, đừng cho bất cứ ai vào”. Vi Tiểu Bảo liền đẩy cửa vào, đóng cửa, cài then lại.

Thấy trên chiếc quan tài phủ một lớp bụi dày, hiển nhiên là không có ai động tới, y dùng đục và búa nay dinh, mở nắp quan tài, lấy cái bao vải dầu đựng nằm bộ kinh thư ra, đang định đóng nắp quan tài lại thì chợt nghe tiếng Cao Ngạn Siêu ở ngoài cửa quát “Ai?”, liền đó có người quát hỏi “Trần Cận Nam đâu?”. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình nghĩ “Ai hỏi sư phụ mình thế?”, nghe giọng nói có vẻ quen quen.

Cao Ngạn Siêu hỏi “Người là ai?”, rồi có một người lạnh lùng nói “Bất kể y trốn ở đâu, ta cũng lôi y ra”. Thanh âm người này Vi Tiểu Bảo vừa nghe thì biết ngay, lại là Trịnh Khắc Sảng. Vi Tiểu Bảo càng kinh ngạc “Sao tiểu tử thối tha này lại tới đây?”, lập tức nghĩ ra người nói trước là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm. Chỉ nghe choang một tiếng, binh khí giao nhau, tiếp theo là tiếng Cao Ngạn Siêu hự một tiếng, ngã huych xuống đất.

Vi Tiểu Bảo càng kinh hãi, không kịp nghĩ gì liền chui vào quan tài, nghe Trịnh Khắc Sảng nói “Tên phản tặc này chắc đang núp trong đó”. Vi Tiểu Bảo hoảng sợ, liền kéo nắp quan tài dậy lại, nghe âm một tiếng, cánh cửa gỗ của gian nhà đất đã bị đá gãy, Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm đi vào. Vi Tiểu Bảo trong quan tài

nhìn ra, thấy một vết sáng, biết lúc hoảng loạn đây nắp quan tài chưa kín liền thăm kêu khổ “Hồngбет, hồngбет! Chúng muốn tìm sự phụ lại tìm được đồ đệ”.

Bỗng nghe ngoài cửa có người nói “Công tử muốn tìm ta à? Có chuyện gì vậy?”, chính là thanh âm của sự phụ Trần Cận Nam. Vì Tiểu Bảo cả mừng “Sự phụ tới rồi!”.

Đột nhiên Trần Cận Nam kêu “A” một tiếng to, tựa hồ đã bị thương. Tiếp theo choang choang hai tiếng, bình khí giao nhau. Trần Cận Nam tức giận quát “Phùng Tích Phạm, ngươi đột nhiên ám toán ta là vì sao?”. Phùng Tích Phạm lạnh lùng nói “Ta phụng lệnh bắt ngươi!”.

Nghe Trịnh Khắc Sảng nói “Trần Vĩnh Hoa, trong mắt ngươi còn có ta không?”, ngữ khí đầy vẻ phẫn nộ. Trần Cận Nam nói “Sao nhị công tử lại nói thế. Hôm trước thuộc hạ được biết công tử giá lâm Bắc Kinh, ngay đêm ấy vội từ Thiên Tân tới, không ngờ nhị công tử đã đi trước rồi. Thuộc hạ chưa kịp nghênh tiếp, xin nhị công tử thứ tội”.

Vì Tiểu Bảo nghe sự phụ nói rất cung kính, chửi thăm “Nhị công tử rầm chó, vênh vào cái gì?”.

Nghe Trịnh Khắc Sảng nói “Phụ vương sai ta tới Trung nguyên công cán, ngươi biết rồi chứ?”. Trần Cận Nam đáp “Dạ”. Trịnh Khắc Sảng nói “Ngươi đã biết, sao không sớm theo bảo vệ?”. Trần Cận Nam nói “Vì thuộc hạ có mấy chuyện khẩn cấp phải làm, không thể phân thân được, xin nhị công tử lượng thứ. Thuộc hạ lại biết Phùng đại ca theo cạnh nhị công tử, Phùng đại ca thân công vô địch, bọn chuột nhắt đều phải sợ hãi trốn núp, dĩ nhiên có thể bảo vệ

nhị công tử bình an vô sự". Trịnh Khắc Sảng hừ một tiếng, tức giận nói "Sao ta tới Thiên địa hội mà dám thủ hạ tôm cua chuột cáo của người dám vô lễ như vậy?". Trần Cận Nam nói "Thuộc hạ nghĩ chắc họ không nhận ra nhị công tử. Ở đây là kinh sư, chuyện Thiên địa hội chúng ta làm lại phản nghịch với bọn Thát Đát, mọi người đặc biệt cẩn thận, nên thành ra thất lễ. Thuộc hạ xin tạ lỗi".

Vi Tiểu Bảo càng nghe càng giận, nghĩ thầm "Sao sư phụ lại khách khí với tên tiểu tử thói tha này như vậy?".

Trịnh Khắc Sảng nói "Người cứ chối sạch vậy thì ta sai à?". Trần Cận Nam nói "Thuộc hạ không dám!", kể nghe tiếng giấy sột soạt, Trịnh Khắc Sảng nói "Đây là chỉ dụ của phụ vương, người đọc đi". Trần Cận Nam nói "Dạ. Chỉ dụ của vương gia nói Diên Bình quân vương nhà Đại Minh ra lệnh phái Trịnh Khắc Sảng tới Trung Nguyên công cán, phạm thấy chuyện gì có lợi cho quốc gia thì nhất thiết được tùy nghi hành sự".

Trịnh Khắc Sảng hỏi "Thế nào là tùy nghi hành sự?". Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Tùy nghi là không chịu thiệt thòi, đâu có gì khó đâu mà không hiểu? Ông già người bảo người muốn chiếm tiện nghi gì thì không cần khách khí". Y đâu ngờ Trần Cận Nam lại nói "Vương gia dặn nhị công tử chỉ cần thấy việc có lợi cho quốc gia thì không cần về bẩm với vương gia, cứ tùy nghi mà làm". Trịnh Khắc Sảng hỏi "Người có tuân theo chỉ dụ của phụ vương không?". Trần Cận Nam nói "Chỉ dụ của vương gia, thuộc hạ đương nhiên tuân theo". Trịnh Khắc Sảng nói "Được, vậy người tự chặt cánh tay phải đi".

Trần Cận Nam kinh ngạc hỏi "Nhưng tại sao?". Trịnh Khắc Sảng lạnh lùng nói "Trong mắt người không có

chủ, không kính trọng ta tức là không kính trọng phụ vương ta. Ta thấy những việc ngươi làm, rất có ý không chịu làm bấy tôi, hừ, ngươi ở Trung Nguyên ra sức gây dựng thế lực cho mình, tăng cường nhân lực Thiên địa hội, thì còn coi Trịnh gia ở Đài Loan ra gì nữa? Ngươi muốn tự lập làm vua phải không?”. Trần Cận Nam run giọng nói “Thuộc hạ quyết không có ý ấy”. Trịnh Khắc Sảng nói “Hừ ! Quyết không có ý ấy à? Trong đại hội ở phủ Hà Gian lần này, họ tôn ta làm minh chủ tỉnh Phúc Kiến, ngươi biết chứ?”. Trần Cận Nam nói “Dạ. Đây là do anh hùng khắp thiên hạ có ý cung kính lòng trung thành vì nước của vương gia”. Trịnh Khắc Sảng nói “Thiên địa hội các ngươi được làm minh chủ mấy tỉnh?”. Trần Cận Nam im lặng.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm nói “Con mẹ nó, tiểu tử người nổi nóng chỉ vì bị Thiên địa hội cho uống giấm”, lại nghĩ “Gian phu của vợ mình là thượng cấp của sư phụ mình, xem ra chuyện này hơi có chút phiền phức. Hiện giờ hai người đang xung đột, vậy thì rất hay. Có điều sư phụ bị ám toán bị thương, đừng cho chúng hại chết mới được”.

Chỉ nghe Trịnh Khắc Sảng lớn tiếng nói “Thiên địa hội ngươi được làm minh chủ ba tỉnh, ta lại chỉ làm minh chủ một tỉnh Phúc Kiến, so với Thiên địa hội ngươi thì Trịnh gia ta có là gì đâu? Ta chẳng qua chỉ là minh chủ tỉnh Phúc Kiến nhỏ nhoi, ngươi lại là Tổng quân sư Liên minh trừ gian, không phải đã leo lên đầu ta rồi sao? Trong lòng ngươi còn có phụ vương ta không?”. Trần Cận Nam nói “Nhị công tử minh giám, Thiên địa hội là thuộc hạ vâng tuồng lệnh của Quốc tính gia lập ra, chỉ để khu trừ Thát Đát. Thiên địa hội và vương gia vốn là

một thể thống nhất, không phân này nọ. Tất cả những chuyện lớn của Thiên địa hội, thuộc hạ đều bẩm rõ với vương gia rồi mới tiến hành”. Trịnh Khắc Sảng cười nhạt nói “Thiên địa hội người chỉ biết có Trần Cận Nam, đâu có biết Trịnh gia ở Đài Loan ? Dù Thiên địa hội thật sự làm nên chuyện lớn, khu trừ Thát Đát thì chủ thiên hạ này cũng là Trần Cận Nam người chứ đâu phải họ Trịnh bọn ta”. Trần Cận Nam nói “Nhị công tử nói không đúng. Sau khi khu trừ Thát Đát thì chúng ta sẽ cung kính tôn hậu duệ hoàng thất Đại Minh họ Chu lên làm chủ”.

Trịnh Khắc Sảng nói “Người nói cũng quang minh lắm. Bây giờ người đã không coi họ Trịnh ra gì thì sau này làm sao trong mắt còn có họ Chu? Ta muốn người tự chặt một cánh tay, người đã không tuân lệnh. Lần này ta từ phủ Hà Gian trở về, dọc đường gặp không ít nguy hiểm, nhưng không thấy một binh một tốt của Thiên địa hội người tới bảo vệ. Nếu không phải Phùng sư phụ ra sức cứu cho thì bây giờ cũng không biết ta còn sống được không. Người chỉ mong ta táng mạng dưới tay bọn tiểu nhân, dụng tâm như vậy, có chết cũng chưa hết tội. Hừ, người chỉ sợ cái rắm ngựa ca ca ta, vẫn thường rất không coi ta ra gì”. Trần Cận Nam nói “Đại công tử và nhị công tử là anh em ruột thịt, thuộc hạ đều phục tùng như nhau, đâu dám thiên lệch”. Trịnh Khắc Sảng nói “Sau này ca ca ta sẽ làm vương gia, làm sao người coi hai anh em ta như nhau được?”.

Vì Tiểu Bảo nghe tới đây đã hiểu được quá nửa, nghĩ thầm “Tiểu tử này muốn tranh ngôi với ca ca y, trách sư phụ mình ủng hộ ca ca y, y bị Phùng Tích Phạm xúi giục nên muốn thừa cơ trừ khử sư phụ mình”.

Lại nghe Trịnh Khắc Sảng nói tiếp “Dù sao thì ở Trung Nguyên thế lực của người cũng rất lớn, chẳng bằng cứ giết ta đi”. Trần Cận Nam nói “Nhị công tử bức bách như vậy, thuộc hạ khó mà phân biện, đành trở về Đài Loan diện kiến vương gia, nghe vương gia chỉ dạy là được. Nếu vương gia muốn giết, thuộc hạ há dám chống đối?”.

Trịnh Khắc Sảng hừ một tiếng, tựa hồ cảm thấy khó nói lại, lại như sợ đối chất với y trước mặt phụ thân.

Phùng Tích Phạm lạnh lùng nói “Chỉ sợ Trần tiên sinh vừa rời khỏi đây, nếu không phải đi đầu hàng Thất Sát, bán đứng nhị công tử thì cũng dựng riêng một ngọn cờ, tự lập làm vua, cũng không cần đi Đài Loan nữa”. Trần Cận Nam tức giận nói “Người vừa đánh lén làm ta bị thương là phụng lệnh vương gia sao? Chỉ dụ của vương gia đâu?”. Phùng Tích Phạm nói “Tuống lệnh của vương gia là nhị công tử ở Trung Nguyên được tùy nghi hành sự. Không tuân theo lệnh của nhị công tử tức là phản nghịch, dù là ai cũng giết”. Trần Cận Nam nói “Nhị công tử đang tự nhiên bỗng như thế, đều do người từ trong xúi giục ly gián. Quốc tính gia trải bao gian nan mới gây dựng nên cơ nghiệp to lớn này, chỉ e sẽ bại hoại trong tay hạng tiểu nhân gian trá như người. Cho dù họ Phùng người võ công vô địch thiên hạ, thì ta lại sợ người à?”. Phùng Tích Phạm lạnh lùng nói “Nói thế thì người công nhiên làm phản chống lại Diên Bình vương phủ phải không?”. Trần Cận Nam lớn tiếng nói “Trần Vĩnh Hoa ta một lòng trung thành son sắt với vương gia, người đừng hòng vu khống chụp lên đầu ta hai chữ phản nghịch”.

Trịnh Khắc Sảng quát “Trần Vĩnh Hoa làm phản, bắt cho ta”. Phùng Tích Phạm đáp “Dạ”. Chỉ nghe tiếng

choang choang vang lên, binh khí va nhau, ba người ra tay giao đấu.

Trần Cận Nam kêu lên “Nhị công tử, xin công tử đứng qua một bên, thuộc hạ không thể động thủ với công tử”. Trịnh Khắc Sảng nói “Người không động thủ với ta à ? Người không động thủ với ta à?”. Y hỏi liên tiếp hai câu, tiếng binh khí choang choang hai tiếng, dường như hỏi một câu là chém Trần Cận Nam một đao.

Vi Tiểu Bảo sốt ruột, khê dầy nắp quan tài lên hơn một tấc nhìn ra, thấy Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm chia ra hai bên đánh ép vào Trần Cận Nam, Trần Cận Nam tay trái cầm kiếm, tay phải rủ xuống, máu tươi không ngừng rơi xuống, biết là do Phùng Tích Phạm tập kích bị thương. Phùng Tích Phạm kiếm chiêu cực nhanh, Trần Cận Nam cố sức chống đỡ. Trịnh Khắc Sảng vung đao thẳng tay phạt ngang, Trần Cận Nam không dám đón đỡ mà chỉ né tránh, biến thành cục diện bị đánh mà không đánh trả, hơn nữa tay trái Trần Cận Nam sử kiếm không tiện, tay phải bị thương hiển nhiên không nhẹ. Vi Tiểu Bảo vô cùng sốt ruột “Bọn Phong Tế Trung, Quan phu tử sao không ai vào giúp đỡ ? Cứ đánh thế này thì chắc sư phụ sẽ bị chúng giết thôi”. Nhưng bên ngoài lặng yên, trong gian nhà đất tiếng binh khí ác đấu choang choang mà bên ngoài lại không nghe có động tĩnh gì.

Thấy Phùng Tích Phạm phóng kiếm đâm tới, thế đâm cực mạnh, Trần Cận Nam vung kiếm chống đỡ, hai thanh kiếm lập tức dính vào nhau. Trịnh Khắc Sảng vung đao chênh chếch chém tới, Trần Cận Nam nghiêng người tránh. Trịnh Khắc Sảng đơn đao quét ngang, soạt một tiếng khê vang

lên, đùi trái của Trần Cận Nam bị rạch một đường, Trần Cận Nam la “A” một tiếng, thanh trường kiếm tung ra, Phùng Tích Phạm thừa thế vung kiếm chém trúng vai phải y.

Trần Cận Nam khổ chiến đầm máu, khó chống đỡ nổi bèn từng bước lùi ra cửa, định chạy tháo thân. Phùng Tích Phạm biết ý, liền xông tới chặn trước cửa, cười nhạt nói “Phản tặc, hôm nay còn muốn thoát thân sao?”.

Vì Tiểu Bảo chỉ mong Phùng Tích Phạm tới cạnh quan tài thì sẽ từ trong quan tài phóng chủy thủ ra đâm, giống như thủ pháp giết mấy tên Lạt ma trong khách điếm. Chiêu Cách bản thích nhân này nguyên là tuyệt chiêu của y, còn hơn cả quyền thuật Cách sơn đả ngư của các tay cao thủ. Nhưng Phùng Tích Phạm càng đấu càng tiến ra xa, làm sao đâm được y? Trịnh Khắc Sảng quát “Phản tặc, còn không buông kiếm chịu trói à?”. Vì Tiểu Bảo thấy tình thế nguy cấp, nghĩ thầm hôm nay có xả thân cũng phải cứu sư phụ, liền bóp chặt cổ họng, đột nhiên kêu lên hai tiếng éc éc.

Bọn Phùng Tích Phạm ba người vừa nghe đều giật nảy mình. Trịnh Khắc Sảng hỏi “Gì thế?”. Phùng Tích Phạm lắc đầu, tay vẫn không hề chậm lại. Vì Tiểu Bảo

(*) Chú : Trịnh Thanh Công sinh được mười con trai là bọn Trịnh Kinh. Năm Khang Hy thứ nhất Trịnh Kinh kế vị làm Diên Bình quận vương nhà Minh, sinh được tám con trai là bọn Khắc Bàn, Khắc Sảng. Khắc Bàn tuy lớn nhất nhưng là con dòng thứ, là con rể Trần Vinh Hoa, về sau làm Thế tử Giám quốc. Lúc Trịnh Khắc Sảng kế vị mới có hai mươi tuổi. Sách này vì yêu cầu của tình tiết trong truyện nên nói tăng tuổi của y lên, có chỗ chưa khớp với sự liệu.

lại kêu lên ba tiếng éc éc éc. Trịnh Khắc Sảng sợ ma, thân hình run lên.

Đột nhiên nắp quan tài bật lên, một đám phấn trắng bay tung ra, mắt ba người lập tức đau như bị kim đâm, liên tục ho sặc sụa. Nguyên khi liêm thi thể vào, trong quan tài ắt để rất nhiều vôi bột, hôm trước Cao Ngạn Siêu đã mua vôi bỏ vào, lúc ấy Vi Tiểu Bảo bốc lấy ném ra.

Phùng Tích Phạm biết quyết chẳng phải ma quỷ gì liền vọt lên trước, nhắm mắt lại, phục người vung kiếm đâm xuống quan tài.

Soạt một tiếng, mũi kiếm đâm vào nắp quan tài, y đang định rút kiếm ra đâm nhát nữa thì đột nhiên thấy ngực phải đau nhói, biết là bị ám toán, vôi tung người vọt lùi lại, lưng đập mạnh vào tường. Vô công y cao cường, tay trái bị vết thương trước ngực, tay phải vũ động trường kiếm bảo vệ phía trước khiến mưa gió cũng không xuyên qua được.

Vi Tiểu Bảo trong quan tài vừa sử chiêu Cách bản thích nhân liền đâm trúng ngay, y cầm chủ thủ nhảy ra, thấy Phùng Tích Phạm, Trịnh Khắc Sảng và Trần Cận Nam ba người đều nhắm chặt mắt, cầm đao kiếm vung múa loạn lên, thấy Phùng Tích Phạm tuy ngực bị trúng kiếm nhưng vết thương không trí mạng, Vi Tiểu Bảo chờ y tới gần để đâm thêm nhát nữa, nhưng Phùng Trịnh hai người múa đao kiếm rất nhanh, Vi Tiểu Bảo quả thật không dám liều mạng xông vào. Lúc ấy tình thế rất cấp bách, nếu để hai người họ dụi hết vôi trong mắt, nhìn thấy mọi sự thì thật hỏng bét, Vi Tiểu Bảo

nhất thời hoang mang không biết nên làm sao đành giao tay trái bốc vôi bột, vừa thấy Phùng Tích Phạm và Trịnh Khắc Sảng giao tay phải liền ném vôi bột ra. Ném vôi bột nguyên là một tuyệt chiêu cầm tay hạng nhất khác của y.

Vừa ném được mấy nắm, Phùng Tích Phạm phát hiện ra phương vị vôi bột ném ra, liền ra chiêu Khát mã bồn tuyên phóng kiếm đâm thẳng qua. Vì Tiểu Bảo hoảng sợ, vội ngồi xuống đất, soạt một tiếng, thanh kiếm đâm xuyên vào quan tài. Vì Tiểu Bảo vừa bò vừa lăn chạy ra ngoài cửa. Phùng Tích Phạm vung kiếm chém tới tấp vào quan tài, vẫn cho là địch nhân còn đang trong đó. Với công phu tu tập của y, thì Vì Tiểu Bảo bò lê bò càng chạy trốn, vốn có thể phát giác ra ngay, chỉ là đột nhiên mắt không thấy gì, ngực lại bị thương nên nhất thời tâm thần rối loạn, lại biết võ công Trần Cận Nam trác tuyệt, không thua gì mình, cường địch đang ở bên cạnh thật vô cùng hung hiểm. Trong lúc hoảng loạn y hoàn toàn không ngờ Trần Cận Nam cũng không nhìn thấy gì, chỉ mong giết được người ám toán thì lập tháo chạy. Y đâm mấy nhát vào quan tài đều đâm vào chỗ trống, liền ra chiêu Thiên nham cạnh tú, kiếm hoa bắn ra bảo vệ quanh người. Y nghe bên trái cũng không có tiếng gió rít do binh khí đánh ra, liền vọt sang trái, đầu vai chạm vào tường bèn đứng dựa vào tường.

Trận đấu này Phùng Tích Phạm dốc hết toàn lực, máu tươi trong vết thương trước ngực liên tiếp phun ra. Y gương mặt mất, bột vôi lập tức bay vào mắt, đau đớn khó chịu vô cùng, sợ sẽ bị mù nên không dám mở ra nữa, dựa lưng vào tường nhích đi từng bước, nghĩ thầm chỉ

cần dựa sát tường bước đi thì có thể tìm ra tới cửa, ra ngoài cửa rồi thì địa thế thông thoáng sẽ dễ thoát hiểm.

Vi Tiểu Bảo đứng ở cửa, thấy Phùng Tích Phạm lần bước tới, biết rõ ý đồ của y nên định chờ lúc y lò dò tới cửa sẽ đâm y một nhát, nhưng nghĩ người này võ công rất cao, cho dù đâm trúng, lúc y sắp chết cũng sẽ xoay tay chém một kiếm, cái mạng nhỏ của mình không khỏi bị nguy hiểm. Vi Tiểu Bảo cầm chủy thủ nhẹ nhàng đâm vào khung cửa khoảng chưa đầy hai tấc, thấy Phùng Tích Phạm cách cửa còn không đầy hai thước, đột nhiên thét lên “Ta đang ở...”, chữ “Trong” chưa ra khỏi miệng thì Phùng Tích Phạm đã ra chiêu cực nhanh, một kiếm chém xuống, choang một tiếng, trường kiếm chém vào thanh chủy thủ bị gãy làm hai đoạn, nửa thanh kiếm gãy văng lên chém lên trán y một nhát mới rơi xuống.

Vi Tiểu Bảo đã sớm núp bên hông gian nhà đất, tìm đập thành thịch, chỉ nghe Phùng Tích Phạm lớn tiếng gào thét, lao nhanh ra ngoài.

Vi Tiểu Bảo quay vào cửa, chỉ thấy Trần Cận Nam và Trịnh Khắc Sảng vẫn đang vung dao múa kiếm. Cường địch đã đi thì y không coi nhị công tử họ Trịnh ra gì, kêu lên “Su phụ, gã Nhất kiếm vô huyết kia đã bị đệ tử chém cho toàn thân đầy máu, chạy trời chết rồi, mời người bước ra thôi”. Trần Cận Nam sùng sốt hỏi “Ai?”. Vi Tiểu Bảo đáp “Là đệ tử Tiểu Bảo”. Trần Cận Nam vui mừng, hoành kiếm ngang trước ngực, không vung múa nữa.

Vi Tiểu Bảo “Trương đại ca, Lý nhị ca, Vương tam ca, các vị đều tới rồi, hay lắm, hay lắm. Tên tiểu tử thối

tha họ Trịnh này còn không bỏ khí giới đầu hàng, các vị cứ nhất tề xông lên, loạn đao phân thân y đi!”.

Trịnh Khắc Sảng giật nảy mình, đâu biết Vi Tiểu Bảo chỉ vờ phô trương thanh thế bèn kêu lên “Su phụ, su phụ!”, không nghe Phùng Tích Phạm đáp trả, y hơi ngần ngừ một chút rồi lập tức ném đơn đao trong tay xuống. Vi Tiểu Bảo quát “Quỳ xuống!”. Trịnh Khắc Sảng khụy hai chân quỳ xuống đất.

Vi Tiểu Bảo cười ha hả, nhặt đơn đao lên, kê mũi đao nhẹ nhẹ vào yết hầu Trịnh Khắc Sảng quát “Đứng dậy, sang phải, tiến lên trước ba bước, bò xuống, chui vào!”.

Vi Tiểu Bảo quát một câu, Trịnh Khắc Sảng run rẩy tuân lệnh làm theo, bò vào quan tài. Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, sấn tới đây nắp quan tài lại, cầm bọc kinh thư vác trên lưng, nói “Su phụ, chúng ta mau đi rửa mặt”, rồi cầm tay Trần Cận Nam bước ra khỏi gian nhà đất.

Hai người đi được bảy tám bước, thấy Cao Ngạn Siêu nằm ngã bên luống hoa, Vi Tiểu Bảo giật nảy mình bước lên đỡ y dậy. Cao Ngạn Siêu nói “Cứu Tổng đà chủ mới quan trọng, thuộc hạ chỉ bị phong tỏa huyết đạo, không sao đâu”. Trần Cận Nam cúi xuống, vỗ vào lưng và hông y mấy chuồng, huyết đạo lập tức giải khai. Cao Ngạn Siêu nói “Mất Tổng đà chủ sao thế?”. Trần Cận Nam cau mày nói “Vôi bột”. Cao Ngạn Siêu nói “Phải dùng dầu cải để rửa, không được dùng nước”, rồi nắm tay y rảo bước đi mau.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta sẽ quay lại ngay”, rồi trở vào gian nhà đất, cầm búa đóng luôn bảy tám cái đinh vào

nấp quan tài, nói “Trịnh công tử, ngươi cứ nằm nghỉ ở đây vài hôm. Tính ra người rất may, một vạn lượng bạc thiếu ta coi như xóa nợ, cũng không cần trả nữa đâu”, rồi cười âm lên một hồi, trở vào đại sảnh.

Chỉ thấy Cao Ngạn Siêu đã dùng dầu cải rửa vôi bột trong mắt cho Trần Cận Nam, lại băng bó vết thương cho y. Bọn Phong Tế Trung, Tiền Lão Bản, Huyền Trinh đạo nhân nằm đầy trong sảnh. Trần Cận Nam đang giải huyết cho mọi người.

Nguyên Phùng Tích Phạm đột nhiên tới tập kích, y võ công đã cao, lại đánh bất ngờ khiến mọi người trở tay không kịp. Bọn Phong Tế Trung hoàn toàn không phải tụt hạp ở một chỗ mà là nghe tiếng xông ra ứng chiến, đều bị y lần lượt điểm huyết ngã lả ra. Mọi người đều vô cùng tức giận, chỉ là Tống đã chủ đang ở trước mặt, không tiện ngoác miệng chửi lớn. Cao Ngạn Siêu nói lại tình hình Vi Tiểu Bảo dùng nguy kế đâm Phùng Tích Phạm trọng thương, mọi người lập tức vô cùng vui vẻ, đều nói thẳng khốn ấy gian ác như thế, mong sao y bị vôi bột làm cho mù cả hai mắt.

Trần Cận Nam hai mắt sung vù, nước mắt không ngừng ứa ra, vẻ mặt trịnh trọng nói “Tiền huynh đệ, Cao huynh đệ, các ngươi đi rửa vôi bột trong mắt cho Trịnh nhị công tử, rồi mời y vào đây”. Tiền Cao hai người vâng dạ.

Vi Tiểu Bảo đột nhiên “A” một tiếng, giả vờ ngất đi, hai mắt nhắm nghiền, Trần Cận Nam tay phải vươn ra một cái, nắm cánh tay y hỏi “Sao thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Con... con vừa rồi... sợ... sợ quá, sợ họ hại chết sư phụ...”

bây giờ... bây giờ tay chân không còn chút khí lực nào...". Trần Cận Nam bế y đặt lên ghế nói "Người nghỉ ngơi một lúc đi".

Nguyên Vi Tiểu Bảo tự biết mình ném vôi bột vào mắt người ta thật là hành vi hạ lưu, năm trước Mao Thập Bát đã vì thế mà đánh y một trận, tuy quần hùng đều cực lực khen ngợi y cơ trí, nhưng nghĩ họ là thuộc hạ của mình, tự nhiên phải vỗ mông ngựa, sự phụ lại là bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, so với Mao Thập Bát còn cao gấp mười lần thì nhất định sẽ phạt nặng, bèn rắp tâm ngất đi trước cho sự phụ không xuống tay được, nếu muốn đánh thật thì cũng nhẹ tay hơn.

Hai người Tiên Cao vội vã chạy vào đại sảnh, nói "Tổng đà chủ, không thấy Trịnh nhị công tử đâu, chắc y chạy rồi". Trần Cận Nam cau mày nói "Đi rồi à? Không có trong quan tài sao?". Hai người Tiên Cao ngơ mặt nhìn nhau, trong gian nhà đất chỉ có một chiếc quan tài, tại sao Trịnh nhị công tử lại ở trong đó?

Trần Cận Nam nói "Chúng ta đi xem thử", rồi dẫn mọi người vào gian nhà đất. Vi Tiểu Bảo cuống lên, chỉ đành đi phía sau, hai tay xoa xoa mông, tự nhủ "Mông ơi là mông, sự phụ nghe ta bỏ thằng tiểu tử thôi tha ấy vào quan tài thì lão huynh ngươi khó tránh khỏi bị đánh thêm vài hèo, thật không phải với ngươi quá".

Mọi người vào tới gian nhà đất, chỉ thấy trên mặt đất đầy vôi bột và máu tươi, quả nhiên không thấy bóng Trịnh Khắc Sảng đâu. Trần Cận Nam rõ ràng nghe Vi Tiểu Bảo ép Trịnh Khắc Sảng bò vào quan tài, lúc ấy nắp quan tài lại đã đóng đinh, vô cùng nghi ngờ, hỏi

“Tiểu Bảo, người đóng đinh quan tài nhất Trịnh công tử phải không?”. Vì Tiểu Bảo thấy vẻ mặt sư phụ không hay, bèn chối “Con không có. Hay y sợ bị sư phụ giết, nên tự đóng đinh cũng chưa biết chừng”. Trần Cận Nam quát “Nói bậy! Mau nạy đinh ra, dùng để y chết ngạt. Mau lên, mau lên!”.

Tiền Lão Bản và Cao Ngạn Siêu vớ lấy búa đục, vội vàng nạy đinh ra, nhấc nắp quan tài lên, bên trong quả nhiên có một người nằm.

Trần Cận Nam kêu lên “Nhị công tử!”, rồi đỡ người ấy ngồi dậy.

Mọi người vừa nhìn thấy, đều bật tiếng la hoảng. Trần Cận Nam buông tay ra lùi lại hai bước, người kia lại ngã xuống đáy quan tài.

Mọi người cùng bật tiếng la “Quan phu tử!”, trong chớp mắt ấy mọi người đã thấy người trong quan tài rõ ràng là Quan An Cơ.

Trần Cận Nam lại bước vội tới đỡ lên, chỉ thấy Quan An Cơ hai mắt trợn trừng, đã chết rồi nhưng thân thể còn ấm, dường như chết chưa bao lâu. Mọi người vừa hoảng sợ vừa đau xót, bọn Phong Tế Trung, Huyền Trinh đạo nhân nhẩy ra ngoài tường xem xét, nhưng đã không thấy bóng dáng địch nhân đâu.

Trần Cận Nam cởi áo Quan An Cơ ra, chỉ thấy trước ngực y có một vết đỏ bầm hình bàn tay, kêu lên thất thanh “Phùng Tích Phạm!”.

Huyền Trinh đạo nhân tức giận nói “Đúng là Phùng Tích Phạm! Hồng sa chuồng này là võ công độc môn của

phái Côn Luân y. Gã ác tặc này bị trọng thương, trong chốc lát đã quay lại phục thù, thật là... con mẹ nó, y muốn cứu Trịnh nhị công tử cũng được đi, nhưng sao lại giết hại Quan nhị ca?”. Mọi người nhao nhao chửi rủa âm lên. Em vợ Quan An Cơ là Giả lão lục thì dập đầu xuống đất kêu trời khóc lớn. Trần Cận Nam im lặng không nói gì.

Mọi người quay lại đại sảnh. Tiền Lão Bản nói “Tổng đà chủ, nhị công tử và đại công tử tranh ngôi với nhau, điều đó mọi người đều biết. Thiên địa hội chúng ta xưa nay theo phép công làm việc, đại công tử là con trưởng, đương nhiên chúng ta ủng hộ đại công tử. Nhị công tử đã sớm coi Tổng đà chủ là cái đinh trong mắt, lần này bị Phùng Tích Phạm khích bác, muốn thừa cơ trừ khử Tổng đà chủ. Hôm nay mọi người đành phải đắc tội với nhị công tử như vậy vì chỉ sợ vương gia sẽ nghe theo lời gièm pha của chúng khiến từ nay về sau Tổng đà chủ không thể trở về Đài Loan nữa”.

Trần Cận Nam thở dài nói “Quốc tính gia đối đãi với ta ân nghĩa sâu nặng, ta dù có tan xương nát thịt cũng khó báo đáp. Vương gia xưa nay anh minh, lại rất kính trọng ta, quyết không phải là người giết hại kẻ trung lương”. Huyền Trinh đạo nhân nói “Tục ngữ nói Người sơ không chia lìa được người thân. Nhị công tử bắt lỗi Thiên địa hội chúng ta không tuân theo hiệu lệnh của Đài Loan, ở Trung Nguyên mà còn thế thì tới Đài Loan làm sao phân biện được nữa? Trịnh gia y tổng cộng có tám vị công tử, tất cả đều tranh quyền đoạt vị với nhau thì Thiên địa hội chúng ta không cần dính dáng vào chuyện của họ nữa. Tổng đà chủ, chúng ta cố nhiên

không làm Tần Cối nhưng cũng không làm Nhạc Phi”. Tiền Lão Bản nói “Tổng đà chủ một lòng trung thành, suốt đời ra sức vì Trịnh gia nhưng suýt nữa bị nhị công tử hại chết, mối hận này bất luận thế nào cũng nuốt không trôi được”. Trần Cận Nam lại thở dài, nói “Bậc đại trượng phu hành sự không thẹn với trời đất, người ta muốn này nọ cũng mặc kệ họ. Có điều ta ngàn vạn lần không ngờ lại xảy ra biến cố này, vừa rồi nếu không phải Tiểu Bảo cơ trí thì mọi người đều đã chết uổng mạng... ôi, đáng tiếc cho Quan nhị ca...”.

Vì Tiểu Bảo nghe sư phụ không truy cứu chuyện ném vôi bột và đóng đinh quan tài, liền thấy nhẹ nhõm, nhưng sợ sư phụ chỉ nhất thời không nghĩ tới, nên lập tức nói qua chuyện khác “Chúng ta huyền não như vậy, chỉ e lảng giềng hai bên đều biết, nếu họ báo quan phủ thì chỉ e... chỉ e... nên chuyển nhà ngay”. Trần Cận Nam nói “Đúng thế. Ta tâm thần bất định nên không nghĩ tới chuyện này”.

Lúc ấy mọi người vội vã đào huyết trong hoa viên chôn cất thi thể Quan An Cơ, mọi người quỳ xuống lạy, nước mắt ròng ròng, mang theo vật dụng tùy thân lập tức ra đi. Quần hùng Thiên địa hội trong kinh thành vẫn thường di chuyển, đổi một trụ sở là một ngôi nhà bình thường để tiện ăn uống. Vì Tiểu Bảo sợ sư phụ khảo vấn võ công, liền thừa cơ từ biệt, trở về hoàng cung.

Vì Tiểu Bảo về tới chỗ ở, cài then cửa lại, giở sáu bộ kinh thư ra xem, quả nhiên thấy trong khoảng trống giữa bìa mỗi bộ kinh thư đều có rất nhiều mảnh da dê vụn. Y lấy tất cả ra rồi khâu bìa sách lại như cũ, khâu

chưa được nửa bộ đã cảm thấy chán ngán, nghĩ thầm “Nếu Song Nhi ở đây thì hay biết mấy, lúc này có lẽ thì vẫn đang ở ngoài chùa Thiếu Lâm chờ mình. Mình bị sự phụ Cửu Nạn bắt đi thì nhất định con a hoàn ngoan ngoan này sẽ lo lắng gần chết, phải sai người đi gọi thì tới”, y lại khầu mấy mũi, mắt đã mở không ra, liền cất kinh thư đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau Vi Tiểu Bảo lên thư phòng đứng hầu nghe chỉ. Khang Hy nói “Ngày mai triều đình sẽ có chỉ phái người đưa công chúa Kiến Ninh đi Vân Nam, tứ hôn cho tên tiểu vương khốn kiếp họ Ngô kia”. Vi Tiểu Bảo nói “Dạ. Chỉ tiếc nô tài chưa hầu hạ hoàng thượng được mấy ngày lại phải rời xa”.

Khang Hy nói nhỏ “Thái hậu nói với ta một chuyện trọng đại, lần này người đi Vân Nam là để thừa cơ làm việc ấy”. Vi Tiểu Bảo đáp dạ. Khang Hy nói “Thái hậu nói, con ác phụ giả thái hậu đó nguyên có một âm mưu trọng đại, thị muốn điều tra long mạch Mãn Châu chúng ta để tìm cách phá hoại”.

Vi Tiểu Bảo buột miệng nói “Con dĩ già này tội lớn ác cực !”, vội đưa tay bịt miệng, tự biết trước mặt hoàng đế mà chửi mắng thô tục như vậy không khỏi quá bất kính. Nào ngờ Khang Hy không hề để ý, nói theo “Đúng! Con dĩ già này đúng là không ra gì. Thái hậu chịu khổ nhục, thà chết chứ không nói mới khiến cho gian kế của con dĩ già không thành công. Trời cao phù hộ, sở dĩ thái hậu được bình yên đến nay là toàn nhờ không chịu tiết lộ điều bí mật này”.

Vi Tiểu Bảo đã biết rồi, nhưng lại nói “Hoàng thượng, chuyện bí mật tay trời này, tốt nhất người đừng nói với

nô tài. Thêm một người biết là thêm một phần nguy hiểm bị tiết lộ". Khang Hy khen "Người càng ngày càng tiến bộ, hiểu được mọi chuyện cần phải cẩn thận. Nhưng từ ngày người làm việc cho ta đến nay, chưa hề tiết lộ ra ngoài chuyện gì. Nếu cả người mà ta cũng không tin thì ta chẳng còn ai để tin được nữa". Vi Tiểu Bảo mấy trăm khúc xương trong toàn thân đều lập tức nhẹ bồng còn mấy lượng mấy tiền, quỳ xuống dập đầu nói "Được hoàng thượng tin cậy như vậy, nô tài dù bị cắt lưỡi cũng không dám tiết lộ nửa câu về những gì hoàng thượng căn dặn".

Khang Hy gật gật đầu, nói "Bí mật về long mạch nhà Đại Thanh ta, nguyên là cất giấu trong tám bộ *Tứ thập nhị chương kinh*".

Vi Tiểu Bảo giả vờ kinh ngạc, luôn miệng nói "Ồ, thật kỳ lạ, có chuyện như thế sao? Thật ngàn vạn lần không sao ngờ được!".

Khang Hy nói tiếp "Năm ấy sau khi Nhiếp chính vương gia tiến vào cửa quan đã đem tám bộ kinh thư chia cho kỳ chủ tám đạo trong Bát kỳ. Trong tám đạo có quân ba đạo Chánh Hoàng kỳ, Chánh Bạch kỳ và Tương Hoàng kỳ là do tướng của thiên tử suất lĩnh, nhưng ruộng đất tài sản vẫn thuộc kỳ chủ ba đạo quản lĩnh. Bộ kinh của đạo Chánh Hoàng kỳ phụ hoàng vẫn giữ bên người, đem lên núi Ngũ Đài, sau đó sai người cầm về đưa cho ta. Kỳ chủ đạo Tương Bạch kỳ có tội, bộ kinh của đạo Tương Bạch kỳ bị tịch thu vào cung, phụ hoàng bèn tặng cho hoàng hậu Đoan Kính". Vi Tiểu Bảo tự nhủ "Lão hoàng gia sủng ái hoàng hậu Đoan Kính thì thứ tốt nhất đương nhiên tặng cho bà ta. Nếu đổi là

mình thì tám bộ kinh thư mà tịch thu được hết vào cung mình cũng tặng tất cả cho bà ta”.

Khang Hy nói tiếp “Con dĩ già hại chết hoàng hậu Đoan Kính, đương nhiên cũng đã chiếm bộ kinh thư của hoàng hậu. Ngao Bái là kỳ chủ đạo Tương Hoàng kỳ. Hôm ấy ta sai người đi lục soát nhà Ngao Bái, con dĩ già bảo người tìm hai bộ kinh thư, một bộ chính là của đạo Tương Hoàng kỳ, còn bộ kia là của đạo Chánh Bạch kỳ”. Vi Tiểu Bảo nói “Dạ. Nếu sớm biết con dĩ già xấu xa như vậy thì nô tài sẽ về nắm với con dĩ già là tìm không thấy, rồi lên dâng cho hoàng thượng”. Khang Hy cười nói “Lúc ấy chúng ta không biết con dĩ già là thái hậu giả, lại không biết mấy bộ *Tứ thập nhị chương kinh* có can hệ trọng đại như vậy, nếu người bậy bạ như thế thì ta không thể không... không thể không đánh vào mông người”. Vi Tiểu Bảo nói “Dạ, dạ”, nghĩ thầm “Đánh vào mông thì có đáng gì? Người không cần khách sáo!”, bèn hỏi “Ngoài ra còn bộ của đạo Chánh Bạch kỳ, không biết Ngao Bái lấy ở đâu?”.

Khang Hy nói “Y hại chết Tô Khắc Tát Ha kỳ chủ đạo Chánh Bạch kỳ, chiếm hết gia sản, của cải và cả kinh thư. Hừ, tên nghịch tặc ấy có chết vẫn chưa hết tội”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng. Vậy thì xem ra trong tay con dĩ già có tới ba bộ kinh rồi”.

Khang Hy nói “Đâu phải chỉ ba bộ? Thị lại phái Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ Thụy Đồng tới làm khó kỳ chủ Chánh Hoàng kỳ Hòa Sát Bác. Lúc ấy ta không biết nguyên do, mà thằng khốn Hòa Sát Bác này trước nay vẫn câu kết với Ngao Bái, nên cũng không đếm xỉa gì tới. Bây giờ nghĩ ra, đương nhiên là để lấy kinh thư của

y. Thụy Đồng thì không hiểu sao cũng mất tích luôn, chắc đã bị con dī già giết để diệt khẩu”.

Vì Tiểu Bảo vội nói “Phải, phải. Hoàng thượng đoán việc như thần”, nghĩ thầm “Người cho là Thụy Đồng bị con dī già giết, ta khen người đoán việc như thần, vậy là đã đóng đinh dưới chân. Sau này dù người biết Thụy Đồng là do ta giết cũng không thể chối lời tra hỏi ta nữa, nếu không thì người phải thừa nhận mình không phải là đoán việc như thần. Thân làm hoàng thượng, há lại đoán việc không như thần mà như quỷ sao?”.

Khang Hy nói “Nếu ta đoán không sai...”. Vì Tiểu Bảo vội nói “Quyết không sai”. Khang Hy nói “...Trong tay con dī già đã có bốn bộ kinh thư. Nhưng có một chuyện rất kỳ quái, bộ kinh của đạo Chánh Hoàng kỳ bỗng nhiên không thấy nữa. Người nghĩ xem lại có ai dám cả gan như thế, dám vào thư phòng của ta lấy trộm...”. Vì Tiểu Bảo nói “Người có thể ra vào thư phòng, lại cả gan dám tự tiện lấy sách, chỉ có... chỉ có...”. Khang Hy nói “Công chúa Kiến Ninh!”. Vì Tiểu Bảo không dám tiếp lời, tự nhủ “Lần này thì đúng là người đoán việc như thần”.

Khang Hy nói “Con dī già sai con gái tới ăn trộm bộ kinh thư của ta, vậy thì trong tay thị đã có năm bộ rồi”.

Vì Tiểu Bảo nói “Chúng ta mau tới cung Từ Ninh lục soát. Con dī già tay không chạy ra khỏi cung, không mang theo gì cả”, trong ngực y tim đập thình thịch “Nếu bây giờ hoàng thượng tới phòng mình lục soát thì cho dù Tiểu Quế tử có một trăm cái đầu cũng bị chém hết”.

Khang Hy lắc đầu nói “Ta đã sớm lục soát kỹ rồi, không thấy gì cả. Chỉ tìm được một bộ tăng bào, té ra

nhân tình của con đi già đó là một hòa thượng. Hô hô, hô hô!”. Vì Tiểu Bảo cũng cười lớn, vừa được hai tiếng thì cảm thấy quá vô lễ, vội nín bật. Khang Hy vẫn lớn tiếng cười lớn, nói “Chẳng qua lúc quả dưa lùn ấy ôm con đi già chạy đi, ta nhìn thấy y có tóc dài, cũng rất kỳ lạ. Có lẽ y cũng là giả trang làm cung nữ, nên mang tóc giả. Thằng khốn ấy vừa mập vừa lùn, con đi già thiếu gì đàn ông không chịu, lại đi tìm quả dưa lùn như vậy”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Quả dưa lùn này võ công rất cao. Kẻ tướng mạo anh tuấn chưa chắc có bản lĩnh dám lên vào cung. Lần trước tên giả làm cung nữ cũng rất xấu”.

Khang Hy cười nói “Cũng có thể”, ngừng một lúc lại nói tiếp “Còn ba bộ kinh khác hiện đang trong tay kỳ chủ ba đạo Chánh Hồng kỳ, Chánh Lam kỳ, Tương Lam kỳ. Hiện Khang thân vương là Kỳ chủ đạo Chánh Hồng kỳ, ta đã ra lệnh cho y đem kinh thư dâng lên”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Tối hôm ấy bộ kinh của Khang thân vương đã bị người ta lấy trộm, hiện đang trong tay mình. Khang thân vương làm sao mà dâng lên được? Phen này chắc lão Khang không xong rồi”.

Khang Hy lại nói “Kỳ chủ đạo Chánh Lam kỳ là Phú Đăng còn nhỏ tuổi, ta vừa hỏi qua y. Y nói kỳ chủ tiền nhiệm Gia Khôn chết trận lúc đánh Vân Nam, tất cả những chuyện sau đó đều do Ngô Tam Quế lo liệu. Ngô Tam Quế chỉ đưa y một quả ấn, mấy lá quân kỳ và mấy vạn lượng bạc, ngoài ra không có gì cả”. Vì Tiểu Bảo nói “Chắc Ngô Tam Quế nuốt bộ kinh ấy rồi”. Khang Hy nói “Đúng thế. Vì vậy người vào phủ Ngô Tam Quế, dò xét chi tiết chuyện này rồi tìm cách lấy bộ kinh thư ấy về,

thằng giặc già Ngô Tam Quế này rất xảo quyệt, ngàn vạn lần không thể dễ y biết được nội tình”.

Vi Tiểu Bảo nói “Dạ, nô tài sẽ tùy cơ ứng biến, tìm cách lừa y”.

Khang Hy cau mày, đi tới đi lui trong thư phòng, nói “Gã khốn Ngạc Thạc Khắc Ha kỳ chủ đạo Tương Lam kỳ hết sức hồ đồ, ta bảo y dâng trình kinh thư, y lại nói mấy năm trước đã không thấy rồi. Ta phái thị vệ tới nhà y lục soát, không có một chút tung tích, ta đã giam y vào thiên lao, cho người khảo tra xem rốt lại đúng là bị trộm mất hay y giấu đi không chịu nộp lên”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chỉ sợ cũng là con đi già phái người đi giở trò, cũng không biết là cướp ngày hay trộm đêm”. Y nghĩ thầm “Chuyện này không oan cho con đi già người, cướp ngày trộm đêm có lẽ chính là quả dưa lùn”. Y lại nói “Nếu cũng là con đi già lấy được thì sáu bộ kinh thư ấy đang ở đâu?”. Y lập tức thấy hơi hối hận “Mình nói câu này bậy rồi, mình tự nói hớ. Mình nói con đi già được sáu bộ kinh thư nhưng người được sáu bộ kinh thư thật ra là Vi Tiểu Bảo mình, như vậy há mình không trở thành con đi già sao?”.

Khang Hy nói “Con đi già rốt lại lai lịch thế nào, hiện giờ không hề tìm ra chút manh mối. Thị làm chuyện lớn này, ắt có người đồng mưu. Sau khi thị được kinh thư ắt đã lần lượt đưa ra khỏi cung, nếu muốn truy hồi cả sáu bộ kinh thư thì rất khó. May mà theo lời thái hậu nói, muốn tìm ra chỗ long mạch của Đại Thanh ắt phải có đủ trong tay tám bộ kinh thư, dù được bảy bộ, chỉ thiếu một bộ cũng vô dụng. Chúng ta chỉ cần hủy hai bộ

trong tay Khang thân vương và Ngô Tam Quế đi thì thái bình vô sự. Chúng ta không cần đi tìm long mạch, chỉ cần không để ai biết, thế là xong. Nhưng để mất bộ kinh thư mà phụ hoàng cho, nếu từ nay không tìm lại được, ta thật là bất hiếu. Hừ, công chúa Kiến Ninh, con... con...".

Khang Hy một tiếng chửi không ra thì Vi Tiểu Bảo trong bụng liền bổ túc "Con đi con!".

Lúc ấy Khang Hy nhớ tới một chuyện, là lời Thuận Trị dặn mình trong tăng phòng chùa Kim Các ở núi Ngũ Đài "Hài nhi, ngươi thông minh hẳn cán, yêu thương bảo vệ trăm họ, làm hoàng đế giỏi hơn ta rất nhiều. Những địa đồ cất giấu trong tám bộ *Tứ thập nhị chương kinh* là nơi cất giấu một kho tàng rất lớn. Năm xưa quân Bát kỳ ta tiến vào cửa quan, kim ngân tài bảo cướp bóc khắp nơi ở Trung Nguyên đều giấu ở trong kho tàng này. Kho tàng là của cải chung của tám đạo trong Bát kỳ, nên phải chia địa đồ làm tám phần để tránh chuyện một đạo độc chiếm. Trong quan ải người Hán đông trăm lần so với người Mãn Châu chúng ta, nếu họ cùng nổi lên tạo phản thì chúng ta ngàn vạn lần không sao chống chế nổi, lúc ấy hãy lùi ra ngoài quan ải, mở kho tàng ra, tám kỳ chia đều thì mấy trăm năm sau cũng không phải lo chuyện cơm áo".

Lúc ấy Khang Hy nhớ lại lời phụ hoàng nói với Vi Tiểu Bảo khi trở về "Việc của thiên hạ nên thuận theo lẽ tự nhiên, không miễn cưỡng, tạo phúc được cho lê dân Trung Nguyên là tốt nhất. Nếu bách tính thiên hạ đều muốn chúng ta ra đi, vậy chúng ta từ đâu tới thì hãy trở về đó". Lại nghe Thuận Trị nói "Mãn Thanh ta có

được thiên hạ thật là do ý trời, điều này quả rất may mắn. Chúng ta không nên có ý muốn ở Trung Nguyên lâu dài, đừng khiến tất cả người Mãn Châu bị tiêu diệt trong cửa quan, ngựa không ra được khỏi cửa quan”.

Khang Hy miệng dạ dạ nói phải, nhưng trong lòng lại không cho là nên như thế “Đại nghiệp của Đại Thanh ta ở Trung Nguyên ngày càng ổn định, từ nay về sau phải khai phá lãnh thổ, xây dựng nền móng ngàn đời không thể lung lay, sao lại nghĩ cái gì thoái bộ? Chỉ lui một bước là hồng bát. Phụ thân đã xuất gia, tâm tình dịu lại, không tranh chấp với đời nên mới nghĩ như vậy”. Quả nhiên nghe phụ thân nói tiếp “Nhưng vì năm xưa Nhiếp chính vương căn dặn kỳ chủ các đạo rằng : Chuyện ngoài quan ải cất giấu một kho tàng lớn, ngàn vạn lần không nên tiết lộ, nếu không thì vương công binh tướng Mãn Châu biết có chỗ để lui, gặp lúc người Hán tạo phản, mọi người không chịu liều chết đánh nhau, thì đại sự hỏng mất. Vì vậy lúc kỳ chủ Bát kỳ bàn giao kinh thư cho người đời sau chỉ được nói trong kinh ẩn chứa điều bí mật liên quan tới long mạch của Mãn Thanh, long mạch mà bị khai quật thì người Mãn Châu ai ai cũng chết không có đất chôn. Một là khiến cho người trong Bát kỳ đời sau không dám nẩy lòng tham, lén đi khai quật kho tàng, hai là nếu biết có người đi khai quật trước thì Bát kỳ liên quân lại mà đánh, dốc sức cản trở. Chỉ có chủ một nước, mới có thể biết được bí mật thật sự”.

Khang Hy nhớ lại cuộc trò chuyện hôm ấy, chợt nghĩ “Nhiếp chính vương hùng tài đại lược, sở kiến rất đúng” rồi liếc Vi Tiểu Bảo một cái, nghĩ thầm “Tiểu Quế tử tuy trung thành nhưng cũng chỉ có thể nói với y chuyện

long mạch, không thể nói chuyện kho báu. Tiểu tử này ngày sau lớn khôn, làm sao dám chắc y không nổi lòng tham. Hôm qua thái hậu nói với mình, năm ấy lúc phụ hoàng kiên quyết xuất gia, đã đem điều bí mật này nói cho thái hậu biết, muốn thái hậu chờ sau khi mình trưởng thành sẽ nói lại, sở dĩ thái hậu nhấn nhục cố sống chính là vì chuyện quan trọng này. Thái hậu không biết mình đã tới núi Ngũ Đài gặp phụ hoàng, cũng may là nhờ thế mà thái hậu không bị con đi già hại chết”.

Vì Tiểu Bảo thấy Khang Hy đi qua đi lại suy nghĩ, đột nhiên tâm niệm nhất động, nói “Hoàng thượng, nếu con đi già là do Ngô Tam Quế phái vào cung, thì... thì trong tay thị đã có bảy bộ kinh thư”.

Khang Hy giật mình, nghĩ thầm chuyện này cũng rất có thể, bèn gọi “Truyền Thượng y giám!”.

Qua một lúc, một thái giám già bước vào thư phòng dập đầu, là Thái giám Tổng quản Thượng y giám. Khang Hy hỏi “Điều tra rõ chưa?”. Thái giám đó đáp “Bẩm hoàng thượng, nô tài đã điều tra rất kỹ, chất liệu áo tăng bào ấy được chế tạo trong thành Bắc Kinh”. Khang Hy ô một tiếng. Vì Tiểu Bảo mới hiểu rõ “Thì ra hoàng thượng muốn điều tra lai lịch của quả dưa lùn ấy. Chất liệu áo y được chế tạo ở trong kinh thì điều tra chẳng được gì cả”. Thái giám đó lại nói “Nhưng quần áo lót của người đàn ông ấy làm bằng tơ tằm ở vùng Cẩm Châu Liêu Đông”. Khang Hy trên mặt lộ vẻ vui mừng, gật đầu nói “Lùi ra đi”. Viên thái giám ấy dập đầu lui ra.

Khang Hy nói “Chỉ e người đoán đúng rồi, quả dưa lùn này nói không chừng có dây mơ rễ má với Ngô Tam

Quê”. Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài cũng không rõ”. Khang Hy nói “Trước kia Ngô Tam Quế trấn thủ Sơn Hải quan, Cẩm Châu là địa hạt của y. Quả dưa lùn này có thể là bộ thuộc của y”. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói “Đúng vậy, hoàng thượng anh minh, đoán nhất định không sai”. Khang Hy trầm ngâm nói “Nếu con đi già trốn về Vân Nam thì chuyến đi này của ngươi thêm một phần nguy hiểm. Ngươi hãy đem theo nhiều thị vệ và lấy thêm ba ngàn quân trong Kiêu kỵ doanh”. Vi Tiểu Bảo nói “Dạ, xin hoàng thượng yên tâm. Tốt nhất là nô tài có thể bắt con đi già và quả dưa lùn đem băm ra ngàn vạn mảnh cho thái hậu hả giận”.

Khang Hy vỗ vai Vi Tiểu Bảo, mỉm cười nói “Nếu ngươi có thể lập được công lớn như vậy cho thái hậu hả giận thì, ha ha, ngươi còn quá nhỏ mà quan chức lại quá lớn, ta thấy hơi khó xử đấy. Có điều tiểu hoàng đế và tiểu đại thần chúng ta mà làm được những việc lớn như vậy, khiến bọn quan già phải trợn mắt há miệng cũng rất thú vị”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng tuy nhỏ tuổi mà anh minh nhìn xa thấy rộng, đã sớm làm bọn lão quan trong lòng khâm phục, lúc nào người lo liệu xong chuyện Ngô Tam Quế thì thật đúng là tiền vô lai giả, hậu vô cổ nhân”.

Khang Hy cười ha hả nói “Con mẹ nó, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả. Ngươi thông minh lanh lợi nhưng lại bất học vô thuật vì không chịu đọc sách”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Dạ, dạ. Nô tài khi có thời giờ rảnh rỗi, phải đọc sách mấy ngày mới được”.

Thật ra Vi Tiểu Bảo thô鄙 vô văn, nhưng Khang Hy lại thích, bên cạnh Khang Hy bọn thần tử văn học theo

hầu muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, suốt ngày cứ nghe dần chứng sách vở đã quá nhiều, được cùng Vi Tiểu Bảo nói những lời thô tục đầu đường xó chợ lại cảm thấy thú vị.

Vi Tiểu Bảo cáo từ hoàng đế, vừa ra khỏi thư phòng đã thấy một tên thị vệ tới đón, thỉnh an rồi khẽ nói “Vi Phó Tổng quản, Khang thân vương muốn gặp người, không biết Vi Phó Tổng quản có rảnh không?”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Vương gia đang ở đâu?”. Tên thị vệ nói “Vương gia đang chờ người hồi âm trong Thị vệ phòng”. Vi Tiểu Bảo nói “Vương gia đích thân tới à?”. Tên thị vệ nói “Dạ, dạ. Vương gia nói muốn mời Vi Phó Tổng quản đi uống rượu xem hát, nhưng e là hoàng thượng có việc lớn quan trọng sai Vi Phó Tổng quản làm nên lão nhân gia người không thể phân thân được”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Con mẹ nó, ta mà là lão nhân gia cái gì?”.

Vi Tiểu Bảo vào Thị vệ phòng, chỉ thấy Khang thân vương tay cầm chén trà ngồi ngẩn ngơ xuất thần, cau mày trông rất lo lắng. Y vừa thấy Vi Tiểu Bảo vào vội đặt chén trà xuống, đứng lên bước tới nắm tay Vi Tiểu Bảo, nói “Huynh đệ, lâu ngày không gặp, thật nhớ muốn chết”.

Vi Tiểu Bảo biết y vì chuyện làm mất kinh thư mà cầu cứu mình, nhưng thấy y thân thiết như vậy cũng thấy thích thú, bèn nói “Vương gia có việc gì cứ sai người dẫn một tiếng là được rồi, còn thưởng rượu, thưởng cơm thì làm sao ty chức không tới ngay chứ? Được vương gia coi trọng như vậy, còn đích thân tới tìm ty chức”. Khang thân vương nói “Trong nhà ta đã chuẩn bị sẵn một ban

kịch, chỉ sợ huynh đệ không rảnh. Bây giờ qua chơi được không?”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Được chứ, vương gia thưởng cho com rượu, chỉ cần không phải hoàng thượng dẫn ta đi làm chuyện gì gấp, thì dù ông già ruột có chết ta cũng tới dùng com rượu với vương gia trước rồi sẽ nói”.

Hai người dắt tay nhau ra khỏi cung, cưỡi ngựa tới vương phủ. Khang thân vương khoản đãi long trọng, lần này ngoài Vi Tiểu Bảo không có khách nào khác. Ăn com xong, Khang thân vương mời y vào thư phòng, nói vài câu chuyện phiếm, khen y xuất gia thay hoàng thượng ở chùa Thiếu Lâm, tích được vô số công đức thiện quả, rồi khen y nhỏ tuổi mà đã làm tới Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ, Đô thống Kiêu kỵ doanh, tiền đồ thật không thể biết đâu mà lường. Vì Tiểu Bảo khiêm tốn một hồi, nói sau này hoàn toàn nhờ vương gia cất nhắc tài bồi cho.

Khang thân vương thở dài nói “Huynh đệ, ta và huynh đệ như người một nhà, không giấu gì huynh đệ, đại họa trước mắt của ta sắp đổ lên đầu rồi, chỉ sợ tính mạng thân gia cũng khó bảo toàn”. Vì Tiểu Bảo làm ra vẻ kinh ngạc, nói “Vương gia là con cháu dòng đích của Đại Thiện đại bối lặc, Thiết Mạo tử vương, hoàng thượng đang tín nhiệm trọng dụng, sao có đại họa gì sắp tới?”.

Khang thân vương nói “Huynh đệ, người có chuyện chưa biết. Năm xưa sau khi Mãn Thanh chúng ta vào quan ải, kỳ chủ mỗi đạo được tiên đế ban cho một bộ kinh Phật. Ta là kỳ chủ đạo Chánh Hồng kỳ, cũng được ân thưởng một bộ. Hôm nay hoàng thượng triệu kiến, muốn ta đem kinh thư tiên đế ban cho trình lên. Nhưng... nhưng bộ kinh ấy ta không hiểu vì sao, lại... lại bị ai ăn

trộm mất rồi”.

Vì Tiểu Bảo trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên, nói “Thật là kỳ quặc! Vàng bạc sao không trộm, sách có gì hay đâu mà trộm? Bộ sách ấy đúc bằng vàng à? Hay là viên đá châu ngọc trên quý rất đắt giá?”.

Khang thân vương nói “Cũng không phải thế, chẳng qua cũng là kinh thư bình thường thôi, nhưng ta đã không thể bảo quản tốt tặng vật của tiên đế, thật là đại bất kính. Hoàng thượng bỗng nhiên muốn ta trình lên, chỉ sợ là hoàng thượng đã biết ta làm mất bộ kinh, muốn truy cứu chuyện này. Huynh đệ, huynh đệ cứu ta với”, nói xong đứng lên thỉnh an.

Vì Tiểu Bảo vội đáp lễ, nói “Vương gia khách khí như vậy, há muốn tiểu nhân tổn thọ sao?”. Khang thân vương mặt mũi rầu rĩ nói “Huynh đệ, nếu huynh đệ không nghĩ cách giúp ta thì ta... ta đành tự tử”. Vì Tiểu Bảo nói “Vương gia cũng không khỏi quá xem nặng chuyện này rồi. Ngày mai ta đem chuyện này tâu lên hoàng thượng, nhiều nhất cũng chẳng qua phạt bổng vương gia mấy tháng, hoặc giả giao cho Tôn nhân phủ thẩm xét một phen, đâu có gì liên quan tới tính mạng?”. Khang thân vương lắc đầu nói “Ta chỉ cần bảo toàn được tính mạng, dù có cách chức thân vương của ta đi, phạt làm thứ dân, ta cũng tạ ơn trời đất, mãn nguyện lắm rồi. Ngạc Thạc Khắc Hạ kỳ chủ đạo Tương Lam kỳ vì làm mất kinh thư mà hôm qua bị giam vào thiên lao, nghe nói bị đánh đập tra khảo, hoàng thượng sai người tra vấn xem bộ kinh thư ấy rốt lại đang ở đâu”. Nói xong da thịt trên mặt giật giật, rõ ràng y nghĩ tới thảm họa bị giam trong thiên lao, thân chịu khổ hình.

Vi Tiểu Bảo cau mày nói “Bộ kinh thư ấy thật sự quan trọng như vậy sao ? A, phải rồi, hôm tịch biên tài sản của Ngao Bái, thái hậu sai ta tới nhà y tìm hai bộ Tam thập nhị chương kinh, Tứ thập tam chương kinh gì đó. Bộ kinh vương gia mất có chắc là cái đó không?”. Khang thân vương vẻ mặt càng bồn chồn, nói “Chính nó, là *Tứ thập nhị chương kinh*. Vừa tịch biên tài sản nhà Ngao Bái, thái hậu cái gì cũng không cần, chỉ cần kinh thư, đủ thấy vật ấy không phải tầm thường. Huynh đệ có tìm được không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tìm thì tìm được rồi. Thằng khốn Ngao Bái cất kinh thư dưới hầm trong phòng ngủ, ta tìm toát cả mồ hôi. Bộ kinh ấy có gì kỳ lạ? Ta tới các chùa tìm giúp vương gia năm bảy bộ dâng lên hoàng thượng là được”. Khang thân vương nói “Kinh thư tiên đế khâm tứ khác hẳn kinh Phật tầm thường trong các chùa chiền, không nhập nhèm được đâu”.

Vi Tiểu Bảo vẻ mặt trịnh trọng, nói “Vậy thì đúng cũng hơi phiền phức. Không biết vương gia muốn ta làm chuyện gì?”.

Khang thân vương lắc đầu nói “Chuyện này ta thật khó nói ra, sao... sao có thể nhờ huynh đệ làm chuyện khi quân?”. Vi Tiểu Bảo vỗ ngực nói “Vương gia cứ nói không hề gì. Người coi Vi Tiểu Bảo là bằng hữu thì ta vì vương gia mà mất cái mạng nhỏ này cũng là một phen nghĩa khí. Được, người cứ đi tâu với hoàng thượng, nói bộ kinh thư ấy Vi Tiểu Bảo ta đã mượn đi rồi không cần thận làm mất. Mấy hôm nay hoàng thượng rất thích ta, cùng lắm là đánh ta một trận, chưa chắc đã chém đầu ta”. Khang thân vương nói “Đa tạ ý tốt của huynh đệ,

nhưng cách này e là không được. Hoàng thượng sẽ không tin huynh đệ mượn kinh thư để xem”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Ta tuy từng làm hòa thượng nhưng một chữ to bằng quả bí cũng không biết, chuyện mượn kinh thư để xem chỉ e hoàng thượng sẽ rất không tin. Chúng ta nghĩ cách khác vậy”.

Khang thân vương nói “Ta muốn nhờ huynh đệ... nhờ huynh đệ... nhờ huynh đệ...”, liên tiếp nói ba tiếng “Nhờ huynh đệ”, rồi không nói tiếp nữa, chỉ đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo xem thái độ của y.

Vi Tiểu Bảo nói “Vương gia, người bất tất ngập ngừng. Cái mạng nhỏ xiu của huynh đệ...” tay trái nắm bím tóc mình, tay phải chém vào cổ mình một nhát, rồi làm ra vẻ hai tay bung đầu dăng lên, nói “Ta giao cho người, chỉ cần không phải chuyện nguy hại cho hoàng thượng thì chuyện gì ta cũng theo lời người”.

Khang thân vương cả mừng, nói “Huynh đệ nghĩa khí sâu nặng như vậy, ờ, ca ca không cần nhiều lời nữa. Ta chỉ muốn nhờ huynh đệ tới chỗ thái hậu hay hoàng thượng lén trộm một bộ kinh. Ta đã gọi sẵn mấy chục tên thợ giỏi chờ ở đây, chúng ta cả ngày lẫn đêm làm giả một bộ thì mới mong qua được cửa ải này”.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Có thể làm giống hệt được sao?”.

Khang thân vương vội nói “Được, được, nhất định là có thể làm giống hệt, bảo đảm không có sơ suất. Sau khi làm xong, huynh đệ đem kinh thư trả về chỗ cũ, quyết không dám làm trái xước một chút”. Thật ra y biết rõ trong lúc vội vàng làm giả một bộ kinh thư mà muốn không có chút sơ hở nào là rất khó, nên định đánh tráo

bộ kinh giả đưa Vi Tiểu Bảo trả về chỗ cũ, lấy bộ kinh thật trình lên hoàng đế. Y đoán Vi Tiểu Bảo không biết chữ, khó phân biệt được thật giả, sắp tới không bị phát giác ra thì đó là điều may, còn nếu bị phát giác ra thì cũng không trút tội lên đầu mình được. Có điều dụng ý ấy, lúc này y không tiện nói thẳng ra.

Vi Tiểu Bảo nói “Được, chuyện không thể chậm trễ, ta sẽ tìm cách đi lấy trộm, vương gia cứ ở trong phủ chờ hồi âm”.

Khang thân vương thiên ân vạn tạ, đích thân tiễn Vi Tiểu Bảo ra tới cổng, luôn miệng dặn y phải cẩn thận.

Vi Tiểu Bảo về phòng, lấy mấy chục mảnh da dê vụn ra chắp lại với nhau, nghĩ thầm tám bộ đã được bảy, dù thiếu một chút cũng có thể chắp được đại khái. Nào ngờ mất cả nửa giờ, ngay cả một góc bản đồ cũng chắp không được. Y vốn không nhẫn nại nên chán nản, bèn không chắp nữa, đem mớ da dê vụn gói vào giấy dầu, bên ngoài lại gói thêm lớp giấy dầu nữa, cất cẩn thận trong người, nghĩ thầm “Lão Khang là kỳ chủ đạo Chánh Hồng kỳ, bộ kinh của y đương nhiên là bìa đỏ, ngày mai mình cầm một bộ khác đưa cho y là được rồi”.

Sáng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo khâu nốt bìa bộ kinh của đạo Tương Bạch kỳ lại, cho vào túi rồi tới phủ Khang thân vương.

Khang thân vương vừa nghe Vi Tiểu Bảo tới, liền ba chân bốn cẳng ra đón, cầm chặt hai tay y, liên tiếp hỏi “Sao rồi? Sao rồi?”. Vi Tiểu Bảo mặt mày ử rử, lắc lắc đầu, Khang thân vương trái tim lập tức chìm hẳn xuống, nói “Chuyện này vốn rất khó làm, hôm nay chưa thể

thành công...”. Vi Tiểu Bảo nói nhỏ “Lấy được cái đó rồi, nhưng chỉ e vương gia trong mười bữa nửa tháng cũng không làm giả được”.

Khang thân vương cả mừng, liền nhảy tới bế xốc y lên chạy vào thư phòng.

Bọn tùy tùng thị vệ thấy dáng vẻ vương gia như vậy, bất giác đều cười thầm.

Vi Tiểu Bảo lấy kinh thư ra, hai tay đưa qua hỏi “Là cái này phải không?”. Khang thân vương vội chụp lấy, toàn thân run lên, mở bìa sách ra xem, nói “Đúng rồi, đúng rồi, đây là bộ của đạo Tương Bạch kỳ, nên bìa trắng viền đỏ. Chúng ta lập tức bắt đầu làm bản khác. Huynh đệ, người chỉ cho ta cách để trì hoãn vài hôm. À, ta giả bị ngã ngựa vờ đầu chảy máu hôn mê bất tỉnh, chờ chế tạo kinh thư xong hãy đi khấu kiến hoàng thượng, người thấy được không?”.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Hoàng thượng rất anh minh, người làm trò này, trong lòng người sẽ nghi ngờ, khi vương gia trình sách giả lên, hoàng thượng xem kỹ, chỉ e trò bịp này sẽ bị phát hiện ngay. Bộ kinh thư này và bộ vương gia làm mất, trừ màu bìa sách ra, còn có chỗ nào khác nhau không?”. Khang thân vương nói “Chỉ có màu bìa là khác, ngoài ra đều giống hệt nhau”. Vi Tiểu Bảo nói “Vậy thì dễ thôi, người đổi bìa bộ sách này đi, hôm nay cứ cầm trình lên hoàng thượng”.

Khang thân vương vừa kinh ngạc vừa vui mừng, run giọng nói “Chuyện này... chuyện này... trong cung bị mất kinh thư, khi điều tra ra, chỉ e sẽ liên lụy tới huynh đệ”. Vi Tiểu Bảo nói “Tối hôm qua ta lén trộm sách trong thư phòng ra, không ai nhìn thấy. Dù có người nhìn thấy,

hừ hừ, ta đoán bọn chó con ấy cũng không dám nói. Ta đảm bảo vương gia không can hệ tới chuyện này là được rồi". Khang thân vương trong lòng cảm kích, bất giác ứa nước mắt, nắm hai tay y, nghẹn ngào không nói nên lời.

Vi Tiểu Bảo trở vào cung, lấy hai bộ kinh thư khác đi tìm Bạt đầu đà và Lục Cao Hiên. Bộ của đạo Chánh Hoàng kỳ y đã tẩm thuốc độc đưa cho bọn Lạt ma Tang Kết cướp đi, bộ của đạo Tương Bạch kỳ đã cho Khang thân vương. Trong năm bộ còn lại thì hai bộ của đạo Tương Hoàng kỳ và Chánh Bạch kỳ lấy được khi lục soát nhà Ngao Bái, bộ của đạo Tương Lam kỳ lấy trong tủ của con đi già, ba bộ sách này con đi già đều đã nhìn thấy, nếu lúc này con đi già đang ở bên cạnh Hồng giáo chủ mà trình ra thì rất không hay. Bộ của đạo Chánh Hồng kỳ Vi Tiểu Bảo thuận tay lấy được trong phủ Khang thân vương, bộ của đạo Tương Hồng kỳ lấy trong người Thụy Đống, con đi già tuy biết lai lịch, nhưng cũng không sao. Y bèn giao cho hai người Bạt Lục bộ của đạo Chánh Hồng kỳ và bộ của đạo Tương Hồng kỳ. Bạt Lục hai người đã đợi y mòn mắt, thấy y đột nhiên tới, lại có được hai bộ kinh thư giáo chủ đang cần thì mừng như nhật được bảo bối trên trời rơi xuống.

Vi Tiểu Bảo nói "Lục tiên sinh, tiên sinh đem kinh thư về trình lên giáo chủ và phu nhân, nói rằng ta đã dò ra được Ngô Tam Quế biết tung tích sáu bộ kinh thư còn lại. Bạch Long sứ là làm việc cho giáo chủ và phu nhân, lấy chữ trung làm đầu, dù chết mười vạn trăm vạn lần cũng không từ, nên phải tới Vân Nam nước sôi lửa bỏng

tìm kiếm kinh thư. Bạn tôn giả, tôn giả hộ tống ta tiếp tục đi lập công vì giáo chủ”. Bạn Lục hai người mừng rỡ vâng dạ.

Bạn đầu đà nói “Lục huynh, Bạch Long sứ lập được công lớn này, hai người chúng ta cũng có chỗ nhờ. Giáo chủ sẽ ban cho thuốc giải Báo thai dịch căn hoàn, người hãy mau cho người đem tới Vân Nam”.

Lục Cao Hiên luôn miệng vâng dạ, tự nhủ “Bạch Long sứ còn nhỏ tuổi mà đã tài giỏi như vậy. Ngồi vị tôn cao của giáo chủ, sau này không thể không truyền cho y. Lúc này mình không thừa cơ cầu cạnh y thì còn đợi đến lúc nào?”, bèn nói “Thuốc giải này không phải thứ tầm thường, thuộc hạ quyết không an tâm giao cho người ngoài, nhất định sẽ đích thân đưa tới. Bạch Long sứ, thuộc hạ đối với người một dạ trung thành, nhất định phải sau khi hầu người uống thuốc giải xong, thuộc hạ và Bạn huynh mới uống, nếu không thì cho dù được tính của Báo thai dịch căn hoàn phát tác, thuộc hạ có thuốc giải trong tay cũng thà chết chứ quyết không uống trước”.

Vì Tiểu Bảo cười nói “Tốt lắm, tốt lắm, Lục huynh đối với ta trung thành như vậy, ta không bao giờ quên tấm lòng của người”. Lục Cao Hiên cả mừng khom người nói “Thuộc hạ cung chúc Bạch Long sứ thanh phúc mãi hưởng, thọ sánh Nam Sơn”. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mình chỉ thấp hơn giáo chủ một bậc, thanh phúc mãi hưởng, thọ sánh Nam Sơn cũng được”.

Y về cung không lâu thì có thái giám tuyên chỉ của triều đình, phong Vi Tiểu Bảo làm Nhất đẳng tử tước, Tứ hôn sứ, hộ tống công chúa Kiến Ninh đi Vân Nam tứ hôn cho Ngô Ứng Hùng Thế tử của Bình Tây vương. Ngô Ứng Hùng được phong Tam đẳng Tinh kỳ ni cấp phiên gia Thiếu bảo kiêm Thái tử Thái bảo.

Vi Tiểu Bảo lấy tiền thưởng cho thái giám tuyên chỉ, nghĩ thầm “Đây cũng thật là phúc cho thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng, đã lấy được công chúa xinh đẹp còn được phong làm quan to. Tiên sinh kể chuyện Tinh trung Nhạc truyện, Nhạc Phi Nhạc gia gia được phong Thiếu bảo, thằng tiểu tử thú vị Ngô Ứng Hùng người tại sao cũng ngang hàng với Nhạc gia gia?”. Y lại xoay chuyển ý nghĩ “Hoàng thượng phong cho y làm quan to chẳng qua chỉ để Ngô Tam Quế không nghi ngờ, sớm muộn gì cũng sẽ chém đầu y. Ngao Bái cũng không phải được phong là Thiếu bảo sao? Đúng, đúng, Nhạc Phi Nhạc Thiếu bảo cũng bị hoàng đế giết, đủ thấy phong chức Thiếu bảo chính là vì muốn chém đầu y đây. Lần sau nếu hoàng thượng phong mình làm Thiếu bảo thì phải liệu chết từ chối”.

Vi Tiểu Bảo tới gặp hoàng đế tạ ơn, nói “Hoàng thượng, lần này nô tài đi Vân Nam làm việc cho người, người có cảm nang diệp kế gì thì xin nói cho nô tài hay”. Khang Hy hô hô cười rộ, nói “Tiểu Quế tử không có học vấn. Cảm nang diệp kế là phải gói trong túi gấm, thiên cơ không thể tiết lộ, làm sao nói cho người biết trước?”. Vi Tiểu Bảo nói “Té ra là thế. Tiếc là nô tài không biết chữ, nếu hoàng thượng có cảm nang diệp kế thì vẽ tranh cũng được. Hoàng thượng, lần trước người dặn nô tài tới chùa Thanh Lương làm trụ trì, đạo thánh chỉ ấy về rất đẹp”.

Khang Hy cười nói “Từ xưa đến nay, thánh chỉ không dùng chữ mà dùng hình vẽ e chỉ có hai người vua tôi chúng ta mở đầu mà thôi”. Vi Tiểu Bảo nói “Đây gọi là Tiên vô cổ nhân, hậu vô lai giả”. Khang Hy cười nói “Tốt lắm. Người nhớ rất tốt, dạy thành ngữ cho người thì người nhớ ngay”. Vi Tiểu Bảo nói “Những gì hoàng thượng dạy, nô tài đều nhớ hết, còn những gì người khác dạy, nhắc đi nhắc lại nô tài vẫn không nhớ nổi, cũng không biết vì sao. Như câu Một lời nói ra, ngựa gì đó khó đuổi, con ngựa gì đó vẫn không nhớ được”.

Vi Tiểu Bảo nói tới đó thì thái giám vào bẩm công chúa Kiến Ninh tới cáo từ. Khang Hy liếc Vi Tiểu Bảo một cái rồi truyền cho vào.

Công chúa Kiến Ninh vừa vào thư phòng liền lao vào lòng Khang Hy buông tiếng khóc lớn, nói “Hoàng đế ca ca, ta... ta... ta không muốn lấy chồng ở Vân Nam, xin người thu hồi thánh chỉ”.

Từ nhỏ Khang Hy vốn rất thích cô em gái này, nhưng từ sau khi biết được những hành vi độc ác của thái hậu giả cũng sinh lòng chán ghét cả cô em gái, gả nàng cho Ngô Ứng Hùng quả thật có ý làm hại, lúc này thấy nàng khóc rất đáng thương cũng thấy hơi bất nhẫn, nhưng chuyện đã đến vậy thì khó thu hồi lệnh chỉ bèn vỗ vỗ vai nàng, ôn tồn nói “Con gái lớn lên, phải đi lấy chồng. Ta chọn trượng phu cho cô cũng rất xứng đáng. Tiểu Quế tử, người nói cho công chúa biết đi, Ngô Ứng Hùng tướng mạo rất anh tuấn phải không?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế. Công chúa, vị phò mã này của người là người nam tử đẹp trai nổi tiếng tỉnh

Vân Nam, lần trước y tới Bắc Kinh mà ngoài cổng có mấy mươi cô nương đánh nhau, đến nỗi chết mất ba người". Công chúa Kiến Ninh sững sốt, hỏi "Sao thế?". Vì Tiểu Bảo nói "Thế tử Bình Tây vương là người đẹp trai nổi tiếng thiên hạ. Hôm y tới kinh, hàng ngàn hàng vạn cô nương thái thái trong thành Bắc Kinh đều chen lấn nhau đi xem. Có mấy chục cô nương ngời lấn ta, ta lấn người bèn đánh nhau lộn bậy". Công chúa Kiến Ninh đang khóc liền bật cười, chì chiết "Phì ! Người lừa người, làm gì có chuyện đó?".

Vì Tiểu Bảo nói "Công chúa, công chúa đoán xem tại sao hoàng thượng phải ta hộ tống công chúa đi Vân Nam, lại dặn ta mang theo nhiều thị vệ binh dũng để bảo vệ cho ổn thỏa?". Công chúa nói "Đó là vì hoàng đế ca ca rất yêu thương ta". Vì Tiểu Bảo nói "Đúng vậy, hoàng thượng anh minh nhìn xa thấy rộng, nghĩ sâu lo xa. Công chúa nghĩ xem, phò mã đẹp trai anh tuấn như vậy, không biết có bao nhiêu cô nương muốn làm vợ y, nay bỗng bị công chúa chiếm đi thì thiên hạ không biết có bao nhiêu vai giám, hũ giám, hộp giám, bình giám bị tan tành. Có những cô nương biết võ nghệ tức giận biết đâu sẽ tới làm khó công chúa. Tuy công chúa võ nghệ cao cường, nhưng rốt lại một mình không địch nổi đông người, đúng không? Chính vì vậy lần này nô tài phải hộ tống công chúa xuống nam, gánh nặng trên vai thật rất không nhỏ, phải đối phó với đội nương tử quân giám đường này, công chúa nghĩ thử xem, có thể gặp bao nhiêu tai nạn?".

Công chúa Kiến Ninh cười nói "Cái gì đội nương tử quân giám đường, người đúng là rất biết ăn nói quàng

xiên". Lúc này nàng cười tươi như hoa, trên má vẫn còn đọng mấy giọt nước mắt lóng lánh, nhìn Khang Hy nói "Hoàng đế ca ca, sau khi Tiểu Quế tử đưa ta tới Vân Nam rồi thì cho y bầu bạn chuyện trò với ta cho đỡ buồn, nếu không ta không đi đâu". Khang Hy cười nói "Được, được cho y theo cô một thời gian, đợi cô quen ở đó rồi hãy nói". Công chúa Kiến Ninh nói "Tiểu muội muốn y vĩnh viễn theo tiểu muội, không cho y về".

Vì Tiểu Bảo thề lưỡi nói "Không được đâu, nếu phò mã của người thấy ta phát ghét, tức giận chém một đao, Tiểu Quế tử không có đầu không thể nói chuyện giải khuây với công chúa nữa". Công chúa Kiến Ninh bĩu môi nói "Hừ, y dám à?".

Khang Hy nói "Tiểu Quế tử, trước khi đi Vân Nam, có một việc cần người điều tra cho ta. Bộ kinh Phật trong Thượng thư phòng không thấy đâu, chuyện này hơi kỳ quái, đồ vật trong này lại có người dám ăn trộm!", nói tới câu sau cùng, ngữ khí rất nghiêm khắc. Vì Tiểu Bảo ứng tiếng đáp "Dạ, dạ". Công chúa Kiến Ninh xen vào "Hoàng đế ca ca, bộ kinh Phật của người là do tiểu muội lấy đấy, hi hi"

Khang Hy nói "Cô lấy à ? Tại sao không hỏi ta ?". Công chúa cười nói "Thái hậu bảo ta lấy. Thái hậu nói hoàng đế hàng ngày bận rộn đủ chuyện quân quốc, hỏi người lấy bộ kinh Phật là chuyện nhỏ, cũng không cần làm phiền người". Khang Hy hừ một tiếng, không nói gì. Công chúa Kiến Ninh lè lưỡi năn nỉ "Hoàng đế ca ca, người đừng vì thế này mà giận ta. Sau này ta đi Vân Nam rồi, dù có muốn lấy sách ở đây cũng không được nữa rồi".

Khang Hy nghe nàng nói rất đáng thương, lập tức mềm lòng, ôn tồn nói “Cô đi Vân Nam, có cần gì cứ nói với ta”, ngừng một lúc, lại nói “Trong phủ Bình Tây vương đâu có thiếu thứ gì?”.

Vi Tiểu Bảo vừa từ Thượng thư phòng ra, bọn thị vệ, thái giám nhao nhao tới chúc mừng. Tên thị vệ nào cũng mong được y cho đi Vân Nam, biết Ngô Tam Quế rất giàu có, chuyến sai sứ tốt đẹp này, chuyện phát tài mười phần cầm chắc chín.

Chiều hôm ấy, Khang thân vương vào cung cầu kiến, trở ra gặp Vi Tiểu Bảo đang vẻ mừng rỡ nói “Huynh đệ, đã trình kinh thư lên hoàng thượng rồi. Hoàng thượng rất vui vẻ, còn khen ta mấy câu”. Vi Tiểu Bảo nói “Vây thì tốt quá”.

Khang thân vương nói “Nay mai ngươi đi Vân Nam, hôm nay ta làm một bữa tiệc, một là để chúc huynh đệ được phong tử tước, hai là để tiễn huynh đệ lên đường”, rồi nắm tay Vi Tiểu Bảo ra khỏi cung, lần này không phải về phủ Khang thân vương mà tới một phủ đệ sang trọng ở Đông thành. Tòa nhà này tuy không rộng lớn bằng phủ Khang thân vương nhưng điêu khắc chạm trổ tinh vi, vườn hoa cây cảnh núi đá bày biện rất hoa lệ.

Khang thân vương nói “Huynh đệ, ngươi thấy tòa nhà này thế nào?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Đẹp lắm, rất rộng rãi! Vương gia thật biết hưởng phúc. Đây là nơi ở của tiểu phúc tấn à?”. Khang thân vương mỉm cười không đáp, mời y vào đại sảnh.

Trong sảnh đã có rất nhiều quan lớn, bọn Sách Ngạch Đồ, Đa Long đều ra đón, tiếng “Chúc mừng” vang lên không ngớt.

Khang thân vương cười nói “Hôm nay chúng ta chúc mừng Vi đại nhân thăng quan, theo lẽ thì y ngồi ở ghế đầu mới phải. Có điều y là chủ ngôi nhà này thì đành ngồi ở ghế chủ nhà”. Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên nói “Cái gì mà chủ ngôi nhà này?”. Khang thân vương cười nói “Tòa nhà này là Tử tước phủ của Vi đại nhân. Ca ca đã chuẩn bị cho người. Phu xe, nhà bếp, nô bộc, tỳ nữ đều có cả, nhưng gấp rút e không thật đầy đủ, huynh đệ thấy thiếu cái gì, chỉ cần sai người tới nhà ta lấy là được”.

Vi Tiểu Bảo kinh ngạc vui mừng xen lẫn, mình giúp Khang thân vương chuyện khó kia, không mất đồng vốn nào, cũng không hề nguy hiểm, tuy biết rõ nhất định y sẽ tạ ơn, nhưng ngàn vạn lần không ngờ lại được lễ vật trọng hậu thế này, nhất thời nói không ra lời, chỉ nói “Cái này... cái này... sao lại thế được?”.

Khang thân vương nắm nắm tay y, nói “Hai chúng ta giao tình thân thiết, sao còn phân biệt người này người kia? Nào nào nào, mọi người uống rượu đi, vị nào không say thì hôm nay không cho về”.

Bữa tiệc này ai cũng uống say thỏa thích rồi mới giải tán. Vi Tiểu Bảo được phong tử tước, mọi người đều đã biết chúc thái giám của y là do phụng chỉ cải trang nên không thể về cung ở nữa. Đêm ấy y ngủ trong phòng ngủ hoa lệ, nhìn thấy không phải vàng bạc thì là gấm vóc, chợt nghĩ “Con bà nó, nếu mình mở một kỹ viện trong phủ tử tước này thì mười Lệ Xuân viện cũng không bì kịp”.

Sáng sớm hôm sau Vi Tiểu Bảo đi gặp Cửu Nạn, báo cho bà biết hoàng đế phái y đi Vân Nam tống hôn. Cửu Nạn nói “Hay lắm, ta đi với ngươi”. Vi Tiểu Bảo cả mừng, quay nhìn A Kha. Cửu Nạn nói “A Kha cũng đi”. Vi Tiểu Bảo càng vui mừng hơn, sự vui mừng này còn gấp trăm lần được hoàng đế phong tử tước. Y cáo từ Cửu Nạn ra về, rồi tới chỗ mới của Thiên địa hội.

Trần Cận Nam trầm ngâm nói “Hoàng đế Thát Đát sủng hạnh Ngô Tam Quế như vậy nên nhất thời không đánh đổ y được. Nhưng đây đúng là cơ hội rất tốt. Tiểu Bảo, nếu tên gian tặc Ngô Tam Quế không tạo phản thì chúng ta phải khích cho y tạo phản, nếu khích không được thì vu cho y có ý tạo phản. Ta vốn muốn đi cùng người, nhưng sau khi nhị công tử và Phùng Tích Phạm về Đài Loan ắt sẽ xúc xiểm với vương gia, ta đoán vương gia sẽ phái người tới điều tra chuyện Thiên địa hội nên ta phải ở lại đây để nắm chắc sự thật. Các huynh đệ ở đây, ngươi cứ dẫn đi Vân Nam cả đi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đệ tử chỉ sợ thằng khốn Phùng Tích Phạm lại tới gia hại sư phụ, các huynh đệ ở đây cứ ở lại giúp đỡ sư phụ thì đệ tử mới yên tâm”. Trần Cận Nam vỗ vỗ vai y ôn tồn nói “Khó có người hiểu tâm như ngươi. Phùng Tích Phạm võ công tuy cao cường nhưng sư phụ ngươi cũng không thua y đâu. Lần ấy chẳng qua y tấn công bất ngờ, núp sau cửa đánh lén làm ta bị thương tay phải trước. Lần sau gặp lại, y chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi. Tru diệt Ngô Tam Quế là chuyện lớn phải làm trước tiên, chúng ta phải dốc toàn lực để đối phó. Chỉ mong chuyện này kết thúc nhanh để ta có thể

tới Vân Nam. Chúng ta không thể để Mộc gia tranh tiên được". Vi Tiểu Bảo gật đầu nói "Nếu để Mộc vương phủ đắc thủ trước thì từ nay về sau Thiên địa hội phải tuân theo hiệu lệnh của họ, sẽ rất nhục nhã".

Trần Cận Nam đưa tay bắt mạch cho Vi Tiểu Bảo, rồi bảo y thè lưỡi ra xem, cau mày nói "Chất độc trong người ngươi sao lại biến tính? May mà nhất thời cũng chưa phát tác. Những nội công ta truyền cho ngươi tạm thời đừng luyện nữa, để phòng chất độc xâm nhập vào kinh mạch".

Vi Tiểu Bảo cả mừng, tự nhủ "Người bảo tôi không luyện công, đây là chính miệng người nói, về sau không thể trách tôi được", lại nghĩ "Báo thai dịch căn hoàn này lợi hại thật, ngay cả sư phụ cũng không biết là thứ gì, chỉ mong Lục tiên sinh mau đưa thuốc giải tới là hay".

Sau mấy ngày, chuẩn bị xong dâu dồ, Vi Tiểu Bảo thống lãnh bọn Ngự tiền thị vệ, quân sĩ Kiêu kỵ doanh, quần hùng Thiên địa hội và Ban đầu đà của Thần Long giáo, từ biệt Khang Hy và thái hậu hộ tống công chúa Kiến Ninh tới Vân Nam. Cứu Nạn và A Kha cải trang làm cung nữ trà trộn vào đám đông. Quần hào Thiên địa hội và bọn Ban đầu đà cũng cải trang làm tùy tùng của Vi Tiểu Bảo, mặc trang phục quân sĩ Kiêu kỵ doanh. Vi Tiểu Bảo cưới con ngựa Ngọc Hoa thông của Khang thân vương tặng, tiền hô hậu ủng dắc ý dương dương đi về phía nam, y đã phái người tới Hà Nam thông báo cho Song Nhi ở Hà Nam ới để mong hội tụ với nàng trên đường, lúc này chỉ có một người đẹp không đủ.

Trên đường đi, quan phủ ra sức phô trương cung ứng, hết lòng nịnh nọt phụng thờ vị Tứ hôn sứ đại nhân này, vô môn ngựa đủ cả mười phần. Vì Tiểu Bảo trong lòng mừng rơn, từ khi phụng chỉ làm việc sai sử đến nay, chưa bao giờ y cảm thấy oai vệ sung sướng như lần này, nghĩ thầm “Con dĩ già không ra sao, chỉ sinh một đứa con gái, nếu con mẹ nó đẻ luôn một hơi mười bảy mười tám đứa, lão tử chuyên làm Tứ hôn sứ đại thần, tổng hôn hết người này tới người khác, suốt đời ăn chơi thỏa thích, vàng bạc châu báu hoa sai, còn hơn tất cả mọi chuyện”.

Một hôm tới Trịnh Châu, Tri phủ ra đón cả đoàn vào nghỉ ngơi trong hoa viên của đại phú thân hào ở địa phương, thết đãi thịnh soạn, tan tiệc công chúa Kiến Ninh lại triệu Vi Tiểu Bảo tới nói chuyện phiếm. Từ khi ra khỏi kinh ngày nào cũng vậy. Vi Tiểu Bảo sợ công chúa tay dấm chân đá nên mỗi lần hẹn gặp y đều đem Tiền Lão Bản và Cao Ngạn Siêu theo hầu hai bên, bất luận công chúa năn nỉ cũng thế, nổi giận cũng thế, y quyết không rời hai người mà gặp riêng nàng.

Hôm ấy ăn cơm chiều xong, công chúa triệu kiến Vi Tiểu Bảo. Ba người lại tới tiểu sảnh ngoài phòng ngủ của công chúa. Công chúa bảo Vi Tiểu Bảo ngồi xuống, Tiền Cao hai người đứng sau y. Lúc này tiết trời nóng nực, công chúa mặc áo the mỏng, hai cung nữ tay cầm quạt tròn đang quạt sau lưng. Công chúa vẻ mặt ửng hồng, trên mũi tiết ra những giọt mồ hôi li ti, dung nhan lại càng kiều diễm, Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Tuy công chúa không xinh đẹp bằng vợ mình nhưng cũng coi là nhân tài đệ nhất. Thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng này lấy được thì, đúng là diễm phúc không nhỏ”.

Công chúa nghiêng đầu mỉm cười, hỏi “Tiểu Quế tử, ngươi nực không?”. Vì Tiểu Bảo đáp “Không nực lắm”. Công chúa nói “Ngươi không nực sao trên trán toát nhiều mồ hôi thế?”. Vì Tiểu Bảo cười gượng tay áo lên chùi mồ hôi.

Một cung nữ bưng một cái bình sứ ngũ sắc đi vào, nói “Bẩm công chúa, đây là Toan mai thang ướp lạnh Mạnh Tri phủ dâng biểu, mời công chúa dùng cho mát”. Công chúa mừng rỡ nói “Được, múc một chén cho ta nếm thử”.

Một cung nữ liền lấy một cái chén sứ Thanh hoa, rót Toan mai thang vào bưng tới trước mặt công chúa. Công chúa lấy thìa múc uống mấy ngụm, thở phào nói “Chẳng lẽ phủ Trịnh Châu nhỏ xíu này cũng cất trữ được bằng”. Trong Toan mai thang ngọt thanh có mùi hoa quế tỏa ra thơm ngát cả gian phòng, những viên đá nhỏ chạm vào thìa phát ra tiếng lanh canh, Vì Tiểu Bảo và hai người Tiền Cao không kìm được ứa nước bọt. Công chúa nói “Mọi người đều rất nực, mỗi người rót một chén to uống đi”. Vì Tiểu Bảo cùng hai người Tiền Cao cảm ơn rồi rót uống. Toan mai thang mát lạnh vừa uống vào, khí lạnh xông xuống cổ họng, sáng khoái khôn tả. Trong phút chốc, ba người đã uống hết sạch.

Công chúa nói “Trời nóng thế này đi đường rất khó chịu. Vậy từ ngày mai, mỗi ngày chúng ta chỉ đi bốn mươi dặm, sáng sớm ra đi, mặt trời lên cao thì dừng lại nghỉ ngơi”. Vì Tiểu Bảo nói “Công chúa quan tâm tới người dưới, mọi người đều cảm tạ ân đức, nhưng e chậm trễ thời gian”. Công chúa cười nói “Sợ cái gì? Ta không vội thì người vội gì? Cứ để thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng chờ đợi càng hay”.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười, đang định trả lời, bỗng cảm thấy choáng váng, thân hình lảo đảo. Công chúa hỏi “Sao thế? Nóng quá bị say nắng à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Sợ... sợ vừa rồi nô tài uống nhiều rượu quá. Công chúa diện hạ, nô tài xin cáo từ”. Công chúa nói “Uống nhiều rượu à? Vậy thì mỗi người uống thêm một chén Toan mai thang nữa cho tỉnh rượu”. Vi Tiểu Bảo nói “Đa... đa tạ”.

Cung nữ lại rót thêm ba chén Toan mai thang. Hai người Tiền Cao cũng cảm thấy choáng váng, liền há to miệng uống sạch, đột nhiên lảo đảo mấy cái rồi ngã xuống. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, chỉ cảm thấy mắt nảy dom đóm, chén Toan mai thang chỉ uống được một hớp đã đổ cả lên người, trong nháy mắt không còn biết gì nữa.

Cũng không biết qua bao lâu, trong lúc mê man li bì Vi Tiểu Bảo cảm thấy tựa hồ như mưa tưới lên đầu, y đang định mở mắt ra lại có một trận mưa trút xuống, qua một lúc cảm thấy đầu óc tỉnh táo, toàn thân mát lạnh, bỗng nghe tiếng cười khanh khách, y mở mắt ra, chỉ thấy công chúa nhìn mình cười ha hả. Vi Tiểu Bảo la “A” một tiếng, phát giác ra mình đang nằm dưới đất, định chống tay ngồi dậy, nào ngờ tay chân đều bị trói chặt, y kinh hãi giãy giụa mấy cái, nhưng không hề cử động được.

Vi Tiểu Bảo thấy mình ở trong phòng ngủ của công chúa, toàn thân ướt đầm đìa toàn là nước, đột nhiên y phát giác quần áo trên người đã bị lột sạch không còn mảnh vải che thân, lúc ấy y sợ đến nỗi tưởng như trời đất tối sầm lại, bèn kêu lên “Sao... sao thế này?”. Dưới ánh nến Vi Tiểu Bảo thấy trong phòng chỉ có một mình

công chúa, bọn cung nữ và hai người Tiền Cao không biết đã đi đâu, y sợ hãi nói “Nô tài... nô tài...”.

Công chúa nói “Người... người... người sao thế? Sao dám vô lễ với ta như vậy?”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Họ đâu rồi?”. Công chúa hơi sa sầm mặt, nói “Hai tên đi theo người, ta thấy phát ghét nên đã chém đầu rồi”. Vì Tiểu Bảo không biết câu này thật hay giả, nhưng y nghĩ vị công chúa này hành sự không thể theo lẽ thường mà suy đoán được, hai người Tiền Cao có bị nàng giết thật cũng không có gì lạ. Y xoay chuyển ý nghĩ, đã đoán ra là nàng bỏ thuốc mê vào Toan mai thang, bèn hỏi “Trong Toan mai thang có mông hãn được sao?”.

Công chúa cười hì hì, nói “Người thật thông minh, chỉ đáng tiếc người thông minh muộn một chút rồi”. Vì Tiểu Bảo nói “Mông hãn được này... công chúa lấy chỗ bọn thị vệ phải không?”. Bản thân Vì Tiểu Bảo lúc thả bọn Ngô Lập Thân, đã từng dùng mông hãn được của bọn thị vệ. Sau đó lúc y làm hôn mê bọn Lạt ma Tang Kết đã dùng hết gói mông hãn được ấy, lần ấy về kinh, y lập tức bảo Trương Khang Niên lấy cho một gói to nữa để trong hành lý, “Chủ thủ, bảo y, mông hãn được” là tam đại pháp bảo vừa công vừa thủ của Tiểu bạch long Vì Tiểu Bảo. Công chúa Kiến Ninh bình thường vẫn bảo bọn thị vệ dạy võ công, cùng đàm luận với họ những chuyện kỳ lạ trên giang hồ nên nàng có lấy một ít mông hãn được của họ để chơi cũng chẳng có gì lạ.

Công chúa cười nói “Cái gì người cũng biết, sao không biết trong Toan mai thang có mông hãn được”. Vì Tiểu Bảo nói “Công chúa thông minh hơn nô tài gấp trăm lần nên công chúa muốn bài bố thì nô tài đành bó

tay bó chân chứ không còn cách nào khác”, y miệng nói qua loa vờ vịt để hồng kéo dài thời gian tìm kế thoát thân. Công chúa cười nhạt nói “Cặp mắt gian manh của ngươi cứ đảo lia lịa, định giở trò ma gì đấy?”, rồi cầm thanh chủ thủ của Vi Tiểu Bảo giơ lên, nói “Ngươi chỉ hơi la lên một tiếng thì ta sẽ đâm mười tám nhát vào bụng ngươi. Ngươi nói xem lúc đó ngươi là thái giám chết hay là thái giám sống?”.

Vi Tiểu Bảo thấy thanh chủ thủ hàn quang lấp loáng, chửi thầm “Con a đầu chết tiệt, a đầu ôn dịch này hành sự vô pháp vô thiên, chỉ cần cầm thanh chủ thủ này tùy tiện rạch nhẹ lên bất cứ chỗ nào trên người mình thì lão tử ta cũng sẽ quy tiên, chỉ có dọa trước để thị không dám giết mình rồi sẽ tìm cách thoát thân”, bèn nói “Đến lúc đó nô tài không phải là thái giám chết cũng không phải là thái giám sống mà biến thành con quỷ hút máu, con quỷ độc rồi”. Công chúa giơ chân lên đá mạnh vào bụng y một cái, chửi “Tiểu quỷ chết giẫm, dám dọa ta à!”. Vi Tiểu Bảo đau quá la to “A” một tiếng. Công chúa chửi “Ta đá chưa lòi ruột ra mà đã đau sao? Đây, ngươi đoán xem, ta đá ngươi mấy cước thì ruột ngươi sẽ lòi ra ngoài? Đoán trúng thì ta tha cho”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài bị trối nên đầu óc rất ngu muội, không đoán được chuyện gì cả”. Công chúa nói “Ngươi đoán không trúng, thì ta đá thử một cước, hai cước, ba cước!”, vừa nói nàng vừa giơ chân đá vào bụng Vi Tiểu Bảo một cước. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Đừng, đừng, công chúa đá cước nữa thì phân thối trong bụng nô tài sẽ bị công chúa đá văng ra”. Công chúa sợ giật nảy mình, không dám đá nữa, nghĩ thầm đá y lòi ruột ra cũng không

sao, nhưng đá cho vãi phân thì thối tha nồng nặc cũng chẳng có gì thích thú.

Vi Tiểu Bảo nói “Hảo công chúa, xin công chúa thả nô tài ra, Tiểu Quế tử sẽ nghe lời người, tỷ võ với người”. Công chúa lắc đầu nói “Ta không thích tỷ võ mà chỉ thích đánh người!”. Soạt một tiếng, nàng rút chiếc roi dưới nệm ra, chát chát chát đập liên tiếp mấy chục roi lên tám thân trần như nhộng của Vi Tiểu Bảo, máu tươi lập tức ứa ra.

Công chúa vừa nhìn thấy máu, bất giác mặt mày rạng rỡ, cúi xuống đưa tay sờ nhẹ nhẹ vào vết thương trên người y. Vi Tiểu Bảo đau quá, toàn thân như bị lửa đốt, năn nỉ “Hảo công chúa, hôm nay đánh vậy là đủ rồi, ta không đắc tội với người mà”. Công chúa đột nhiên nổi giận, vung cước đá vào mũi Vi Tiểu Bảo, lập tức máu mũi chảy ròng ròng, nói “Người không đắc tội với ta à ? Hoàng đế ca ca gả ta cho thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng toàn là do quỷ kế của người”. Vi Tiểu Bảo vội nói “Không, không phải, đây là thánh ý của hoàng thượng, không liên can tới ta”.

Công chúa tức giận nói “Người còn chối à? Thái hậu xưa nay rất thương ta, sao ta đi lấy chồng tận Vân Nam mà thái hậu cũng không nói gì ? Thậm chí ta tới từ biệt thái hậu, thái hậu cũng không ngó ngang tới, thái hậu... thái hậu là mẹ ruột của ta mà !”, nói xong ôm mặt khóc òa lên. Vi Tiểu Bảo tự nhủ “Thái hậu đã bị đánh tráo rồi, con dĩ già đã được thay bằng thái hậu thật, bà hận người thấu xương, tự nhiên là không thèm ngó ngang tới người. Bà không chửi người một trận là đã khách khí lắm rồi, chuyện bí mật này lại không thể nói ra”.

Công chúa khóc một hồi, hậm hực nói “Đều vì người không tốt, đều vì người không tốt!”, vừa nói vừa đá tới tấp vào người Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo linh cơ nhất động, bèn nói “Công chúa, người không chịu lấy Ngô Ứng Hùng sao không nói sớm để nô tài có cách?”. Công chúa giương mắt nói “Chỉ lừa gạt người, người có cách gì? Đây là ý chỉ của hoàng đế ca ca, không ai có thể chống lại”. Vi Tiểu Bảo nói “Bất kỳ ai cũng không thể chống lại ý chỉ của hoàng thượng, điều đó không sai, nhưng có một người mà ngay hoàng thượng cũng không làm gì được y”. Công chúa ngạc nhiên hỏi “Là ai thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Diêm La vương!”. Công chúa vẫn chưa hiểu, hỏi “Diêm La vương thì sao?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nếu Diêm La vương tới giúp, bắt tiểu tử Ngô Ứng Hùng đi thì người khỏi lấy y nữa”. Công chúa ngăn ra, nói “Ơ đâu ra cách hay này? Ngô Ứng Hùng lại nhè lúc này mà chết sao?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Y không đi gặp Diêm La vương thì chúng ta đưa y đi gặp là được”. Công chúa nói “Người nói là hại chết y à?”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Không phải là hại chết, nhưng có người bỗng nhiên chết không minh bạch, không ai biết vì sao”.

Công chúa trừng mắt nhìn Vi Tiểu Bảo hồi lâu, đột nhiên quát “Người bảo ta giết chồng à? Không được! Người nói thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng đẹp trai lắm kia mà, các cô nương trong thiên hạ ai cũng muốn lấy y. Nếu người hại chết y thì ta không để yên cho người đâu”, nói xong vung roi đánh túi bụi một hồi. Vi Tiểu Bảo đau quá lớn tiếng kêu gào.

Công chúa cười nói “Đau lắm phải không ? Người càng đau ta càng thích ! Có điều người mà la to để người ngoài nghe được thì không phải là khí khái của bậc đại anh hùng”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta không phải là anh hùng, ta chỉ là cẩu hùng”. Công chúa chửi “Con mẹ người ! Té ra người là con chó đực”.

Vi Tiểu Bảo nghe vị công chúa càn văng lá ngọc quyền quý nhất thiên hạ đột nhiên nói ra những lời thô tục như vậy, bất giác sùng sốt. Công chúa tiện tay nhặt một chiếc tất, là chiếc tất đã tuột trên chân Vi Tiểu Bảo ra, nhét vào miệng y rồi vung roi đánh rất tàn nhẫn.

Đánh được mấy roi, Vi Tiểu Bảo giả ngất đi, hai mắt trợn ngược, toàn thân bất động. Công chúa chửi “Tiểu tặc, người giả chết à ? Ta thử rạch ba đao lên bụng người, nếu người chết thật thì sẽ không động dậy”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm chuyện này không thử được bèn vội cựa quậy mấy cái. Công chúa cười ha hả, vung roi lên đánh tiếp, roi da vung trên da thịt trần truồng của Vi Tiểu Bảo đốp đốp chát chát, thanh âm rất vang.

Nàng đánh vài mươi cái thì vút roi xuống, cười hì hì nói “Gia Cát Lượng lại muốn hỏa thiêu quân giáp mây”. Vi Tiểu Bảo cuống lên “Hôm nay gặp phải con diên này thì tổ tông mười chín đời của lão tử đều gây ra oan nghiệt”. Chỉ nghe công chúa nói một mình “Quân giáp mây không mặc giáp mây thì không dễ mà đốt, phải tước dầu lên mới được”, nói xong quay ra tìm dầu.

Vi Tiểu Bảo ra sức giãy giụa, nhưng tay chân bị trói rất chặt không sao giăng ra được, trong lúc nguy cấp, bỗng nhiên nhớ tới sư phụ “Lão tử đã nhận thật không

ít sư phụ, lão rùa đen Hải Đại Phú là người đầu tiên, sau đó là sư phụ Trần Tổng đà chủ, sư phụ Hồng giáo chủ thọ sánh ngang trời, sư phụ Tao hồ ly Hồng phu nhân, sư phụ tiểu hoàng đế, sư phụ Trùng Quan sư diệt lão hòa thượng, sư phụ ni cô xinh đẹp Cửu Nạn, nhưng cả một chuỗi sư phụ mà công phu ai dạy cũng không dùng được. Nếu lão tử học được một thân nội công cao cường, chỉ cần khê cựa hai tay hai chân một cái là bứt đứt dây ngay thì còn sợ gì con quỷ a đầu kia tới đốt quân giáp mây?”.

Đang lúc lo lắng hoảng hốt, oán trời trách người, chợt nghe ngoài cửa sổ có người nói nhỏ “Mau vào cứu y ra”, chính là tiếng Cửu Nạn sư phụ ni cô xinh đẹp của y.

Câu ấy vừa lọt vào tai, Vi Tiểu Bảo vui mừng muốn nhảy bật lên, đáng tiếc tay chân bị trói, khó mà nhảy được. Lại nghe tiếng A Kha nói “Y... y không mặc quần áo, không cứu được!”. Vi Tiểu Bảo cả giận chửi thề “Con a đầu chết tiệt, ta ở trường thì tại sao không thể cứu, chẳng lẽ phải mặc quần áo thì mới có thể cứu sao? Người không cứu chồng tức là mưu sát chồng ruột, trở thành tiểu quả phụ thì vui lắm chắc?”. Chỉ nghe Cửu Nạn nói “Người nhắm mắt lại, cắt đứt dây trói tay chân y không được sao?”. A Kha nói “Không được đâu, đệ tử nhắm mắt, nhìn không thấy, lỡ... lỡ đụng vào người y thì sao? Sư phụ, hay là người vào cứu y đi”. Cửu Nạn tức giận nói “Ta là người xuất gia, sao có thể làm chuyện này?”. Vi Tiểu Bảo tuy tuổi còn nhỏ nhưng cũng là một nam tử thiếu niên mười mấy tuổi, toàn thân lỏa lỏa như vậy sao có thể nhìn được?

Vi Tiểu Bảo định la lên “Các người ném một bộ quần áo phủ lên người ta trước, há không phải chẳng thấy gì

sao?”, nhưng khổ nỗi trong miệng y bị nhét một chiếc tất hôi hám nên nói không ra lời, mà hai thầy trò Cửu Nạn, A Kha lại không có tài ứng biến.

Hai thầy trò Cửu Nạn, A Kha cải trang làm cung nữ, bôi phấn vàng lên khuôn mặt xinh đẹp, ngày thường vốn sợ công chúa sinh nghi vặn hỏi nên trà trộn vào đám cung nữ xấu xí, chưa từng thấy mặt công chúa. Tối nay nghe trong phòng ngủ của công chúa vắng vẻ có tiếng roi đánh và tiếng kêu la, liền tới ngoài cửa sổ xem, thấy Vi Tiểu Bảo bị lột sạch quần áo, bị công chúa đánh rất tàn nhẫn.

Hai thầy trò Cửu Nạn ngoài cửa sổ bàn bạc chưa xong thì công chúa Kiến Ninh đã trở về phòng, cười hi hi nói “Trong lúc nhất thời cũng không tìm được mỡ heo, mỡ bò hay dầu ăn nên chúng ta đành thắng một ít mỡ chó vậy. Người tự nói không phải là anh hùng mà là chó đực, mỡ chó đực ra sao ta cũng chưa thấy qua. Người đã thấy chưa?”, nói xong cầm cây nến trên bàn lên gi vào đốt ngực Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo đau quá, co người về phía sau. Công chúa tay trái túm đầu tóc y không cho động dậy, tay phải tiếp tục dùng lửa nến châm vào da thịt y, trong khoảnh khắc mùi thịt cháy bốc lên khét lẹt.

Cửu Nạn cả kinh, lập tức đẩy cửa sổ nhấc A Kha lên ném vào phòng, quát “Mau cứu người!”, còn mình quay đầu đi, sợ nhìn thấy thân thể trần truồng của Vi Tiểu Bảo nên nhắm chặt mắt lại.

A Kha bị sư phụ ném vào phòng, tấm thân trần nhõng nhõng trơn bóng của Vi Tiểu Bảo nằm sờ sờ trước mắt,

muốn không nhìn cũng không được, đành vung chuồng đánh vào gáy công chúa Kiến Ninh. Công chúa hoảng sợ quát “Ai?”, rồi vung tay trái ra gạt, tay phải khua một cái, ngọn nến liền tắt ngấm. Nhưng trên bàn vẫn còn bốn năm ngọn nến đang cháy, chiếu sáng cả phòng. A Kha liền tiếp ra chiêu, công chúa làm sao là địch thủ của nàng? Rắc rắc hai tiếng vang lên, tay phải và chân trái của công chúa bị nàng vặn trật khớp, ngã xuống bên giường. Công chúa tỉnh vốn hung hăng, miệng vẫn không ngớt chửi. A Kha tức giận nói “Tất cả đều tại ngươi không tốt, còn chửi ai nữa?”, rồi đột nhiên la “A” một tiếng, khóc òa lên, trong lòng uất ức vô hạn.

Công chúa ngẩn ra không chửi nữa, nghĩ thầm người đánh ngã ta sao lại khóc? A Kha nhặt thanh chủy thủ dưới đất lên, cắt dây trói trên tay Vi Tiểu Bảo, then đờ bùng mặt, ném thanh chủy thủ xuống, lập tức nhảy ra cửa sổ chạy như bay, Cửu Nạn liền chạy theo nàng.

Trong phòng ngủ công chúa náo loạn long trời lở đất, bọn cung nữ thái giám ở ngoài đã sớm nghe thấy nhưng vì trước đó nghe công chúa dặn, bất kể trong phòng có thanh âm cổ quái gì nhưng không nghe gọi cũng không ai được vào, cái đầu nào thò vào phòng sẽ bị chém lìa khỏi cổ. Bọn họ ngo ngác nhìn nhau, vẻ mặt rất cổ quái. Vị công chúa này từ nhỏ đã thích náo loạn, làm hàng trăm hàng ngàn trò kỳ quặc không sao kể xiết, nhiều năm qua mọi người đã thấy quen rồi, ai cũng không lấy làm lạ. Mẹ công chúa vốn là thái hậu giả xuất thân giang hồ thảo莽, làm sao biết quản thúc dạy dỗ con gái? Thuận Trị xuất gia làm sư, Khang Hy lại còn nhỏ tuổi nên công chúa Kiến Ninh có gây chuyện vô pháp vô

thiên hơn cũng không ai quản. Vừa rồi nàng sai bọn cung nữ thái giám kéo hai người Tiên Cao bị hôn mê ra trời lại, mọi người đều biết tối nay có chuyện kỳ quái, có điều ngàn vạn lần không ngờ công chúa lại bị người ta đánh tới mức không động dậy được.

Vi Tiểu Bảo nghe sự phụ nữ cô xinh đẹp và A Kha đã đi xa, liền móc chiếc tất trong miệng ra, quay người đóng cửa sổ lại, chửi “Con đi thôi tha, mỡ hồ ly tinh người đã thấy qua chưa? Ta chưa từng thấy qua nên chúng ta thắng một ít xem xem”, rồi đá vào công chúa hai đá, chụp hai tay nàng bẻ quặt ra sau, xé một mảnh vải quần của nàng, trời hai tay nàng lại. Công chúa tay chân đều bị trật khớp, đau tới mức toát mồ hôi trán, đâu còn sức chống cự? Vi Tiểu Bảo túm vạt áo trước ngực nàng, dùng sức giật một cái, roạt một tiếng, vải áo lập tức rách toạc, áo công chúa mặc vốn đã mỏng manh, vừa bị xé liền để lộ ra một mảng da trước ngực trắng như tuyết.

Vi Tiểu Bảo trong lòng căm hận, nhặt ngọn nến dưới đất lên, châm lửa rồi gi vào ngực nàng đốt, chửi “Con đi thôi tha, thù trước mắt phải trả ngay. Mỡ hồ ly tinh ta cũng không cần thắng quá nhiều, chỉ thắng khoảng một chén đựng Toan mai thang là đủ”. Công chúa đau quá hét “A” một tiếng. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng rồi, phải để cho người cũng ném thử mùi vị chiếc tất thú vị của ta”, nói rồi khom người nhặt chiếc tất lên định nhét vào miệng công chúa.

Đột nhiên công chúa dịu dàng nói “Quế bối lặc, người không cần nhét tất, ta không kêu lên là được”.

Ba tiếng “Quế bối lặc” vừa lọt vào tai, Vi Tiểu Bảo lập tức ngẩng ra, hôm trong phòng ngủ của công chúa ở hoàng cung, lúc nàng giả làm nô tài hầu hạ y cũng đã gọi như thế, lúc này lại nghe nàng gọi như thế, bất giác cảm thấy trong lòng ngáy ngất. Chỉ nghe công chúa lại dịu dàng nói “Quế bối lặc, người tha cho nô tài đi, nếu trong lòng người thấy còn tức giận thì cứ lấy roi đánh nô tài một trận cho hả giận”. Vi Tiểu Bảo nói “Không đánh người một trận như tử thì cũng khó nguôi hận trong lòng ta”, rồi đặt nệm xuống, vung roi đánh lên người công chúa.

Công chúa khề kêu lên “Ồi chao!Ồi chao!”, cặp mắt đẹp hé ra, môi son chúm chím tựa hồ khoan khoái nói không ra lời. Vi Tiểu Bảo chửi “Con tiện tỳ, thích lắm à?”. Công chúa nhỏ nhẹ nói “Ta.. nô tài đúng là con tiện tỳ, xin Quế bối lặc đánh mạnh thêm chút nữa!Ồi chao!”. Vi Tiểu Bảo vút roi xuống, nói “Ta không thêm đánh nữa!”, rồi quay người đi tìm quần áo nhưng không biết nàng giấu ở chỗ nào, hỏi “Quần áo ta đâu?”.

Công chúa nói “Xin Quế bối lặc nắn lại khớp cho nô tài, để... nô tài hầu hạ mặc quần áo cho Quế bối lặc”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Con tiện tỳ này tuy cổ quái nhưng hoàng thượng phái mình đưa thị đi Vân Nam, dù sao cũng không thể giết thị”, bèn chửi “Con bà nó, con đi thối tha nhà người”, rồi tự nhủ “Con đi già mẹ người thì lão tử không ưa, con bà người tuy cũng chẳng ra gì nhưng lão tử chưa từng gặp qua”. Công chúa cười hỏi “Chơi vui không?”. Vi Tiểu Bảo tức giận chửi “Con bà người mới thấy vui”, rồi cầm tay công chúa nắm đúng khớp, cố sức vặn hai cái, y không biết thuật tiếp cốt nên cố mấy

cái mới tiếp đúng khớp, công chúa đau quá không ngớt kêu “Ồi chao!”.

Đến lúc Vi Tiểu Bảo giúp công chúa tiếp khớp xương đùi thì công chúa nằm phục lên lưng y, hai lần da trần chạm vào nhau, Vi Tiểu Bảo chỉ cảm thấy môi khô lưỡi nóng, trong lòng như có lửa đốt, bèn nói “Người ngồi ngay lên cho ta đi ! Cứ thế này lão tử có thể lấy người làm vợ đấy”.

Công chúa nũng nịu nói “Nô tỳ đang muốn Quế Bối lặc lấy nô tỳ làm vợ”, rồi đưa hai tay ôm chặt Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo khê cựa quậy muốn đẩy công chúa ra, công chúa xoay người qua Vi Tiểu Bảo, hôn vào môi y. Vi Tiểu Bảo lập tức thấy đầu vầng mắt hoa, lúc ấy như đang bay lơ lửng trong đám mây mù, chỉ cảm thấy trước mắt kẻ sát người y là con tiện nhân hồ ly xinh đẹp đáng yêu, những ngọn nến trong phòng từng ngọn bị thổi tắt hết, y nửa mê nửa tỉnh, không biết lạc vào nơi nào.

Vi Tiểu Bảo đang mê mẩn ngây ngất, chợt nghe ngoài cửa sổ có tiếng A Kha gọi “Tiểu Bảo, người trong đó à?”. Vi Tiểu Bảo giật mình, trong giấc mộng mê mèm choàng tỉnh đáp “Đệ đang ở đây”. A Kha tức giận nói “Người còn ở đây làm gì?”. Vi Tiểu Bảo hoảng sợ ấp úng nói “Dạ! Không... không làm gì cả”, định đẩy công chúa ra ngồi dậy nhưng công chúa cứ ôm ghì lấy y, nhỏ nhẹ nói “Đừng đi, Quế Bối lặc bảo thị cút đi, là ai vậy?”. Vi Tiểu Bảo nói “Thị... là vợ ta”. Công chúa nói “Nô tài... nô tài là vợ người, thị không phải đâu”. A Kha vừa xấu hổ vừa tức giận, giẫm chân một cái quay đi. Vi Tiểu Bảo kêu

lên “Sư tử, sư tử!”, nhưng không nghe đáp trả, thì hai cánh môi mềm mại dán chặt lên môi y bịt hết miệng nên y không gọi ra tiếng được nữa.

Sáng sớm hôm sau Vi Tiểu Bảo mặc quần áo rồi rón rén ra khỏi phòng ngủ của công chúa, y hỏi bọn thái giám hầu bên ngoài, biết Tiền Lão Bản và Cao Ngạn Siêu không sao cả, chỉ bị trói ở trong sương phòng phía đông mới yên tâm, tự cảm thấy xấu hổ, không dám đi gặp hai người mà chỉ sai thái giám mau đi cởi trói cho họ. Vi Tiểu Bảo về phòng mình, vừa vui sướng vừa sợ hãi, không dám nghỉ nhiều, liền chui vào trong chăn ngủ.

Chiều hôm ấy Vi Tiểu Bảo mới gặp mặt Cửu Nạn, y cúi đầu xuống mặt đỏ bừng, nghĩ thâm lần này nhất định sư phụ sẽ trách phạt, biết đâu sẽ vung một chuồng đánh chết mình, không ngờ Cửu Nạn không hề biết gì, trái lại còn dịu dàng an ủi y, nói “Con tiểu a đầu phát khủng như vậy thật quá quái, người bị thương nặng lắm không?”.

Vi Tiểu Bảo yên tâm nói “Đệ tử không sao, chỉ... chỉ... may mà không bị thương đến gân cốt”, thấy A Kha trừng mắt nhìn mình, y nói “May nhờ sư phụ và sư tử cứu, nếu không thì thị... tối qua chắc thị nướng chết đệ tử rồi”. A Kha nói “Người... người tối qua...”, đột nhiên đỏ bừng mặt, không nói nữa. Vi Tiểu Bảo nói “Thị... công chúa... bỏ mộng hãn được, sư tử vào phòng cứu đệ, nhưng công chúa... lúc ấy được tính vẫn chưa tan hết, đệ không cử động được”.

Cửu Nạn nẩy lòng thương xót, nói “Tuy ta nhận người làm đồ đệ nhưng vẫn chưa truyền võ công gì cho người, không ngờ người lại bị con tiểu a đầu này hà hiếp như vậy”.

Nếu Vi Tiểu Bảo có lòng muốn học võ công thượng thừa thì lúc này lên tiếng khẩn cầu, đương nhiên Cửu Nạn sẽ châm chước truyền thụ cho, chỉ cần y học chút ít thì suốt đời dùng không hết. Nhưng bất cứ việc gì phải nhọc công khổ luyện thì y đều e sợ tránh né không kịp, tối qua bị công chúa trói chặt tay chân đánh roi đốt thịt, trong lòng oán trách các sư phụ không truyền võ công cho, bây giờ sư phụ muốn truyền cho thì y lại rên hừ hừ, nói “Sư phụ, đệ tử đau đầu quá, giống như muốn vỡ ra, da thịt trên người như bị lột ra từng miếng”.

Cửu Nạn gật đầu nói “Người mau đi nghỉ đi, về sau ít gặp con tiểu a đầu ấy, nếu quả thật phải gặp thì đem theo mấy chục người đi cùng, thì sẽ không thể công nhiên làm khó dễ người. Thị cho ăn uống thì bất luận thứ gì cũng đều từ chối”.

Vi Tiểu Bảo luôn miệng vâng dạ, đang định lui ra, bỗng Cửu Nạn hỏi “Tối qua tại sao thị đánh người? Chẳng lẽ thị không biết hoàng đế rất thích người sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Thị... thị không muốn lấy chồng ở Vân Nam, nói đó là chủ ý của đệ tử. Chuyện hai thầy trò chúng ta đối phó với mẹ thị, hình như con tiện nhân này cũng đã biết”. Vi Tiểu Bảo chỉ hời hợt bịa đặt một câu đã đổ phần lớn nguyên do công chúa đánh y tối qua cho Cửu Nạn.

Cửu Nạn gật đầu nói “Chắc là mẫu thân thị đã nói với thị rồi, về sau phải cẩn thận hơn”, nghĩ thầm “Hôm mình đối phó với thái hậu giả ở trong cung, thủ đoạn rất tàn nhẫn. Nhưng hôm đó Tiểu Bảo chưa lộ diện, chẳng lẽ lại bị thái hậu giả tìm ra manh mối nên sai con gái ra tay báo thù?”.

Đoàn người từ từ đi về hướng tây nam. Đêm nào cũng vậy, công chúa đều lén lút gọi Vi Tiểu Bảo tới bầu bạn. Lúc đầu Vi Tiểu Bảo còn sợ sự phụ và người trong Thiên địa hội biết, nhưng thiếu niên mới biết chuyện nam nữ, mà một công chúa yêu kiều dùng đủ trò để được gần y thì làm sao dứt ra được? Cho dù là bậc chính nhân quân tử cũng chưa chắc cầm lòng được, huống hồ y xưa nay không biết luân thường lễ pháp là gì. Mấy hôm đầu y còn lén lén lút lút, sau đó thì ở lý suốt đêm trong phòng công chúa, ban ngày là Tú hôn sứ, ban đêm làm Phò mã gia. Bọn cung nữ, thái giám phần vì sợ công chúa, phần vì được Vi Tiểu Bảo không ngớt thưởng bạc nên ai thừa hơi mà nói nửa câu ?

Tối hôm A Kha vẫn trật khớp tay chân công chúa, dĩ nhiên công chúa muốn hỏi Vi Tiểu Bảo “sư tỷ” ấy là ai. Vi Tiểu Bảo khuya môi múa mép một hồi, công chúa tính tình hơi hột, lại đang lúc tình ái nồng nàn nên không hỏi.

Đôi nam nữ thiếu niên mới biết mùi tình ái, giống như mật quện trong dầu. Công chúa bỏ hết tính khí điêu ngoa hung dữ, giữ phận nô tài, vừa thấy Vi Tiểu Bảo vào liền quỳ xuống không ngớt gọi “Quê bối lặc, Quê phò mã”. Ngày trước Phương Di lừa Vi Tiểu Bảo ra đảo Thần Long, trong chiếc thuyền lênh đênh trên biển, hai người chỉ bất quá nhìn nhau triu mến, nói lời ôn nhu mà Vi Tiểu Bảo đã mê mẩn tâm thần, còn lần này thì thật như mất hồn, dĩ nhiên càng mê mẩn khuynh đảo. Hai người chỉ mong quãng đường này vĩnh viễn đi không tới nơi. Tuy A Kha trà trộn vào trong đám cung nữ nhưng

nàng quyết không đổi xử với y như công chúa, nên y cũng không nhẫn nại đi lấy lòng nàng.

Một hôm cả đoàn tới Trường Sa, Lục Cao Hiên từ đảo Thần Long phi ngựa tới mang theo khẩu dụ của Hồng giáo chủ, nói giáo chủ được hai bộ kinh thư rất vui mừng, khen Bạch Long sứ trung thành làm việc, tinh minh mẫn cán, quả là công thần của bản giáo nên đặc thưởng cho thuốc giải Báo thai dịch căn hoàn. Mấy hôm ấy Vi Tiểu Bảo lo leo tèo với công chúa đã quên trong người có chất kịch độc, nghe thế rất mừng rỡ, liền cùng Lục Cao Hiên và Bàn đầu đã uống thuốc giải. Bàn Lục hai người khom lưng tạ ơn, nói hoàn toàn nhờ vào công lớn này của Bạch Long sứ hai người mới được giáo chủ ra ơn ban linh dược, trừ đi mối họa tiềm ẩn trong người.

Lục Cao Hiên lại nói “Giáo chủ và phu nhân truyền khẩu dụ cho Bạch Long sứ phải tiếp tục tìm kiếm sáu bộ kinh thư còn lại. Nếu Bạch Long sứ lập được kỳ công nữa thì giáo chủ sẽ trọng thưởng không tiếc gì”. Vi Tiểu Bảo nói “Việc đó đương nhiên ta phải nỗ lực rồi. Giáo chủ và phu nhân ơn nặng như núi, chúng ta dù có tan xương nát thịt cũng khó mà báo đáp được”. Hai người Bàn Lục cùng nói “Giáo chủ Tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời. Bạch Long sứ Thanh phúc mãi hưởng, thọ sánh Nam Sơn”. Vi Tiểu Bảo mỉm cười không nói, nghĩ thầm “Thanh phúc thì có gì hay mà hưởng? Chỉ mong ngày nào cũng diễm phúc mãi hưởng như bây giờ thì thọ sánh Nam Sơn mới có chút đạo lý”.

Hồi 30

*Trấn tướng Nam triều riêng hồng hách
Bộ binh Tây Sở rất thung dung*

Vi Tiểu Bảo và công chúa chỉ mong đường đi Vân Nam vĩnh viễn không bao giờ tới, nhưng đường tuy xa, đi tuy chậm cũng có một ngày tới nơi.

Tỉnh Quý Châu là địa hạt của Ngô Tam Quế, ở ngoài thành có đặt trọng binh, đoàn người của công chúa Kiến Ninh vừa vào địa hạt Quý Châu, Ngô Tam Quế đã phái binh mã tới trước nghênh tiếp.

Lúc gần tới Vân Nam, Ngô Ứng Hùng ra đón, gặp Vi Tiểu Bảo y không ngớt lời cảm tạ. Theo nghi lễ của triều đình, trước khi thành thân, y và công chúa không được gặp nhau.

Lúc bấy giờ công chúa và Vi Tiểu Bảo đang quán quýt như keo sơn, nghe nói Ngô Ứng Hùng tới, lập tức công chúa mày liễu dựng ngược, bực tức vô cùng. Đêm ấy công chúa nói Vi Tiểu Bảo phải nghĩ cách đưa Ngô

Ứng Hùng đi gặp Diêm vương để có thể làm vợ chồng lâu dài với y. Vì Tiểu Bảo giật nảy mình, nghĩ thầm làm phò mã giả ban đêm lén lén lút lút cũng không sao nhưng phò mã thật thì ngàn vạn lần không làm được. Công chúa thấy y cau mày trầm ngâm, tức giận nói “Sao không nói gì cả thế? Muốn đưa thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng đi gặp Diêm vương là do chính miệng người nói chứ đâu phải chủ ý của ta”. Vì Tiểu Bảo nói “Đưa thì nhất định phải đưa rồi, nhưng chúng ta phải chờ cơ hội mới hạ thủ, đừng để người ta sinh nghi”. Công chúa nói “Được, ta tạm nghe lời người. Nói tóm lại ta nhất định theo người chứ quyết không chung giường với thằng tiểu tử đó. Nếu người không đưa y đi gặp Diêm vương thì chuyện gì của chúng ta cũng đều vứt hết. Ta nói với Ngô Tam Quế người cường gian ta thì cho dù người được hoàng đế ca ca sủng ái chỉ e cũng sẽ bị Ngô Tam Quế chém thành mười bảy tám mảnh. Người đi gặp Diêm vương lão tử, coi như là thay Ngô Ứng Hùng đi làm quan trước vậy”.

Vì Tiểu Bảo cả giận, vung tay tát công chúa một cái, quát “Nói vậy, ta cường gian người lúc nào?”. Công chúa cười hì hì, giơ tay ôm chặt y, nũng nịu nói “Thằng tiểu oan gia độc ác chết yếu nhà người, ra tay nặng như vậy không sợ người ta đau sao?”.

Một hôm sắp tới Côn Minh, chỉ nghe trong quân có tiếng tù và vang lên, một viên võ quan báo “Bình Tây vương tới đón loan giá công chúa”.

Vì Tiểu Bảo giục ngựa lên trước, thấy một đội binh sĩ giáp trụ sáng loáng, cười ngựa cao to phóng tới, nhất tề xuống ngựa, xếp hàng hai bên. Trong tiếng

dần sáo, mấy trăm đồng tử thiếu niên mặc áo đỏ cầm cờ đưa một vị tướng quân tới trước đoàn quân. Một viên quan tán lễ cao giọng hô “Nô tài Bình Tây thân vương Ngô Tam Quế tham kiến công chúa Kiến Ninh điện hạ”.

Vi Tiểu Bảo nhìn kỹ Ngô Tam Quế, thấy y vóc người cao to, sắc mặt đỏ tía, râu tóc bạc nhiều đen ít, tuy đã lớn tuổi nhưng bước chân mau lẹ, cử chỉ hiên ngang. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Tiếng tăm của con rùa đen này vang dội khắp thiên hạ ai ai cũng biết, thì ra là như thế này”. Thấy y tới trước xe công chúa, quỳ xuống dập đầu, Vi Tiểu Bảo đứng một bên, nói thầm trước “Con rùa đen Ngô Tam Quế miễn lễ”, nhưng chờ y dập đầu xong mới nói “Bình Tây thân vương miễn lễ”.

Ngô Tam Quế đứng dậy, bước tới cạnh Vi Tiểu Bảo cười nói “Đây chính là Vi Tước gia can đảm bắt sống Ngao Bái, nổi tiếng thiên hạ phải không?”. Vi Tiểu Bảo thỉnh an rồi nói “Không dám. Ty chúc Vi Tiểu Bảo tham kiến vương gia”. Ngô Tam Quế hô hô cười rộ, nắm tay Vi Tiểu Bảo, nói “Vi Tước gia đại nhân đại nghĩa, tiểu vương ngưỡng mộ anh danh đã lâu, xin miễn cho lối khách khí thông thường. Cha con tiểu vương từ nay về sau hoàn toàn dựa nhờ Vi Tước gia cất nhắc. Nếu Vi Tước gia không khinh bỏ thì xin chúng ta cứ coi nhau như người một nhà”.

Vi Tiểu Bảo nghe y nói giọng Dương Châu, cũng có ba phần vui vẻ, tự nhủ “Mẹ kiếp, người với ta có lẽ là đồng hương”, bèn nói “Điều đó thật không dám, ty chúc đầu dám với cao?”, trong giọng nói cũng thêm mấy phần khẩu âm Dương Châu. Ngô Tam Quế cười hỏi “Vi Tước

gia là người Dương Châu sao?”. Vi Tiểu Bảo đáp “Đúng thế”. Ngô Tam Quế cười nói “Vây thì hay lắm. Tiểu vương trú quán ở Liêu Đông, nguyên quán ở Cao Bưu Dương Châu, chúng ta đúng là người một nhà rồi!”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mẹ kiếp, thì ra ngươi là hột vẹt muối Cao Bưu. Đất Dương Châu sinh ra thằng đại Hán gian ngươi, lão tử cũng đủ rui ro rồi”.

Ngô Tam Quế và Vi Tiểu Bảo sóng vai đi trước mở đường đưa công chúa vào thành. Bách tính trong thành Côn Minh nghe tin công chúa lấy thế tử Bình Tây vương, hai bên đường đã sớm có rất đông người chen chúc để tranh nhau xem náo nhiệt. Trong thành treo đèn kết hoa, khắp nơi đều là cổng chào, hỷ trướng, dọc đường tiếng trống chiêng pháo mừng vang lên ầm ĩ. Vi Tiểu Bảo và Ngô Tam Quế sóng vai cưỡi ngựa vào thành, thấy ai cũng khom lưng đón tiếp rất là đắc ý. Nhưng lại xoay chuyển ý nghĩ “Một nàng công chúa đẹp như ngọc như hoa, vừa lẳng lơ vừa ôn ền như vậy mà bỗng không đi làm vợ thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng, còn lão tử thì phải ngàn dặm xa xôi đưa dâu cho y, thằng tiểu tử thúi này diễm phúc cũng quá lớn”, cảm thấy hậm hực bất bình.

Ngô Tam Quế đưa công chúa tới An Phụ viên ở phía tây thành Côn Minh. Đây là chỗ ở cũ của Kiềm quốc công họ Mộc nhà Minh, vốn lầu cao gác rộng, viên đình tuyệt đẹp. Ngô Tam Quế được tin công chúa lấy con mình bèn gọi nhiều thợ mộc tu sửa trang hoàng lại như mới. Cha con Ngô Tam Quế cách rèm thỉnh an công chúa xong mới cùng Vi Tiểu Bảo tới phủ Bình Tây vương.

Phủ Bình Tây vương trên núi Ngũ Hoa, nguyên là cố cung của hoàng đế Vĩnh Lịch triều Minh. Cung này

rộng tới mấy dặm, sau khi Ngô Tam Quế vào ở, liên tiếp nhiều năm không ngừng tu bổ lâu đài quán các. Nơi đây tường vách chạm trổ tinh vi, đình hồng ao bích, không kém hoàng cung nội viện.

Trên sảnh đã bày sẵn yến tiệc linh đình, văn võ bách quan dưới trướng Bình Tây vương đều ra bồi tiếp, khâm sai đại thần Vi Tiểu Bảo đương nhiên ngồi ghế chủ tiệc.

Rượu qua ba tuần, Vi Tiểu Bảo cười nói “Vương gia, ty chúc lúc ở Bắc Kinh vẫn nghe người ta nói vương gia muốn tạo phản...”. Ngô Tam Quế lập tức sắc mặt xám xanh, các quan cũng đều biến sắc, chỉ nghe Vi Tiểu Bảo nói tiếp “... Nhưng hôm nay tới vương phủ, mới biết những người đó đều nói năng bậy bạ”. Ngô Tam Quế hơi yên tâm, nói “Vi Tước gia mình giám, bọn tiểu nhân ty tiện ghen ghét nên vu khống để hãm hại, quyết không thể tin được”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế, ta nghĩ nếu vương gia muốn tạo phản cũng bất quá là muốn làm hoàng đế. Nhưng cung điện của hoàng thượng đâu hoa lệ bằng phủ vương gia đây, y phục cũng không lộng lẫy bằng y phục của vương gia. Com nước của hoàng thượng trước nay do chính tay ta lo liệu, thật xấu hổ, món ăn cũng không ngon bằng vương phủ của vương gia. Vương gia làm Bình Tây vương còn sung sướng hơn hoàng thượng nhiều, việc gì phải đi làm hoàng đế? Khi nào ta trở về Bắc Kinh sẽ tâu với hoàng thượng Bình Tây vương quyết không tạo phản, dù có mời làm hoàng đế, vương gia lão nhân gia cũng ngàn vạn lần không chịu làm”.

Trong khoảnh khắc đại sảnh yên lặng như tờ, bách quan ngừng ăn ngừng uống, sững sờ nghe y nói một tràng bất luân bất loại, trống ngực đều đập thình thịch. Ngô

Tam Quế lại càng sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, không biết trả lời thế nào là hay, nghĩ thầm “Nghe y nói như vậy, quả nhiên hoàng đế đã sớm nghĩ mình có ý tạo phản”, đành hô hô cười khan mấy tiếng, nói “Hoàng thượng anh minh nhân nghĩa, tình huống việc trị nước, quả thật các bậc vua thánh ngày xưa cũng không bì được”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế, Điều Sinh Ngũ Thang cũng phải chịu thua”.

Ngô Tam Quế ngó ra, lát sau mới hiểu ý y muốn nói Nghiêu Thuấn Vũ Thang, bèn nói “Vi thần rất ngưỡng mộ đức cần kiệm của hoàng thượng, vốn không dám xa hoa, nhưng vì thánh ân mệnh mông, công chúa về đây, bọn vi thần không dám thiếu lễ số, đành tận tâm tận lực đón rước công chúa và Vi Tước gia. Chờ sau khi hôn sự xong rồi sẽ tiết kiệm lại”. Y nghĩ thầm thằng tiểu tử này khi về cung sẽ nói với hoàng thượng mình ở đây vô cùng xa xỉ, hoàng đế ắt sẽ nổi giận, phải tìm cách bịt miệng y mới xong.

Nào ngờ Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Còn có tiền, cứ tiêu một phen cho vui vẻ. Người đã làm đến vương gia, có tiền không tiêu thì làm vương gia làm gì? Nếu người hiềm vàng bạc nhiều quá, lo nhất thời tiêu không hết thì để ta tiêu giúp cho, có gì không được? Ha ha!”. Y vừa nói câu này xong, Ngô Tam Quế lập tức cả mừng, lập tức trút được khối đá đè nặng trong lòng, nghĩ thầm người chịu nhận tiền thì có gì dễ hơn đâu?

Văn võ bách quan nghe y công nhiên mở miệng đòi tiền ngay trên tiệc, ai cũng tươi cười rạng rỡ, đều nghĩ rốt lại thằng nhỏ này rất dễ đối phó. Mọi người vừa ăn uống vừa nghĩ cách làm sao đưa tiền hối lộ. Sự hoảng loạn căng thẳng trong tiệc trong chớp mắt đều tiêu tan,

mọi người ca tụng công đức, tăng bốc nịnh nọt, vui hết mức mối tan.

Ngô Ứng Hùng đích thân đưa Vi Tiểu Bảo về An Phụ viên, vào đại sảnh ngồi. Ngô Ứng Hùng hai tay bưng một cái hộp bọc gấm dâng lên, nói “Một ít bạc vụn trong này, xin Vi Tước gia thu nhận để tiêu vặt. Chờ khi đại giá về bắc, phụ vương sẽ có tâm ý khác để đền đáp sự vất vả của Vi Tước gia”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Không cần khách khí. Lúc ta rời kinh, hoàng thượng dặn ta rằng : Tiểu Quế tử, mọi người nói Ngô Tam Quế là gian thần, ngươi hãy tận mắt nhìn cho ta, xem rốt cuộc y là trung thần hay gian thần. Ngươi hãy nhìn thật kỹ cho ta kéo nhầm. Ta nói : Thánh thượng vạn an, nô tài sẽ mở to mắt nhìn kỹ từ đầu tới cuối. Hô hô, tiểu vương gia, là trung hay gian, đâu phải chỉ dựa vào cái miệng nói mà được?”.

Ngô Ứng Hùng không kìm được ngấm tức giận “Giang sơn Đại Thanh ngươi đều do một tay gia gia ta đánh lấy đưa cho. Sau khi đại sự đã định lại vong ân bội nghĩa, tới tra vấn cha con ta là trung hay gian, như thế xem ra, việc gả công chúa cho cũng chưa chắc là do tốt bụng”, bèn nói “Cha con tại hạ một dạ trung thành, làm việc cho hoàng thượng, dù có làm chó ngựa cũng không báo đáp được hết ân đức của hoàng thượng”.

Vi Tiểu Bảo ngồi bắt chéo chân, nói “Đúng thế. Ta cũng biết ngươi hết dạ trung thành, nếu hoàng thượng không tin thì đã không cho ngươi làm em rể. Tiểu vương gia, ngươi vừa làm em rể của hoàng thượng thì liên tiếp thăng quan tám bậc, thật là sung sướng”. Ngô Ứng Hùng nói “Đó là hoàng thượng thánh ân hạo dăng. Vi Tước gia sắp đặt chu toàn cho, ta vô cùng cảm kích”. Vi Tiểu Bảo

nghĩ thầm “Ta cho ngươi làm một con rùa đen nhỏ, ngươi có vô cùng cảm kích không?”.

Vi Tiểu Bảo tiến Ngô Ứng Hùng ra về, mở hộp gấm ra xem, thấy bên trong có mười tập ngân phiếu, mỗi tập bốn mươi tờ, mỗi tờ năm trăm lượng, tổng cộng hai mươi vạn lượng bạc. Vi Tiểu Bảo vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nghĩ thầm “Y ra tay rộng rãi quá, hai mươi vạn lượng bạc chỉ là để tiêu vật. Nếu lão tử muốn vung tay tiêu pha, há không đưa một trăm vạn, hai trăm vạn sao?”.

Hôm sau Ngô Ứng Hùng tới mời Khâm sai đại thần Tứ hôn sứ tới thao trường duyệt binh. Vi Tiểu Bảo và Ngô Tam Quế sóng vai đứng trên khán đài duyệt binh. Hai viên Đô thống thuộc hạ của Bình Tây vương dẫn mấy mươi viên Tá lãnh đội mũ trụ mặc áo giáp xuống ngựa tới trước đài làm lễ. Kế đó từng đội binh mã thao diễn qua đài. Sau khi Phiên binh qua hết thì tới năm doanh Trung Dũng binh, năm doanh Nghĩa Dũng binh, mỗi doanh do một viên Tổng binh chỉ huy bày trận thao diễn, quả nhiên quân mạnh ngựa khỏe, huấn luyện tinh thực.

Vi Tiểu Bảo tuy hoàn toàn không biết gì về việc quân, nhưng thấy binh tướng hùng tráng, từng đội từng đội kéo qua không ngớt, bèn nhìn Ngô Tam Quế nói “Vương gia, hôm nay ta thật phục người rồi. Ta là Đô thống Kiêu ky doanh, Kiêu ky doanh bọn ta là thân quân của hoàng thượng nhưng nói ra thật xấu hổ, nếu giao thủ với Trung Dũng doanh, Nghĩa Dũng doanh bộ hạ của người thì Kiêu ky doanh không đại bại tan tác, hoảng sợ tháo chạy không xong”.

Ngô Tam Quế rất đắc ý, cười nói “Vi Tước gia khen ngợi, thật hổ thẹn không dám nhận. Tiểu vương xuất

thân từ quân ngũ nên việc huấn luyện sĩ tốt là bổn phận phải làm”.

Chỉ nghe pháo hiệu nổ vang, binh tướng đồng thanh reo hò, chấn động bốn bề, Vi Tiểu Bảo giật mình hoảng sợ, hai gối nhũn ra, ngồi phịch xuống ghế, mặt xám như tro.

Ngô Tam Quế cười thầm “Chẳng qua người chỉ là một tên tiểu lộng thần bên cạnh hoàng thượng, nhờ hoa ngôn xảo ngữ mà được lòng tiểu hoàng đế, chứ ngoài ra có làm được cái rắm gì? Một đũa con nít miệng còn hôi sữa, lại được tấn phong tử tước, làm tới Đô thống Kiêu kỵ doanh, Khâm sai đại thần, đủ thấy tiểu hoàng đế không biết gì cả, chỉ dùng kẻ thân tín”. Y vốn không coi Khang Hy ra gì, lúc này thấy Vi Tiểu Bảo vô dụng như vậy càng ngấm ngấm mừng rỡ, đoán là triều đình không có người, không cần lo ngại.

Duyệt binh xong, Vi Tiểu Bảo lấy thánh chỉ của hoàng đế ra đưa Ngô Tam Quế, nói “Đây là thánh dụ của hoàng thượng, vương gia đọc cho mọi người nghe đi”. Ngô Tam Quế quỳ xuống đón lấy, nói “Đây là thánh dụ của hoàng thượng, xin Khâm sai tuyên đọc”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Nó biết ta nhưng ta không biết. Ta mù chữ, làm sao đọc được?”.

Ngô Tam Quế cười một tiếng, hai tay cầm thánh dụ, hướng xuống tướng sĩ lớn tiếng tuyên đọc. Giọng y sang sảng, trung khí sung mãn, từng câu từng câu đọc rành mạch. Mấy vạn binh tướng quỳ xuống trên quảng trường, im phăng phắc nghe. Trong thánh dụ khen Bình Tây thân vương công cao vọng trọng, chuyên cần vương sự, trấn thủ biên thù, ổn định Man Di, chư tướng sĩ tốt

thuộc hạ đều vất vả, đều được thăng chức một bậc, ban thưởng khác nhau theo cấp bậc.

Đọc thánh dụ xong, Ngô Tam Quế hướng về phía bắc dập đầu hô “Cung tạ ân điển của hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”.

Bọn binh tướng nhất tề hô to “Cung tạ ân điển của hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”.

Lần này Vi Tiểu Bảo đã chuẩn bị trước nên không giật mình, nhưng mấy vạn binh tướng hô to kinh thiên động địa như vậy, cũng khiến y tâm thần dao động, chân đứng không vững.

Về tới phủ Bình Tây vương, Ngô Tam Quế bàn với Vi Tiểu Bảo chọn ngày lành tháng tốt làm lễ thành thân cho công chúa. Vi Tiểu Bảo cau mày, rất là khó chịu.

Ngô Tam Quế nói “Mùng bốn tháng sau là ngày hoàng đạo tốt lành, hỷ sự cưới gả đại cát đại lợi. Vi Tước gia thấy hôm ấy được không?”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Công chúa mà gả cho Ngô Ứng Hùng thì mình không làm phò mã giả được nữa rồi”, bèn nói “Như vậy dường như hơi gấp gáp. Công chúa xuất giá đâu phải là chuyện nhỏ, vương gia, người nhất thiết phải chuẩn bị thật chu đáo mới được. Không giấu gì vương gia, vị công chúa này rất được thái hậu và hoàng thượng sủng ái, có chuyện gì qua loa thì thân phận kẻ làm nô tài chúng ta thật không có gì hay đâu”. Ngô Tam Quế run lên, tự nhủ “Người cố ý làm khó, hay là muốn vò tiền?”, bèn cười nói “Vâng, vâng. Hoàn toàn nhờ Vi Tước gia chiếu cố, có chỗ nào không ổn, xin Vi Tước gia chỉ bảo, bọn ta đương

nhien hết sức làm theo. Nếu mừng bốn quá gấp gấp thì mười sáu tháng sau cũng là ngày rất tốt, hoàn toàn không có gì xung khắc với bát tự của công chúa và con trai tiểu vương”. Vi Tiểu Bảo nói “Được rồi ! Để ty chức đi thỉnh thị công chúa, xem công chúa nói thế nào”.

Vi Tiểu Bảo về An Phụ viên, đã thấy rất nhiều quan viên chờ bái kiến, Vi Tiểu Bảo thu lễ vật, thuận miệng nói qua loa vài câu rồi bảo họ về. Vi Tiểu Bảo nghĩ từ sau khi tới Vân Nam, chưa gặp qua vị huynh trưởng kết nghĩa Dương Dật Chi, bèn sai người đi nói với Ngô Ứng Hùng mời Dương Dật Chi tới gặp.

Dương Dật Chi không tới, chỉ thấy Ngô Ứng Hùng đích thân tới gặp Vi Tiểu Bảo, nói “Vi Tước gia, phụ vương đã phái Dương Dật Chi đi ra ngoài công cán chưa về, không thể tới hầu chuyện Tước gia”. Vi Tiểu Bảo cảm thấy thất vọng, hỏi “Không biết y đi đâu? Lúc nào thì về?”. Ngô Ứng Hùng hơi biến sắc, nói “Y... y đi Tây Tạng, đường xá xa xôi, lần này... chỉ e Vi Tước gia không gặp y được”. Vi Tiểu Bảo thấy dường như y có vẻ ấp úng, nghĩ thầm “Y nói hơi lấp lửng không thật, y đang muốn làm trò quỷ gì đây?”, bèn hỏi “Không biết Dương Dật Chi đi Tây Tạng làm việc gì? Phải đi bao lâu?”. Ngô Ứng Hùng nói “Cũng không có gì quan trọng, Lạt ma Tây Tạng sai người đưa lễ vật tới, nên phụ vương sai Dương Dật Chi đi đáp lễ, y mới đi mấy hôm trước”. Vi Tiểu Bảo nói “Thế thì thật đáng tiếc”.

Sau khi tiễn Ngô Ứng Hùng ra về, Vi Tiểu Bảo càng nghĩ càng cảm thấy trong chuyện này hơi kỳ quái, họ

biết rõ mình và Dương Dật Chi có giao tình sâu đậm, mình tới Vân Nam, đáng lẽ phải cho Dương Dật Chi bồi tiếp mình, tại sao sớm hơn không sai muộn hơn không sai mà đúng lúc mình vừa tới Vân Nam, Ngô Tam Quế liền sai Dương Dật Chi đi khỏi, dường như cố ý không để y và mình gặp nhau. Vì Tiểu Bảo liền gọi Triệu Tề Hiền và Trương Khang Niên tới, sai hai người đưa đám thị vệ của Ngô Tam Quế đi uống rượu đánh bạc để tìm cách dò hỏi tin tức Dương Dật Chi.

Tối hôm ấy Vi Tiểu Bảo gặp công chúa, nói ngày thành hôn đã định là ngày mười sáu tháng sau. Công chúa nói "Ta hạn cho người trước ngày làm lễ thành hôn phải đưa tiểu tử Ngô Ứng Hùng đi gặp Diêm vương, nếu không thì ngay lúc đang bái đường ta sẽ la ầm lên, nói thế nào cũng không chịu lấy y". Vi Tiểu Bảo tâm tình vốn đã không vui, nghe công chúa nói thế lập tức lửa giận bốc lên, nện gót chân đi ra khỏi phòng. Công chúa chạy theo nắm tay y, y giật mạnh ra rồi bỏ đi. Công chúa vừa khóc vừa la, y cũng lơ đi như không nghe thấy gì. Vi Tiểu Bảo ngồi một lúc lâu, cảm thấy buồn bèn gọi mấy tên thị vệ tới gieo xúc xắc ăn tiền mới vui trở lại. Đánh bạc tới nửa đêm, Triệu Tề Hiền và Trương Khang Niên vào. Vi Tiểu Bảo cầm xúc xắc, chưa gieo xuống thì nhìn thấy hai người, cười nói "Lần này chắc nhà cái xui rồi, phải chi gieo sớm một chút". Triệu Tề Hiền nói "Việc Phó Tổng quản sai bảo, bọn thuộc hạ đã điều tra được chút tin tức". Vi Tiểu Bảo nói "Được!", rồi gieo xúc xắc xuống, lật bài lên thấy ăn được Thiên môn nhưng thua Thượng môn và Hạ môn, bèn nắm tay hai người tới sương phòng hỏi "Thế nào?".

Triệu Tề Hiền nói “Bẩm Phó Tổng quản, Dương Dật Chi quả nhiên không đi Tây Tạng, nguyên là y phạm tội nên bị Bình Tây vương giam rồi”. Vi Tiểu Bảo cau mày hỏi “Y phạm tội gì?”. Triệu Tề Hiền đáp “Thuộc hạ uống rượu với bọn vệ sĩ của vương phủ, nói có quen một người họ Dương, muốn mời y tới uống rượu đánh bạc. Một tên vệ sĩ nói : Tìm Dương Dật Chi à ? Cứ tới Hắc Khảm tử. Thuộc hạ hỏi Hắc Khảm tử ở đâu thì một vệ sĩ ngồi bên cạnh chửi y ầm nói bậy bạ, vừa nói vừa cười, bảo thuộc hạ đừng tin y”.

Vi Tiểu Bảo trầm ngâm nói “Hắc Khảm tử à?”. Triệu Tề Hiền nói “Bọn thuộc hạ biết trong chuyện này chắc có điều kỳ quái, họ uống rượu với bọn thuộc hạ một lúc rồi chia tay. Thuộc hạ về tới đây hỏi thăm thì biết Hắc Khảm tử là một nhà tù lớn, mới hay Dương Dật Chi bị Bình Tây vương giam rồi nhưng rốt lại y phạm tội gì, thuộc hạ sợ bị sinh nghi nên không dám hỏi nhiều”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Hắc Khảm tử ở đâu?”. Triệu Tề Hiền đáp “Ở phía tây nam cung Ngũ Hoa, cách đây khoảng năm dặm”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Được rồi, hai vị đại ca vất vả nhiều, vậy hãy ra ngoài vui chơi, làm cái thay ta đi”. Hai người Triệu Trương cả mừng, liền ra đánh bạc. Hai người biết làm cái gì y nếu thua thì y chịu, còn thắng thì có hoa hồng, đó là việc sai sử ngon lành nhất.

Vi Tiểu Bảo buồn bã không vui, ngẫm nghĩ “Có lẽ Dương đại ca phạm tội lớn, nếu không việc gì họ phải lừa mình, nói phải y đi Tây Tạng, nếu không phạm tội lớn thì hai cha con họ nhất định sẽ nể mặt mình mà tha y. Ngô Ứng Hùng đã nói dối, nếu mình còn xin cho y thì nhất định họ sẽ chối

tới cùng, biết đâu còn lập tức giết y, tiêu hủy thi thể để không còn gì đối chúng. Minh muốn cứu y phải dùng cách cứng rắn, cho dù Ngô Tam Quế có tức giận lão tử cũng không sợ, có thách y cũng không dám trở mặt với mình”.

Vi Tiểu Bảo liền mời quần hùng Thiên địa hội là bọn Lý Lực Thế, Phong Tế Trung, Cao Ngạn Siêu, Tiền Lão Bản, Huyền Trinh đạo nhân, Từ Thiên Xuyên tới, nói cho họ biết chuyện, bàn cách cứu người. Lý Lực Thế nói “Vi Hương chủ, chuyện này chúng ta làm để cứu vị Dương đại ca này là hay nhất, dù cứu không được, Ngô Tam Quế biết Hương chủ động thủ với y, chắc là vì phụng mệnh hoàng đế, như vậy nếu không dọa y chết giấc thì cũng bức y tạo phản sớm hơn”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đúng là như vậy, chỉ sợ y lập tức tạo phản thì tất cả chúng ta sẽ bị y bắt hết, mọi người cùng vào đánh bạc trong nhà giam Hắc Khảm tử thì cũng chẳng thú vị gì”. Huyền Trinh đạo nhân nói “Vừa thấy tình thế bất lợi thì chúng ta mau thúc ngựa bỏ chạy là được”. Vi Tiểu Bảo nói “Các vị hãy đi tìm cách cứu người, ta mời tên tiểu tử Ngô Ứng Hùng tới, rồi bắt giữ y ở đây làm con tin khiến Ngô Tam Quế không dám liều lĩnh làm bừa”. Tiền Lão Bản nói “Nước cờ này của Vi Hương chủ rất cao minh. Ngày mai chúng ta đi xem xét địa thế Hắc Khảm tử, sau đó cải trang làm thủ hạ hầu cận Ngô Tam Quế xông vào ngục cứu người”.

Chiều hôm sau, Vi Tiểu Bảo sai người mời Ngô Ứng Hùng tới dự tiệc để bàn chuyện cử hành hôn lễ.

Trong đại sảnh An Phụ viên tiếng đàn sáo vang lừng, lúc rượu thịt bày tràn trề thì quần hùng Thiên địa hội

đã mặc sắc phục tùy tùng phủ Bình Tây vương đột nhập vào nhà giam Hắc Khảm tử. Vì Tiểu Bảo dẫn quân sĩ Kiêu ky doanh và bọn Ngự tiền thị vệ canh phòng nghiêm mật quanh An Phụ viên, giám thị bọn thị vệ mà Ngô Ứng Hùng dẫn tới. Vì Tiểu Bảo và Ngô Ứng Hùng vừa uống rượu vừa xem hát. Lúc ấy đang diễn vở *Chung Húc giá muội*, năm tên tiểu quỷ nhào lộn vòng vòng lớn ra sân khấu biểu diễn võ công rất náo nhiệt. Vì Tiểu Bảo luôn miệng khen hay, sai người thưởng tiền.

Đang lúc náo nhiệt, có người đi tới sau lưng Vì Tiểu Bảo khê kéo tay áo y. Vì Tiểu Bảo quay lại thì là Cao Ngạn Siêu, thấy Cao Ngạn Siêu gật đầu lia lịa, biết đã thành công, trong lòng cả mừng, bèn quay qua Ngô Ứng Hùng nói "Xin tiểu vương gia cứ ngồi xem, ta đi tiểu cái đã". Ngô Ứng Hùng tự nhủ "Thằng tiểu lưu manh này nói năng thật thô tục", cười nói "Xin Tước gia tự nhiên".

Vì Tiểu Bảo đi tới hậu đường, thấy quân hùng Thiên địa hội tụ tập không thiếu ai thì vui mừng nói "Tốt lắm, tốt lắm, các vị huynh đệ đều không bị tổn thương, còn người được cứu ra sao?". Vì Tiểu Bảo thấy vẻ mặt mọi người nghiêm trọng, đoán có gì không ổn, Cao Ngạn Siêu hần học nói "Tên gian tặc Ngô Tam Quế hạ thủ quá tàn độc!". Vì Tiểu Bảo hỏi "Sao?".

Cao Ngạn Siêu và Từ Thiên Xuyên quay ra khiêng vào một cái bao vải trong có đựng một người, chỉ thấy trên bao ướt đầm máu tươi. Vì Tiểu Bảo hoảng sợ vội bước tới, thấy người trong bao chính là Dương Dật Chi.

Chỉ thấy Dương Dật Chi hai mắt nhắm nghiền, mặt không còn chút huyết sắc, Vì Tiểu Bảo kêu lên "Dương

đại ca, huynh đệ tới cứu đại ca đây”. Dương Dật Chi khẽ gật đầu, cũng không biết có nghe thấy không. Vì Tiểu Bảo nói “Đại ca, đại ca bị thương à?”. Từ Thiên Xuyên khẽ vạch bao bố ra. Vì Tiểu Bảo thét lên một tiếng, lùi lại hai bước, thân hình lảo đảo, suýt nữa ngã xuống, Tiền Lão Bản vội đưa tay đỡ y. Nguyên hai tay của Dương Dật Chi đã bị chặt tới cổ tay, hai chân bị chặt tới đầu gối, Từ Thiên Xuyên khẽ nói “Lưỡi y cũng bị cắt, hai mắt bị móc rời”.

Thảm trạng trước mắt này, Vi Tiểu Bảo chưa bao giờ nhìn thấy nên quá khích động, lập tức bật tiếng khóc rống lên. Y và Dương Dật Chi vốn chưa có giao tình gì sâu đậm, chẳng qua là nói năng hợp nhau, nhưng cũng đã kết nghĩa anh em, thể có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, Vi Tiểu Bảo thấy Dương Dật Chi tứ chi đều bị chặt như vậy, không kìm được bi phẫn cùng cực, đưa tay rút chủ thủ ra, gầm lên “Ta cũng đi chặt hết tay chân của Ngô Ứng Hùng!”.

Phong Tế Trung nắm cánh tay y kéo lại, nói “Hãy tính toán kỹ đã”. Người này rất ít nói, nhưng nói rất đúng, xưa nay Vi Tiểu Bảo vốn nề y mấy phần, liền định thần lại gật đầu nói “Phong đại ca nói rất đúng”. Từ Thiên Xuyên kéo miệng bao lại, nói “Chuyện này quả có liên quan tới chúng ta. Ngô Tam Quế trách Dương đại ca kết giao với Vi Hương chủ, lại còn kết nghĩa anh em, nói y phản bội chủ cũ, tham đồ phú quý, nương tựa triều đình, vì vậy nên trừng trị đại ca dờ sống dờ chết làm gương cho thủ hạ y để không ai dám có lòng phản nghịch”.

Vi Tiểu Bảo sa lệ nói “Tổ tông mười tám đời Ngô Tam Quế đều là quân rùa đen chết tiệt ! Dương đại ca

kết nghĩa huynh đệ với ta nhưng đâu có phản bội y. Thằng đại Hán gian này lòng dạ bất lương nên nảy mỗi hiềm nghi. Dương đại ca ra nông nổi này chính là bằng chứng về việc thằng đại Hán gian này tạo phản. Cho dù Dương đại ca quy thuận triều đình thật thì có gì là không phải?”.

Tiền Lão Bản nói “Đúng thế. Vì Hương chủ cứ đem Dương đại ca về Bắc Kinh, viết cáo trạng dâng lên tiểu hoàng đế”.

Vì Tiểu Bảo hỏi Từ Thiên Xuyên “Ngô Tam Quế ra tay tàn độc như vậy là vì Dương đại ca kết giao với ta nhưng sao Từ đại ca biết được?”.

Từ Thiên Xuyên quay người bước ra ngoài rồi xách một người vào ném mạnh xuống đất. Người này mặc sắc phục quan thất phẩm, trắng trẻo mập mạp, nằm bò dưới đất không động đậy. Từ Thiên Xuyên nói “Vi Hương chủ, tên khốn này Hương chủ đã nghe đại danh từ lâu nhưng chưa từng gặp mặt, y chính là Lư Nhất Phong”.

Vì Tiểu Bảo cười nhạt, nói “A ha, thì ra là Lư lão huynh, người ở trong thành Bắc Kinh to gan làm càn, sau đó bị Ngô Ứng Hùng đánh gãy cái chân chó, sao bây giờ lại ở đây?”. Lư Nhất Phong sợ quá chỉ nói “Dạ, dạ, tiểu nhân không dám!”.

Từ Thiên Xuyên nói “Đúng là oan gia gặp trong ngõ hẹp, gã này nguyên là quan Điển ngục trong nhà giam Hắc Khảm tử. Y dù có biến ra tro lão tử cũng nhận ra. Bọn ta cải trang làm tùy tùng của Ngô Tam Quế vào ngục đòi người thì thằng khốn này vênh váo lên mặt nói muốn xem công văn rồi đòi xem thủ dụ của Bình Tây

vương. Con mẹ nó, cái mạng chó của người chính là thủ dụ của Bình Tây vương đấy”.

Vì Tiểu Bảo gật đầu nói “Vây cũng rất khéo, gặp được thằng khốn này nên cứu người mới dễ”. Vì Tiểu Bảo đoán quần hùng kẻ dao vào cổ y, không cần đổ máu cũng mang được người ra, Bát tỷ viên hầu nhiều cánh tay nên tiện tay dặt luôn dê về.

Từ Thiên Xuyên nói “Chuyện Dương đại ca đắc tội với Ngô Tam Quế chính là do thằng khốn này mật cáo với ta”. Lư Nhất Phong vừa nghe hai tiếng “Mật cáo”, vội nói “Là... là do lão nhân gia... lão nhân gia bức tiểu nhân nói, tiểu nhân... tiểu nhân ngàn vạn lần không dám đi tiết lộ việc cơ mật của Bình Tây thân vương”.

Vì Tiểu Bảo vung chân đá một cái trúng ba cái răng cửa của Lư Nhất Phong, nói “Ta đi trấn an Ngô Ứng Hùng để đề phòng y sinh nghi, các vị thẩm vấn kỹ thằng khốn này, nếu y không nói, cũng chặt hết hai tay hai chân y đi là xong”. Lư Nhất Phong miệng đầy máu tươi, vội nói “Ta nói, ta nói”. Y biết bọn người này hành sự vô pháp vô thiên, rồi nghĩ tới thảm trạng của Dương Dật Chi thì suýt nữa ngất đi. Vì Tiểu Bảo đi tới cạnh Dương Dật Chi, gọi “Dương đại ca!”.

Dương Dật Chi nghe tiếng gọi định ngồi dậy, vừa uốn người lên lại ngã ngửa ra sau. Quần hùng thấy thảm trạng của y đều phần khải. Người này vì làm chó săn cho Hán gian, vốn cũng chẳng đáng thương gì, nhưng cha con Ngô Tam Quế đối với thuộc hạ trung thành với mình lại hạ độc thủ như vậy thì lòng dạ tàn độc có thể đoán được.

Vi Tiểu Bảo lau nước mắt định thần lại quay vào đại sảnh, hô hô cười rộ nói “Thật vui quá”. Chỉ thấy những người diễn kịch trước tiệc đứng tro tro bất động, vừa thấy Vi Tiểu Bảo tới thì chuông trống vang lên, bọn kép hát lại tiếp tục diễn vở *Chung Húc giá muội*. Nguyên lúc Vi Tiểu Bảo đi vào trong thì Ngô Ứng Hùng bảo ngừng diễn, đợi Vi Tiểu Bảo quay lại mới diễn tiếp để y khỏi bỏ mất một đoạn.

Vi Tiểu Bảo xin lỗi Ngô Ứng Hùng, nói vì công chúa nghe nói phò mã đang uống rượu ở đây nên gọi y vào hỏi kỹ xem phò mã ngày thường thích mặc y phục gì, thích ăn món ăn nào, hỏi hơi lâu khiến tiểu vương gia phải chờ đợi. Ngô Ứng Hùng cả mừng, luôn miệng nói không hề gì.

Sau khi Ngô Ứng Hùng cáo từ về, Vi Tiểu Bảo trở về sương phòng, không thấy quần hùng Thiên địa hội đâu, hỏi ra mới biết họ đi ra ngoài hết, cảm thấy kỳ quái, không biết họ lại đi làm gì. Mãi tới đêm khuya, quần hùng mới về nhưng lại bắt một người tới.

Nguyên Từ Thiên Xuyên tra vấn Lu Nhất Phong, biết sơ dĩ Ngô Tam Quế hành hạ Dương Dật Chi như vậy, một là vì nghi ngờ y kết nghĩa huynh đệ với Vi Tiểu Bảo là có ý phản bội họ Ngô y, hai là vì y có liên quan tới vương tử Cáp Nhĩ Đan Mông Cổ. Mấy năm gần đây Cáp Nhĩ Đan và Ngô Tam Quế quan hệ rất thân thiết, thường xuyên đưa lễ vật qua lại, gần đây y lại phái sứ giả đem lễ vật tới Côn Minh. Tên sứ giả này tên Hãn Thiếp Ma, trò chuyện với Ngô Tam Quế mấy ngày, không hiểu sao lại bị Dương Dật Chi biết hết nội tình, dường như đang lời can

Ngô Tam Quế khiến y tức giận. Lư Nhất Phong là một viên quan nhỏ, không biết tường tận, chỉ nghe được mấy câu từ miệng bọn vệ sĩ của Ngô Tam Quế nói, khi bị quần hùng Thiên địa hội tra khảo đánh thì không dám giấu giếm, nói ra hết những điều mình biết.

Quần hùng bàn bạc, một là không làm, hai là làm thì không thôi, bèn quyết định cải trang làm tùy tùng của Ngô Tam Quế đi bắt sứ giả Mông Cổ Hãn Thiếp Ma.

Lúc Vi Tiểu Bảo ở chùa Thiếu Lâm từng gặp Cáp Nhĩ Đan, người này kiêu căng ngang ngược, từng sai thuộc hạ phóng kim tiêu vào y, nếu không có tấm bảo y hộ thân thì y đã sớm mất mạng rồi, y nghĩ sứ giả của Cáp Nhĩ Đan chắc cũng không phải người tốt, thấy Hãn Thiếp Ma khoảng năm mươi tuổi, râu vàng nhạt, ánh mắt lảo liên bất định, hiển nhiên là kẻ xảo trá.

Vi Tiểu Bảo nói “Dẫn y đi xem Dương đại ca”. Cao Ngạn Siêu đáp “Dạ!”, rồi đẩy y qua phòng bên cạnh. Chỉ nghe Hãn Thiếp Ma la lớn một tiếng đầy vẻ hoảng sợ, sau khi thấy Dương Dật Chi như vậy y sợ không còn hồn vía. Cao Ngạn Siêu dẫn y trở lại, chỉ thấy vẻ mặt y đã không còn chút huyết sắc, người run cầm cập.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Vừa rồi ngươi đã thấy người ấy chứ?”. Hãn Thiếp Ma gật gật đầu. Vi Tiểu Bảo nói “Ta đã hỏi người ấy, y trả lời không đầu vào đầu, nói mấy câu lừa gạt ta. Trước nay ta có quy củ, hễ ai nói dối ta một câu thì ta cắt một cái chân, nói dối hai câu thì cắt hai cái chân, người ấy nói dối mấy câu rồi?”. Cao Ngạn Siêu nói “Bảy câu”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Hừ, người ấy nói dối rất nhiều nên đành đem hai tay, hai chân, hai tròng mắt, một cái lưỡi, tất cả đều cho

đi đứt hết”, y rút chủy thủ, cúi người khẽ rạch một cái đã cắt đứt một cái chân ghề ra rồi cầm lên nghịch nghịch, cười nói “Thanh đao này của ta cắt chân tay người ta rất ngọt, không rơi rớt chút nào, người có muốn thử không?”.

Hãn Thiếp Ma vốn là dũng sĩ Mông Cổ, nhưng thấy thảm trạng của Dương Dật Chi thì cũng sợ đến nỗi hồn phi phách tán, lắp bắp nói “Đại nhân... đại nhân có gì muốn hỏi, tiểu nhân... tiểu nhân không dám giấu nửa... nửa câu”. Vi Tiểu Bảo nói “Rất tốt, Bình Tây thân vương bảo ta hỏi ngươi, những lời ngươi nói với vương gia rất cuộc là thật hay giả, có mấy câu lừa bịp?”. Hãn Thiếp Ma nói “Xin đại nhân minh giám, tiểu nhân... tiểu nhân sao dám lừa dối vương gia? Đích xác không nói dối”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Vương gia không tin ngươi, y nói người Mông Cổ các ngươi rất xảo hoạt, những gì nói ra thường không đáng tin vì các ngươi nói rồi thích chối”.

Hãn Thiếp Ma trên mặt lộ vẻ vừa kiêu ngạo vừa phẫn nộ, nói “Bọn ta là con cháu của Thành Cát Tư Hãn, xưa nay nói một là một, nói hai là hai...”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Đúng, nói ba là ba, nói bốn là bốn”. Hãn Thiếp Ma ngẩn ra, tuy y nói tiếng Hán rất lưu loát, nhưng về thành ngữ chỉ biết có hạn, không biết Vi Tiểu Bảo nói hai câu này để nhại y làm trò cười hay ám chỉ gì khác, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Vi Tiểu Bảo sa sầm mặt, hỏi “Ngươi biết ta là ai không?”. Hãn Thiếp Ma nói “Tiểu nhân không biết”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngươi đoán thử xem”.

Hãn Thiếp Ma thấy khu An Phụ viên này kiến trúc hùng vĩ, bản thân y là do tùy tùng thân tín của phủ Bình

Tây vương dẫn tới, thấy Vi Tiểu Bảo tuy nhỏ tuổi nhưng mặc sắc phục võ quan nhất phẩm, khoác áo choàng màu vàng, đầu đội nón đỏ đính đá quý như hai mắt con công, đúng là đại quan hiển quý trong triều, được ban áo choàng màu vàng, đó là sự tôn vinh đặc biệt. Hãn Thiếp Ma tâm tư mau lẹ, ngầm nghĩ “Người nhỏ tuổi mà là làm quan to như vậy, chắc là nhờ vào phúc ảm của phụ thân. Trong thành Côn Minh trừ Bình Tây thân vương ra, còn ai có thể thanh thế như vậy? Bọn thuộc hạ thân tín của Bình Tây vương lại đối với y cung kính như vậy thì đúng rồi, nhất định là như vậy”. Hãn Thiếp Ma liền cung kính nói “Tiểu nhân có mắt không trông, thì ra đại nhân là tiểu công tử của Bình Tây vương”. Y đã gặp qua Ngô Ứng Hùng, thấy sắc phục của Vi Tiểu Bảo không khác gì Ngô Ứng Hùng bèn đoán như vậy.

Vi Tiểu Bảo kinh ngạc, chửi “Con mẹ nó, người nói gì?”, nghĩ thầm “Người nói ta là con của con rùa đen đại Hán gian, há lại không trở thành con rùa nhỏ tiểu Hán gian sao?”, rồi lập tức hô hô cười rộ, nói “Người quả rất thông minh, không lạ gì vương tử Cáp Nhĩ Đan phái người tới làm việc lớn như vậy. Vương tử các người có giao tình mật thiết với ta”, nói xong liền kể tướng mạo phục sức của Cáp Nhĩ Đan, nói “Hôm ấy ta và vương tử nhà người bàn luận về võ công, mấy chiêu thức y sử ra thật cao siêu”. Lúc ấy Vi Tiểu Bảo liền ra mấy chiêu Cáp Nhĩ Đan đã sử dụng trong chùa Thiếu Lâm.

Hãn Thiếp Ma cả mừng, lập tức thỉnh an Vi Tiểu Bảo rồi nói “Tiểu vương gia và vương tử tiểu nhân là hảo hữu thâm giao, đều là người một nhà”. Vi Tiểu Bảo nói “Vương tử vẫn khỏe chứ? Gần đây còn ở cùng với Lạt ma Xương Tê không?”. Hãn Thiếp Ma nói “Hiện Lạt

ma Xương Tề đang làm khách trong vương phủ bọn tiểu nhân”.

Vì Tiểu Bảo gật đầu nói “Vây thì đúng rồi”, bèn hỏi “Có một cô nương người Hán hay mặc quần áo màu lam tên A Kỳ, cô ta cũng đang ở trong vương phủ các người à?”.

Hần Thiếp Ma mở to mắt, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nói “Thì ra... thì ra tiểu vương gia ngay cả... ngay cả chuyện đó cũng biết... quả nhiên... quả nhiên... thật phi thường”. Vì Tiểu Bảo buột miệng đoán bừa lại đúng nên rất đắc ý, hô hô cười rộ nói “Vương tử của người chẳng giấu ta điều gì, A Kỳ cô nương thân với vương tử của người. A Kỳ sư muội của thị lại rất thân với ta. Chúng ta không phải người một nhà sao? Hô hô, hô hô!”. Hai người nhìn nhau cười rộ, không còn ngăn cách gì nữa.

Vì Tiểu Bảo nói “Phụ vương sai ta hỏi người, rốt lại những lời người đã nói với phụ vương là thành tâm thành ý hay có mưu đồ gì khác?”. Hàn Thiếp Ma nói “Tiểu vương gia, tiểu vương gia có giao tình với vương tử tiểu nhân như vậy, sao còn nghi ngờ?”. Vì Tiểu Bảo nói “Phụ vương đã nói, nếu một người nói dối thì khi nói lại lần thứ hai thế nào cũng sẽ có điểm bất đồng với lần thứ nhất. Chuyện này quan hệ rất lớn, nếu không cẩn thận thì mọi người sẽ đều phải đầu tro mặt bụi, vì vậy người phải nói lại với ta từ đầu tới đuôi một lượt để xem trong hai lần có chỗ nào không khớp không. Hàn Thiếp Ma lão huynh, không phải ta không tin vương tử của người, nhưng lần đầu mới gặp người ta không biết người là người thế nào, vì vậy không thể không hỏi lại cho cẩn kẽ, xin đừng trách tội”.

Hần Thiếp Ma nói “Đó là đương nhiên. Chuyện này nếu tiết lộ ra ngoài thì lập tức sẽ có họa sát thân. Bình Tây vương cẩn thận như vậy rất hợp đạo lý, xin tiểu vương gia bẩm lại với vương gia, sau khi bốn nhà chúng ta kết minh cùng ra quân, chia thiên hạ làm bốn. Giang sơn Trung Nguyên nhất định thuộc về vương gia, còn lại thì ba nhà chia nhau quyết không dám ghen tỵ để xảy ra biến cố”.

Vi Tiểu Bảo giật mình hoảng sợ, nghĩ thầm “Chia thiên hạ ra làm bốn! Nhưng không biết bốn nhà nào? Nhưng nếu hỏi y thì tỏ ra mình không biết gì, sẽ bị bại lộ”, bèn hô hô cười rộ nói “Chuyện này ta với vương tử nhà lão huynh cũng từng bàn qua mấy lần. Có điều sau khi thành công thì thiên hạ này sẽ phân chia thế nào, bàn lui bàn tới vẫn chưa rõ ràng. Lần này vương tử lão huynh nói thế nào?”.

Hần Thiếp Ma nói “Vương tử tiểu nhân nói, y quyết không có ý muốn chiếm phần hơn, nhưng nếu liên kết với nước La Sát cùng xuất binh thì điện hạ...”. Vi Tiểu Bảo vừa nghe tới năm tiếng “Nước La Sát xuất binh” trong lòng run sợ, nghe Hàn Thiếp Ma nói tiếp “... Điện hạ đã trăm cay ngàn đắng mới thuyết phục được. Hỏa khí của nước La Sát vô cùng ghê gớm, họ mà nổ súng thì quân Thanh khó mà chống nổi. Chỉ cần nước La Sát chịu xuất binh thì đại sự ắt thành. Khi Bình Tây vương làm đại hoàng đế Trung Quốc thì tiểu vương gia sẽ là thân vương”.

Nước La Sát chính là nước Nga, người nước này tóc vàng mắt xanh, tướng mạo khác lạ, người Trung Quốc coi họ như quỷ sứ, “La Sát” là ngụ ý chỉ ác quỷ trong kinh Phật, vì vậy thời bấy giờ gọi là nước La Sát. Thời

vua Thuận Trị, kỵ binh Ca Tát Khắc nước La Sát từng mấy phen giao phong với quân Thanh, tuy lần nào cũng bị đánh lui nhưng quân Thanh cũng bị tổn thất nặng nề. Vi Tiểu Bảo không hiểu chuyện quốc gia đại sự, nhưng lúc trong hoàng cung cũng từng nghe nói binh tướng nước La Sát tàn bạo hung hãn, hỏa khí vô cùng ghê gớm khó chống nổi nên nghĩ thầm “Nguy to rồi, Ngô Tam Quế quen thói bán nước, lại đi cầu kết với nước La Sát, mình phải mau chóng tâu cho tiểu hoàng đế biết, phải tìm cách chống cự hỏa pháo của nước La Sát”.

Hân Thiếp Ma thấy Vi Tiểu Bảo trầm ngâm không nói, mặt lộ vẻ không vui bèn hỏi “Không biết tiểu vương gia có gì chỉ giáo?”. Vi Tiểu Bảo ậm ừ mấy tiếng, xoay chuyển ý nghĩ, muốn xem ý y thế nào, đột nhiên nhớ tới chuyện Trịnh Khắc Sảng tranh ngôi với ca ca y nên phái Phùng Tích Phạm tới giết sư phụ Trần Cận Nam, liền đứng dậy, hậm hực nói “Con mẹ nó, ta có gì mà chỉ giáo? Phụ vương mà làm hoàng đế thì tương lai ca ca ta sẽ thừa kế ngôi vua, ta chỉ làm thân vương thì có gì hay?”.

Hân Thiếp Ma chợt hiểu ra, bước tới cạnh Vi Tiểu Bảo khẽ hỏi “Vương tử của tiểu nhân đã giao hảo thân thiết với tiểu vương gia thì sau khi đại sự đã thành, Mông Cổ tiểu nhân cùng nước La Sát, lại thêm Phật sống ở Tây Tạng nữa, cả ba nhà sẽ hết sức bảo hộ tiểu vương gia, vậy thì... vậy thì... tiểu vương gia còn lo gì nữa?”.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ “Thì ra bốn nhà khởi binh là Mông Cổ, Tây Tạng, nước La Sát và Ngô Tam Quế”. Y liền lộ vẻ tươi cười nói “Nếu ba nhà các vị ra sức thật thì đại quyền trong tay ta, đương nhiên ta sẽ báo đáp trọng

hậu, quyết không quên lòng tốt của lão huynh đâu”, rồi tiện tay rút ra bốn tờ ngân phiếu năm trăm lượng bạc đưa cho y, nói “Chút bạc vụn này lão huynh cầm trước tiêu vật”.

Hãn Thiếp Ma thấy y ra tay phóng khoáng như vậy thì vui mừng hơn cả mong mỏi, lập tức bái tạ, trong lòng vốn có chút hoài nghi nhưng lúc này đã tiêu tan hết, y đoán vị tiểu vương gia này muốn tranh ngôi hoàng đế với ca ca Ngô Ứng Hùng, vương tử Cáp Nhĩ Đan chủ mình và mình được dịp ngầm ngầm gian lận từ trong sẽ chiếm được phần tốt.

Vì Tiểu Bảo nói “Vương tử ngươi nói sau khi thành công sẽ chia thiên hạ ra sao?”. Hãn Thiếp Ma nói “Giang sơn gấm vóc Trung Nguyên đương nhiên đều là của họ Ngô tiểu vương gia. Tứ Xuyên thuộc về Phật sống Tây Tang, hai miền nam bắc Thiên Sơn và Đông Tứ minh, Tây Nhị minh, Sát Cáp Nhĩ, Nhiệt Hà, thành Tuy Viễn ở Nội Mông đều thuộc về Mông Cổ bọn tiểu nhân”. Vì Tiểu Bảo nói “Vùng ấy rộng thật!”. Y vốn không biết những vùng ấy lớn nhỏ ra sao, nhưng nghe Hãn Thiếp Ma kể ra rất nhiều địa danh thì đoán phần đất ấy quyết không nhỏ.

Hãn Thiếp Ma mỉm cười, nói “Mông Cổ tiểu nhân ra sức cho vương gia, nhưng cũng không được bao nhiêu”. Vì Tiểu Bảo gật gật đầu, hỏi “Còn nước La Sát?”. Hãn Thiếp Ma nói “Đại hoàng đế nước La Sát nói, nước La Sát và vương gia lấy Sơn Hải quan làm ranh giới, họ quyết không đạp vào trong cửa quan một bước. Bên ngoài Sơn Hải quan vốn là địa giới của bọn Thát Đát Mãn Châu chứ quyết không chiếm một tấc đất của Trung Quốc”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Chia như vậy cũng rất công bằng. Vương tử của người định lúc nào khởi sự?”. Hãn Thiếp Ma nói “Đại sự này do vương gia làm chủ, còn ba nhà chỉ hưởng ứng giúp công, đương nhiên tất cả hoàn toàn dựa vào chủ ý của vương gia”. Vi Tiểu Bảo nói “Phụ vương ta muốn biết đích xác, sau khi chúng ta xuất binh thì ba nhà các người hưởng ứng ra sao?”.

Hãn Thiếp Ma nói “Điều này xin vương gia khỏi phải lo. Đại quân của vương gia ra khỏi Vân Nam Quý Châu thì tinh binh Mông Cổ bọn tiểu nhân sẽ từ tây kéo sang đông, kỵ binh Ca Tát Khắc nước La Sát từ bắc kéo xuống nam, hai đường giáp công Bắc Kinh, Tạng binh của Phật sống Tây Tạng lập tức đánh Luông Xuyên, còn kỵ binh của Thần Long giáo...”.

Vi Tiểu Bảo “A” lên một tiếng, vỗ đùi nói “Việc của Thần Long giáo, người... các người biết à? Hồng giáo chủ... Hồng giáo chủ nói sao?”. Vi Tiểu Bảo nghe nói Thần Long giáo cũng có liên quan đến âm mưu trọng đại này thì trong lòng chấn động, giọng nói cũng phát run.

Hãn Thiếp Ma thấy vẻ mặt của Vi Tiểu Bảo khác lạ, hỏi “Việc của Thần Long giáo vương gia chưa nói với tiểu vương gia sao?”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Sao lại không nói? Ta đã cùng Hồng giáo chủ, Hồng phu nhân đàm luận qua mấy ngày, Ngũ Long sứ trong giáo ta đều gặp hết, ta cứ tưởng vương tử các người không biết việc này”.

Hãn Thiếp Ma mỉm cười nói “Hồng giáo chủ Thần Long giáo đã nhận sắc phong của đại hoàng đế nước La Sát, khi nước La Sát vừa xuất binh thì đương nhiên Thần

Long giáo không thể không hưởng ứng. Tương lai các đảo duyên hải Trung Quốc bao gồm cả Đài Loan và Hải Nam đều là địa hạt của Thần Long giáo. Ngoài ra còn Cảnh Tinh Trung ở Phúc Kiến, Thượng Khả Hỷ ở Quảng Đông, Khổng Tú Trinh ở Quảng Tây, tất cả đều sẽ hưởng ứng đại sự này, chỉ cần vương gia hô to một tiếng thì bốn phía đông tây nam bắc nhất tề động thủ, thiên hạ của Mãn Thanh không phải thuộc về vương gia sao?”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Tuyệt diệu, tuyệt diệu!”, nhưng trong lòng lại kêu thầm “Hong bét, hong bét”. Vi Tiểu Bảo còn nhỏ tuổi, gặp những chuyện bình thường thì nói dối mấy câu không để lộ chút sơ hở, nhưng gặp phải quốc gia đại sự thì không kìm được sự âu lo cho tiểu hoàng đế, bốn tiếng “Tuyệt diệu, tuyệt diệu” này y nói ra mà không hề lộ vẻ phẩn khởi chút nào.

Hãn Thiếp Ma rất tinh ý, nhìn thấy Vi Tiểu Bảo có tâm sự khác, bèn nói “Tiểu vương gia có giao tình không phải tầm thường với vương tử của tiểu nhân, đối với tiểu nhân lại hậu đãi như vậy thì tiểu nhân dù có tan xương nát thịt cũng khó báo đáp. Tiểu vương gia có chuyện gì khó khăn xin đừng ngại nói ra. Nếu tiểu nhân có thể hiến dâng sức lực thì dù vạn lần chết cũng không từ chối”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta đang nghĩ, mọi người chia đông xẻ tây thiên hạ thì tương lai nếu ta làm hoàng đế cai quản giang sơn bị chia bảy xẻ tám cũng chẳng hay ho gì”.

Hãn Thiếp Ma nghĩ thầm “Thì ra y lo chuyện này, nhưng cũng có lý”, bèn nói nhỏ “Tiểu vương gia mình giám, sau khi đại công cáo thành thì cứ trừ khử bọn

Cảnh Tinh Trung, Thượng Khả Hỷ, Khổng Tứ Trinh là xong. Lúc ấy nếu cần Mông Cổ bọn tiểu nhân xuất binh tương trợ dĩ nhiên cũng nghĩa bất dung từ”.

Vi Tiểu Bảo vui mừng nói “Đa tạ, đa tạ. Câu này người hãy về nói với vương tử của các người. Người là tâm phúc thân tín của vương tử Cáp Nhĩ Đan, người đã đáp ứng thì không khác gì chính miệng vương tử điện hạ nói ra”.

Hãn Thiếp Ma cảm thấy hơi khó nghĩ, nhưng nghĩ chuyện tương lai thì trước mắt cứ đáp ứng bừa cũng không sao, nên vỗ ngực nói “Tiểu nhân vì tiểu vương gia tận tâm tận lực, quyết không phụ lòng trông cậy”.

Vi Tiểu Bảo lại gạ hỏi hồi lâu, nhưng quả thật cũng không hỏi được chuyện gì nữa, bèn nói “Người ở đây nghỉ ngơi, ta đi bẩm lại với phụ vương”, rồi nói khẽ “Những gì chúng ta nói, nếu người tiết lộ nửa câu thì ca ca ta sẽ hạ độc thủ hại chết ta, chỉ sợ ngay cả phụ vương cũng không cứu ta được”.

Trong bộ tộc Mông Cổ, chuyện huynh đệ tranh ngôi vị, tàn sát lẫn nhau, Hãn Thiếp Ma đã từng thấy nhiều, biết chuyện này rất hệ trọng liền quỳ xuống đất, chỉ tay lên trời lập lời thề.

Vi Tiểu Bảo đi ra khỏi phòng, dẫn Phong Tế Trung và Từ Thiên Xuyên canh giữ Hãn Thiếp Ma chặt chẽ, rồi tới thăm Dương Dật Chi.

Vi Tiểu Bảo vừa đẩy cửa phòng, không khỏi giật mình hoảng sợ, chỉ thấy Dương Dật Chi nằm lăn dưới đất, vội

sấn lên trước, thấy hai mắt Dương Dật Chi tròn tròn, thân hình bất động, đã tắt thở rồi, trên tấm chăn trắng trên giường có viết mấy chữ to bằng máu. Vi Tiểu Bảo chỉ biết chữ “Tam”, tới chữ “Quế” thì quay đầu hỏi “Là chữ gì vậy?”. Cao Ngạn Siêu nói “Là bảy chữ Ngô Tam Quế tạo phản bán nước”. Vi Tiểu Bảo thở dài nói “Lúc sắp chết Dương đại ca dùng cánh tay cụt để viết”. Cao Ngạn Siêu buồn bã nói “Đúng thế”.

Vi Tiểu Bảo triệu tập quần hùng Thiên địa hội, nói lại những lời của Hãn Thiếp Ma. Quần hùng ai cũng cảm tức, thóa mạ Ngô Tam Quế đã làm Hán gian một lần lại muốn làm lần nữa.

Huyền Trinh đạo nhân nghiêng rằng, đột nhiên cởi áo ra nói “Mời các vị xem!”, chỉ thấy trước ngực y có một vết sẹo rất lớn, da nhẵn xương lòi ra rất ghê sợ, trên vai trái lại có vết đao dài hơn một thước. Mọi người và y kết giao đã lâu nhưng đều không biết y có nhiều vết thương nặng như vậy, vừa nhìn thấy ai cũng đều hoảng hốt. Huyền Trinh đạo nhân nói “Đây là vết thương do hỏa thương của bọn quỷ La Sát gây ra”, Vi Tiểu Bảo hỏi “Đạo trưởng từng giao thủ với người La Sát à?”.

Huyền Trinh đạo nhân vẽ mặt thê thảm, nói “Phụ thân, bá phụ và huynh trưởng ta chín người đều chết dưới tay người La Sát, bản đạo xuất gia cũng vì lẽ đó”. Y liền kể qua, nguyên nhà y tổ truyền làm da sinh sống, mở cửa hiệu bán đồ da ở Trương Gia Khẩu, đã được cả trăm năm. Năm ấy bác và cha y dẫn anh em con cháu cùng tới miền bắc Trường Thành thu mua các loại da quý như ngân hồ, tử điều, trên đường gặp bọn người La Sát, chúng thấy họ có vàng bạc hóa vật liền ra tay

đánh cướp. Cửa hiệu y vốn có thuê ba tiêu sư đi theo bảo vệ, nhưng hỏa khí của người La Sát ghê gớm, vừa phát xạ thì ba tên tiêu sư lập tức mất mạng, còn cha anh chú bác cũng đều chết dưới hỏa khí và mã đao của chúng, Huyền Trinh vai bị trúng đao, ngực bị trúng đạn, nằm hôn mê trong vũng máu. Bọn La Sát cho là y đã chết nên cướp vàng bạc hóa vật bỏ đi. Sau khi Huyền Trinh đạo nhân tỉnh dậy cố sức ở trong rừng núi mấy tháng vết thương mới lành. Qua đại họa ấy, gia sản khánh kiệt, cửa hiệu da cũng đóng cửa, lòng y nguội lạnh như tro tàn, nên xuất gia làm đạo nhân. Sau con quốc biến y gia nhập Thiên địa hội, nhưng nghĩ tới hỏa khí của bọn La Sát ghê gớm, tuy đã hơn hai mươi năm nhưng đêm nào y cũng đột nhiên gặp ác mộng, la lớn tỉnh dậy.

Lý Lực Thế nói “Cái lợi hại nhất của người La Sát là hỏa khí, chỉ cần nghĩ được cách phá thì không sợ gì chúng nữa”. Huyền Trinh lắc đầu nói “Hỏa khí mà phát ra, quả thật như sấm nổ chớp nhoáng, cho dù võ công của anh có cao cường hơn cũng tránh né không kịp, đón đỡ không được”. Từ Thiên Xuyên nói “Người La Sát muốn liên thủ với Ngô Tam Quế cướp thiên hạ của bọn Thát Đát thì chúng ta cứ tụ thủ bàng quan, cho họ đánh nhau trời long đất lở. Chúng ta ngư ông đắc lợi, thừa cơ khôi phục giang sơn Đại Minh”. Huyền Trinh nói “Chỉ e cửa trước cộp đi, cửa sau sói tới. Người La Sát còn hung ác gấp mười lần người Thát Đát Mãn Châu, họ đánh đổ được nhà Mãn Thanh rồi, quyết không thể lấy Sơn Hải quan làm ranh giới, nhất định sẽ tiến vào cửa quan chiếm thiên hạ của ta”. Từ Thiên Xuyên nói “Nhưng chẳng lẽ chúng ta lại đi giúp bọn Thát Đát Mãn Châu?”.

Quần hùng nhao nhao bàn bạc. Vi Tiểu Bảo tự nhiên quyết định giúp Khang Hy nhưng cũng không dám công nhiên nói ra, bèn nói “Chuyện này không cần quyết định vội. Chúng ta cướp Dương đại ca, bắt Hãn Thiếp Ma và Lư Nhất Phong, trong nháy mắt sẽ bị Ngô Tam Quế biết, vậy phải ứng phó ra sao?”. Mọi người trầm ngâm nghĩ ngợi, có người nói lập tức trở mặt động thủ với Ngô Tam Quế, có người bàn không bằng ngày đêm trốn chạy.

Vi Tiểu Bảo nói “Thủ hạ binh mã của con rùa đen này rất đông, đánh thì đánh không lại rồi. Vùng Vân Quý rộng lớn như vậy, trong mười ngày nửa tháng cũng không thể trốn khỏi tay y. Ờ, thế này thôi, các vị đưa tên cầu quan Lư Nhất Phong và thi thể của Dương đại ca trả ngay về nhà giam Hắc Khảm tử đi”. Quần hùng sững sốt, đều hỏi “Đưa về à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng vậy. Chúng ta chỉ cần dọa tên cầu tặc Lư Nhất Phong một phen thì ta thấy có quá nửa là y sẽ không dám làm ầm lên. Nếu y đi bẩm báo thì chính mình cũng không thoát khỏi bị liên lụy. Dương đại ca thì dù sao cũng chết rồi, có giữ thi thể lại cũng vô dụng”.

Quần hùng tuy phong phú kinh nghiệm giang hồ nhưng đối với tâm tính kẻ làm quan thì không hiểu biết thấu đáo bằng Vi Tiểu Bảo, đều cảm thấy nước cờ này quá mạo hiểm, chuyện cướp ngục bắt quan to như vậy, lẽ nào Lư Nhất Phong không bẩm lên cấp trên? Lý Lực Thế ngần ngừ nói “Ta thấy tên cầu quan Lư Nhất Phong này rất nhất gan, chỉ e... chỉ e chuyện này y không dám không bẩm lên”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Cũng không phải sợ y nhất gan mà chỉ sợ y ngu xuẩn vô dụng không biết làm quan.

Trong quan trường có câu đối trên không lừa dưới, chuyện tày trời thì cứ im đi, không ai cố ý bôi than lên mặt đâu. Các người đem tên cầu quan ấy tới đây, để ta nhắc nhở vài câu”.

Cao Ngạn Siêu quay người bước ra, xách Lư Nhất Phong vào thả xuống đất, y vừa bị đánh, vừa sợ hãi nên trên mặt đã không còn chút huyết sắc.

Vi Tiểu Bảo nói “Lư lão ca, người vất vả quá”. Lư Nhất Phong đáp “Không... không dám”. Vi Tiểu Bảo nói “Lư lão ca rất đáng mặt bằng hữu, đem chuyện cơ mật đại sự của Bình Tây vương năm mươi mười lăm nói cả với bọn ta, không giấu giếm chút gì. Được thôi, giao tình là giao tình, bọn ta thả lão ca về. Việc lão ca tiết lộ chuyện cơ mật của Bình Tây vương, bọn ta quyết không nói với ai. Hảo hán giang hồ nói một là một, nói hai là hai. Nếu lão ca tự mình thích khoe vung lên, muốn công nhiên đối đầu với Bình Tây vương thì đó là chuyện của lão ca, hô hô, hô hô”.

Lư Nhất Phong toàn thân run lên, nói “Tiểu... tiểu nhân có gan... gan bằng trời cũng... cũng không dám”. Vi Tiểu Bảo nói “Tốt lắm, các vị huynh đệ, xin các vị hộ tống Lư đại nhân về nhà môn làm việc. Thi thể của phạm nhân kia cũng đưa về luôn để tránh khi cấp trên tra vấn, Lư đại nhân khó giải trình”. Quần hùng cùng vâng dạ.

Lư Nhất Phong sợ vừa mừng lại vừa mờ mịt, được quần hùng đưa đi.

Mấy hôm sau, quần hùng Thiên địa hội vẫn nom nớp, sợ Lư Nhất Phong bám lại với Ngô Tam Quế, đại đội

người ngựa dưới trướng Ngô Tam Quế sẽ tới giết hết người trong An Phụ viên, nhưng lại không hề có động tĩnh gì, cũng không biết lão gian tặc Ngô Tam Quế muốn chờ mưu tính kỹ rồi mới hành động hay Vi Hương chủ đoán không sai, Lư Nhất Phong quả nhiên không dám hé miệng bẩm báo. Quân hùng trong lòng đều cảm thấy bất an nên ngày nào cũng tụ họp bàn bạc.

Vi Tiểu Bảo nói “Thế này đi, ta đi bái phỏng Ngô Tam Quế để dò la ý y thế nào”. Từ Thiên Xuyên nói “Chỉ sợ y giữ Vi Hương chủ không cho về thì hỏng bét”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Chúng ta đều đang trong tay y, nếu lão rùa đen muốn bắt thì dù ta không tới gặp y cũng không chạy thoát được”. Vi Tiểu Bảo điểm quân sĩ Kiều ky doanh và Ngự tiền thị vệ rồi tới phủ Bình Tây vương.

Ngô Tam Quế đích thân ra đón, nắm tay Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ cùng đi vào phủ, nói “Vi Tước gia có việc gì cứ gọi tiểu nhi tới sai bảo, lại không được sao? Làm sao dám kinh động đại giá của người”. Vi Tiểu Bảo nói “Ái chà, vương gia nói khách khí quá. Tiểu tướng quan thấp chúc nhỏ, kém phò mã một trời một vực, vương gia nói thế thật làm tiểu tướng tổn thọ rồi”. Ngô Tam Quế cười nói “Vi Tước gia là ái tướng được sủng ái nhất bên cạnh hoàng thượng, tiền trình viễn đại không thể biết đâu là giới hạn, tương lai có làm vương gia trong vương phủ này cũng chẳng có gì lạ”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, bất giác biến sắc, dùng bước nói “Vương gia nói câu này thật rất không đúng”.

Ngô Tam Quế cười nói “Sao lại không đúng? Vi Tước gia chẳng qua mới mười lăm mười sáu tuổi mà đã làm

Đô thống Kiêu ky doanh, Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ, Khâm sai đại thần, được phong tới tước tử. Từ tước tử tới tước bá, tước hầu, tước công, tước vương rồi tới thân vương nữa, bất quá cũng chỉ là chuyện trong mười mấy hai mươi năm thôi, hô hô, hô hô”.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Vương gia, lần này tiểu tướng rời cung, hoàng thượng từng nói : Người bảo Ngô Tam Quế làm quan cho tốt, tương lai ngôi Bình Tây thân vương sẽ là của Ngô Ứng Hùng em rể ta. Sau khi Ngô Ứng Hùng chết, ngôi thân vương này sẽ là của ngoại sanh ta. Ngoại sanh ta chết, thì sẽ truyền cho con của ngoại sanh ta. Nói tóm lại, ngôi Bình Tây thân vương này chỉ để cho họ Ngô làm thôi. Vương gia, hoàng thượng đã nói như thế, rất thành thật kia mà”.

Ngô Tam Quế trong lòng vui mừng hỏi “Hoàng thượng nói thế thật à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Lại còn lừa dối người sao? Nhưng hoàng thượng dặn, những lời này không được nói với người, bảo tiểu tướng xem xét kỹ càng, nếu vương gia quả là đại trung thần thì mới nói những lời này với người, nếu không thì, ha ha, há không biến thành vạn tuế gia nói rồi không nhớ sao? Một lời nói ra, ngựa tử đuổi được à?”.

Ngô Tam Quế hừ một tiếng, nói “Hôm nay Vi Tước gia nói với ta những câu này thì đã coi ta là trung thần rồi chứ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chứ không phải sao? Nếu vương gia không phải là trung thần thì thiên hạ chắc không còn ai là trung thần nữa. Giả như tương lai Vi Tiểu Bảo quả có ngày được như kim khẩu của vương gia nói, có thể cũng được phong tới Chinh Đông vương, Tảo Bắc vương, Định Nam vương gì đó, chứ trong phủ Bình

Tây vương tỉnh Vân Nam này thì hô hô, tiểu tướng suốt kiếp này chỉ có làm khách chứ vĩnh viễn không có phận làm chủ nhân đâu”.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào. Ngô Tam Quế nghe Vi Tiểu Bảo nói thế rất cao hứng, nắm tay y nói “Nào nào nào, vào thư phòng của ta ngồi”.

Hai người đi xuyên qua hai tòa viên đình, vào trong thư phòng. Gian phòng này tuy gọi là thư phòng nhưng bên trong lại treo toàn đao thương kiếm kích, không hề có giá sách hay quyển sách nào cả, giữa phòng đặt một cái ghế thái sư phủ da hổ. Những tấm da hổ bình thường ắt lông vàng vắn đen, còn tấm này lại lông trắng vắn đen, rất là đặc biệt.

Vi Tiểu Bảo nói “Ái chà, vương gia, tấm da hổ trắng này thật quý báu vô cùng. Tiểu tướng ở trong hoàng cung cũng chưa từng thấy qua, hôm nay mới được mở rộng tầm mắt”.

Ngô Tam Quế rất đắc ý, nói “Năm xưa ta trấn thủ Sơn Hải quan, đi săn ở vùng phụ cận Liêu Ninh bắt được. Loại hổ trắng này gọi là Sô ngu, rất là hiếm có, săn được là diễm đại cát đại lợi”. Vi Tiểu Bảo nói “Vương gia hàng ngày ngồi trên tấm da hổ trắng này thì việc thăng quan phát tài vĩnh viễn không có giới hạn, chắc chắc chắc, thật hay quá!”.

Thấy bên cạnh cái ghế bọc da hổ có hai tấm bình phong bằng đá nước Đại Lý, đều cao năm sáu thước, trên mặt đá có sơn thủy mộc thạch giống như một bức tranh. Trên một tấm bình phong có một ngọn núi, trên đỉnh núi như có con chim hoàng oanh, bên suối nước thì

có một con hổ, càng nhìn càng thấy sinh động. Vi Tiểu Bảo khen “Hai bức bình phong này cũng là bảo vật vô cùng quý giá. Tiểu tướng ở trong hoàng cung cũng chưa từng thấy qua. Vương gia, tiểu tướng nghe người ta nói trời sinh ra loại tranh họa này, nói rơi vào tay ai thì đây là điềm của người đó”. Ngô Tam Quế mỉm cười nói “Hai bức bình phong này, không biết có điềm gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Theo tiểu tướng thấy, trên chỗ cao cao kia là con hoàng oanh nhỏ, chỉ biết hót líu la líu lo nhưng không làm được gì, phía dưới lại là một con hổ oai phong lẫm liệt, rất là ghê gớm. Con hổ này đương nhiên là vương gia rồi”.

Ngô Tam Quế trong lòng vui vẻ, liền nghĩ “Y nói con hoàng oanh nhỏ này đậu trên cao, chỉ biết hót líu la líu lo, không làm được trò gì, há không phải là nói tiểu hoàng đế sao? Y nói mấy câu này, là để thử mình chăng?”, bèn hỏi “Con hoàng oanh nhỏ này không biết chỉ vào cái gì?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Vương gia cho là chỉ cái gì?”. Ngô Tam Quế lắc lắc đầu nói “Tiểu vương không biết, xin Vi Tước gia chỉ giáo”.

Vi Tiểu Bảo hơi mỉm cười, chỉ vào bức bình phong kia nói “Trong này có sơn có thủy, chính là giang sơn vạn dặm, hô hô, điềm tốt, điềm tốt!”.

Ngô Tam Quế tim đập thình thịch, định hỏi nữa nhưng lại không dám, nhất thời chỉ cảm thấy môi khô lưỡi rát.

Vi Tiểu Bảo liếc mắt một cái, bỗng thấy trên án thư để một bộ kinh thư, chính là bộ *Tứ thập nhị chương kinh* y đã quen thấy, nhưng bìa bọc lụa màu lam, lập tức

tim đập thình thịch, nghĩ thầm “Bộ kinh thứ tám này quả nhiên ở chỗ lờ mờ đen, hay lắm, hay lắm!”. Y lập tức đưa mắt ra chỗ khác, không nhìn bộ kinh nữa mà nhìn những đao thương treo trên tường, cười nói “Vương gia, vương gia đúng là bậc đại anh hùng đại hào kiệt nên trong thư phòng bày đầy binh khí. Không giấu gì vương gia, tiểu tướng một chữ cũng không biết, vừa nghe nói tới hai chữ thư phòng đã phát hoảng, không ngờ thư phòng này của vương gia lại cao minh như vậy, thật vô cùng bội phục”.

Ngô Tam Quế hô hô cười rộ, nói “Những món binh khí này, mỗi món đều có lai lịch. Tiểu vương treo trong này cũng vì có ý lại chuyện cũ”.

Vì Tiểu Bảo nói “Té ra là thế. Năm xưa vương gia đông tảo tây dăng, nam chinh bắc chiến, lập nhiều công lao hãn mã, những binh khí này chắc đều là những thứ vương gia đã dùng khi lâm trận phải không?”. Ngô Tam Quế mỉm cười nói “Đúng thế, bản phiên một đời xông pha mấy trăm trận lớn nhỏ, ra chết vào sống, ngôi vương này phải liều mạng mà có được”, ý tứ dường như là nói không phải như thằng nhóc người, chỉ bất quá được hoàng đế sủng ái nên được thăng quan phong tước. Vì Tiểu Bảo gật đầu khen phải, nói “Năm vương gia trấn thủ Sơn Hải quan, không biết đã dùng món binh khí nào, lập được đại công gì?”.

Ngô Tam Quế lập tức biến sắc, trấn thủ Sơn Hải quan là đánh nhau với người Mãn Châu, lập được công lao càng lớn thì giết người Mãn Châu càng nhiều, Vì Tiểu Bảo hỏi câu này rõ ràng là châm chọc y làm Hán gian, nhất thời hai tay khẽ run lên, không kìm được

toan phát tác. Vi Tiểu Bảo lại hỏi “Nghe nói Vĩnh Lịch hoàng đế nhà Minh bị vương gia đuổi từ Vân Nam tới Diên Điện mới bắt được, y bị vương gia thắt cổ bằng dây cung...”, nói xong chỉ chiếc trường cung treo trên tường, hỏi “Không biết có phải vương gia dùng chiếc cung này không?”.

Năm ấy Ngô Tam Quế hại chết hoàng đế Vĩnh Lịch nhà Minh, là để tỏ ý quyết tận trung bất nhị với nhà Thanh, nhưng trong lòng lại cảm thấy hổ thẹn, chuyện ấy trong vương phủ không ai dám nhắc tới. Không ngờ Vi Tiểu Bảo lại giữa mặt chỉ seo nên nhất thời trong lòng cuồng nộ không kìm chế được nữa, danh giọng hỏi “Hôm nay Vi Tước gia mở miệng châm chọc, không biết là có ý gì?”.

Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên nói “Không có đâu ! Tiểu tướng làm sao dám châm chọc vương gia ? Lúc tiểu tướng ở Bắc Kinh, nghe mọi người trong cung trong triều đều nói vương gia ngay cả hoàng đế nhà Minh cũng giết chết thì thật rất trung thành với Đại Thanh ta. Nghe nói lúc vương gia xử tử hoàng đế Vĩnh Lịch là đích thân vương gia ra tay, dây cung siết kết kết kết, hoàng đế Vĩnh Lịch rên hừ hừ hừ, vương gia thì hô hô cười rộ. Hay lắm, hay lắm, quả rất trung thành !”.

Ngô Tam Quế đứng phắt dậy, nắm chặt nắm tay nhưng liền xoay chuyển ý nghĩ “Xem một thằng nhỏ thế này thì có bao nhiêu can đảm mà dám xúc phạm tới mình, nhất định là tiểu hôn quân gợi ý cho y, sai y thử mình, hoặc giả có kẻ dối đầu trong triều có ý xúi giục y khích bác để nắm chỗ yếu của mình”. Y vốn vô cùng gian hoạt, lập tức nén vẻ giận dữ lại, cười hề hề nói “Công lao hân

mã gì đó của bản phiên đều không đáng nói tới, chỉ là đối với hoàng thượng thì lòng trung rõ rõ, đó mới là một chút sở trường của ta. Tiểu huynh đệ, nếu huynh đệ muốn làm Chinh Đông vương, Tảo Bắc vương thì hãy học một phần lòng trung với hoàng thượng của lão ca ca đây”.

Vi Tiểu Bảo nói “Dạ, dạ ! Chuyện đó thật là không học không được ! Chỉ tiếc là tiểu tướng sinh ra muộn mấy chục năm, bao nhiêu hoàng đế triều Minh đều bị vương gia giết sạch khiến tiểu tướng không còn chỗ nào để hạ thủ”. Ngô Tam Quế trong bụng chửi thầm “Rồi cũng có một ngày người rơi vào tay ta, ta sẽ băm người làm muôn mảnh!”, cười nói “Vi Tước gia muốn lập công thì lo gì không có cơ hội?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Nếu có kẻ tạo phản thì hay rồi !”.

Ngô Tam Quế trong lòng run lên, hỏi “Tại sao lại thế ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu có kẻ tạo phản, hoàng thượng phái tiểu tướng xuất chinh, tiểu tướng sẽ học theo vương gia, liều mạng giết giặc một phen, giết được phản tặc thì sẽ được cất đất phong vương”. Ngô Tam Quế nghiêm mặt nói “Vi huynh đệ, những lời ấy không nói bừa được đâu. Hiện nay thánh thiên tử trên ngôi, trong nước về theo, người người quy phục, còn có ai tạo phản?”. Vi Tiểu Bảo nói “Theo vương gia nói thì không có kẻ tạo phản à ?”.

Ngô Tam Quế chợt sùng sốt, nói “Nếu nói nhất định không có ai tạo phản đương nhiên cũng chưa chắc đã đúng. Bọn nghịch thần dư đảng triều Minh, hoặc bọn côn đồ vô pháp các nơi cuồng vọng tác loạn e là cũng có”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu có kẻ tạo phản, thì trên ngôi

không phải thánh thiên tử phải không?”. Ngô Tam Quế cố nén giận, ha ha ha cười khan mấy tiếng, nói “Tiểu huynh đệ nói chuyện thú vị thật”.

Nguyên sau khi Vi Tiểu Bảo thấy bộ *Tứ thập nhị chương kinh* trên án thư, bèn không ngừng dùng lời chọc giận Ngô Tam Quế, để mong y nổi giận, rũ áo bỏ đi sẽ thừa cơ trộm sách. Không ngờ Ngô Tam Quế tính rất thâm trầm, tuy vừa nổi nóng nhưng liền kìm lại ngay, nên không bị trúng kế.

Vi Tiểu Bảo thấy Ngô Tam Quế vẫn không bị khích, bộ kinh thư kia chỉ thò tay là lấy được mà rốt lại vẫn không có cơ hội thò tay, y liền đổi giọng, nói toàn những lời Ngô Tam Quế rất thích nghe. Y miệng lo vô mộng ngựa, trong lòng lại mau lẹ xoay chuyển ý nghĩ tìm cách lấy trộm kinh thư, tự nhủ “Nếu mình giả truyền thánh chỉ, nói hoàng thượng muốn bộ kinh thư ấy thì lão rùa đen cũng không dám không dâng ra. Huống hồ quả thật là hoàng thượng muốn được kinh thư, từng bảo mình tới Vân Nam rồi thì thừa cơ thăm dò, mình muốn lão rùa đen đưa sách cũng không coi là giả truyền thánh chỉ được. Chỉ sợ lão rùa đen ngoài miệng đáp ứng nhưng ngấm ngấm làm như Khang thân vương, làm giả một bộ khác dâng cho hoàng thượng thì sẽ không lấy được những mảnh da dê vụn trong sách”.

Y vừa nghĩ tới chuyện làm giả kinh thư, liền có ngay chủ ý, đột nhiên hạ giọng nói “Vương gia, hoàng thượng có một đạo mật chỉ”. Ngô Tam Quế hoảng sợ, lập tức đứng dậy nói “Thần Ngô Tam Quế kính cẩn nghe thánh chỉ”. Vi Tiểu Bảo nắm tay y, nói “Đừng gấp, đừng gấp, tiểu tướng sẽ đem tiền nhân hậu quả chuyện này nói

cho vương gia nghe trước". Ngô Tam Quế nói "Vâng, vâng", rồi ngồi xuống.

Vi Tiểu Bảo nói "Hoàng thượng biết rõ vương gia là trung thần của Đại Thanh nhưng vẫn dặn tiểu tướng tới điều tra rõ xem vương gia là trung thần hay gian thần, vương gia có biết vì dụng ý gì không?". Ngô Tam Quế gãi gãi đầu, nói "Chuyện đó thì ta không biết".

Vi Tiểu Bảo nói "Nguyên hoàng thượng có một việc lớn muốn sai vương gia làm, nhưng hoàng thượng chưa yên tâm vì không biết vương gia có chịu tận lực không. Hoàng thượng gả công chúa Kiến Ninh cho thế tử của vương gia, nguyên là có ý... có ý...". Ngô Tam Quế nói "Có ý khích lệ à?". Vi Tiểu Bảo nói "Đúng thế, hoàng thượng đã nói là có ý khích lệ, tiểu tướng học văn quá kém nên không nhớ được câu ấy". Ngô Tam Quế nói "Hoàng thượng có gì sai khiến thì lão thần đương nhiên phải tận tâm tận lực, ra sức khuyến mãi. Nhưng không biết hoàng thượng dặn lão thần làm chuyện gì". Vi Tiểu Bảo nói "Chuyện này quan hệ rất lớn, ngày mai vào giờ này, xin vương gia chờ ở phủ, tiểu tướng sẽ tới truyền mật chỉ". Ngô Tam Quế nói "Dạ, dạ, hoàng thượng có chỉ thì thần tới An Phụ viên cung kính tiếp nhận là được". Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói "Trong An Phụ viên tai mắt quá nhiều, ở đây có khi ổn hơn", nói xong liền cáo từ.

Ngô Tam Quế không biết y đang cố ý giở trò gì, cung kính tiễn y về.

Hôm sau Vi Tiểu Bảo theo hẹn lại tới, hai người cùng vào thư phòng, Vi Tiểu Bảo nói "Vương gia, tiểu tướng

nói chuyện này, quan hệ rất lớn, xin vương gia ngàn vạn lần không được tiết lộ phong thanh, ngay trong tấu chương gửi cho hoàng thượng cũng không được nhắc tới một chữ nửa câu”. Ngô Tam Quế ứng đáp “Dạ, dạ, điều đó đương nhiên tiểu vương không dám tiết lộ cơ mật”.

Vi Tiểu Bảo nói khê “Hoàng thượng được mật báo Thượng Khả Hỷ và Cảnh Tinh Trung muốn tạo phản!”.

Ngô Tam Quế vừa nghe lập tức biến sắc. Nguyên Bình Nam vương Thượng Khả Hỷ trấn thủ Quảng Đông, Tĩnh Nam vương Cảnh Tinh Trung trấn thủ Phúc Kiến, cùng Ngô Tam Quế hợp là Tam phiên. Tam phiên đồng vinh cộng nhục, vui buồn có nhau. Ngô Tam Quế âm mưu tạo phản, vốn muốn Thượng Cảnh nhị phiên cùng đồng mưu đại cử, nên vừa nghe hoàng đế nói Thượng Cảnh nhị phiên muốn tạo phản, đương nhiên không khỏi vô cùng kinh hoàng, run giọng nói “Đó... đó là thật sao?”.

Hôm qua Vi Tiểu Bảo bịa đặt ra có một đạo mật chỉ, muốn dọa cho Ngô Tam Quế kinh hoàng lúng túng để thừa cơ trộm sách, nhưng vì y còn nhỏ tuổi, hiểu biết về việc quân quốc đại sự có hạn nên nghĩ thầm nếu nói năng bừa bãi một phen thì một là chưa chắc Ngô Tam Quế chịu tin, hai là ngày sau bị vạch trần thì biết đâu có can hệ trọng đại, sẽ bị Khang Hy trách phạt nên quyết định trước tiên về An Phụ viên bàn bạc với quần hùng, hôm sau mới tới giả truyền thánh chỉ. Kỳ Thanh Bưu đề nghị vu hãm Cảnh Thượng Nhị phiên mưu phản, dọa cho Ngô Tam Quế hoảng sợ khiến y phải xúc tiến hành động mưu phản. Lúc bấy giờ khi Vi Tiểu Bảo vừa nói ra, quả nhiên Ngô Tam Quế hoảng sợ tay chân luống cuống.

Vi Tiểu Bảo nói “Vốn là hoàng thượng hàng ngày đều nghe nói Tam phiên muốn tạo phản nhưng toàn là bồng không bịa đặt, cũng giống chuyện vu hãm của hậu nhân Mộc gia nên vẫn không tin”. Ngô Tam Quế nói “Dạ, dạ. Hoàng thượng thánh minh, hoàng thượng thánh minh”. Vi Tiểu Bảo nói “Nhưng vì lần này Thượng Cảnh nhị phiên mưu phản, hoàng thượng lại nắm được bằng chứng xác thực, hoàng thượng nói : Nhị phiên mưu phản việc chưa rõ rệt, tạm thời không nên khua cổ động rắn, nhưng muốn Ngô phiên điều tập trọng binh đóng giữ ở ranh giới Quảng Đông, Quảng Tây. Nếu nhị phiên khởi sự thì hoàng thượng muốn Ngô phiên phái binh tới Quảng Đông, Phúc Kiến bắt hai tên phản tặc này đưa về Bắc Kinh, đó là một công lao rất lớn”.

Ngô Tam Quế khom lưng nói “Lão thần tuân lệnh thánh chỉ. Nếu Thượng Cảnh nhị phiên có hành động lạ bất chấp kỷ cương thì lão thần lập tức ra quân, bắt sống hai người đưa tới Bắc Kinh”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng nói Thượng Khả Hỷ ngu muội hồ đồ, Cảnh Tịch Trung là hạng tiểu tử vô dụng, quyết không phải là đối thủ của Ngô phiên, chỉ cần Ngô phiên chịu phát binh, thì không cần triều đình xuất một binh một tốt nào cũng có thể bắt được”.

Ngô Tam Quế hơi mỉm cười, nói “Xin Vạn tuế gia cứ yên tâm, lão thần ở đây thao luyện binh mã, không dám có chút biếng nhác, chỉ chờ để hoàng thượng điều dụng. Binh tướng lão thần thống quản ai cũng như thân binh trong Thượng tam kỳ, thể chết tận trung với hoàng thượng”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta đem những lời này của vương gia về tâu lại, hoàng thượng nghe thấy nhất định

sẽ rất vui mừng”. Ngô Tam Quế trong lòng mừng thầm “Nhu vậy nếu mình điều binh khiển tướng thì tiểu hân quân đã biết rồi, sẽ không nghi ngờ gì”.

Vi Tiểu Bảo chỉ một khẩu hỏa thương treo trên tường, hỏi “Vương gia, đây là hỏa khí của người Tây dương à?”. Ngô Tam Quế nói “Đúng thế, đây là hỏa thương của nước La Sát. Năm ấy lúc Đại Thanh ta đánh nhau với quân La Sát ngoài cửa quan ta đã lấy được, thật là một thứ binh khí rất lợi hại”. Vi Tiểu Bảo nói “Trước nay ta chưa từng phóng hỏa thương, muốn nhờ vương gia cho ta bắn một phát được không?”.

Ngô Tam Quế mỉm cười nói “Đương nhiên là được! Loại hỏa thương này sử dụng trên chiến trận, tuy có thể bắn rất xa nhưng cầm đi không tiện. Người La Sát còn có một loại hỏa thương ngắn khác”, y đi tới trước một cái tủ gỗ, mở ngăn kéo bung một cái hộp gỗ đồ ra.

Vi Tiểu Bảo vốn đứng bệnh thư án, vừa thấy Ngô Tam Quế quay đi, y liền xoay người, mở túi áo khoác vàng mặc trên người, lấy bộ *Tứ thập nhị chương kinh* trong túi ra đặt lên thư án rồi cầm bộ kinh thư trên án bỏ vào trong túi áo khoác. Thủ pháp đánh tráo này của Vi Tiểu Bảo rất mau lẹ, dùng nói Ngô Tam Quế đang quay đi lấy súng mà cho dù có mở to mắt ra nhìn y, bị y xoay lưng lại che cũng khó phát giác được. Hình dáng của tám bộ kinh thư đều như nhau, chỉ khác có màu bìa, tối qua Vi Tiểu Bảo đem bộ kinh của đạo Tương Lam kỳ xé bỏ viền đỏ đi để đánh tráo bộ kinh này của đạo Chánh Lam kỳ.

Thấy Ngô Tam Quế mở hộp gỗ, lấy ra hai khẩu đoản thương dài khoảng một thước, nhồi thuốc súng vào nòng,

dùng que sắt nén thuốc súng rồi cho ba viên đạn vào, lấy đá lửa đánh lửa châm vào giấy môi, đưa đoản thương và giấy môi cho Vi Tiểu Bảo nói “Lát nữa thuốc súng nổ thì bắn đạn sắt ra được”.

Vi Tiểu Bảo đón lấy, chĩa nòng súng thẳng ra hòn giả sơn ngoài cửa sổ, đốt giấy môi châm vào ngòi nổ, chỉ nghe “Đùng” một tiếng lớn, hơi nóng phả vào mặt, cánh tay chần động mạnh liệt, hỏa thương rơi xuống đất, trước mắt khói bay mù mịt, bất giác lùi lại hai bước.

Ngô Tam Quế hô hô cười rộ, nói “Lực đạo của loại hỏa thương này rất ghê gớm, phải không?”. Vi Tiểu Bảo cánh tay bị chần động tê rần, chửi “Con mẹ nó, đồ chơi của bọn Tây dương quả thật tà môn”. Ngô Tam Quế cười nói “Người nhìn ra hòn giả sơn mà xem!”.

Vi Tiểu Bảo chăm chú nhìn ra, chỉ thấy hòn giả sơn bị sạt mất một góc nhỏ, dưới đất toàn đá vụn, bất giác le lưỡi hồi lâu mới rút vào được, nói “Phát súng này nếu bắn vào người thì cho dù người có mình đồng da sắt cũng không chống nổi”, rồi cúi xuống nhặt đoản thương, cất lại vào hộp.

Bọn vệ sĩ trong vương phủ nghe tiếng nổ đều chạy tới ngoài cửa sổ nhìn vào, thấy vương gia vẫn an nhiên không hề gì, vẫn đang nói chuyện với Vi Tiểu Bảo mới yên tâm.

Ngô Tam Quế bung hộp gỗ, cười nói “Hai cái này xin Vi huynh đệ cầm về mà chơi”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Đây là lợi khí phòng thân, vương gia hậu tứ, tiểu tướng không dám nhận”. Ngô Tam Quế dú cái hộp vào tay Vi Tiểu Bảo, cười nói “Chúng ta như anh em một nhà, sao còn phân biệt này nọ? Của ta cũng là của người”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đây là bảo vật của người La Sát, từ nay về sau chưa chắc đã lấy được nữa, tiểu tướng ngàn vạn lần không dám nhận”, nhưng trong lòng thì nói “Người cầu kết với người La Sát, loại hỏa khí này muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, dĩ nhiên chẳng hề hiếm có”.

Ngô Tam Quế cười nói “Chính vì khó lấy được nên tiểu vương mới dám tặng huynh đệ, chứ vật tầm thường thì Vi huynh đệ cũng chẳng coi vào đâu, hô hô!”.

Vi Tiểu Bảo liền cảm ơn rồi nhận lấy, cười nói “Từ nay về sau nếu có ai muốn hại tiểu tướng thì tiểu tướng sẽ lấy hỏa thương ra, bắn đoàng một tiếng thì y sẽ tan xác. Cái mạng này của tiểu tướng cũng là do vương gia ban cho”.

Ngô Tam Quế vỗ vỗ vai Vi Tiểu Bảo, cười nói “Vi huynh đệ không cần khách khí như vậy. Hỏa thương đúng là rất ghê gớm, nhưng phải nhồi thuốc súng, lấp đạn sắt, đánh lửa, châm ngòi, trình tự phiền phức, không như cung tên của chúng ta, tên phát liên châu trước sau không ngừng”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế. Nếu hỏa thương của người Tây dương cũng giống như cung tên, cầm tới là bắn được ngay thì người Trung Quốc còn sống được sao? Giang sơn gấm vóc của Đại Thanh cũng khó bảo toàn”, nói tới đó cười hì hì một tiếng, nói “Bất quá nó cũng có chỗ hay, ta có hai món đồ chơi này thì cũng không cần luyện võ công nữa, cái gì đại tôn sư cao thủ võ học, tất cả đều không phải là đối thủ của ta”.

Vi Tiểu Bảo nói mấy câu chuyện phiếm rồi cáo từ trở về An Phụ viên, đóng cửa phòng lại, xé lớp lụa bìa bộ

kính thưa, quả nhiên bên trong cũng có rất nhiều mảnh da dê vụn, y nghĩ thầm “Tất cả những mảnh da đồ cất giấu trong tám bộ kính thư đều rơi vào tay mình, lão tử chỉ cần mất chút công sức, từ từ chấp lại thì bảo tàng long mạch của bọn Thất Sát đều trong tay lão tử rồi”. Nhưng nếu mất chút công sức, đem mấy ngàn mảnh da dê vụn chấp lại thành bản đồ thì xem ra cũng đau đầu, bèn tự nhủ “Chuyện này cũng không cần vội, cứ thông thả”. Vì Tiểu Bảo liền khâu bìa lại, gói những mảnh da vụn vào gói da dê vụn giấu trong người, nghĩ tới việc đại công cáo thành, không kim được trong lòng mừng rơn “Nào tiểu hoàng đế, nào con dĩ già, lão rùa đen, Hồng giáo chủ, đại Hán gian, còn có sư phụ nì cô không già không trẻ của mình nữa, ai cũng muốn lấy được tám bộ kính thư, rốt lại đều để Vi Tiểu Bảo mình lấy được. Hô hô, nếu mà họ biết được thì người kéo tay, người kéo chân mình, kéo ra bốn phía một cái thì chắc đem mình ngũ mã phân thân”. Chuyện này nghĩ lại mười phần thú vị, chỉ đáng tiếc không thể nói với ai, không có cách nào khoe khoang một phen, không khỏi có chỗ không được tốt đẹp trọn vẹn.

Y ngồi bắt chéo chân, nghe ngao một tiểu khúc trong kỹ viện ở Dương Châu “*Một chén rượu, Rót từ từ, Ta hỏi tình ca ca, Chàng là người nơi đâu. Đây Dương Châu, ở tại chốn này, hăm bốn chiếc cầu, Mỗi một đầu cầu, đều có một mỹ nhân, Tình ca ca ơi...*”, đang hát tới lúc cao hứng chợt nghe có người khê gõ cửa phòng, gõ ba cái, dừng lại một lúc gõ tiếp hai cái rồi lại gõ ba cái, chính là ám hiệu của Thiên địa hội.

Vi Tiểu Bảo đứng dậy mở cửa, hai người bước vào là Từ Thiên Xuyên và Cao Ngạn Siêu. Vi Tiểu Bảo thấy vẻ

mặt hai người trịnh trọng, hỏi “Xảy ra chuyện gì à?”. Từ Thiên Xuyên nói “Thuộc hạ nghe đám thị vệ nói bọn vệ sĩ trong vương phủ đông tra tây vấn muốn tìm một người Mông Cổ, dĩ nhiên là Hãn Thiếp Ma rồi, nghe khẩu khí của họ thì dường như rất nghi ngờ chúng ta, chỉ không dám tra vấn rõ ràng mà thôi. Vi Hương chủ xem nên làm thế nào?”

Vi Tiểu Bảo nói “Các vị mang thằng khốn ấy tới đây trói lại giấu dưới gầm giường của ta, chắc bọn thủ hạ của Ngô Tam Quế cũng không dám lục soát phòng ta”. Từ Thiên Xuyên nói “Chỉ sợ lúc Vi Hương chủ ra ngoài, bọn vệ sĩ thủ hạ của thằng đại Hán gian sẽ mượn cớ gì đó cứ muốn vào lục soát”. Vi Tiểu Bảo nói “Nói gì cũng không để chúng vào, nếu căng quá thì cứ động thủ, chẳng lẽ chúng dám hành hung giết người?”. Từ Thiên Xuyên, Cao Ngạn Siêu gật đầu khen phải.

Bỗng nhiên Tiên Lão Bản hốt hải đi vào, nói “Thằng đại Hán gian muốn phóng hỏa”. Ba người đều giật nảy mình, cùng hỏi “Cái gì?”. Tiên Lão Bản nói “Mấy hôm nay ta tuần tra quanh An Phụ viên để phòng thằng đại Hán gian giở trò ma. Vừa rồi ta thấy trong khu rừng phía tây có người lén lén lút lút, ta rón rén qua tra xét thì thấy có mấy chục người đang ẩn núp, đem theo không ít dầu lửa, diêm, lưu huỳnh làm vật dẫn lửa”.

Vi Tiểu Bảo chửi “Con mẹ nó, thằng đại Hán gian thật to gan, muốn thiêu chết công chúa à?”.

Tiên Lão Bản nói “Cũng không phải thế. Chúng nghi Hãn Thiếp Ma bị chúng ta bắt đi, lại không dám vào đây lục soát, nên phóng hỏa để đại đội nhân mã xông vào

cứu hỏa, thừa cơ lục soát". Vi Tiểu Bảo gật đầu nói "Không sai, nhất định là quỷ kế ấy. Ba vị đại ca có cao kiến gì?". Từ Thiên Xuyên vung tay làm tư thế chém đầu, nói "Giết người diệt khẩu, tiêu hủy tử thi xóa hết dấu vết là xong!". Vi Tiểu Bảo vừa nghe tới bốn tiếng "Giết người diệt khẩu", bèn nghĩ "Đây là sở trường cầm tay của mình, không gì dễ bằng, chỉ trong khoảnh khắc thì gã Mông Cổ râu xồm này sẽ biến thành một vũng nước vàng. Chỉ là thằng đây tớ biết rõ nội tình việc thằng đại Hán gian cấu kết với nước La Sát, phải đưa y đi để tiểu hoàng đế đích thân thẩm vấn mới được", bèn nói "Trong chuyện thằng đại Hán gian tạo phản thì gã Mông Cổ râu xồm này là chứng cứ xác thực nhất. Chúng ta chỉ cần đưa y tới Bắc Kinh thì thằng đại Hán gian dù không tạo phản cũng phải tạo phản. Tên Hãn Thiếp gì này còn là món pháp bảo khiến Mộc vương phủ phải nghe lệnh của Thiên địa hội ta đấy".

Việc bức ép Ngô Tam Quế tạo phản và làm Mộc vương phủ phục tùng hiệu lệnh là việc lớn mà quần hùng luôn nghĩ tới, ba người vừa nghe nói đều hoảng sợ biến sắc, đồng thanh khen phải. Từ Thiên Xuyên nói "Nếu không phải Vi Hương chủ đề tỉnh thì suýt nữa bọn ta làm hỏng đại sự rồi", trong lòng càng lúc càng khâm phục gã thiếu niên mồm mép trơn tuột này.

Tiền Lão Bản nói "Việc trước mắt là làm sao ứng phó với bọn thủ hạ của thằng đại Hán gian phóng hỏa lục soát, rồi tìm cách đem Hãn Thiếp Ma ra khỏi địa hạt của thằng đại Hán gian. Cửa quan các tỉnh Vân Nam Quý Châu kiểm tra rất nghiêm ngặt, rời khỏi thành Côn Minh càng không dễ". Vi Tiểu Bảo cười nói "Tiền đại ca,

đại ca từng đem con heo Phục linh hoa điều vào hoàng cung, nay lại đưa một con heo mập ra khỏi Côn Minh, há không được sao?”. Tiền Lão Bản cười nói “Đem một heo mập ra khỏi thành, chỉ e không trà trộn được qua cửa quan, bất quá chúng ta tìm cách khác đi. Cho tử thi giả vào trong quan tài, cách này quá dễ rồi, e cũng khó che mắt được”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Cho y giả làm người chết không hay, cứ để y giả làm người sống. Tiền Lão Bản, người cạo bộ râu xồm của y đi, bôi lên mặt y chút phấn vôi gì đó để thay đổi tướng mạo, cho y mặc áo mũ quan binh Kiêu kỵ doanh. Ta dẫn một tiểu đội quân sĩ Kiêu kỵ doanh quay về Bắc Kinh, nói công chúa muốn thỉnh an hoàng thượng, bắt lại cho hoàng thượng và thái hậu biết ngày thành hôn, cho tên râu xồm này cạo sạch râu, trà trộn trong quân sĩ Kiêu kỵ doanh, điểm vào Á huyết của y để y không kêu la gì được. Chẳng lẽ bộ hạ của Ngô Tam Quế lại bắt từng thân binh của hoàng thượng báo danh mới cho qua ải sao?”. Ba người đều vỗ tay khen hay, luôn miệng khen là diệu kế.

Vi Tiểu Bảo chợt hỏi “Ở Côn Minh cũng có kỹ viện chứ?”. Bọn Tiền Lão Bản ba người đưa mắt nhìn nhau, đều nghĩ “Vi Hương chủ muốn đi kỹ viện chơi gái à?”. Tiền Lão Bản cười nói “Cái đó tất nhiên là có”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Chúng ta mời Huyền Trinh đạo trưởng đi kỹ viện chơi cho vui, không biết y có chịu đi không?”. Tiền Lão Bản lắc đầu nói “Đạo trưởng là người xuất gia, không chịu đi kỹ viện đâu. Nếu Vi Hương chủ có hứng thì thuộc hạ có thể bồi tiếp”. Vi Tiểu Bảo nói “Đương nhiên Tiền đại ca phải đi, có điều Huyền Trinh đạo

trưởng thân hình cao lớn, trong huynh đệ chúng ta chỉ có y là vóc người không khác gì tên râu xồm kia bao nhiêu”.

Ba người vừa nghe thấy, mới hiểu Vi Tiểu Bảo muốn Huyền Trinh đạo nhân cải trang làm Hãn Thiếp Ma. Cao Ngạn Siêu cười nói “Vì đại sự của bản hội, Huyền Trinh đạo trưởng cũng đành phụng mệnh đi kỹ viện chơi gái thôi”, bốn người cùng hô hô cười rộ.

Vi Tiểu Bảo nói “Các vị mời đạo trưởng mặc y phục của tên râu xồm, rồi lấy bộ râu cạo của tên râu xồm dán lên cằm lên mặt y, bộ râu vàng phải hàng thật giá đúng, các vị huynh đệ còn lại thì cứ mặc trang phục gia tướng của Bình Tây vương phủ, tìm một kỹ viện to uống rượu quây phá, mọi người tranh giành các em son phấn mỹ miều đánh nhau loạn xạ, Tiền Lão Bản vung một dao chém chết đạo trưởng đi...”.

Tiền Lão Bản giật mình hoảng sợ, nhưng liền hiểu ra, dĩ nhiên tuyệt không phải giết người thật, bèn cười nói “Kế này của Vi Hương chủ rất tuyệt. Lúc Huyền Trinh đạo trưởng nổi ghen đánh nhau với thuộc hạ, phải ký lý cô lỗ nói toàn tiếng Mông Cổ... có điều phải chuẩn bị sẵn một cái xác”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Đúng thế. Các vị ra ngoài tìm, trong thành Côn Minh có người xấu nào vóc dáng giống tên râu xồm thì bắt về giết đi, giấu xác gần kỹ viện. Sau khi Tiền Lão Bản giết đạo trưởng xong thì đuổi bọn kỹ nữ ra ngoài hết. Đạo trưởng nhao người sống lại thì mặc y phục của tên râu xồm vào cho cái xác ấy”.

Cao Ngạn Siêu cười nói “Mặt của cái xác ấy phải băm nát rồi đem bộ râu vàng cạo được giấu dưới gầm giường, cho bọn thủ hạ của Ngô Tam Quế lục soát ra, cho là hung thủ giết người có ý che giấu chân tướng của Hãn Thiếp Ma”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Cao đại ca suy nghĩ chu đáo hơn ta. Mọi người cầm tiền theo vào kỹ viện chơi gái đi ! Chuyện này chơi vui lắm, tiếc là ta không thể đi cùng mọi người”.

(Xem tiếp tập 7)

MỤC LỤC

Hồi 26

*Liền trời cây cỏ xương người trắng
Đầy mắt non sông ánh ráng hồng* 5

Hồi 27

*Lấp biển có người ma quỷ khóc
Cửa gai ngoài ấy trẻ con đùa* 69

Hồi 28

*Khó tránh tình nhiều tơ vắn vít
Vì ai lòng khổ mắt long lanh* 121

Hồi 29

*Mưa tạnh vầng trăng soi trước trướng
Hương qua làn gió thoảng bên màn* 191

Hồi 30

*Trấn tướng Nam triều riêng hồng hách
Bộ binh Tây Sở rất thung dung* 255

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 Nguyễn trường Tộ - Hà Nội
ĐT: 8.294685 - Fax: 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN VĂN LƯU

Chịu trách nhiệm bản thảo
NGUYỄN CỬ

Biên tập
BAN BIÊN TẬP

Bìa và trình bày

AZ Design

Sửa bản in

PHÒNG TỔNG HỢP

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC &
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

Lộc Đình ký - Tập 6

KIM DUNG

In 5000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Xí nghiệp in Công ty Văn hóa Phương Nam. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 767 do Cục xuất bản cấp ngày 12 - 7 - 2002 và giấy trích ngang KHXB số 266/VHGP của Nhà xuất bản Văn học ngày 16-7 - 2002. In xong và nộp lưu chiểu quý 3 / 2002.



ĐÃ PHÁT HÀNH

tiểu ngạo giang hồ

Trọn bộ: - *Bìa thường* 8 tập
- *Bìa cứng* 4 tập

anh hùng xạ điêu

Trọn bộ: - *Bìa thường* 8 tập
- *Bìa cứng* 4 tập

ĐÓN ĐỌC:

ỷ thiên đồ long ký



Loc định ky 6 - M



Giá: 26.000 Đ